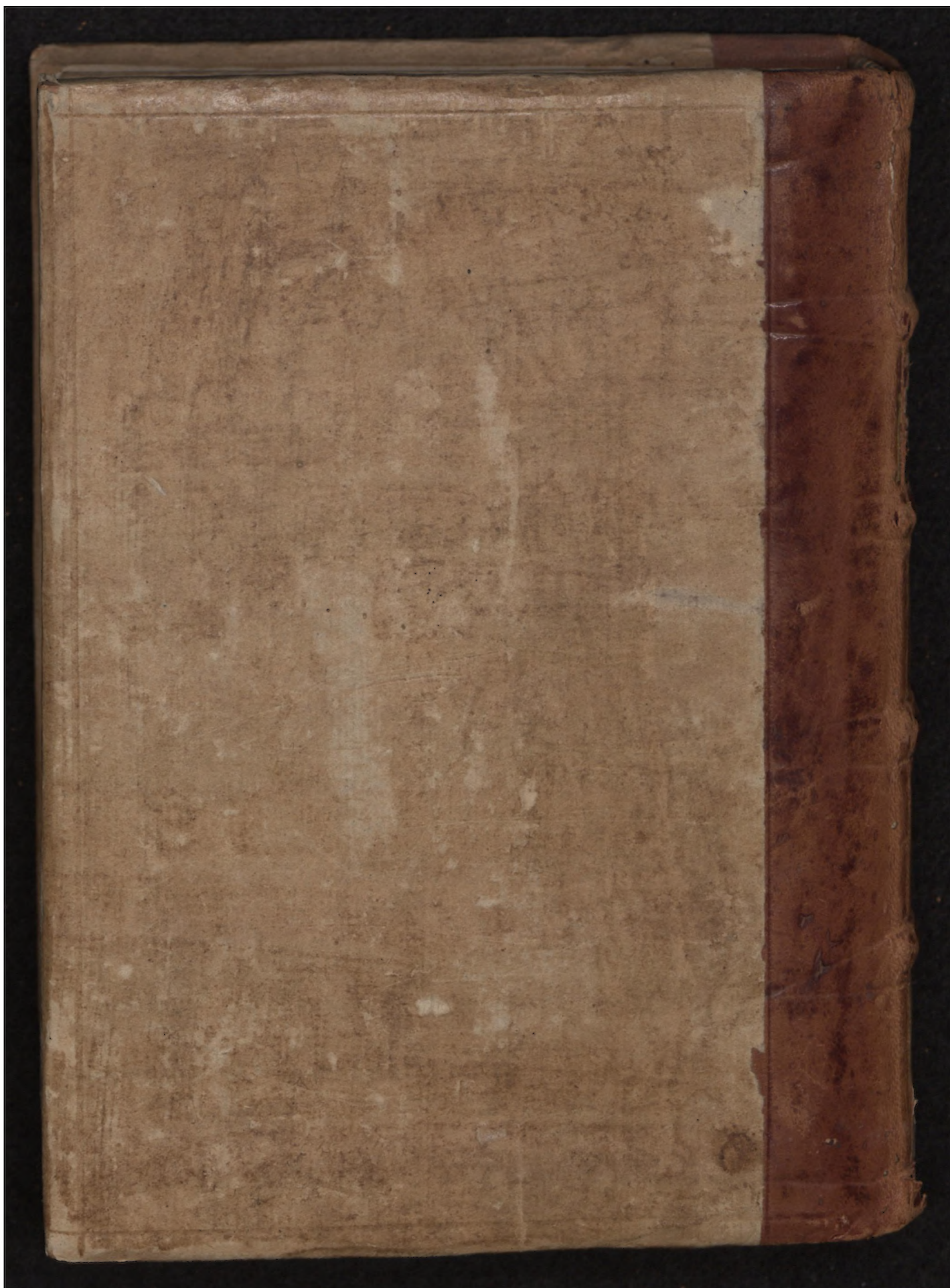

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.2

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.2

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.2

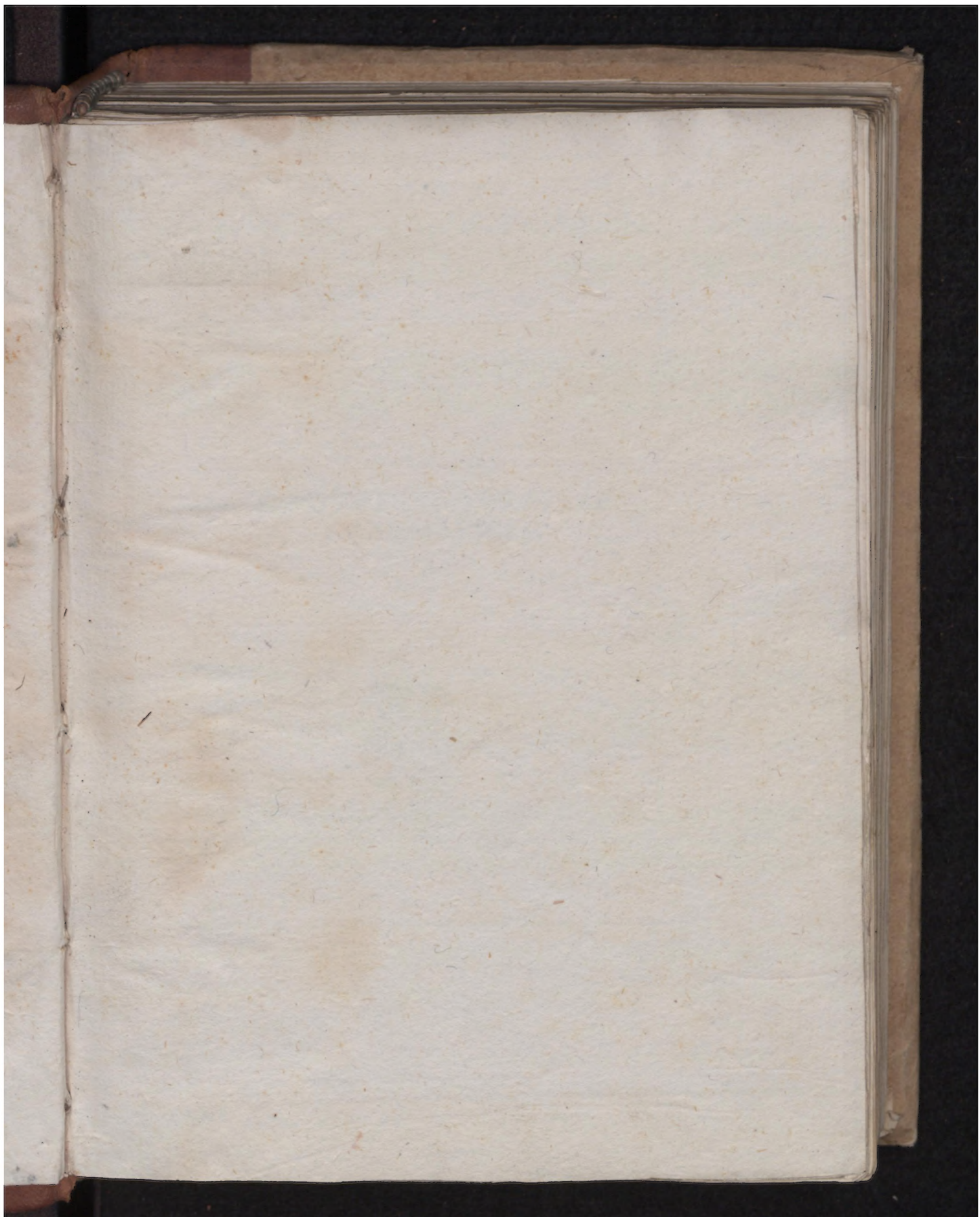

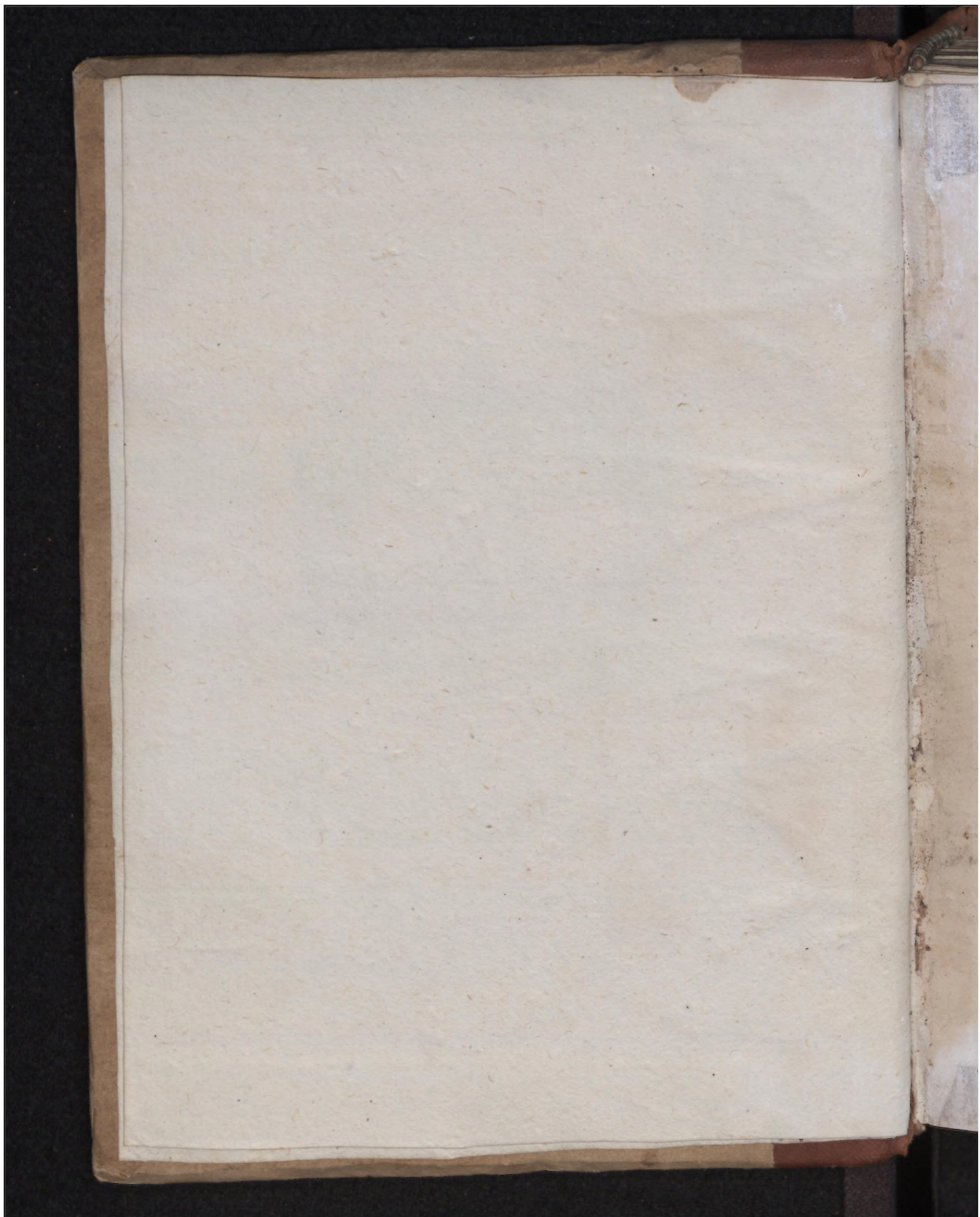
Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.2

Ald. 1/5

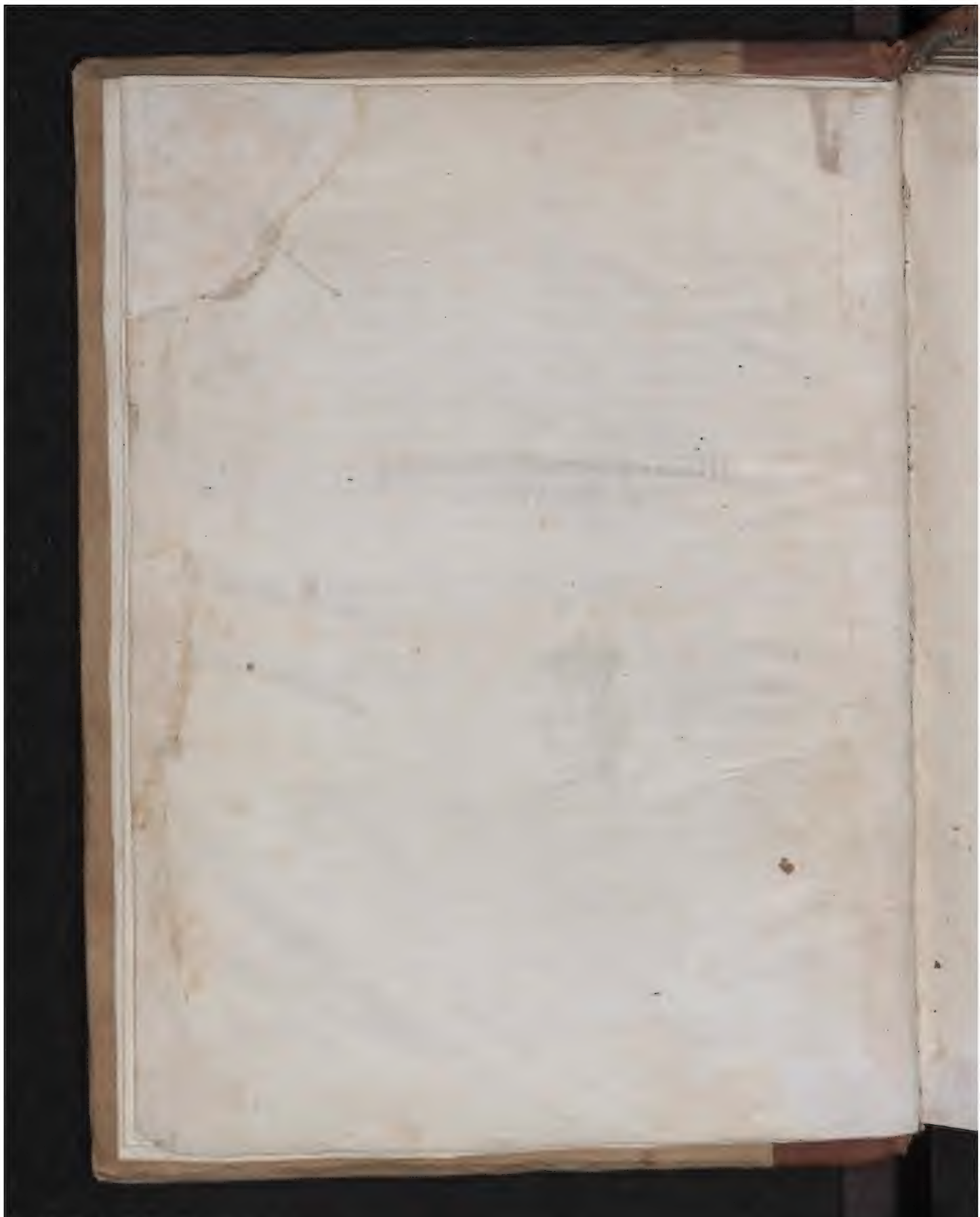
Ex Libris Joannis Nennini
1874

INSTITVTIONES GRAECAE
GRAMMATICES.

Aldus Manutius Romanus Ioanni Francisco
Pico Mirandulæ. S. D.

Cogitanti mihi iādiu Ioannes Franciscus Pice, aliquē
ex libris nostra cura impressis in tuo nomine publica
re, tū ut ostenderem te, quē puerū olim ob egregiā indo
lem diligebam, nunc uirum & doctū, & sanctis ornatū
moribus amari à nobis, coliq; ac obseruari plurimum,
tū q̄ Picus meus tibi patruus fuerit, ille ille inq̄ Picus,
quem ob singularem doctrinam phœnicē omnes uno
ore appellabant, uisum est ab istis optimis in græcam
linguam introductionibus incipere. Nam cum scirem
te græcas literas discendi percupidum, idēmq; accipe
rem ab Alexandro Sarcio bononiensi, integerrimo ui
ro, ac optimo (ut aiunt) amici amico, & tui q̄ studio sis
simo, hunc optimum fore librum existimaui, ubi fa
cile, ac breui, quod cupis, queas efficere. In eo enī de no
mine, & uerbo, & cæteris orationis partibus sic copiose
tractatur, ut nihil quod necessarium græce discere inci
pientibus uideretur, prætermiserit. Vibanius meus
diui Francisci sacerdos optimus, ac itegerrimus, qui ad
cōmunem omnium, & latinorum maxime utilitatem
istas institutiones meo rogatu, ac impulsu potius, com
posuit. Accipe igitur munusculū nostrum, qua fronte
cuncta literatorum soles, non qđ te dignū sit,
sed quia tu humanissimus.

Vale.

a ii

hic liber est compositus S. Stephani de legibus

ⲘLiteræ maiusculæ.

A. B. Γ. Δ. E. Z. H. Θ. I. K. Λ. M. N.
Ξ. O. Π. P. Σ. T. Υ. Φ. X. Ψ. Ω.

ⲘDiphthongi propriæ.

ΑΙ. ΑΥ. ΕΙ. ΕΥ. ΟΙ. ΟΥ.

ⲘDiphthongi impropriæ.

ΑΙ. ΗΙ. ΩΙ. ΥΙ. ΩΥ. ΗΥ.

ⲘPater noster.

Πάτερ ἡμῶν, ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀγαθά τοῦ ὄνομα σου, ἔλθέτω
ἡ βασιλεία σου γινῆτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.
τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφεσ ἡμῖν
τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡ-
μῶν καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀ-
πὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.

ⲘAue Mariæ.

Χαῖρε κεχαρισμένη Μαρία ὁ κύνειος μετὰ σὺν λόγι μέρη σὺ
ἐργουμένη. Ὁ δόλοτμένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Ὅτι σωτήρα
ἔτεκεν τῷ ἔθνει ἡμῶν.

Fratris Urbani bellunenſis ordinis minorum
inſtitutiones grammaticæ.

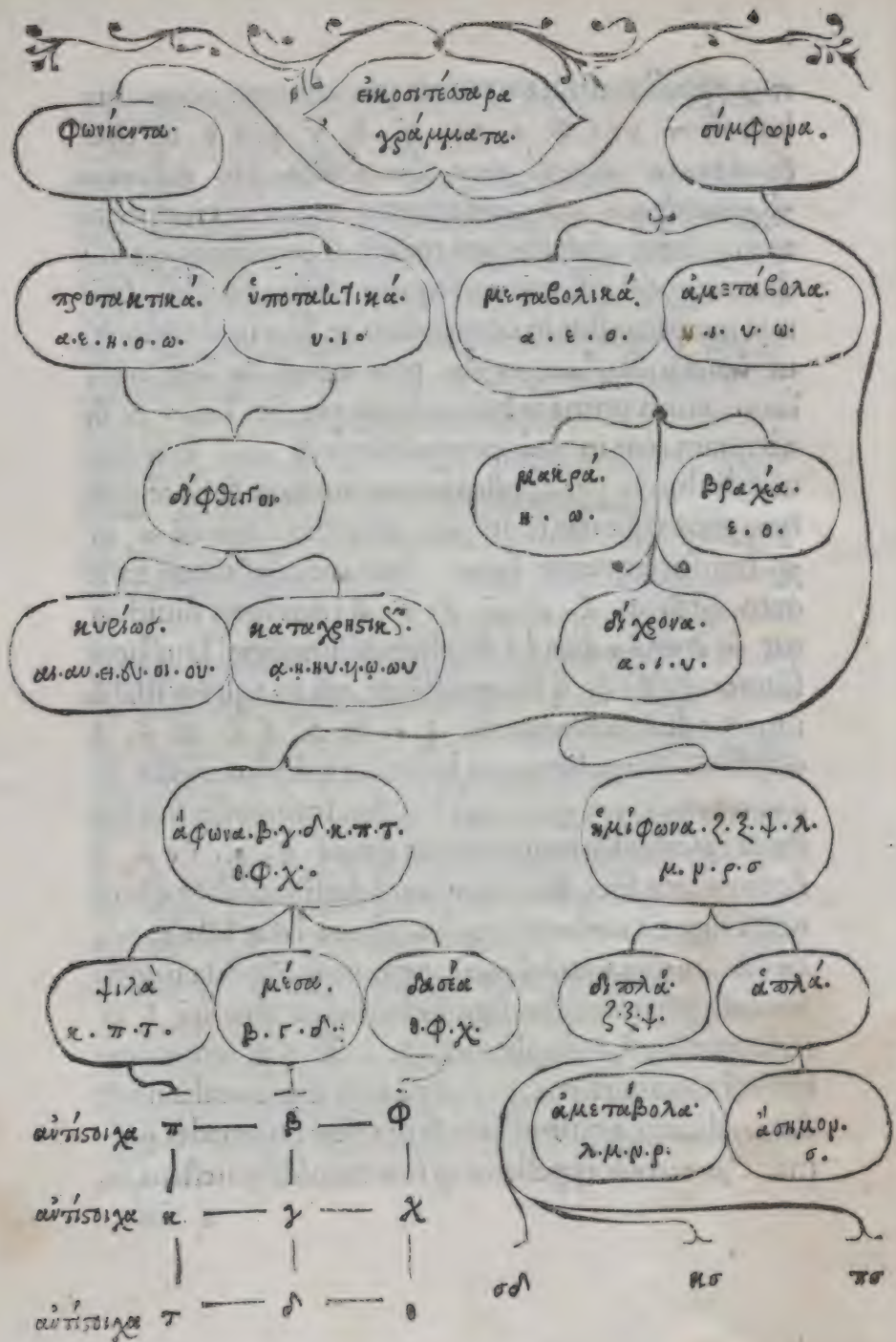

P A M M A T A Quæ latine literæ
dicuntur sunt quatuor & uiginti α. β.
γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο.
π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. & in du
as diuiduntur partes εἰς φωνήεντα καὶ εἰς
σύμφωνα. hoc est in uocales & cōsonan
tes. Vocales sūt septē α. ε. η. ι. υ. ο. ω

Cōsonātes uero decē & septē β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ.
σ. τ. φ. χ. ψ. Vocales trifariā diuiduntur εἰς μεταβολικά καὶ
ἀμετάβολα hoc ē imutabiles, & ἰ imutabiles εἰς μακρά
καὶ βραχέα. ὡς γὰρ ὁμοῖα. lōgas breues. & ἀκίπτες εἰς προτακτικά
καὶ υποτακτικά. hoc ē præpositiuas & subiunctiuas. Muta
biles sunt α. ε. ο. quæ sic appellatæ sunt quia in uerborū
ptis mutantur. hoc est ᾱ & ē in ἡ. ὁμιλῶν in ὤμεγα. ut
αἰούω. ἥκω. ἥκον. ἐέλω. ἔλεον. ὀφέλω. ὤφελον. Immuta
biles uero sunt η. ι. υ. ω. quæ cum in ptis non muten
tur hoc sortitæ sunt nomen. ut ἥκω. ἥκον. ἰζύω. ἰζύον. ὠ
ρίζω. ὠρίζον. ὠθώ. ὠθον. Vocales naturæ longæ duæ ἡ &
ὤμεγα. Natura breues duæ ἑ. ι. λ. ο. & ὀμικρόν. Ancipi
testres ᾱ. ι. υ. quæ apud poetas modo producuntur.
modo corripuntur. ut ἄρες. ἄρεσβροτολοιε. nam ᾱ pri
mo loco producta est, secundo correpta, quoniam da
ctylus est ἄρες. ἄ & sic de aliis. Præpositiuæ uocales sunt
ᾱ. ε. η. ο. ω. Subiunctiuæ uero ι & υ. Præpositiuæ
enim dictæ sunt, quoniam subiunctiuis præpositæ di

phthōgos faciūt Subiūctiua uero, qm̄ ppositiuis i cōsti-
 tutione diphthōgorū supponūtur. ex α enī & ι fit di-
 phthōgus. αι. Et ex ε & ι fit ει & sic de aliis. τ̄ aut̄ & si sit
 subiūctiua nōnunq̄m tñ pponit̄ iōτα ut υὸς μὴ ἀρπυια.
 diphthōgorū quæ ex dictis uocalibus constituunt̄ alia
 ppriæ alia ipropriæ. Propriæ sūt sex αι. αυ. ει. ου. οι. ου. &
 hæ δὲ φωνοὶ dicūtur hoc ē benefonæ. Impropiæ itē sex,
 quinq; cōmunes ᾱ. η̄. η̄ν. ῡ. ω̄. & una ionum pro-
 pria ου. ut ὠν τὸς pro αὐτὸς. quarum tres sūt κακὸ φωνοὶ. i.
 malesonæ hoc est η̄ν. ω̄ν. ῡ. tres uero ἀφωνοὶ. id est a-
 sonæ ᾱ. scilicet η̄ & ω̄. Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἀφω-
 να. τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc est consonantium autem aliqua
 mutæ aliqua semiuocales. Mutæ sunt nouem β̄. γ̄.
 δ̄. λ̄. π̄. τ̄. θ̄. φ̄. χ̄. Quæ in quadrati figurā di-
 sposita duobus modis possunt considerari. uno modo
 ex eis tres, carent aspiratione & hæ μὲν hoc est tenues
 literæ nuncupantur κ̄. π̄. τ̄ tres plenam eam possi-
 dent & hæ δασέα. hoc est crassæ dicuntur. θ̄. φ̄. χ̄.
 tres neq; prorsus carent aspiratione neque eam plenam
 possident, & hæ μέσαι hoc est mediæ habentur β̄. γ̄.
 δ̄. Et sic earum tres habentur ordines. unus medius
 hoc est β̄. γ̄. δ̄. Alter leuius π̄. κ̄. τ̄. Et tertius
 dexter φ̄. χ̄. θ̄. ita φ̄ media sit inter π̄ & φ̄.
 γ̄ inter κ̄ & χ̄. δ̄ inter τ̄ & θ̄. Alio modo
 quatenus inuicem pro se ponuntur, & ita tres alii fiunt
 earum ordines transuersi. Primus π̄. β̄. φ̄. Secun-
 dus κ̄. γ̄. χ̄. Tertius τ̄. δ̄. θ̄. & hoc modo αὐτὰ

συχῶς appellantur nam tenues pro' aspiratis ponuntur.
 hoc est π pro φ κ pro χ & τ pro θ ut φρῶ
 ζω πέφρακα. χαίρω κέχαρκα. θείνω τέθνηκα. pro φέφρακα
 κέχαρκα θέθνηκα. qđ non dicimus propter uocis asperita-
 tem. Item aspiratæ pro tenuibus ponuntur quan-
 docunq; post ipsas tenues sequitur dictio a uocali aspi-
 rata incipiens siue in compositione, siue in diuisione,
 ut ἐφίσημι. οὐχ' ὅπως μεθῶν. pro ἐπίσημι. ἔν' ὅπως μετῶν
 ἴσημι enim primam habet aspiratam, sic ὅπως. & ὡς
 ob quam rem in ἐπὶ præpositione & μετὰ extrema
 uocali abiecta per apostrophum, mutatae sunt tenues
 ī proprias aspiratas, sic in οὐκ aduerbio negandi κ in
 χ transit sequente ὅπως. Semiuocales autem sunt
 octo ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. q̄ ī duas ptes diuidun-
 tur εἰς διπλὰς ἢ ἀπλὰς. i. duplices & simplices. Duplices
 sūt tres ζ. ξ. ψ. q̄ sic appellatur qm̄ unaquæq; illarū
 uim hēt duarū cōsonantiū ζ σ & λ κ & σ. ψ
 π. & σ. Simples uero bifariæ & ipsæ diuidūtur εἰς
 ἀμετάβoλῃς ἢ ἐν γράμ. ἢ εἰς ἀσσημ. hoc ē in īmutabiles siue liq-
 das & ī asemū. Immutabiles sūt q̄tuor λ. μ. ν. ρ. q̄
 sic appellatae sūt qm̄ nō mutātur ī declinatiōib' noīum
 neq; ī futuris uerborū, ut μέσσω νέσσορος. ἑλκυσσέσθαι
 λαφύσσω. κείνω. κρινώ. ἄσσημορ uero unū σ qđ ita nuncu-
 patū est, qm̄ non habet significationē ut alia. nā ζ &
 semiuocalis est, & duplex ut ζ & ψ. sic λ & semiuoca-
 lis ē & īmutabilis ut μ. ν. ρ. At σ. solū semiuocalis. unde
 ἄσσημορ dicitur a quibusdam ēt ut refert Diomedes grā-
 matic' μοναδικὸν appellatur q̄ suæ cuiusdā potestatis, sit.

¶ Συλλαβὴ ὅστις συνελθὺς τὸνλάχιστον δύο γράμματά των. hoc
 ē syllaba ē cōcursio ad minimum duarū literarū. Vel
 sic συλλαβὴ ὅστις σύληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος ἢ φωνήεντος.
 hoc ē syllaba ē cōprehensio cōsonantiū cum uocali
 siue uocalibus. Vel sic συλλαβὴ ὅστις συμπλοκὴ συνχείρωσις
 τὰ ληλὸς ὅφιν αὐτὸν τόνον. Ἐν δὲ πνεύμα ἀδιδάκτως ἀπορροή. idest
 Syllaba ē cōnexio elemētōrū ad iuicē sub uno tono &
 uno spū indistanter ducta. Dicitur autē συλλαβὴ παρὰ τὸ
 συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. abusive uero & solæ uocales
 syllabæ dicuntur, ut ἄω τὸ πνέω. spiro.

¶ Syllabarū aliæ longæ. Aliæ breues. Aliæ cōmunes lon-
 gæ, aut natura sunt, aut positione fiunt. Sed hæ quæ
 natura sunt, modis tribus ordinantur. Aut quādo per
 longa elementa enūtiātur, ut ἦρωσ aut quādo habēt an-
 cipitem aliquam per extensionem assumptā, ut ἄρησ.
 Aut quando habent diphthongū, ut αἶας. ¶ Positione
 lōga fit syllaba modis quinque. Vno cum correpta uoca-
 lis in duas desinūt cōsonantes, ut ἄλσ δάμαρς. Altero si
 desinat in duplicem literam ut ἄρα.β. κόρα.ζ. Tercio cum
 in compræhensione due inferuntur consonantes ita ta-
 men, q̄ non sit muta cum liquida, ut νέτωρ. ἐκτορ. Quar-
 to si sequens a duplici incipiat, ut ἄζω ἐψω. Quinto si
 desinat in unam consonantem, & sequens item a con-
 sonante incipiat ut ἔρτορ. ἔρκοσ.

¶ Breues sunt quæ correptam uocalem habent, & non
 desinunt in duas consonantes, uel in aliud quod possit

a v

ἐχὺ ἀπὸ Φωρῆεντος ἀρχομένην. hoc est & sequentem habe
ata uocali incipientem, nec ullam faciunt de ἰώτα
mentionem secundū quos eēt illud Hesiodi ἐν ἔργois.

ῥυῖ δ' ὅρ' γὰρ ἔπος εἰπείν. βοε δὲ καὶ ἄμαζαν. &

Τῶν, πρόθεν' μελέτω ἐχέμεν οἰκῆτα θέδαι.

Quāquam id πινθῆμι μερὸς καὶ ἐφθῆμι μερὸς δαμύς.
ut apud nostros.

Οἷα uincit amor & nos cedamus a mori. &

Ostentans artem pariter arcūmq; sonantem.

¶ De dictione.

Ἐξίς ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τῷ συντακτικῷ λόγῳ διαμερι
κὸν id est dictio est minima pars compositæ oratio
nis diuisibilis.

¶ De oratione.

Ὅρος ἐστὶ λέξεων συνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα.

hoc est. Oratio est dictionum compositio senten
tiā perfectam significans. Dicitur autem παρὰ τὸ λέγω
quod est dico. Nam nomina deriuata a uerbis habenti
bus εἰ in penultima loco εἰ habent ὄ ut φέρω φό
ρος. φέρω φόρος. τρέχω τρόχος. Sic igitur λέγω λόγος. cu
ius octo sunt partes ὀρομα ῥῆμα μετοχή ἄρθρον αὐτονομία
μία πρόθεσις ἐπίρρημα συνδεσμός. Horum declinabiles
sunt quinque. Indeclinabiles tres πρόθεσις ἐπίρρημα σύν
δεσμος.

¶ De nomine.

Νομα ἐστὶ μέρος λόγον πῶτε πλὸν. σῶμα ἢ πᾶρμα σῶ
μαῖνον κοινῶς. ἢ ἰδίως λεγόμενον id est Nomen est
pars orationis causalis corpus uel rem significans com
muniter siue proprie dictum corpus ut λίθος. rem ut

παρὰ τὴν κοινότητα, ut ἀνθρώπος. proprie ut
 πλάτων. Nam apud grammaticos id dicitur corpus
 quod tactu aut visu percipitur. Res uero quod sola mente
 comprehendi potest. Dicitur autem ὀνόμα παρὰ τὸ νῦν
 μὲν τὸ μετὰ διuido. ὁ δὲ νῦν ἐμνησάμενος παρὰ τὸ
 νῦν ἐμνησάμενος νῦν ἀβιεκτο νῦν augmento ac praeposito ὁ ὄνο
 μα. Cui accidunt quinque. γένος. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμός.
 πῶσις. idest genus. species. figura. numerus
 & casus.

Γένος. Genera quinque. ἀρσενικόν. θηλυκόν. οὐδὲν. περὶ
 κινόν. ἐπίκινόν. hoc est masculinum. foemininum. neu
 trum. commune promiscuum ἀρσενικόν cui nominatio casu
 numeri singularis praeponitur articulare ὁ ut ὁ θεός. θη
 λυκόν cui nominatio singulari. praeponitur articula
 re ἡ ut ἡ ἀρετή. οὐδὲν. περὶ κινόν cui praeponitur articulare
 τὸ ut τὸ ξύλον τὸ ὕδωρ. κινόν cui nominatio singulari
 praeponuntur duo articularia ut ὁ καὶ ἡ ἀνθρώπος. ἐπίκιν
 ον quod latine promiscuum dicitur, est quod aut spe
 cie masculini generis declinatur & simul significat esse
 foemininum genus, ut ὁ σκουθός. hic passer aut declina
 tur specie foeminini generis, ac etiam. masculinum ge
 nus significat, ut ἡ χελιδὼν hæc hirundo, & sic sub uno
 genere utrunque intelligitur. Nam inter commune &
 epicœnum hoc interest, quod commune est ubi visu se
 cernimus sexum, ut κύων canis. Epicœnum est e con
 trario ubi visu non secernimus sexum ut κόραξ cor
 uis.

Εἶδη

¶ Ἐἶδη. δύο. spēs duæ πρῶτότυπον καὶ πειράγων. primiti-
ua & deriuatiua, primitiua ut οὐρανὸς γῆ. Deriuatiua ut
οὐράνιος & πῖος. Deriuatiuorū autē septē sunt spēs. παῖς
μυμιών. ἑταπλιόν. συγριτιλιόν. ὑπερθετικόν. ὑποθετικόν. πα-
ρῶνυμον καὶ ῥηματικόν. De quibus post nominū declinati-
ones dicitur.

¶ Σχήματα τρία. Figuræ tres ἀπλοῦν συνθετον πειρασινθε-
τον. simplex. cōposita, & decōposita. Simplex quæ secun-
dū seipsam simpliciter dicitur, ut ἴσως. Cōposita quæ
duabus cōponitur dictionibus, ut φίλιππος. Decōpo-
sita quæ a compositis deriuatur, ut Ὀλιππίδης. ¶ Figu-
ra composita quatuor fit modis. Aut enim fit ex duobus
perfectis ut χειρίσφορος. ex χειρὶ datiuo casu, & σφός.
Aut ex duobus corruptis ut σφοκλῆς ex σφός & κλέος.
Aut ex perfecto & corrupto, ut περιελῆς ex περι præpo-
sitione & κλέος. Aut ex corrupto & pfecto ut φιλέδημος
ex φίλος & δῆμος.

¶ Ἀριθμοί. i. numeri sunt tres ἐνὶ λέος. διῆκος. πλινδυρτικὸς.
Singularis. dualis & pluralis. singularis ut ὁ ἀνθρωπος. du-
alis ut τὸ ἀνθρώπου. pluralis ut οἱ ἄνθρωποι.

¶ Πτώσεις. casus quinque; ὀρθή. γλῶσσική. δοτική. ἐνιστατική.
καὶ κλητική. Nominatiuus. gtūs. dtūs. accusatiuus. uo-
catiuus. ὀρθὴ δὲ πῶς. idest rectus casus sic appellatus, q̄
recte substantiam rei significat. Dicitur autem διθεῖς
καὶ ὀνομαστική. διθεῖς quidem, quoniam συνώνυμον est διθὺ
τῷ ὀρθῷ. Ὀνομαστικὴ δὲ idest nominatiuus q̄ uolentes no-
minare res τῇ ὀρθῇ. hoc est recto iutimur. Reliquia u-

tem quatuor casus *πλάγας* idest obliqui uocantur, quia ex obliquo significant ea quæ sunt, aut fiunt circa substantiam. Volentes enim solem, uel hominem, uel equum uel quiduis eorum quæ sunt, siue definire, siue describere, uel nominare, dicimus homo. equus. Si quid autem de his dicere uolumus obliquis utimur.

¶ De accentibus.

Προσωδία ὅτι τὸν ὅσον φωνῆς ἐν γραμματέων. hoc est accentus est tonus uocis literatae. ἄλλως προσωδία ὅτι σημαῖον τὴν ἑν γραφῇ ὅτι ἐννοεῖται ἡ ὑπὸ τῆς φωνῆς προφορά ἡ ὡς ἡ πνυδμάτων καὶ διαφορὰ τοῦ σημασιολογίου τῆς λέξεως hoc est. Accentus est signum quoddam scriptum per quod cognoscitur integra uocum prolatio temporum & spirituum & differentia significati dictionum. Dicitur autem προσωδία πρὸς αὐτὴν ἀδερῆμας τῆς φωνῆς. Sicut apud latinos. Accentus dictus est ab accantando quod sit quasi quidam cuiusque syllabæ cantus. Sunt autem decem. ὀξεῖα. βαρεῖα περισπωμένη μακρά. βραχεῖα. δασεῖα. ψιλή. ἀπόστροφος. ὑφὲρ καὶ ὑποδιαστολή idest Acutus. grauis. circumflexus. longa. breuis. linea. aspiratio. leuigatio siue siccitas. auersio. subunio siue coniunctio. & distinctio ὀξεῖα. est nota a sinistra parte ascendens in dexteram, ita βαρεῖα est nota a summo in dextrā partem descendens ita ψιλή qua syllaba deprimatur ac deponitur. Circumflexus est nota ex acuto

& graui facta, ita λ qua acuitur, & deprimitur syllaba.
 $\mu\alpha\lambda\epsilon\rho\alpha$ nota a sinistra in dextram partem equaliter du-
 cta ita — quæ est signum productæ uocalis, ut $\alpha\upsilon\epsilon\psi\iota$
 $\omicron\upsilon\kappa\tau\alpha\mu\epsilon\lambda\omicron\upsilon\omicron\phi\iota$ enī producta est, iccirco supra se characte-
 rem habet $\tau\eta\varsigma\ \mu\alpha\lambda\epsilon\rho\alpha\varsigma\cdot\beta\rho\alpha\chi\epsilon\iota\alpha$. Nota iacens similiter
 supra correptam sed panda & contractio quasi sursum
 spectans quæ est signū correptæ uocalis, ut $\alpha\rho\epsilon\sigma\alpha\rho\epsilon\sigma$
 $\beta\rho\omicron\tau\omicron\lambda\omicron\upsilon\gamma$ nam α secundo loco correpta existens, su-
 pra se habet characterē $\tau\eta\varsigma\beta\rho\alpha\chi\epsilon\iota\alpha\varsigma$ his enim duobus
 accētibus in ambiguis dichronis hoc est $\alpha\ \bar{\iota}\ \bar{\upsilon}$ uete-
 res utebantur, ut in quibusdam codicibus adhuc uide-
 re licet.

$\text{C}\Delta\alpha\sigma\epsilon\iota\alpha$ ad summam uocalem aspiratam ponitur
 in principio dictionis, & hac notatur figura ' quæ est
 leua pars circuli, ut $\eta\mu\epsilon\rho\alpha\omega\rho\alpha$.

$\text{C}\Upsilon\lambda$ etiam ad sūmam uocalem leuigatam ponitur
 quæ in principio dictionis leui spiritu enuntianda sit,
 & hac notatur figura ' quæ est dextera pars circuli aspi-
 rationis notæ opposita, ut $\alpha\iota\alpha\sigma\alpha\upsilon\eta\rho$. Veteres tamen di-
 uidentes H uocalēm, leua quidem parte pro aspiratio-
 nis nota utebantur, ut $\tilde{\alpha}\nu\acute{o}\sigma$. Dextra uero pro leui, ut
 $\tilde{\alpha}\gamma\theta\acute{o}\varsigma$. Vbi aduertendum est q̄ omnis dictio a uocali in-
 cipiens uela diphthongo aut $\delta\alpha\sigma\epsilon\iota\alpha$ signatur aut $\lambda\eta$
 non etiam Incipiens a consonante, nisi a ρ inci-
 piat. quæ semper aspiratur ut $\rho\omicron\tau\eta\rho\iota\pi\eta\omega$ excipitur $\rho\alpha\upsilon$
 $\rho\alpha\varsigma$. $\rho\alpha\epsilon\iota\alpha$ & $\rho\alpha\epsilon\iota\omicron\upsilon$ sed de his cumulatius in prætetitis.

¶ Ἀπόστοφοῦ ἐστὶν ἑτέρα pars circuli ad sūmam cō-
 sonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ sit ita
 hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimā uo-
 calem ut ἄρ' οὐτως pro ἄρα οὐτως. qđ quatuor accidit uo-
 calibus duabus breuib. ē. f. & o. ut φέρε' ἐπὶ pro φέρε' ἐπὶ
 πέ. τὸν πε' μὲν pro τὸν το' ἐμὸν. Et duabus ancipitibus, hoc ē
 ᾱ & ῑ si correptæ fuerint, ut παρ' ἡμῶν pro παρὰ ἡμῶν ἐφ' ἡ
 μῖν pro ἐπὶ ἡμῖν. hoc item & duabus euenit diphthon-
 gis αῖ uidelicet & οῖ cum pro breuib. habeantur
 ut βούλομαι ἐγώ. οἰμῶς ἀχθομαι pro οἰμοι ὦς
 Hoc autē apud retores ornatus gratia fit apud poetas &
 ornatus & metri. ¶ Ὑφέν nota qua utimur cum duas di-
 ctiōes cōiungimus quæ natura diuisæ sūt ē nanq; ὕφέν
 subiecta uirgula uersui circumflexa ita ~ ut ὁπῶς οὖν.
 ¶ Ὑποδιαστολὴ est dextra pars circuli ad imā literā in fine
 dictionis applicata, qua nota male coherētia discernun-
 tur, ut ὁ π. γ. τε. ἐστὶ νόμος. ¶ Exigit hic locus ut de accēti-
 bus aliquid insup dicā definitionēq;. Quam Georgius
 ὁ χριστοδοσκός Herodiani alexandrini Apollonii ueteris
 grāmatici filii asserit esse, in medium affere. quæ huius-
 modi est.
 ¶ Προσω, δὴ ᾱ ἔξ' ἐπὶ πᾶσις ἐγγραμμάτων φωνῆς ὕμους κατὰ
 τὸ ἀπαχελτικὸν τῆς λέξεως ἐκ φερομένης μετατινος τῆς συνει-
 ζουμένηων περὶ μίαν συλλαβὴν. ἢ τοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτων
 ὁμολογούντων. ἢ τοι κατὰ τὴν ἀναλογικὴν ὁρὸν καὶ λόγον. hoc ē
 (ut uerbū uerbo reddam) accētus ē quædā extēsis uocis
 literatæ sanæ secundū enūtiationem dictionis prolata
 cum aliquo

cū aliq̃ eorū q̃ sunt cōiuncta circa unā syll. siue secūdū
 cōsuetudinē linguæ certæ, siue secūdū definitionē, q̃
 secūdū proportionē existat & rationem. ¶ Dictus
 est aut̃ accētus ab eo q̃ accinit & cōgruit dictioni subie-
 ctæ. sūt aut̃ accentus decē p̃ nūeri p̃fectionē, ex quibus
 septē, qui sunt a litteris proprie uocantur accētus. Tres
 aut̃ ultimi abusiue qui a litteris nō fiunt. ex. A diuiso ī
 duas partes fit acutus & grauis ex. Θ. tres fiunt circūfle-
 xus ex superiori semicirculo. breuis ex inferiori. longus
 at̃ ex linea media. ex. H diuiso duo fiūt spirit⁹, ac pars si-
 nistra est densus. Dextra aut̃ tenuis. Tres aut̃ alii ultimi
 nō fiunt ex litteris. Diuiduntur uero oēs in q̃tuor *ἑς τῶ
 νον· ῥέονος πνδύματα ὑπὸ πέν*. i. tonos tēpora, spūs & passi-
 ones. Toni sunt tres, acutus, grauis & circūflexus. qui
 extendūt uoces ad similitudinē currentiū. tot. n. sunt et̃
 uiæ uel accliuēs uel decliuēs aut̃ curuæ. & acutus qui-
 dē acuens uocē, assimilatur uiæ rectæ & sursum ferenti.
 Grauis aut̃ deprimēs, & secūdū æqualitatē dictus, cōpa-
 ratur uiæ decliui. At circūflexus, q̃ medius ē circūfle-
 ctit. horū duo pprii sunt toni acutus & circūflexus. nā
 grauis syllabicus ton⁹ dī iacēs sup̃ syllabis quæ nō hēnt
 ppriū tonū & acutus q̃dē, & grauis, toni simplices circū-
 flexus aut̃ cōpositus, q̃a ex acuto & graui fit. Sed acutus
 & circūflex⁹ toni dictionū dicūtur grauis syllabarum.
 Oīs uero dictio siue monosyl. siue polysyl. unū horū su-
 scipit uel in ultima uel in penultima uel in ante penul-
 tima. & unus quisq; tonus sortitus ē propriū locum.

¶ Acutus tres, ultimā uidelicet syllabā penultimā & antepenultimā. In ultima ponitur acutus qñ id qđ susce-
 pturū ē eū, sit longū absq; synæresi uel breue ut *καλὸς πο-
 φὸς ἀνὴρ*. talia enī p se posita acuūtur. in cōsequētia aut
 grauātur. ut *καλὸς ἀνὴρ ποφὸς ἀνὴρ* ὡ. οἷς. n. dictio
 acutū in fine suscipiens p se acuitur, in consequētia aut
 acutus in grauē mutatur. Itē acutus ponit̃ in penulti-
 ma quādo id qđ suscipit natura sit longum uel positio-
 ne, & finalis sit lōga. Longa. n. ante longā nō inflectitur. si
 non inflectitur, acuitur necessario. Nam grauis ulti-
 mum solum sortitus est locum, longa ante longam
 grauatur aut acuitur in penultima. Itē supra longā po-
 sitione circūflexus nō ponitur, Sed acut⁹ et quādo susci-
 piēs accētū sit breue & ultima syll breuis aut longa. ut
λόπος. πόρος. λείβησ. ἔρωσ nā sup breui inflexus nō ponitur
 sed acutus. Itē in antepenultia acutus solus siue longū
 siue breue sit suscipiēs & finalis sit breuis ut *ἀντίτροπος* *ὁ*
λόστροφος. lōga uero existente finali, dictio nō pōt acui in
 antepenultia *κοινῶς. ἀπικῶς* uero pōt ut *λείξεως*. Ante duas
 syll. circūflexus nō ponitur, sed acutus ex necessitate. Id
 circo habēs *ἔζηαν* in ultima syll. *ὀζύτονον* appellatur. i pe-
 nultima *παροξύτονον* siue *βαρύτονον*. in antepenultia *παρα-
 παροξύτονον* uel *βαρύτονον. ὀξύτονον*. n. dicitur qđ ultia syl.
 acuatur *παραξύτονον* q penultia *παραπαροξύτονον* q ppe-
 nultima. *βαρύτονον* uero q ultia grauatur a quo oīs ac-
 cētū ratio pender. Ponitur aut accentus quū opus sit
 sup uocalibus & diphthōgis. **¶** Grauis accentus unū

tantū possidet locū, extremā. s. syllabā. Ponitur namq;
 super, ipsum grauans & per se ut ἄρ τῶ τοῦ, & ἐν τῇ συν-
 πείῃ hoc est in cōseqētia. est. n. συνίπεια συναρπαγὴ ἢ λέ-
 ξεισιν καὶ συνεκφώνησις ut τὸν σ μὲν πρὶ ἄρχεται ubi qua-
 tuor dictiones oēs accentū grauē habēt, quū se inuicem
 sequantur, & simul alia aliā trahat. nec inter eas spūs su-
 spensio fiat aliqua & n. in aliis syllabis nunq̃ signatur
 grauis accētus, & si quælibet syllaba præter illā quæ a-
 cuitur aut circūflectitur graui accētū enuntietur. tot. n.
 sūt accētus graues ī unaquaq; dictiōe quot sunt syllabæ,
 illa excepta quæ propriū hēt. ut ἀγαθὸν μένος. σά propriū
 hēt accētū, cætera uero tā præcedētes q̃ sequētes grauē.
 ¶ Circumflexus uero circumflectens dictiōē duo loca
 occupauit. ultimā. s. syllabā & penultimā. ponitur aut ī
 polysyllabis sup̃ ultima. cum ex synæresi longa sit. ut
 ναυσικα ἀ ναυσικα. Omnis. n. synæresis ex acuto & graui ī-
 flexum accentum facit. Etiam sup̃ simpliciter longā ut
 πρῆς. omnis. n. genitiuus & dtūs extremā productā ha-
 bens accentū suscipientem inflectitur ut πρῆς πρῆς καλῶ
 καλῶ. quēadmodū ntūs & actūs acuitur πρῆς πρῆς καλῶ
 λόος. καλῶ. Etia & diphthongus finalis habēs ὤ λον si su-
 scipit tonū circūflectitur. δὲ φδῶ. οὐδὰ μόν. præter adnota-
 ta uidelicet ἰδῶ. ἰού. καὶ αὐ. ponitur etiam supra penulti-
 mā quū longa sit & ultima breuis, ut μέλα. γαῖα. μούσα.
 omnis. n. naturalongā ante finalē breuē inflectitur eti-
 am cum ex synæresi penultima longa fuerit. εὐαίται
 εὐαίται omnis namq; synæresis, ex acuto & graui circum-

flexū facit, Idcirco habēs circūflexum in extrema syll.
 πρὸς ἁπλῶς μόνον appellatur ut πρὸς. habēs uero in penulti-
 ma πρὸς πρὸς ἁπλῶς μόνον ut ποιοῦμαι. ¶ Χρόνοι δ'. i. τρῶς duo
 sunt μακρὰ καὶ βραχεῖα. sequitur. n. uocales tempus unū
 aut duo. breuis uocalis unū tēpus habet. longa duo. His
 nanq; signis suis notis utebātur antiq; in ambiguis di-
 chronis ut supra adnotauimus οὐδέτερες quæ earū lōgæ
 eēnt & quæ breues. ¶ Ἐν δὲ μακρῇ αὐτὸ hoc ē sps duo δα-
 σεία, καὶ ψιλῇ quæ ad sūmam uocalē siue diphthongū. i.
 prīcipio dictiōis ponūtur. aspiratur. & ῥ quū in prīci-
 pio dictionis ponitur. ut ῥόμῳ. ¶ Πάλιν tria ἀπὸ σφοδ-
 ρῆς καὶ ὑποδυσολῆς. hæ tres notæ non propriæ appellan-
 tur accēt⁹ quū a literis factæ nō sint. sed πάλιν hoc ē passi-
 ones. qđ circa dictiōes patiētes uersentur. nec sup uoca-
 libus ponūtur sicuti alii accētus. Nā ἀπὸ σφοδρὸς dictio-
 nis defectū idicans sup extrema cōsonante locatur ὑφ' ἑν
 uero & ὑποδυσολῇ dictionibus supponūtur. alter quidē
 ut duas dictiones cōiungat, quæ natura diuisæ sunt, al-
 ter uero ut male cohærétes discernat.

¶ Regulæ generales.

Mnis nominatiuus & accusatiuus & uocatiuus
 sine syneresi acuitur καλὴ καλῆρ. ἑκαλὴ. τὰ καλὰ
 ἑκαλὰ. αἱ καλαί. τὰς καλὰς. ὧ καλαί.

¶ Genitiuus autem & datiuus super se habens tonum
 circumflectitur καλῆς. καλῆ. καλοῦ. καλῶ. καλαῖν καλῶν.
 καλῶρ. καλῶς καλῶς. ultima longa existente non acui-
 tur ante penultima sed penultima μεγαλοῦ μεγαλῶ.

attici

Attici uero regulā trāsgrediūtur. idcirco. Ὁ μινέλεω. το
 μινέλεω dicunt. & αἰόλεω. τοῖολεω. ¶ Omnis dictio
 circumflexa natura longa est, non positione. ¶ Oīs
 dictio acuta in consequētia, sopit acutum in grauem.
 excipitur. πῆς. πινός. ¶ Oīs dictio nec iflexa, nec acuta, gra
 uatur. ¶ Acutus & grauis cōcurrentes circūflexum faci
 unt. βοάω. βοῶ. nisi quid impediāt. ¶ Oīs longa natura
 ante breuem finalem, & in eadem existens parte, & sup
 se tonum habens inflectitur. μούσα. ¶ Oīs synæresis ex
 acuto & graui circūflexum accētum facit. Longa an
 te longā non inflectitur, sed grauatur, aut acuitur. ¶ Su
 pra positione longam nō ponitur circūflexus, nec su
 pra breuem, sed grauis aut acutus. λόπος. λέβης. ἀρήρς.
 ¶ Ante duas syllabas circūflexus nō poitur, sed acutus
 φῆδος. φῆδεος. σῶμα σῶματος. ¶ De articulo.

¶ ὁ θρονέει λόγον πωπκόν μέρθ προτασόμενον ὀνόμα
 ¶ hoc ē articulus ē oratiōis casualis ps ppositi
 ua nominib⁹ ¶ Diuiditur at̄ īppositiuū ut. ὁ.
 ἡ. τό. hic. hæc. hoc. et subiunctiuū siue subordinatiuum
 quod relatiuū latini appellant. ut ὁ. ἡ. ὁ. qui. quæ. quod.
 proprietamē articulus dicitur præpositiuus. ¶ Ac
 cidit autē articulo genus. numerus. casus. ¶ Articuli
 præpositiui genere masculino declinantur sic.

¶ Ntō. ὁ. Gtō. τῶ. Dtō. τῷ. accētū circūflexo, ac ἰδ
 τα subscripto. Accusatiuo. τόν. ¶ Dv. κα. Ntō & actō,
 τῷ. accētū acuto solū. Gtō & Dtō. τοίν. ¶ Πληρωτι
 κά. ¶ Ntō ὁ. Gtō. τῷ. Dtō. τοῖς. Accusatiuo. τόν.
 b

¶ Genere foeminiuo.

¶ Ἐνικὰ. Ἡ. τῆς. τῇ. τῷ. ¶ Δικὰ. τὰ. ταῖν. ¶ Πληωτικὰ. αἱ.
ταῖς. ταῖς. ¶ Genere neutro.

¶ Ἐνικὰ. Τό. τοῦ. τῷ. τῷ. ¶ Δικὰ. τῷ. τοῖν. ¶ Πληωτικὰ. τὰ.
ταῖς. ταῖς. ¶ Articuli subiunctiui genere masculino.

¶ Ἐνικὰ. Ὁς. ὅς. ὅν. ¶ Δικὰ. ὃ. οἷν. ¶ Πληωτικὰ. οἱ. ὧν. οἷς. ὧς.

¶ Genere foeminiuo.

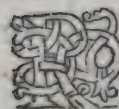
¶ Ἐνικὰ. Ἡ. ἧς. ἧ. ἧ. ¶ Δικὰ. αἱ. αἶν. ¶ Πληωτικὰ. αἱ. ὧν. αἷς. αῖς.

¶ Genere neutro.

¶ Ἐνικὰ. Ὁ. οὗ. ὅ. ¶ Δικὰ. ὃ. οἷν. ¶ Πληωτικὰ. αἱ. ὧν. οἷς. ὧς.

¶ Vocatiuo casu articuli omnino carent. ὁ. uero articulus non ē, sed aduerbiū uocandī. qđ omnibus generibus ac numeris cōmune ē. ¶ De diuisione nominum. ¶ Nominum aliqua parisyllaba sunt, ut αἰνέας. αἰνέου. aliqua imparisyllaba, ut αἶας. αἶαντος. ¶ Quæ sunt parisyllaba quadrifaria declinātur. ¶ Quæ imparisyllaba uno modo tantū. Vnde quinque fiunt declinationes. Prima. Secunda. Tertia. Quarta. parisyllabæ, & Quinta imparisyllaba. & hæ quinque simplices dicuntur.

De prima declinatione parisyllaborum.

 Prima igitur declinatio ē parisyllaborū nominū masculinorū in ας desinentiū. ut ὁ αἰνέας. Et in ης masculinorū ac cōmuniū ut ὁ χεῖρ. ὁ δὲ ληστής. quorū gūs. in ου desinit. datiuus in ᾱ uel in η̄ diphthongos improprias secundum uocales nominatiui. ac uatiuus in ̄. cum uocali nominatiui.

¶ Ἐνικὰ. Ὁ αἰνέας. τὸν αἰνέα. τῷ αἰνέα. τὴν αἰνέα. ὃ αἰνέα.

ἢ ὡς ἀνείας. **Π** Δὴ καὶ τῶ ἀνεία· τοῖν ἀνείαν· ὡς ἀνεία. **Π** ὁ λη
 θυντικὰ· οἱ ἀνείαι· τῶ ἀνείωρ· τοῖς ἀνείαις· τοὺς ἀνείας· ὡς ἀνείας.
Π Ὁ χέυσης· τῶ χέυσιν· τῷ χέυσῃ· τοῖν χέυσιν· ὡς χέυσῃ· ὡς χέυ-
 σης. **Π** Δὴ καὶ τῶ χέυσαι· τοῖν χέυσαι· ὡς χέυσαι. **Π** ληθωτικὰ.
 οἱ χέυσαι· τῶ χέυσωρ· τοῖς χέυσαις· τοὺς χέυσαις· ὡς χέυσαις.
Π Ὁ ἐλῆσθης· τῶ ἐλῆσθιν· τῷ ἐλῆσθῃ· τοῖν ἐλῆσθιν· ὡς ἐλῆσθῃ·
 ὡς ἐλῆσθῃ. **Π** οἱ ἐλῆσθῃ· τοῖν ἐλῆσθῃ· ὡς ἐλῆσθῃ. **Π** οἱ ἐλῆσθῃ·
 ἐλῆσθῃ· τοῖς ἐλῆσθῃς· τοὺς ἐλῆσθῃς· ὡς ἐλῆσθῃς.
Π Hoc in loco aduertendum est omnem datiuum sin-
 gularem in .i. ἐν φωνούμῳ, hoc est prolatum desinere
 ut τῶ ἀνεία· τῷ πατρί· aut in .i. ἀνεκφώνιον· .i. non platū
 sicuti ē in diphthongis· τῷ ἀρχῇ· τῷ ἀρετῇ· τῷ λόγῳ.
 Sic enim ueteres præpositiuis uocalibus ἰῶτα adscribe-
 re solebāt in diphthōgis tam propriis, quam impropri-
 is, nunc uero in tribus ἰ propriis hoc est, ἄ· ἡ· ὦ, usus ob-
 tinuit ut ἰῶτα subscribat, ut clarior sit lectio. **Π** Excipi-
 untur nomina ἰ ὡ desinentia, quæ per abiectiōnem σ·
 declinātur· ut ὁ καμῖς· τῷ καμῖ· τῷ καμῖ· ὁ λαυσις· τῷ λαυσί·
 τῷ λαυσί· ὁ ἀπφῖς· τῷ ἀπφῖ· τῷ ἀπφῖ· ὁ θονῖς· τῷ θονῖ·
 τῷ θονῖ· et similia, quorū datiuus ὄνινο respuit ἰῶτα,
 quoniā nulla iuenitur dictio quæ ἰ ῥ· diphthōgum de-
 sinat. **Π** Quin et æoles datiuus ἰ ὡ desinētibus ἰῶτα non
 adscribūt. **Π** Amplius οἱ δῖς pluralis aut ἰ ἰῶτα platū
 desinit, ut τοῖς ἀνείας· τοῖς γυναιξί· aut nō platū ut τοῖς λόγοις
 τοῖς μετέλεως. **Π** Datiuus uero dualis cū semp ἰ diphthō-
 gū siue ppriā siue ἰ propriā desinat, ἰῶτα nō platū semp
 habet, ut τοῖν ἀνείαν· τοῖν ἀνείαν· τοῖν ἀνείαν·

¶ Hoc ēt ānotādū ē noīa parisyllaba ī n̄s definētia face
re utūm in n̄s, ut ὁ χεῦσῃς. ὡ χεῦσῃ. annotat' ὁ λάτῃς ὡ λάτῃα
ὁ πυραίχμῃς. ὡ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναιχμῃς. ὡ μεναιχμα.

¶ Definētia uero in τῃς Parisyllaba in ā correptū fa
ciunt . ut ὁ τοξότῃς ὡ τοξότα. ὁ ἰωπαλάτῃς. ὡ ἰωπαλα/τα.
excipiuntur ὁ αἰήτῃς, ὡ αἰήτη. ὁ καλιπέτῃς, ὡ καλιπέτη. ὁ
αἰμρέτῃς, ὡ αἰμαρέτη. ὁ Εἰλοθεροίτῃς, ὡ Εἰλοθεροίτη. ¶ Etiam
in πῃς poetica ut ὁ κωόπῃς ὡ κωω/πα. ἰλιάδος α. τιμὴν ἀρνυ
μῆροι μῆνέλευ, σὺ τε κινῶσα. ¶ Etia noīa gentilia ī n̄s defi
nētia ī ā faciūt neutrū, ut ὁ σκῦθῃς, ὡ σκῦθα. ὡ πέρσῃς, ὡ πέρ
σα. ¶ Si uero eadē fuerint p̄pria ī n̄s faciūt uocatiuū ut
ὁ πέρσῃ. Ἡσίόδῃς ἐν ἔργῳ. ἐργάζδην ἡπτε Γέρσῃ ἔργα. ¶ Etiam
cōposita a τρίβῳ. πωλω. μετρώ. ut ὁ παιδοτρίβῃς ὡ παιδοτρίβα.
ὁ βιβλιοπώλῃς ὡ βιβλιοπώλα. ὁ γωμέτρῃς ὡ γωμέτρα.

¶ Varīa declinatio s̄m uaria idiomata.

¶ Ὁ αἰνέας κοινώς. καὶ αἰνέης ἰωνικῶς. τῷ αἰνέου κοινώς κατ'
πλεῶς. καὶ αἰνέα δωρικῶς. Nādores ī huiusmodi noīnibus
abiecto s̄ faciūt uocatiuū. ἢ αἰνέας αἰολικῶς βοιωτικῶς. καὶ
αἰνέας ἰωρικῶς. καὶ αἰνέω κατὰ συνηοπήν. τῷ αἰνέα κοινώς.
καὶ αἰνέῃ ἰωνικῶς. τῷ αἰνέαν κοινώς. καὶ αἰνέην, καὶ αἰνέα ἰω
ρικῶς. ὡ αἰνέα κοινώς. καὶ αἰνέας ἀττικῶς. ¶ Δυνέας.

¶ Τῷ αἰνέα. τῷ αἰνέαν. ὡ αἰνέα. ¶ Πληθυντικῶς.

¶ Ὁ αἰνέας. τῷ αἰνέων κοινώς αἰνέαν δωρικῶς. καὶ αἰνέων αἰολι
κῶς. καὶ βοιωτικῶς. καὶ αἰνέων ἰωνικῶς. τῷ αἰνέας. ὡ αἰνέαι.

¶ Ὁ χεῦσῃς κοινώς. καὶ ὁ χεῦσαις δωρικῶς, ἢ in ā. productum
mutato. τῷ χεῦσαν κοινώς καὶ ἀττικῶς καὶ χεῦσαι δωρικῶς.
καὶ χεῦσαι αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς. καὶ χεῦσαι ἰωρικῶς. καὶ χεῦ

πω ποικιλιῶς. τὰ χεῖρα κοινοῦ καὶ χεῖρα δουλικῶς. τὸν χεῖρα
 κοινοῦ καὶ χεῖρα ἰωρικῶς καὶ χεῖρα δουλικῶς. ὡς χεῖρα κοινοῦ,
 καὶ ὡς χεῖρα ἰωρικῶς. ¶ Διὰ τὸ τὸν χεῖρα. τὸν χεῖρα. ὡς χεῖρα.
 ¶ Πληθύνει καὶ οἱ χεῖρα. τὸν χεῖρα κοινοῦ. καὶ χεῖρα δουλικῶς.
 καὶ χεῖρα δουλικῶς καὶ βοιωτικῶς. καὶ χεῖρα ἰωρικῶς. τὸν χεῖρα
 κοινοῦ καὶ χεῖρα. καὶ χεῖρα ἰωρικῶς. τὸν χεῖρα. ὡς χεῖρα.
 ¶ Hic sciri uelim inueniri nomina quorum nomina-
 tiuus communiter in ας. aut in ης. desinens apud poe-
 tas i α. correptum ad similitudinē uocatiui desinit. ἐφ'
 αἰολικῶ. βοιωτικῶ. καὶ θεσπιατικῶ. ut ὁ ἀρχὴ ἀντιπῶ ὁ ἀρχὴ
 ὁ θυέσας ἀντιπῶ ὁ θυέσας. sunt tamen qui uelint hic ἀντιπῶ
 σιν esse. hoc est uocatiuū pronominatiuo. quorū senten-
 tiam priscianus noster affirmat, qui ubi de constructio-
 ne scribit, sic inquit. ¶ Atticis quoque mos est nomi-
 natiuos pro uocatiuis proferre. homerus, ἡλεις ὁς πᾶν
 τὸ φορᾶς, καὶ πᾶν τὸ πικρῶς. Quem secutus Virgilius in ix.
 Corniger hesperidū fluuius regnator aquarum. fluui-
 us p fluuie dixit. Macedones autē, et thessali e cōtrario,
 uocatiuos pro ntis solebant proferre, homerus μητιέτα
 ῥαδ. hic uctus p ntō μητιέτα pro μητιέτης. Vnde rōani
 frequētissime huiusmodi noīa, & maxie appellatiua
 p uocatiuū græcū ēτ p ntō suo pferūt Sophista. Cytha-
 rista. Persiustñ idubitātē p ntō posuit. cenforē ue tuū
 uel quod trabeate salutas, trabeate dixit pro trabeatus.
 ¶ Etiam annotandū ē iones i noīnib⁹ desinētibus i ας
 nisi dorica sint, uertere α. i η. ac dicerē ὁ ἐρμείας ἀντιπῶ ἐρ-
 μέας. τὸ ἐρμείας ἀντιπῶ ἐρμείον. ¶ Nam gtōs in ον. a no

b iii

minibusī $\bar{\alpha}\sigma$. siue ī $\eta\varsigma$. desinentibus iones. διὰ τὸ εἶναι
 enunciāt ἀνείας ἀνείας ἀνείας ὀρέσσης ὀρέσσης ὀρέσσης. accentu
 acuto in antepenultima. quāquam extrema sit natu-
 ralonga. quoniam genitiui διὰ τὸ εἶναι ἰωνικῶς, si a com-
 munibus genitiuis barytonis sint, acuunt ante penulti-
 mam. nisi syncopam patiantur. ut βορέου βορέεω. καὶ συγ-
 κοπῇ βορέω. ἐρμείου ἐρμείω. ἐρμείω. ἰλιάδης ὅ. ἥρης ἐρμείω τε καὶ
 ὑφαισίου ἀρακί τοσ. ἔρμει. ἔρμειω. ἰλιάδης ὅ. ἀλλοῦ χ
 ἐρμείω ἐριούριον ὑπὸς ἐμαρπτε. καὶ ἐρμεία. Sicut, ξέρξω.
 ξέρξαι. dissoluunt enī η in εἶα. & abiiciunt ν . Nam ἀπο-
 εληπκόντι η ν . hoc est abiectiuum. nisi sita declinati-
 one, ut μοῦσαι μοῦσαν. & ἐτυφα ἐτυφαν & similia. ¶ Nec
 hoc prætereundum est omnem datiuum pluralē in σ
 desinentem λεινῶς, assumere τὴ κατὰ προσηματισμὸν ἐσθ
 ἀτρίλω, δωριῶν, καὶ ἰωνικῶν, ut ἀτρίδαις. ἀτρίδαισι. μούσαις,
 μούσαισι. λόγοις, λόγοισι. ¶ At iones ī iis, quæ habent αἰ di-
 phthongum siue in σ desinant, siue in τὴ κατὰ προσημα-
 τισμὸν etiam α in η uertere consueuerunt. & sic ex diph-
 thongo propria, fit impropria, ut ἀτρίδαις, ἀτρίδαισ
 καὶ ἀτρίδαισι. παλαμῆς παλαμῆσ & παλαμῆσι. Nam si-
 cut atticorum ē proprium uertere ϵ in η αἰ δὲ φθόγῳ,
 ut εἶδεν ἡ δειν. sicionum mutare α in η αἰ δὲ φθόγῳ. οὐ-
 πως ὁ πεχνικός. De secūda declinatione parisyllaboræ
 Ecunda ē parisyllaborū nominum in α siue
 s in η desinentium generis tantum fœminini.
 quorū genitiuus ī $\alpha\varsigma$ siue in $\eta\varsigma$ desinit dñs in
 α aut ī η . accusatiuus uero ī μ cum uocali nominatiui.

Ἡ μαῖα. τῆς μαῖας. τῇ μαίᾳ. τῶ μαίαν. ὦ μαῖα. ἘΔὶ καὶ τὰ
μαῖα. τῶν μαίαιρ. ὦ μαῖα. ἘΓλῆθω τῇ αἰ μαῖαι. ἤν μαῖων.
ταῖς μαῖαῖς. ταῖς μαῖαῖς. ὦ μαῖαι.

Ἡ μούσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τῶ μούσαν. ὦ μούσα. ἘΔὶ καὶ
τὰ μούσα. τῶν μούσαιρ. ὦ μούσα. ἘΓλῆθω τῇ αἰ μούσαι.
ἤν μουσῶν. ταῖς μούσαις. ταῖς μούσαις. ὦ μούσαι.

Ἡ τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τῶ τιμῶ. ὦ τιμή. ἘΔὶ καὶ τὰ
τιμά. τῶν τιμαῖν. ὦ τιμά. ἘΓλῆθω τῇ αἰ τιμαί. ἤν τιμῶν.
ταῖς τιμαῖς. ταῖς τιμαῖς. ὦ τιμαί.

¶ In hac declinatione aduertendum ē ex uocalibus, quas
dam appetere α finalem, quasdam η et quasdam utriusque.
i. quidem & ι appetunt α ut ῥέα. Θελία. υ uero & ω μέγα
appetunt η ut δύν. ζών. α uero, et ομιλόν utrunque, ut ναυ
σικάα & δαράη. χεῖρα & ἀκοή. ¶ Eodem modo ex cō
sonantibus aliqua appetunt α sicut sunt ρ. ζ. ψ. σ. sim
plex, ac duplex. et duo χ. ut φρζα. δόξα. διψα. μούσα. θά
λασσι. δέκελλα. excipitur ἑλλη nomē propriū mulieris, &
πέλλη nomē urbis. aliqua uō η. ut β. et γ. & simplex λ,
siue perse, siue in complexione alterius consonantis et
μ. π. τ. φ. χ. ut θῆβη. σέγη. αὐλή. excipitur παῦλα. et
ἀνάπανλα. ὁμίχλη. κίχλη. ζούλη. & ζούλα secundum uete
res οἰμη. καλλιόπη. ἀρετή. νύμφη. τύχη. At δ. θ. κ. ν. et α. et η,
ut λήδα. κνίδη. ιουδαία. λήδη. ναυσικά. πολοκή. χαίνα. τέχνη.
Etiam in ρα desinentia siue unius sint generis siue tri
um α uolunt habere finalem ut ἡμέρα. διφθέρα. περισε
ρά. φοβερά. σκίερα. excipiuntur ἀσπρη. ἰόρη. κόρη. ἀθά
ρη. δέρη. κύρη. ἐφύρη. φιχόρη. ἰάση. ὀλνκη. ἄγρη. ἰση. ἀντισάρη.

¶ Adiectiua etiam foeminini generis, quæ a nominib⁹
 masculinis in ὄσ. purum desinentibus fiunt. ἄ. fi-
 nalem desiderant. ut λόπος, λογία. ἀνδρείος, ἀνδρεία. excipi-
 tur ὁσδοος, ὁγδοή. Si uero masculina in ὄσ. nō purum
 desuerint, foeminina in ῆ desinere uolunt, ut καλός,
 καλή. ταπεινός, ταπεινή. excipiuntur quæ habēt ρ ante
 ὄσ. ut φοβέρος. ῥά. αὐγόνσσι uero ἀπὸ τοῦ αὐγόνσσι cum sit
 latinum mutauit ῆ in ἄ. correptum. nam αὐγόνσσι esse
 debuerat. Latini enim æolum more ῆ in ἄ correptū
 uertere cōsueuerunt, ut θέκλα pro θέκλη. & ῥύμφα pro
 ῥύμφη. ¶ Etiam annotandum est sola nomina in ἄ
 purum desinentia, & in ὄσ. et in. θῆ & in ῥα. seruare ἄ
 in genitiuo & in datiuo κοινῶς. ut μαῖα. μαίας. μαῖα. ἡμέρα.
 ἡμέρας. ἡμέρα. λήδα. λήδας. λήδα. σιμαίθα. σιμαίθας. σιμαίθα. ἀ-
 θηνᾶ uero et ναυσικᾶ, et μνᾶ, et si in nullam dictarum de-
 sinant terminationem, seruant tamen ἄ in genitiuo et
 dtō, sicut eorum pfecta, quæ in ἄ purum desinūt, hoc ē
 ἀθηνᾶ, et ναυσικᾶ. et μνᾶ. Est enī. ἀθηνῆ. unde ἀθηνᾶ, si-
 cut σελήνη σεληνῆ. abiecto uero ῖ ἀθηνᾶ, ἢ ἡράσει ἀθηνᾶ.
 eodem modo ἀπὸ μνᾶ fit μνᾶ, ἢ ἡράσει μνᾶ. iccirco
 extremam produciunt, & circumflectūtur. Sic ναυσικᾶ
 ἀπὸ τοῦ ναυσικᾶ. Declinātur aut (ut dictum est) ἀθηνᾶ. ἀ-
 θηνᾶς. ἀθηνῆ. ναυσικᾶ. ναυσικᾶς. ναυσικῆ. μνᾶ. μνᾶς. μνῆ.

¶ Varia declinatio.

¶ Ἡμέρα. Ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τῶν ἡμέραν. ὧ ἡμέρα κοινῶς.
 Ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τῶν ἡμέρων. ὧ ἡμέρη ἰωρή-
 κως.

¶ Cōsueuerunt .n. ἰονες ᾱ. productū in ἡ uertere nisi
dorica fuerit, ut ἰσθρίη. ἰσθρίης. ἀντὶ ἰσθρία ἰσθρίας. ¶ Δὲ
καὶ τὰ ἡμέρα. τῶν ἡμέραν. ὡ ἡμέρα. ¶ Πληθυντικά. αἱ ἡμέραι
τῶν ἡμερῶν κοινῶς. καὶ ἡμερᾶν, δωδεκάωσ. καὶ ἡμερῶν δωδεκάωσ
καὶ ἡμερῶν ἰωνικῶσ. ταῖς ἡμέραις κοινῶς. καὶ ἡμέρης ἰωνικῶσ
τῷ τῇ τοῦ ᾱ εἰς ἡ. καὶ ἡμέραισι καὶ ἡμερήσι κατὰ προσηματι-
σμόν τοῦ ἰ, ἰωνικῶς. ταῖς ἡμέραις, ὡ ἡμέραι.

¶ Ἡ τιμή. φη τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμῇ. ὡ τιμή. κοινῶς.

¶ Ἡ τιμᾶ. φη τιμᾶς. τῇ τιμᾶ. τὴν τιμᾶν. ὡ τιμᾶ δωδεκάωσ.

¶ Doresenī ionibus cōtrarii mutāt ἡ in ᾱ. productū.

¶ Δὲ καὶ Πληθυντικά supradicti nominis sequuntur
declinationē. ¶ Sed aduertendum est datiuū singulare
huius declinationis apud poetas gratia metri pati μετα-
πλασμόν ut ὕμνῳ διὰ τοῦ ἰ ἐκφώνου μέλου. i. per ἰ. prola-
tum ἀντὶ τοῦ ὕμνῳ διὰ δὲ φθόγγου. et ἀλλὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλῇ. ἀλ-
λὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἀλλᾶ ἀλκός deduci posset, sicut πλακί ἀ-
πὸ τοῦ πλαζ πλακός. ¶ Patitur etiam προσηματισμὸν

φη φῖ συλλαβῆς, ut παλάμῃσι, ἀντὶ τοῦ παλάμη. quæ figu-
ra etiam in aliis casibus tā singularis numeri quam plu-
ralis apud poetas frequentissimo habetur in usu, nec so-
lum in hac secunda declinatione, sed in aliis. in pro-
nominibus etiā, & aduerbiis nec discernuntur casus ni-
si ex orationis sentētia. quoniam nulla datur horū cer-
ta formatio. quorū omnium hæc sint exēpla.

¶ In nominatiuo secundæ declinationis Ἡσίοδος ἐν ἑρ-
μῳ. ὁδὸς δὲ ἐτέρῃσι παρὰ θεῶν κρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἐτέρα ὁδός.

¶ In genitiuo. ὀδυσσεύας. β'. ὀδυντῆς δυνήειν. ἀντὶ τοῦ δὲ δὴ-

νης. καὶ ἰλιῶδος. δ. ἢ ῥά, ἢ ἄλλον οἶσον ἀπὸ νδρῆθιν ἰαλλεν. ἀν-
 τὶ τοῦ ἀπὸ νδρῆθιν. In datiuo. ὀδυσεύας. ε. πῦρ μὲν ἐπεχά-
 ρειν μέγα καίετο, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐχέει. In accusatiuo. ἰλι-
 ᾶδος. π. ἢ ὅτε ταῦρον ἐπέφνε λέων ἀγλήθει μετελθὼν. ἀντὶ τοῦ με-
 τεγλήθω. ἢ ὅσοδος ἐν ἑρτοισ. μὴ δ᾽ ἀναβάλλεσθαι ἐς ταῦρον, ἐς τὴν
 νηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἐννῆν. Inuocatiuo. οὐρανία Φίλη. ἀν-
 τὶ τοῦ ὠρανία Φίλη. In accusatiuo plurali. ὀδυσεύας. ε. πρὸς
 κοτυληδονόειν πυλινὰ λαίηδον ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς κοτυλη-
 δονας. ¶ In genitiuo singulari tertiae declinationis. ὀδυ-
 σεύας. ω. ὥσπερ τηλεφάνης ἐκ πονηρόειν ἀνδράσιμῃ. ἀντὶ τοῦ ἐκ
 πόντου. ἢ ἰλιᾶδος. κ. αἰετὶν ἡ τὴν νῆας ἀπὸ στρατοφιν προσηλῆν,
 ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo singulari. ὀδυσεύας. ε. ῥηθὺς
 ἐπὶ κρείφιν κατελέξεται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κρείφιν. In genitiuo
 plurali ὀδυσεύας. ζ. μέλλοισι ῥινὸν ἀπὸ στρατοφιν ἐρευνῶν. ἀντὶ τοῦ
 ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo. ὀδυσεύας. ε. οὐδὲ περὶ ὅσας δακρυόειν
 πέροντο. ἀντὶ τοῦ δακρυόειν. καὶ ἰλιᾶδος. π. δακρυόειν πρίαμθ
 θεόφιν μίστρατά λαντο. ἀντὶ τοῦ θεοῖς. In accusatiuo. ὀδυσεύ-
 ας. π. φθινύθει δ᾽ αὖ μὲν ὅσους φιν χεῖρος. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ ὅσα.
 In genitiuo singulari quinta declinationis. ἰλιῶδος. ι. ἢ
 κλυεν δὲ ἐρέβυσφιν ἀμείλιον ὅτι ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ δὲ ἐρέβυς.
 In genitiuo plurali. ὀδυσεύας. τ. ὡς δὲ χιών κατελῆκε τὴν ἀ-
 κροπόλοισιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὄρων. καὶ ἰλιῶδος. μ. οὐκ ὁσμῶ πα-
 ρὰ νῆας ἐλδυσόμεθα ἅτὰ κέλδυστα. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. In da-
 tiuo. ἰλιῶδος. ε. οὐρε δὲ τέρηκε ἀνακτα παρὶ παρὶσι καὶ ὅχεσφιν.
 ἀντὶ τοῦ ὅχεσι. In accusatiuo. ἰλιῶδος. β. ἰβρωσεὶ μὲν τευ τε-
 λαμῶν ἀμείσθησφιν. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ σήθεα.
 ¶ In pronomiibus. ἰλιῶδος. λ. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπὸ νηῶν

Οὐρανὸν εἰσὼ ἀντὶ τοῦ ἀπῶν τοῦ καὶ ἐν ἑλ μ. εἰπερ γὰρ χ' οὐ
 φησι παρὰ ῥ' εἰσὼ τρας ἀνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτῷ.
 ¶ In aduerbiis. ὁδυσείας. χ. ἡ τήμαθ' ἴσασι τὸ ἴδι τὰ τέρδι,
 καὶ τὰ θύρησι. ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ. τὸν τίς ἐξ ἡ θύρῶν.

De tertia declinatione parisyllaborum.

Tertia declinatio ē parisyllaborum nominum
 tam masculinorum, quam fœmininorū com-
 muniū & promiscuorum in ὅς. desinentiū
 & neutrorum in ὅν. quorū genitiuus definit in. οῦ. da-
 tiuus in ῶ. accusatiuus in ῶ. cum uocali nominatiui.

παράδειγμα.

¶ Ὁ λόγος. τὸ λόγον. ἑλ' λόγῳ. ἢ λόγον. ὡ λόγε. καὶ ὁ λόγος
 ¶ Δὲ καὶ τὸ λόγῳ. τοῖν λόγοι. ὡ λόγῳ. ¶ Πληθυντικὰ οἱ λόγοι.
 ἢ λόγων. τοῖς λόγοις. τὰς λόγους ὡ λόγοι.

Ἡ ὁδὸς. φιλ' ὁδῶν. τῇ ὁδῷ. τὴν ὁδὸν. ὡ ὁδὸ. ἢ ὡ ὁδὸς. ¶ Δὲ καὶ τὰ
 ὁδῶ. τῶν ὁδῶν. ὡ ὁδῶ. ¶ Πληθυντικὰ αἱ ὁδοὶ. ἢ ὁδῶν. ταῖς
 ὁδοῖς. τὰς ὁδούς. ὡ ὁδοί.

¶ Ὁ καὶ ἡ ἀνθρώπος. τὸ καὶ φιλ' ἀνθρώπων. ἑλ' καὶ τῇ ἀνθρώπῳ.
 ἢ καὶ τὴν ἀνθρώπον. ὡ ἀνθρώπε. καὶ ὡ ἀνθρώπος. ¶ Δὲ καὶ
 τὸ τὰ ἀνθρώπων. ἢ καὶ τῶν ἀνθρώπων. ὡ ἀνθρώπων. ¶ Πλη-
 θυντικὰ οἱ καὶ αἱ ἀνθρώποι. ἢ ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀν-
 θρώποις. τὸς καὶ τὰς ἀνθρώπους. ὡ ἀνθρώποι.

¶ Ὁ ἀεὶς. ἢ ἀεὶς. ἑλ' ἀεὶ. ἢ ἀεὶ. ἢ ἀεὶ. ἢ ἀεὶ. ἢ ἀεὶ. ἢ ἀεὶ. ἢ ἀεὶ.
 ¶ Δὲ καὶ τὸ ἀεὶ. τοῖν ἀεὶ. ὡ ἀεὶ. ¶ Πληθυντικὰ οἱ ἀεῖς.
 τῶν ἀετῶν. τοῖς ἀετῶν. ἢ ἀετῶν. ὡ ἀετῶν.

¶ Τὸ ξύλον. ἢ ξύλον. ἑλ' ξύλῳ. ἢ ξύλον. ὡ ξύλον. ¶ Δὲ καὶ τὸ

ζύλω. τῶν ζύλων. ὡς ζύλω. Πληθυντικά. τὰ ζύλα. τῶν ζύλων.
οἷς ζύλοις. τὰ ζύλα. ὡς ζύλας.

¶ Hic annotandum est omnia neutra in ὄν. desinentia
tam substantiua q̄ adiectiua mittere genitiuum in οῦ.
ut ῥὸ μῆλον. τοῦ μήλου. ῥὸ καλόν. τοῦ καλοῦ. ῥὸ ἀγαθόν. τοῦ ἀγα-
θοῦ. nisi fuerint a masculinis adiectiuorum nominum
in ὦν. cōmuniter desinentium, siue a comparatiuis, si-
ue participiis. quoniam huiusmodi neutra suorum
masculinorum sequuntur declinationē, ut ὁ δῶδαιμον.
τοῦ δῶδαιμονος. τὸ δῶδαιμον. τοῦ δῶδαιμονος. ὁ κῆρ μέζων.
τοῦ κῆρ μέζονος. ῥὸ μέζον. τοῦ μέζονος. ὁ τύπων. τοῦ τύπου.
τοῦ. ῥὸ τύπον. τοῦ τύπου. τοῦ.

¶ Etiam in neutris nominibus tam parisyllabis, quam
imparisyllabis tres casus sūt similes in omni numero.
hoc est nominatiuus accusatiuus & uocatiuus. qui licet
in singulari & duali numero uariam habeant termina-
tionem, in plurali tamen semper in α, correptum cō-
muniter desinunt, ut ῥὸ ζύλον nominatiui & accusatiui
casus. ὡς ζύλον uocatiui. τὸ τυφθέρ. ὡς τυφθέρ. Διγμένα. τὸ
ζύλω. ὡς ζύλω. τὸ τυφθέντε. ὡς τυφθέντε. Πληθυντικά. τὰ
ζύλα. ὡς ζύλα. τὰ τυφθέντα. ὡς τυφθέντα.

¶ Etia plura nomina inueniunt, q̄ i singl'ri nūero aut sūt ma-
sculini gēeris aut fœminini, i plurali uero neutri, ut ὁ δῶ-
φρος. τὰ δῶφρα. ὁ βράχης. τὰ βράχια. ὁ λύνχος. τὰ λύνχα. ὁ
χελινός. τὰ χελινά. ὁ κύνος. τὰ κύνια. ὁ μοχλός. τὰ μοχλά.
ὁ σαθμός. τὰ σαθμά. ὁ δεσμός. τὰ δεσμά. ὁ ῥῶτος. τὰ ῥῶτα. ὁ ζῦ-
γός. τὰ ζύγα. ὁ ἐλάθυς. τὰ ἐλάθια. ὁ ἄρταρος. τὰ ἄρταρα.

quorum

quorum ex ep̄la apud Homerum facile ē inuenire. Sūt
& quæ duplicem habent declinationem. ut ῥένδρ
το δένδρου. καὶ ῥένδρ το δένδρε. ῥένδρ ποδὺν. καὶ ῥένδρ
ποδὺς. ῥένδρ τέαν. καὶ ῥένδρ τέας. hæc enim & si in no
minatiuo non iueniuntur, obliqui tamen eorum i usu
habetur. τὰ δένδρεα uero, quidam uolunt non ἀπὸ το δέν
δρ, sed ἀπὸ το δένδρεον fieri.

Varia declinatio

¶ Ὁ νόμος. το νόμον κοινῶς. καὶ νόμοιο ἀπ̄ικῶς. καὶ ἰωνικῶς.
καὶ νόμω δωρικῶς. ἔξ̄ νόμῳ. ῥέν νόμον. ὠ νόμῃ κοινῶς. καὶ νόμῳ
ἀπ̄ικῶς. ¶ Διτὸν. τὸ νόμῳ. ῥέν νόμῳ κοινῶς. ῥέν νόμῳ ἰω
νικῶς. ὠ νόμῳ. ¶ Πληθυντικὰ. οἱ νόμοι. ῥέν νόμων. τῶς νόμοις
κοινῶς. καὶ νόμοισι ἰωνικῶς. τοὺς νόμους δωρικῶς. καὶ νόμους, ὠ νό
μοις, & per ὠ magnum & p ὠ paruum δωρικῶς. ὠ νόμοι.
¶ Τὸ λιγόν. το λιγόν κοινῶς. καὶ λιγόν ἀπ̄ικῶς. καὶ ἰωνικῶς.
ἔξ̄ λιγόν κοινῶς. καὶ λιγόν ποιητικῶς. ῥέν λιγόν κοινῶς. καὶ λιγόν πο
ιητικῶς. ὠ λιγόν. ¶ Διτὸν. τὸ λιγόν. τῶς λιγόν κοινῶς.
καὶ λιγόν ἰωνικῶς. ὠ λιγόν. ¶ Πληθυντικὰ. τὰ
λιγόν. ῥέν λιγόν. ῥέν λιγόν κοινῶς. καὶ λιγόν ἰωνικῶς. τὰ
λιγόν ὠ λιγόν.

¶ Hic aduertendum est atticos & iones genitiuum sin
gularem huius declinationis per ὄσ omnino enunci
are. ut καλός. καλοῦ. καλοῖο. ὄδός. ὄδου. ὄδοιο. Dores uero uer
tētes οὐ diphthongū in ω μέγα, λόγῳ dicūt & ὄδω. nec sub
scribūt. i. ut in datiuo singulari. Θέλεις. ἔμην. ἔς ῥέν μέλι
νον. ἔλαύνει. ἔστε. τὰ φύσκω. ἀπ̄ τὸ φύσκει. ¶ Darius
etiam singularis in quibusdam nominib⁹ diuersorum

generum μεταπλασμόν patitur διὰ τοῦ. ut ἔσ' κλαδί, ἀν-
 τὶ τοῦ κλάδου. τῷ πολυδάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυδάταγος. τῷ διχό-
 μινι, ἀντὶ τοῦ διχομήνου. τῷ μελίερατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτωρος
 λιπὶ, ἀντὶ τοῦ λιπῶ. ¶ Illud etiā Homeri λιπέλαιον. datiuū
 casus ἑ κατὰ κκοπήν ἢ ἀπὸ φου, ἀπὸ τοῦ λιπέλαιου. ἰλιάδος γ'
 αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε, καὶ ἔχει σε λιπέλαιον. ¶ Accusatiuus etiā
 singularis apud poetas μεταπλασμόν patitur, λίτῃ ἐνί
 dicūt ἀντὶ τοῦ λίτῃ. ἰλιάδος δ' ἄρματα δὲ μῦμοις τῶς χεῖρ' ἀν-
 ταπετάσεις. Vbi mutata litteratura, & accentus muta-
 tus ē & locuseius ad similitudinem εἰός. εἰός. εἰός. εἰός. εἰ-
 ός. δῖα. Accusatiui enim disyllabi in α definentes super
 penultimam habent accētū, etsi eorum genitiui extre-
 mam acuiūt. ¶ In duali numero ὡμοῖν inuenitur pro
 ὡμοιν, καὶ ποδῶν pro ποδῶν. & alia eiusmodi infinita κα-
 τὰ πεντάσην τοῦ ἑθεῖωνικῶ. inuenitur etiam τοῖσινδε, ὅ
 σῃν δὲ ἀντὶ τοῖσιν ὅ σῃν, προδέσει τοῦ δέ. ¶ In plurali eti-
 am datiuus patitur non solum προσηματισμόν τοῦ. si-
 cut in aliis declinationibus, ut λόγοις. ῥόμοις. λίτοις, sed
 etiam μεταπλασμόν ut ἄσρασι pro ἄσροις, & ἔγκαισι pro ἐγ-
 κήτοις, & πρόβασι pro προβάταις. & πέταλοι pro πετάλοις.
 Τοῖς δὲσι uero pro τοῖς & ῥηματισμόν τοῦ ἑθεῖωνικῶ
 καὶ ἐπέτασιν τοῦ δέ. nec uariatur accentus licet sit
 ircunflexus in antepenultima contra eius naturam,
 quod factum est, ut inquit Eustathius ne τοῖς datiuus plu-
 ralis suā prorsus amittat proprietatē ἰλιάδος β'. ἐγὼς ἐὼν
 τοῖς δὲσι φάνον, ἢ ἐκὼν φανόει. ¶ Accusatiuus etiam in ῥς.
 cōmuniter desinens per ῶς. enuntiatur dorice τῶς λό-

ἡνὶ pro τοῖς λόγοις. τὰς ἀμπελῶς pro τὰς ἀμπελούς. inu-
 tant enim dores οὐ diph. in ὦ μέγα. Θεόκριτος. μὴ μδλω-
 φασηθε τοῖς ἀμπελῶς, ἐν τῇ γὰρ αὐτοῖς. & rursus καὶ ἡνὶ ἐν μι-
 σῶ τοῖς λεανθάρως, οἱ τὰ Φιλῶνδα. ubi aduertendum est syl-
 labam corripī, uel esse potius amphimacrum. in qui-
 busdam tamē codicibus inuenimushuiusmodi accu-
 satiuos π̄ ὀμικρόν ἀμπελός & λεανθάρως pro ἀμπελούς & λεαν-
 θάρους. subtracto ὤ. ex οὐ. diphthongo δωρικῶς sicut νᾶ-
 σος pro νήσος apud Pindarum ἐν ὀλυμπίοις. ἐνθα μακα-
 ρων μάσος ὠκεανίδες αὐραὶ περιπνέουσιν. quod magis probo.

De quarta declinatione parisyllaborum

Varta declinatio ē atticorū n̄um parisyllabo-
 ρū masculini generis & foeminini accoisi ὦσ.
 & neutri ἰ ὦν. δὲ τὸν ὦ μεγάλῃ. quorū gtūs & da-
 tiuus ἰ ὦ desinūt. Accusatiuus uero ἰ ῥ cū uocali ntī.
 Ο̄ μενέλεως. τῷ μενέλεω. τῷ μενέλεω. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεω.
 Διμελᾶ. τὸ μενέλεω. τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεω. Πληθυν-
 τικὰ. οἱ μενέλεω. ἡμεῖς μενέλεων. τοῖς μενέλεως. ταῖς μενέλεως.
 ὦ μενέλεω.
 Η̄ ἄλως. ἡμεῖς ἄλως. τῇ ἄλως. τὴν ἄλως. ὦ ἄλως. Διμελᾶ.
 τὰ ἄλως. ταῖς ἄλως. ὦ ἄλως. Πληθυντικὰ. αἱ ἄλως. αἱ ἄλως.
 ταῖς ἄλως. ταῖς ἄλως. ὦ ἄλως.
 Ο̄ καὶ ἡ δύεως. τῷ καὶ τῇ δύεω. ἡμεῖς καὶ τῇ δύεω. et reliqua
 Τὸ δύεων. τῷ δύεω. ἡμεῖς δύεω. ἡμεῖς δύεω. ὦ δύεω. Διμελᾶ.
 τὰ δύεω. τὸν δύεων. ὦ δύεω. Πληθυντικὰ. τὰ δύεω. ἡμεῖς
 δύεων. τοῖς δύεως, ταῖς δύεως. ὦ δύεω

Quoniam cōmunem ordinem declinationum muta-
 uimus Theodorum gazam imitati, sciri uelim hoc nō
 temere factum esse. nam nomina ἰὸς desinentia mascu-
 lini generis, & fœminini, & in ὄν neutri, quæ secundum
 alios ἰ ordine simplicium declinationum quartum te-
 nent locum, attici r̄ferunt ad propriam declinatiōem,
 quæ ē ἰ ὠς et ἰ ὄν διὰ τὸ ὠ μέγας, ut ὁ πειρὸς κρινῶς, ὁ πειρῶς
 ἀφικνῶς. ἢ χεῖρον κρινῶς, ἢ χεῖρον ἀφικνῶς. ὁ puo in ὠ ma-
 gnum mutato. quæ cum a. cōmuni declinatione p̄e-
 deat, post ipsam merito locāda est. Vbi aduertendum
 est, quod cum proprium sit atticorum in huiusmodi
 nominibus uertere nō solū ὁ μικρὸ ἰ ὠ μέγας (ut dictū ē,)
 sed etiā α finalē ἰ plurali numero neutrorū nominum,
 euenit, ut ὄnes casus cuius uis numeri & generis ἰ ὠ μέγας
 desināt siue solū siue in diphthōgo nulla mutata conso-
 nāte. Si. n. ἰ diphthōgo cōisuerit ὄ, ὄnino abiicitur. si ue-
 ro ἰ, seruatur. & sic ex ὠ & ἰ fit diphthongus ἰ ppria. qđ
 quīq; accidit casib⁹, hoc est dtō singulari duali, et plura-
 li, & ntō plurali et utō, masculini generis, et fœminini,
 ac cōmunis. Corripiunt etiam penultimam. quæ si fu-
 erit α, uertunt in ε φιλόν. ut ναός, νεός. λαός, λεός. προτεσίλα-
 ος, προτεσίλεως, eodem accentu seruato, ac in eadem
 syllaba. & si mutata sit quātitas syllabarum. attici enim
 cōmunes accētuum regulas nō sequūtur. nam ultima
 existente longa, acuunt ante penultimā. Vnde ἰ obliq;
 cōibus, si in penultia fuerit accētus, ἰ atticis retrahitur ἰ
 ante penultimam. QVibus diligēter seruatis facile po-
 terimus

terimus unūquodq; nomē tertiæ declinatiōis ad atticā
 reducere. exēpli grā. ὁ ριλόλαος κοινῶς. ὁ νιλόλεως ἀπικῶς. τὸ
 νικολάου κοινῶς. τὸ νικόλεω ἀπικῶς. τὸ νιλόλαον κοινῶς, τὸ νικό-
 λεον ἀπικῶς. τὸν ριλόλαον κοινῶς, τὸν νιλόλεον ἀπικῶς. ὁ νικόλαος
 κοινῶς, ὁ ριλόλεως ἀπικῶς. Vocatiuus enī ἰὸνι numero
 similis ē nominatiuo atticorū more. ¶ Διὰ τὸ νικολάω
 κοινῶς. τὸν νικόλεω ἀπικῶς. τὸν ριλόλαον κοινῶς, τὸν ριλόλε-
 ων ἀπικῶς. ὁ ριλόλαος κοινῶς ὁ νιλόλεω ἀπικῶς. ¶ Πληθυν-
 τικὰ οἱ νικολάοι κοινῶς, οἱ νικόλεω ἀπικῶς. τὸ νικολάων κοινῶς,
 τὸν νικόλεων ἀπικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νιλόλεως ἀπι-
 κῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεω ἀπικῶς. ὁ νικόλαος κοι-
 νῶς, ὁ νικόλεω ἀπικῶς. ¶ Annotantur quædam, quæ
 a supradictis deuiant uidelicet καλός, καλῶς. & παλός,
 παλῶς. In his enī ἄ remanet immutabilis. quod factū
 puto, quoniā nō desinunt ἰός purum sicut λαός et ναός
 & similia. ὁ ρφθὺ uero mutato accentu ὁ ρφῶς facit. et λα-
 ῶς λαῶς. Quædam etiam inueniuntur apud poetas.
 quæ in genitiuo singulari gratia metri assumunt ὁ μιν
 ἔρον ut πετὲρ πετῶ. παλὼ παλῶ. ἀνὰ ρόγῳ ἀνὰ ροῖῳ. μίνω
 μίνω. παλαῶ uero quidam uolunt esse ἐκ τῶ παλαῖο. ὅ-
 πῃ τῶ οἷ, διφθόγῳ in ὠμείῳ. ideo censuerunt ἰ esse
 subscribendum παλαῖο. Sunt et pauca quædam fœ-
 minina propria urbium nomina. ut τρῶς. τλῶς. κρῶς. κῶς.
 quæ amoto ὁ atticē declinātur. δῶς uero quoniā nec p-
 prium est, nec circumflexū. solū ἰdeclinabile existit. Si-
 gnificataut dationē. Hesiodus δῶς ἀγαθῇ, ἀρπυξὶ κακῇ θα-
 ρά τοιοδοτεῖρα. Quatuor etiā annotātur quæ absq; ῥ ac

cusatiuū singularē faciunt. hoc est ἄλως. ἄλω. κῶ. πῶ. ἔως. ἔω. λαγῶ. λαγῶ. quidam addunt ἔως ἔω.

¶ De quinta declinatione imparisyllaborum.

Vinta declinatio est omniū imparisyllaborū
q nominū foemininorū neutrorū cōmunium.

& promiscuorū differētes terminatiōes habentiū. quorū gtūs desinit in ὅς. datiuus in τῷ. accusatiuus ἰ ᾧ.

¶ Οἱ αἰας. τοῖς αἰαντοῖς. ὅς αἰαντι. τῷ αἰαντι. ᾧ αἰαν. καὶ ὅς αἰας.

¶ Διὴ καὶ, τῷ αἰαντι. τῷ αἰαντι. ὅς αἰαντι.

¶ Πληρωτικὰ, οἱ αἰαντες. τῷ αἰαντι. τοῖς αἰας. τοῖς αἰαντοῖς. ᾧ

¶ Τῇ τριάς. τῇ τριάδι. τῇ τριάδι. τῷ τριάδι. ᾧ (αἰαντες.

τριάς. Διὴ καὶ τῷ τριάδι. τῷ τριάδι. ᾧ τριάδι. ¶ Πληρωτικὰ

καὶ τριάδι. τῷ τριάδι. τοῖς τριάσι. τοῖς τριάσι. ᾧ τριάσι.

¶ Τὸ βῆμα. τῷ βήματι. τῷ βήματι. ᾧ βήμα. ᾧ βήμα. Διὴ καὶ

τῷ βήματι. τῷ βήματι. ᾧ βήματι. ¶ Πληρωτικὰ τῷ βήματι.

τῷ βήματι. τοῖς βήμασι. τῷ βήματι. ᾧ βήματα.

¶ Quoniā hui⁹ quintæ declinationis multæ, ac uariæ sunt terminatiōes tam in masculinis quā in aliis, ab re nō erit aliquātō altius ea repetere, quæ ad eius cognitio-
ne necessaria sūt. nō tamen generales regulas uniuscu-
iusq; terminatiōes ponere itendimus sicut Herodian⁹ fecit. et qui eū secuti sunt. ne ob regularum inculcatio-
nem fastidio rudes lectores afficiantur. Sed ea dūtaxat sine quibus non facile intelligi possit quo modo unū quodq; nomen sit declinādū. Sequemur tamē eorū or-
dinē ἰ ipsis nominibus uariādīs p genera oīa, ac termi-
natiōes Et primū de masculinis dicēdū ē. quorū finales

litteræ siue elemēta q̄nq; sūt π. ρ. σ. τ. ϕ. ¶ O ē. n. masculini
nū græce declinatū ī aliquā harū definit cōsonantē. ut
δῶν. φοῖνιξ. νέστωρ. αἶας. ἀρά. ἀνδρῶν βαλ. uero & ἐάκαλ. et ρε-
μελ & similia barbara sunt. At ἰακώβ. δανιήλ. ἀδάμ. ἀβρα-
ὰμ hebræa. reduci tamē ad græcā declinationē possunt
ut ἰακώβος. ἰακώβ. δανιήλος. ἡλ. ἀδάμος. μ. ἀβραμος. μ. ον.
¶ Ex uocalibus uero nulla ē ī quā masculinū nomē de-
finat. τοῖος δὲ. ἀντὶ τοῦ τοῖος, et τοσὺς δὲ ἀντὶ τῶ τοσὺς. et ἕχσος, ἀντὶ
τῶ ἕχσος et similia κατὰ ἐπέτασιν facta sūt. At νεφεληγγέτα
ζδύς. & ἰωπότα νέστωρ et similia. ut quibusdā placet μεταπλάσ-
μους δὲ. ἀντὶ τῶ νεφεληγγέτης et ἰωπότης. Alii tamē uolunt
ἀντίπωσιν esse. i. utūm p̄ ntō, ut ī prima declinatiōe di-
ctū ē. ¶ Ex dictis igitur cōsonantibus quatuor sunt īpa-
risyllaborū nominū finales. hoc est ρ. τ. ϕ. quæ ἰος mit-
tūt gtūm, ut δῶν. δῶν. κήρυξ. κήρυκος. νέστωρ. νέστωρ. πέλοψ. πέλο-
πος. uero cōis est terminatio et parisyllaborū & īparisyl-
labor. Parisyllaba. n. in οῦ mittūt gtūm. ut αἰνέας. αἰνέου.
σοφός. σοφῶ. Imparisyllaba uero ut dictū ē, ἰος hēnt gtūm
ut μίρως. μίνως. σέχως. σέχως. σωλεράτους uero & δημοδένους
& similia, gtī sunt κατὰ συναίρεσιν. ¶ Desinentia in σ. an-
te ipsū oēs uocales habere possūt præter ē ut παπίας. χέν-
σος. μάντις. καλός. ταχός. ἥρως. ē tamē iuenitur ante σ. non
quidē solū sed cū ī aut ῡ ī diphthōgis, ut χείρις. βασιλῆς
sunt & quæ in εσ definunt ut μελαμπης. δῆκς. γνῦ in
αῖσ ut πῦς. παῖς. ἀπὲρ γνῦ. πῦς κατὰ συναίρεσιν. ¶ De qui-
bus dicendum est, & primū de noībus n. ας definētib⁹
cum duplicem habeant declinationem parisyllabā et

ἰparisyllabam, sintq; uariatu faciliora, ppter ea et uete-
 res grāmatici, et iuniores ab eis initiū sumpserunt. ¶ Pa-
 risyllaba igitur in ας primæ sunt declinatōis & gtm ha-
 bēt partī ἰ. ptim ἰ α. Quæcūq; n. ἰ ας purā definūt po-
 lysyllabahēntia ἰ penultia ut νικίας λυσίας. uel ἰ. ut α-
 γίας πυγίας uel ε. diphth. ut αινέας ἐρμέας. uel ν, ut μαρσέας.
 Et q̄cūq; ἰ ς ας definūt hēntia ὁμιλ. ὄν ἰ penultia ut ξενό-
 ρας, in ὄν mittunt genitiuum. Si uero aliquod horum
 in α genitiuum habuerint, dorica erit declinatio ut su-
 pra dictum est. Sunt, et quæ abiecto σ in α solum faci-
 unt genitiuum. quæ quidem & si dorica sunt, eorum ta-
 men usus cōmuni linguæ frequentissimus est. ut ὀλέας
 το λάα. ὀλέας το ἄβα. Sed cum hæc multa sint, & uaria,
 opus est ut per literarum ordinē accuratissime ea per-
 curramus. discernamusq; ab iis, quæ ἰparisyllaba sunt.
 ¶ Nomina igitur in ας desinentia monosyllaba pauca
 sunt. acuiuntur autē, aut circumflectuntur. & partim sunt
 parisyllaba. & declinantur per abiectionem το σ. et
 partim imparisyllaba. et ea declinantur per ς τ. Sunt. n.
 parisyllaba hæc ὀγῆας το γῆα. ὀλῆας το λῆ. ὀπῆας το πῆ.
 diminutiuum ἀπό το πατήρ. ὀφῆας το φῆ. ὀθῆας το θῆ.
 Imparisyllaba hæc ὀκρῆας το κρῆς solum per τ abs-
 que ς declinatum. ὀπῆας το πῆντος trium generum ge-
 nitiuum habens oxytonum. ῥῆας uero ῥῆντος, et φῆας
 φῆντος cum participii sumpserit terminationem ac-
 centum quoque in gto ad eius similitudinem seruauē-
 runt. ut σῆας σῆντος. ¶ Desinentia in ας πολυσύλλαβα

circumflexa quæ sint parisyllaba in $\bar{\alpha}$ mittunt genitiuū
ut δομάς δομᾶ. κοσμάς κοσμᾶ. μῆρας μῆρᾶ. Imparisyllaba
uero in $\tau\omicron\varsigma$ faciunt gtūm ut πελειᾶς πελεκαύρης. Inue-
niuntur quædā ἰωνικά quæ ἰ δὲ mittūt gtūm. ut βιτῆας
βιτῆαδός. κυρᾶς κυρᾶδός.

¶ Etiam desinentia in $\epsilon\alpha\varsigma$ ante β aliam consonantem
habentia dummodo nō sit ρ . in $\bar{\alpha}$ faciunt genitiuum,
ut ὁ σάμβας τοῦ σάμβᾶ. ὁ χάλβας τοῦ χάλβᾶ. ὁ κρείσβας τοῦ κρεί-
σβᾶ. his similia sunt καὶ ὁ ἰβας τοῦ ἰβᾶ. ὁ βανέβας τοῦ βανέβᾶ
ὁ ἀννίβας τοῦ ἀννίβᾶ.

¶ Etiam in $\gamma\alpha\varsigma$ desinentia disyllaba solum propria
ut ὁ μέγας τοῦ μέγᾶ. ὁ μέγας τοῦ μέγᾶ. et ὁ μέγας τοῦ μεγάλου
ἐπερὸς κ. τ. οὐ si sit adiectiuum. μέγας enim quintæ decli-
nationis μέγας facit. sicut λᾶας λᾶαός. siue μέγιστος se-
cundum Theodorum. At μεγάλος μεγάλου tertiæ decli-
nationis est ὁ ἄλγας τοῦ ἄλγᾶ, excipitur ὁ σάλγας τοῦ σάλ-
γαντος.

¶ Etiam polysyllaba ut ὁ σατύργας τοῦ σατύργᾶ. ὁ σφοάγας
τοῦ σφοάγᾶ excipitur ὁ ἀκράγας τοῦ ἀκράγαγος nomen flu-
uuii siciliæ unde ἡ ἀκράγας θ. ἀκράγαντος nomen urbis a-
grigentum.

¶ Etiam in $\delta\alpha\varsigma$ disyllaba. & polysyllaba ὁ λάδας τοῦ
λάδᾶ. ὁ ἰδάς τοῦ ἰδᾶ. ὁ λεωνίδαός τοῦ λεωνίδᾶ. ὁ πμαχίδαός
τοῦ πμαχίδᾶ.

¶ Etiam in $\zeta\alpha\varsigma$ $\xi\alpha\varsigma$ $\psi\alpha\varsigma$ $\theta\alpha\varsigma$ $\kappa\alpha\varsigma$ ut ὁ ἀρίζας τοῦ ἀρί-
ζᾶ. ὁ ἐλίζας τοῦ ἐλίζᾶ. ὁ ἄφας τοῦ ἄφᾶ. ὁ ἀνθας τοῦ ἀνθᾶ. ὁ π-
λίκας τοῦ πλέκᾶ.

¶ Etiam in λας ἀπλᾶ disyllaba. quæ sint unius generis
& non habeant penultimā naturā longā. & etiam po-
lysyllaba duo ἄ habentia. ut ὁ ὕλας τοῦ ὕλα. ὁ γῆλας τοῦ
γῆλα. ὁ ἰόλας τοῦ ἰόλα. ὁ ἀβόλας τοῦ ἀβόλας.

¶ Etiam in μας. consonantem habentia ἄτε μὴ ὁ σῦλμας
τοῦ σῦλμα. ὁ ἀκαρατάρμας τοῦ ἀκαρατοτάρμα excipitur
ὁ τὸλμας τοῦ τὸλμαντος.

¶ Etiam desinentia in μας περισπᾶ ut ὁ σαλάμας. τοῦ σα-
λάμα. ὁ σπιτάμας τοῦ σπιτάμα.

¶ Etiam in ρας, ut πῖνας τοῦ πῖνα. excipitur ὁ κᾶνας τοῦ
κᾶναντος.

¶ Etiam in πας desinentia unius generis. ut ὁ πᾶπας τοῦ
πᾶπα. ὁ ἐλάπας τοῦ ἐλάπα. ὁ λάμπας τοῦ λάμπει. excipi-
tur ὁ κῦπας τοῦ κύναντος. πᾶς uero πῖντος adiectiuum.

¶ Etiam in ρας non habentia primam et secundam
syllabam ab eadem cōsonante, uel antisticho eius inci-
pientem, ut ὁ σιμμόρας τοῦ σιμμόρα. ὁ κῦδρας τοῦ κῦδρα.

¶ Etiam in σας desinentia disyllaba quæ non habeant
ē in penultima. ut ὁ χέσας τοῦ χένσα. ὁ κέρσας τοῦ κέρσα.

¶ Etiam in τας, ut ὁ ἀρχῆτας τοῦ ἀρχῆτα. ὁ δῦρώτας τοῦ
δῦρωτα excipitur ὁ τελεύτας τοῦ τελεύταντος.

¶ Etiam in φας desinētia disyllaba et in χας ut ὁ ἐλ-
φας τοῦ ἐλφα. ὁ ἀλφας τοῦ ἀλφα. κῦφας uero κῦφαντος
facit. ὁ καλίχας τοῦ καλίχα. ὁ λαχας τοῦ λαχα. κάλχας ue-
ro καλχαντος facit.

¶ Etiam in ας a uerbis circumflexus composita. ut ὁ

πατραιας του πατραλολια απο τ' αλοιω τ' τυπω.
 ¶ Etiam in ας a nominibus foemininis composita, ut
 φαρειρα ο διφαρειτρας του διφαρειτρα. η βια ο δυνβιας του
 δυνβια. η αρα ο πυθαγορας του πυθαγορα. η πυθαγορας. ανια
 ο παντωνιας του παντωνια. Et haec de pariter declinatis.

De impariter declinatis.

¶ Esinientia in ας purum disyllaba barytona &
 d quæ doricæ non sint δνὰ του ρτ declinantur, ut
 ο αλας του αλαντος. ο θαας του θααντος. excipitur ο λα
 ας του λαα cum proprium est nomen. cum uero appel-
 lativum est ο λαας του λαας facit ελκασει λαας. οδυσσειας. θ.
 λαας υπαιριως. et ο λαας του λαον. τω λαα. τον λααν.
 ¶ Etiam in ας monosyllaba οζυγνα in ρσ faciunt ge-
 nitivum, ut ο πας, του παρος. sicut supra dictum est, Et
 etiam polysyllaba. ut ο ανδριας του ανδριαντος.
 ¶ Etiam in βας desinentia si ancipitem, correptam in
 penultima habuerint, ut ο βίβας του βιβαντος. ο λυκάβας
 του λυκαβαντος. ο αλύβας του αλβαντος cuius & penulti-
 ma longa est. Excipiuntur ο βαρνυβας του βαρνυβα. ο λα
 βας του λαβα. ο κιάβας του κιάβα. ιάβας του άβα εθνικόν. At
 ο άβας του άβαντος proprium nomen. Similiter & ιόβας
 ιόβα. & ρήβας ρήβα.
 ¶ Etiam in εας & quæ ante β habeant ρ iis quæ
 impariter declinantur. ο φόςβας του φόςβαντος. ο κνίβας
 του κνιβαντος.

¶ Etiam in γὰς desinentia disyllaba propria, et appella-
 tiua siue gentilia. ut ὁ ἥγας τοῦ ἡγαντος. ὁ βείγας τοῦ βρίγαν-
 τος. ¶ Etiam in δᾶς disyllaba et quæ habeant diphthon-
 gum in penultima. ut ὁ φείδας τοῦ φείδαντος. ὁ οἶδας τοῦ οἶ-
 δαντος. ¶ Etiam polysyllaba siue disyllaba a uerbis ba-
 rytonis deriuata. ut μέδομαι. ὁ μέδας τοῦ μέδαντος. εἶδω ὁ εἶ-
 δας τοῦ εἶδαντος. χερίζομαι, ὁ χερίδας τοῦ χερίδαντος. ¶ Etiam
 desinētia in ζᾶς habentia ῥ̄ āte ζ̄ ut ὁ ἐνζας τοῦ ἐνζαντος
 ὁ πύζας τοῦ πύζαντος. ¶ Etiam in λᾶς δισύλλαβα μορογλῆν
 et quæ habeāt penultimam natura longam ὁ φύλας τοῦ
 φύλαντος ὁ λήλας τοῦ λήλαντος. Similiter, et quæ habent
 consonantem cum λ̄ ut ὁ ἀτλας τοῦ ἀτλαντος. ¶ Etiam
 habentia duo χ̄ ut ὁ πάλλας τοῦ πάλλαντος. ὁ ἐάλλας τοῦ
 ἐάλλαντος. ὁ μέλας uero τοῦ μέλαντος, et ὁ πάλλας τοῦ πάλλαντος
 triū generū sunt. ¶ Etia ἰ μάς disyllaba, et polysyllaba
 et quæ āte μ̄ breuem uocalē habent ὁ ἀδάμας τοῦ ἀδάμαν-
 τος ὁ πολυδάμας τοῦ πολυδάμαντος. et cū his ὁ θαύμας τοῦ θαύ-
 μαντος. ¶ Etiam in ρᾶς disyllaba habentia primam,
 & secundam syllabam ab eadem consonante siue an-
 tisticho eius incipientem, ut ὁ βαβρας τοῦ βάβραντος.
 ὁ πρῶφρας τοῦ πρῶφραντος. ὁ τένθρας τοῦ τένθραντος. Simi-
 liter et ea quæ participiis coincidunt. ut ὁ πείρας τοῦ πεί-
 ραντος. ὁ ἄρας τοῦ ἄραντος. Similiter et quæ habent ᾱ
 ante ρ̄ ut ὁ τέρας τοῦ τέραντος ὁ κάρας τοῦ κάραντος.
 ¶ Etiam desinentia ἰ ᾶς polysyllaba et quæ in penulti-
 ma habent. εἰ ὁ ἀπέσις τοῦ ἀπέσαντος. ¶ Etiam in φᾶς
 desinētia polysyllaba. ut ὁ κορυφας τοῦ κορυφαντος. ὁ ἐλέ-

φασ τοῦ ἐλεφαντος. ὁ ὀνόφασ uero τοῦ ὀνόφα. ¶ Desinen-
 tia in $\bar{\alpha}$ s cōposita simplicium seruant declinationē λυκο-
 θίας λυκοθόαντος, quoniam θίας θόαντος. σύμπας σύμπαν-
 τος, quoniā πᾶς πάντος dicimus. ¶ Et hæc denomi-
 nis in $\bar{\alpha}$ s; desinētibus et eorū genitiuis nunc de aliis ca-
 sibus nominū quintæ declinationis pro quibus ὁ αἶας
 commune sit exemplum.

¶ Ὁ αἶας ἢ γρηῖν ἢ τῶ αἶαντος nam desinentia in $\bar{\alpha}$ s purum
 disyllaba barytona penultimā productam habētia διὰ
 τοῦ ντ declinantur ἢ δοτικῇ ἢ τῇ αἶαντι a genitiuo fit. Nā
 omnis genitiuus in $\bar{\omicron}$ s desinens mutata $\bar{\omicron}$ s ī τ datiuum
 singularem facit. Ἡ αἶτια πλεῖν τὸν αἶαντα. a datiuo. Nam
 omnis datiuus singularis in τ prolatum desinens τ in
 $\bar{\alpha}$ conuerso accusatiuum singularem facit. Sed aduer-
 tendum est accusatiuum singularem quintæ declinati-
 onis aut in $\bar{\alpha}$ correptum desinere aut ī ρ. In $\bar{\alpha}$ cor-
 reptum τὸν αἶαντα. τὸν θόαντα. In ν cum genitiuus sin-
 gularis in $\bar{\omicron}$ s purum desinens ancipitem uocalem ha-
 bet in penultima a nominatiuo fit σ ī ν conuerso ut
 ἰχθὺς ἰχθυος ἰχθύς. ὄρες ὄρειος ὄρει. παῖδες παῖδος παῖδες. exci-
 pitur δὲ δία. ¶ Desinentia tamen in $\bar{\upsilon}$ s & si frequenti
 usu in ν mittunt accusatiuum ut ταχὺς ταχύν ὀξύς ὀξύν
 tamen nonnunquam in $\bar{\alpha}$ faciunt κτητικῶς. ut δὲρεῖα
 ἥρτορ. καὶ πολέας ατόν. Similiter et in οὐς desinentia
 nunc in $\bar{\alpha}$ mittunt accusatiuum nunc in ρ. sed in ν
 frequentius raro autem in $\bar{\alpha}$, ut τὸν βόυν καὶ βοῶς.

¶ Η κλητικὴ ἢ αἶαν. a genitiuo fit extrēa syllaba abiecta

Nam in nominibus διὰ τῶν τ̄ declinatis et quæ sy-
 naresium nō patiuntur extrema genitiui abiecta fit uo-
 catiuus singularis θῶας θῶαντος. ὡ θῶαν. σιμουσ uero et πλα-
 κουσ et similia etiam ῥ̄ extremæ syllabæ abiiciunt, ut
 σιμουντος ὡ σιμου. πλακῶτος ὡ πλακου. excipitur ὀδονς. hu-
 ius. n. uocatiuus solus est similis nominatiuo. ὡ ὀδονς. in
 quibus uero genitiuus διὰ τῶν ε̄ς existens in ους facit sy-
 naresiatum, a nominatiuo fit ἡ in ε̄ conuerso ὁ δημό-
 δονης ὡ δημόδονες. In desinentibus uero in ῶ siue in ῶς fœ-
 mininis a nominatiuo fit, extrema in οἱ mutata ἡ λη-
 τῶ, ὡ λητοῖ. ἡ αἰδῶς ὡ αἰδοῖ. In iis uero quæ exeunt in ῶ si-
 ue in ῶς, quorum neutrum ἰ cū formatum est a genitiuo
 fit, abiecta ῶς syllaba. πέρω πέρενος ὡ πέρεν. χελίς χελίεντος
 ὡ χελίεν. Indesinentibus autem in ἡ̄ barytonis fit
 uocatiuus in ε̄. μήτηρ ὡ μήτερ. excipitur ὡ πῆρ ex oxyto-
 nis uero quatuor sunt. his similia πατήρ ὡ πατέρ. δαήρ ὡ
 δαέρ. σωτήρ ὡ σωτέρ. ἀνήρ ὡ ἀμερ. ¶ Etiam in quibusdam
 similis est uocatiuus nominatiuo prorsus. In quibusdā
 uero & sine σ̄ profertur. Nam in iis quæ in ῶς aut
 in ε̄ς exeūt etiam sine σ̄ cum diphthongo pronuntia-
 tur. ὡ βασιλῶν ὡ βου. nisi quid prohibeat. nam ὡ πω &
 ὡ ὀδονς solum dicimus, ne coincidant cum πω aduer-
 bio et ὀδονς. Etiam ἰ appellatiuis barytonis in ῑ desinenti-
 bus quæ non exeunt in natura longam, & omnino
 in desinentibus in ῑ barytonis, ut ὁ ὄφισ ὡ ὄφι. ¶ Eti-
 am in ῶς barytonis. ὁ ὄτρυσ ὡ ὄτρυν. ¶ Etiam in
 oxytonis quæ sunt trium generum, In ῶς uero de-

finētibus masculinis productā habentibus penultimā
 similis est uocatiuus nominatiuus, et omnino indefinē
 tibus in ὤς pure autem declinatis siue p τ prater fœmi
 nina oxytona ὁ ἦρως, ὁ ἦρως. ¶ Etiam in ἦς barytonis iā
 bicis, & omnio in ἦς desinentibus, declinatis autem p
 τ. ὁ λαχῆς, ὁ λαχῆς. ¶ Etiam in τς oxytonis ὁ πριαμῆς, ὁ
 πριαμῆς. ¶ Etiam in ὠ oxytonis ἡ χαμῆς, ὡ χαμῆς. ¶ Eti
 am in ας oxytonis ἡ παλλὰς, ὡ παλλὰς. ¶ Etia in λς ὁ ἄλς
 ὡ ἄλς. ¶ Etiam in aliquam duplicium. ὁ ἀνὰ, ὡ ἀνὰ.

¶ Etiam in aliquā imutabilium exeuntibus ὁ ἐλκῆρ, ὡ
 ἐλκῆρ prater superius annotata.

¶ Διὲς ἂν ὀνομασθῇ ἡ ἀντιπλήν ἢ ἡ ἀντιπλήν. τὸ ἀντιπλήν a dati
 uo singulari. Omnis n. datiuus singularis in τ prola
 tum desinens mutato τ in ε nominatiuum et accusati
 uum dualem facit τῶ ἀντιπλήν τὸ ἀντιπλήν. ἢ ἡ ἀντιπλήν ἢ ἡ ἀντιπλήν
 τῶν ἀντιπλήν. Omnis nominatiuus dualis in ε siue ἰ ὠ
 exiens in ὠν facit genitiuum & datiuum dualem. ut τῶ
 ἀντιπλήν τῶν ἀντιπλήν. τὰ ἀντιπλήν τῶν ἀντιπλήν.

¶ Πληθυντικὰ ἢ ὀνόματα καὶ κλητικὰ ἢ πληθυντικὰ ἢ οἱ ἀντιπλήν ὡ ἀν
 τιπλήν. omnis n. dualis in ε desinens appposito σ nomi
 natiuū pluralem facit τῶ ἀντιπλήν οἱ ἀντιπλήν.

¶ Ἡ ἀντιπλήν ἢ ἡ ἀντιπλήν. omnis genitiuus pluralis cōmu
 nis cuiusvis generis in ὠν exit.

¶ Ἡ ἀντιπλήν ἢ ἡ ἀντιπλήν τῶν ἀντιπλήν τῶν ἀντιπλήν. Vbi aduertendū est
 datiuū plurale partī a ntō singulari fieri, ptim a dtō. Si a
 ntō, hæc ē regula. Omnis nominatiuus singularis ἰ σ
 desinēs cū lōga siue uocali, siue diphthōgo, ac ἰ paribus

syllabis inflexus, nec habēs genitiuū contractum appo-
 fito ī datiuum pluralem facit ὁ θῶας τοῖς θῶας. ὁ λέωνες τοῖς
 λέωνες. ὁ τρώας τοῖς τρώας. ὁ βασιλεὺς τοῖς βασιλεῦσι. Annota-
 tur τοῖς ποσὶ. quod a datiuo singulari fit ποδὶ, et τοῖς ἡέσι
 ἁπλῶς ἀπὸ τοῦ ἡέος et φρομέσι, ἀπὸ τοῦ φρομῶς pro ἡέσι καὶ
 φρομῶσι. ¶ Sciendum est autem nominatiuum in ῖς
 productam desinentē assumpto ī ac ῖ correpto dati-
 uum pluralē facere. ut ὁ ἰχθύς τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μύ-
 σι ἀπὸ τοῦ μῦς quod solum producit. Etiam nominati-
 uus exiens ī aliquam dupliciū eodem modo datiuum
 pluralem facit. ὁ ἄρπαξ τοῖς ἄρπαξι. ὁ ἄραξ τοῖς ἄραξι.
 ¶ A datiuo uero singulari fit, cum nominatiuus aliam
 habet terminationē. pro quo aduertendū ē qd si datiuus
 singularis in ī purū. exeat assumpto σ̄ ante ἰῶτα dtūm
 pluralē facit τοῖς ὄρεσι τοῖς ὄρεσι. τῶ ἡέρι τοῖς ἡέρισι. τοῖς δημοθέ-
 ρει τοῖς δημοθέρεσι. ὅφρις enim, et ἡδύς extremā habēt cor-
 repta. δημοθέρης uero et si in σ̄ cū uocali lōga exeat geni-
 tiuū tamē habet per synæresim. Si uero datiuus singu-
 laris cōsonātem habeat āte ī assumpto σ̄, ac cōsonātibz
 abiectis, quæ cū ipso minīe audiri possūt, datiuū plura-
 lē facit. ut τοῖς τυφλοῖσι. τοῖς τυφλοῖσι. Si uero datiuus sin-
 gularis ῖ solū habeat ante ἰῶτα mutato ῖ in σ̄ datiuum
 pluralem facit, ut πάλῳσι. πάλῳσι. πομῖνι. πομῖνι et si
 alibi ῖ āte σ̄ iueniatur. ut ἐλμῖνσι. Sed aduertendū ē penul-
 timā datiuī pluralis. aut parē esse penultimæ aliorum
 obliquorum, aut maiorē, quæ si sit anceps, & per abie-
 ctionē consonātiūm facta sit breuis, rursus in se ipsam
 productā

ἀπειρομασιν. accusatiuus quoque idē patitur. ut ποσειδῶ
 μα ποσειδῶ. ἰδρῶτα ἰδρῶ. ἰλιάδης κ. αὐτοῖ δ' ἰδρῶ πλὸν ἀπὸ
 ζοντο λαάσπ. Incomparatiuus uero in ὦν desinentibus
 crasim patitur ἀπικῶς. ut μέζονα, ἀποβολῇ τῶν μέζονα, ὅ
 κρᾶσαι τῶ ὅ ἃ εἰς ὦ μέζω. Nec solū accusatiuus singula
 ris dictorum cōparatiuorū hoc patitur, sed etiā nomi
 natiuus accusatiu⁹, & uocatiuus pluralis numeri nō ta
 μέ ἰ ὦ, sed ἰ ῥ crasim faciūt ἰθι ἀπικῶ. ut οἱ μέζονες ἀπο
 λαῖ τῶν μέζονες ὅ κρᾶσαι τῶ ὅ ἃ εἰς ῥ μέζονες. sic actiūs casus
 μέζονας μέζω utiūs similis est ntῶ ὦ μέζονος μέζονος. At
 in ntῶ, actῶ, & uocatiuo pluralis numeri neutrorū ea
 dē fit crasis quæ ἰ accusatiuo singulari masculinorum
 ut τὰ μέζονα μέζω μέζω. datiuus pluralis παρωγῶν pa
 titur ἰθι ἰωνιῶ καὶ αἰολικῶ, ut θαύτεσι. et fit a nominati
 uo plurali ἰ ὦν desinēte siue masculini generis sit siue
 foeminini addita σι syllaba ut κῶες κῶεσι. γυναικες γυναι
 κesi. ἰ neutris uero aut a genitiuo singulari fit ῥοπῇ τῶ ὅ
 εἰς ε. ut τείχεος τείχεις τείχεσι, aut a ntῶ plurali extrema ἰ
 εἰς mutata τείχεα τείχεον τείχεσι, iccirco duplici σι scri
 bitur. nisi metri gratia alterū eiciatur.

Περὶ τῶν ἡς.

Omina in ἡς desinentia cum & ipsa partim
 o sint pariter declinata, partim impariter decli
 nata et quæ pariter declinant aliqua mittūt ge
 nitium in ον, aliqua in ἡ ἑθι δωρικῶ. ordine
 quodam, & ipsa uarianda sunt et discernenda quæ

sūt parisyllaba ab iis quæ iparisyllaba sūt. Et primū de
 parisyllabis habētibus gtūm ī ou. ¶ Desinentia ī ḡs bari
 tona ἀποδιαλὰ in ou faciunt genitiuū. ὁ χερσὺς τῶ χερσὺν.
 ὁ ξέρξης τῶ ξέρξου. excipitur ὁ μάδης τῶ μάδης. ὁ κέρης τοῦ
 κέρητος. ὁ πέρης τοῦ πέρητος. ὁ πέρης τοῦ πέρητος fluuii no
 mē. qui & πέρης πέρηδος, & πέρης ἰωνίως. Φάγρης φά
 γρητος. μάγης μάγης. ἰγης ἰγης. μάσῃς μάσῃς. μῦ
 ῥης μῦρῃς. γλοῖης γλοῖης. Etia in ḡs circūflexa ī ou faciūt
 gtūm ὁ θαλῆς τῶ θαλού. καὶ ὁ θαλῆς τῶ θαλήτος. ὁ ἐρμῆς τῶ
 ἐρμού. ὁ σωσῆς τῶ σωσῆ. ὁ μωσῆς τῶ μωσῆ. καὶ ὁ μωσῆς τῶ
 μωσῆ. ὁ μωσῆς τῶ μωσῆ. Etia ī ḡs
 βαρυτονα a fœmininis ī ḡ desinētibus cōposita ut ἡ λέ
 γη ὁ λέγης τοῦ λέγον. ἡ ἀράχνη ὁ ἀράχνης τῶ ἀράχου. ἡ χεῖρ ὁ χε
 ῖρας τῶ χεῖρας. Etia in ḡs desinētia πατρωνυμικὰ
 ὁ ἀρεῖδης τοῦ ἀρεῖδου. ὁ παλῆδης τοῦ παλῆδου. Et ἡ ἴα ἡ ἴα
 patronymici formā habētia ὁ θονκινδῆς τοῦ θονκινδῆ. ὁ
 μιλιπῆδης τοῦ μιλιπῆδου. ὁ δειπῆδης τῶ δειπῆδου. Etiam
 in ḡs desinētia barytona siue simplicia sint siue deco
 posita a nominibus in ḡs deriuata. ut ἄραξος, ὁ ἀράξος.
 τῶ ἀράξος. λάπιδος ὁ λαπίδης, τοῦ λαπίδου. οἰδίπους οἰδί
 ποδος, ὁ οἰδίπους τοῦ οἰδίποδου. Etiam in ḡs quæ composita
 non sint a uerbo κρατῶ. ὁ δότης τοῦ δότη. ὁ χάρτης τοῦ χάρτου
 ὁ θυτῆς τοῦ θυτου. In ḡs quoque desinentia his similia
 sunt. ὁ σκῆψος τοῦ σκῆψου. ¶ Etia in ἰνḡs. οἰῆς καὶ ὦρ ḡs καὶ
 οἰῆς. ὁ αἰχμῆς τοῦ αἰχμῆ. ὁ μηνύνης τοῦ μηνύνης. ὁ μηνύνης τῶ
 μηνύνης καὶ μηνών μηνύνης. καὶ μηνύνης μηνύνης κοινῶς.

ἁλμῆς ἁλμῆτος ἡμιθῆς ἡμιθυῆτος. Hæc autē cum compo-
 sita sint seruant syllabam præteriti perfecti. Etiam ἱῆς,
 & quæ habent ante ῆς immutabilem & ante imutabi-
 lem uocalem aliquam, ut ὑπέρῆς ὑπέρητος ἀκέλῆς ἀκέλη-
 τος. κεφαλῆς κεφαλῆτος. ἐπιλῆς ἐπιλήτος. Etiam in ῆς
 circumflexa a nominibus in ῆς deriuata, θαφῆς θαφνῶ-
 τος, ἀπὸ τοῦ θαφνῆς. Φθγγῆς Φθγγῆντος ἀπὸ τοῦ Φθγγῆς. τιμῆς
 τιμῆντος ἀπὸ τοῦ τιμῆς. Annotantur etiā hæc quæ in ῆς
 desinunt & in ῶς mittunt genitiuum ὁ κλήμης τοῦ κλη-
 μεντος. ὁ μάμης τοῦ μάνεντος. ὁ οὐαλῆς τοῦ οὐαλεντος ὁ ἐρείσῃς
 τοῦ κρήσκεντος.

Denominibus in ῆς circumflexis quæ ἡ ἀτὰ κρῶσιν
 in οὐς faciunt genitiuum.

Omina in ῆς circumflexa composita ἀπὸ τοῦ
 κλέος in ῆς ἡ κρῶσιν faciunt genitiuum ὁ ἀνδροκλῆς
 τοῦ ἀνδροκλέος. ἀνδροκλῆς. ὁ ἥρακλῆς τοῦ ἥρακλέος
 ἥρακλῆς. Etiam nomina propria in ῆς a uerbis cōposi-
 ta, ἱ οὐς faciunt genitiuum δένεω. ὁ πολυδένεος τοῦ πολυ-
 δένεος. πλυδένεος. μῆδω. ὁ δομήδης τοῦ δομήδεος. δομήδης.
 φέρω. ὁ ἀρίστοφανῆς τοῦ ἀριστοφάνεος. ἀριστοφάνους. Etiam
 in ῆς a neutris in ὅς composita. τὸ δέρθω. ὁ δημοθένης
 τοῦ δημοθέneos. δημοθέρους. τὸ γῆνός. ὁ διογῆνός τοῦ διογῆ-
 γένος. τὸ τέλος. ὁ ἀρίστοτέλης τοῦ ἀριστοτέλεος. ἀριστοτέλους. & cæ-
 tera huiusmodi excipitur ὁ ἀμέλης τοῦ ἀμέλητος. ὁ ἀμένης
 τοῦ ἀμένιτος. Etiam adiectiua in ῆς ὀζύγνα & barytona
 habentia neutrum in ὄς. ὁ καὶ ἡ ἀληθῆς ἀληθεός. ἀληθεύς. ἡ
 καὶ ἡ δόμενῆς δόμενός. δόμενός. ὁ καὶ ἡ κακοήθης κακοήθεός.

d

κακοήθους. Etiam in $\eta\varsigma$ δύσλλαβα ὁ πλήρης τῶ πλήρεος
 πλήρους. ἄρης uero ἄρου. & ἄρης ἄρητος. & ἄρης ἄρεος
 ἄρους. et ἄρδης ἄρεος κοινῶς καὶ ἄρηθ' ἰωνικῶς καὶ ἄρεως ἄτ
 πικῶς καὶ ἄρεος αἰολικῶς. ¶ Etiam in $\omega\rho\eta\sigma$ desinentia et
 $\eta\rho\eta\varsigma$ et $\omega\delta\eta\varsigma$. ut δῶρης. ζῆρης. λοιμῶδης. ¶ Etiam in $\rho\eta\sigma$
 oxytona. σαφηνῆς. γαληνῆς. Desinentia quoque in $\eta\varsigma$ a no
 minibus in $\omega\varsigma$ deriuata $\epsilon\phi\acute{\iota}\varsigma$, $\alpha\epsilon\phi\acute{\iota}\varsigma$. ὠνύς. ποδῶνης.
 ¶ Hic aduertendum ē nomina ἰ $\eta\varsigma$ cōpo sita a neutris
 in $\delta\sigma$ desinentibus, si sint propria, grauari. δημοθέ
 ρης. ἀριστοτέλης. Si uero adiectiua, acui δυμενῆς. δυμε
 νῆς. διετῆς. τριετῆς. πενταετῆς. Deriuata autem ἀπὸ το
 ῦ $\epsilon\tau\omicron\varsigma$ grauantur ἑθεῖα $\alpha\pi\acute{\iota}\kappa\omega$. διέτης. ζιέτης. τετράετης. et alia.
 Grauantur quoque et adiectiua composita a trisyllabis
 nominibus in $\delta\sigma$. et etiam disyllabis habentibus η in
 penultima. si post eam sequatur consonans. ut μέγας
 παμμεγέτης. κῆρος. μεγαλήτης. ἡθὺς. κακοήθης. μῆνιθ' ἑταιμῆνης
 et cetera. Hoc etiam annotandum est desinentia in $\eta\varsigma$
 impariter declinata si per τ declinātur eundem ha
 bere et nominatiuum et uocatiuum. λαχῆς. λαχῆτος. ὦ
 λαχῆς. λέβης. λέβητος. ὦ λέβης. Si uero διὰ τοῦ τ , in ρ mit
 tere uocatiuum. πμῆς. τιμῆτος. ὦ τιμῆν.

Παράδειγμα.

Λάχης. το λαχῆτος. ὦ λαχῆτι. ὦ λαχῆτα. ὦ
 ὁ λάχης. ¶ Διὰ τὸ λαχῆτι. τοῖρ λαχῆτιρ. ὦ λα
 χῆτι. ¶ Πληθυντικῶς οἱ λαχῆτες. τῶ λαχῆτων
 τοῖς λάχῆσι. τοῖς λαχῆταις. ὦ λαχῆτες.

Γερεῖ ἢ ἑς ἰς.

Μάντισ τὸ μάντισ. ἔρ' μάντι. ἔν μάντιν. ὦ μάντι
κοινῶς. καὶ ὦ μάντισ ἀφικῶς. Inuenitur etiam
μάντιδος δὲ τὸ δ. raro tamen in composi-
tione uero frequentissime. ut πρὸ μάντισ πρὸ μάντιδος. ὀρθή μαν-
τις ὀρθο μάντιδος. μάνδεως uero prosa oratione frequentius.
Πάρις. τὸ παρίδος κοινῶς. καὶ παρί. ἰωνικῶς. ἔρ' παρί-
δν. καὶ παρί. ἢ παρί παρὰ ποιηταῖς. ἔρ' παρίδα. ἢ παρίεν. ὦ πα-
ρι κοινῶς καὶ ὦ παρίς ἀφικῶς. Δὴ καὶ τὸ παρίδε. τοῖν πα-
ρίδιν. ὦ παρίδε.

Πληρωτικὰ οἱ παρίδες. ἔρ' παρίδων. τοῖς παρίσι. τοῖς πα-
ρίδαις. ὦ παρίδες.

Hoc in loco aduertendum est nomina in ἰς defi-
nientia, siue per ἰ siue per ῑ, facientia genitiuum in
ος. purum, si habeant ante ὅς δίχρονον in ῑ solum mit-
tere accusatiuum ut ὄφης ὄφιδος ὄφιν. λέξις λέξιδος λέξιν.

Hoc idem faciunt et oxytona in ῑς. quanquam ante
ὅς δίχρονον non habeant. ut ἡδὺς ἡδέος ἡδύν. δῦρις δῦρέ-
ος δῦρι. At δῦριά πορτον, et πολία στρατόν, et similia poe-
tica sunt.

Si uero in ὅς non purum definant, sed
cum aliqua consonante si sint oxytona in α solum
mittunt genitiuum, ut ἡφνωῖς κρηπίδος κρηπίδα. χα-
μῖς χαμνίδος χαμνίδα. Si uero sint barytona nō solū
in α, sed in ῑ faciunt accusatiuum. ut χέρις χέρι-
τος χέριται καὶ χέριν. τοξότις τοξότιδος τοξότιδα καὶ τοξότιν. πό-
ρις πόριδος πόριδα καὶ πόριν. μήνις μήνιδος μήνιδα καὶ μήνιν.
ἐπῆλις ἐπῆλιδος ἐπῆλινδα. καὶ ἐπῆλιν. Videntur tamen

huiusmodi nomina quæ in δς mittunt genitiuum non ex eadem declinatione duplicē habere accusatiuum sed ex diuersa. Declinantur enim διὰ τὸ δ' ἰωνικῶς, ut παῖς παῖδος παῖδι, unde παῖδα. μῆνις. μῆνιδος. μῆνιδι. μῆνιδι. Subtracto uero δ' ἰωνικῶς παῖς παῖδι dicitur, unde παῖν quod a nominatiuo fit ποπῆ τοσ εἰς ὦ et μῆνις. μῆνις. μῆνις. μῆνις. Nam iones in nominibus desinentibus in ῖς barytonis, declinatis διὰ τὸ δ' ἰωνικῶς, abiicientes δ' proprium faciunt genitiuum. quod non faciunt in oxytonis, non enim dicunt ἀσπίς ἀσπίδος ἀσπίδος. Sed horum usus uariis est.

Περὶ τῶν εἰς σ'.

Χαίρις το χαίρις. τῶ χαίρις. τὸν χαίρις. ὡ χαίρις. καὶ χαίρις. καὶ χαίρις ἀφ' ἑαυτῶν. Διὸ καὶ τὸ χαίρις. τοῖν χαίρις. τὸν χαίρις. Πληθυντικὰ οἱ χαίρις. τῶν χαίρις. τοῖς χαίρις. τοὺς χαίρις. ὡ χαίρις.

Ὁ δῦρις. το δῦρις. τῶ δῦρις. τὸν δῦρις. ὡ δῦρις. καὶ δῦρις. καὶ δῦρις ἀφ' ἑαυτῶν. Διὸ καὶ τὸ δῦρις. τοῖν δῦρις. τὸν δῦρις. Πληθυντικὰ οἱ δῦρις. τῶν δῦρις. τοῖς δῦρις. τοὺς δῦρις. ὡ δῦρις.

Ὁ βότρις. το βότρις. τῶ βότρις. τὸν βότρις. ὡ βότρις. καὶ βότρις. καὶ βότρις ἀφ' ἑαυτῶν. Διὸ καὶ τὸ βότρις. τοῖν βότρις. τὸν βότρις. Πληθυντικὰ οἱ βότρις. τῶν βότρις. τοῖς βότρις. τοὺς βότρις. ὡ βότρις.

Diminutiua in ῖς circumflexa abiecto σ' paribus syllabis

syllabis declinantur. ut ὁ λιαμῦνς τὸ καμῦν. τὰ λιαμῦν. γὰρ καμῦν. ὁ διονῦς. τὸ διονῦν. τὰ διονῦν. ὁ κλαυῦς. τὸ κλαυῦν. τὰ κλαυῦν. quorum dativus in ῦ solum absque ι definit ut in prima declinatione dictum est.

Ὁ βοῦς. τὸ βοῦς. καὶ βοῦν. ποιητικῶς. τὰ βοῖ. γὰρ βοῦα καὶ βοῦν. ὡς βοῦ. Ἐδικά. τὰ ἐοῖε ποῖν ἐοῖν. ὡς ἐοῖ. Ἐλθωτικά. οἱ βόων. ἡ βοῦς. γὰρ βοῶν. τοῖς βοῦσι. γὰρ βοῶσ. καὶ βοῦς. ὡς βόων. καὶ βοῦς.

Ὁ πούς. τὸ πούς. τὰ ποῦν. γὰρ πούα. ὡς πούς.

Ὁ δούς. τὸ δούς. τὰ δούν. γὰρ δούα. ὡς δούς.

Ὁ ἰσῶς. τὸ ἰσῶς. καὶ ἰσῶν. καὶ ἰσῶν. γὰρ ἰσῶα καὶ ἰσῶν. ὡς ἰσῶς. Ἐδικά. τὰ ἰσῶτε. τοῖν ἰσῶν. ὡς ἰσῶτε. Ἐλθωτικά. οἱ ἰσῶτες. γὰρ ἰσῶτων. τοῖς ἰσῶσι. γὰρ ἰσῶτας. ὡς ἰσῶτες.

Ὁ ἥρως. τὸ ἥρως. τὰ ἥρῶν. γὰρ ἥρῶα. ὡς ἥρως. Ἐδικά. τὰ ἥρῶε. γὰρ ἥρῶν. ὡς ἥρῶε. Ἐλθωτικά. οἱ ἥρῶν. γὰρ ἥρῶν. τοῖς ἥρῶσι. ὡς ἥρῶσι.

Hoc in loco advertendum est, nomina in ῶς definita ὁ ζῦρνα μονόσυλλαβα habentia unam ex consonantibus tertiae declinationis barytonorum per ῶς purum declinari. ut θῶς θῶος. δῶς δῶος. τῶς τῶος. quæ uero nullam dictarum consonantium habent si sint ἀπαθῆ, hoc est si non patiantur, per ῶς uariari, ut φῶς φῶος. ὁ ἀνῆρ. χῶς χῶος. γὰρ σῶμα. Si autem patiantur abiecto σ ad similitudinem tertiae declinationis uariari. ut ὁ σῶς τῶ σῶ. ὁ ζῶς τῶ ζῶ. ὁ κῶς γῶ κῶ. ἀπὸ τῶ σῶος, ἡ σῶος. ζῶος. κῶος. ὁ κλίτης. quorum ὁ ζῶς acuitur, quanquam ex crasi

Θ ἔρωσ· τῷ ἔρωτος κοινῶς δὲ τῷ ἔρω ἀπ' ἐκείνου· ὁ ἔρωσ· τῷ ἔρω
κοινῶς· ὀφθαλμοί αὖ αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔ-
ρων ἔρντο.

Περὶ τῆς ἐκείνης.

Ἀλς. τοῦ ἀλός. τῷ ἀλί. ὃν ἀλα. ὡς ἄλς. ¶ Διμα. τὸ ἀ-
 λε. ὅτι ὡς ἀλόν. ὡς ἄλε. ¶ Γλῶσση. πιά. οἱ ἄλς. ἤ ἄλων
 τῶς ἄλς. τὸν ὅς ἄλς. ὡς ἄλς. Quod in masculi-

Ὁ μάκαρ, το μάκαρ, τῷ μάκαρτι. ὃν μάκαρτα. ὦ μά
 κάρ. Quod nomen tres diuersos habet nominatiuos.
 ὁ μακάριος το μακάριον. abiectis uero duabus syllabis, ac
 manente ρ fit μάκαρ μακάρος. ὁδυσσεύς ἐστὶν ὁ μάκαρ δὲ
 τοιοῦτος πρῶτος οἱ ὅτι ὁλοῦτο. manéte quoq; σ· μάκαρς dicimur.
 Ὁ πῆρως, το πῆρως, ἔλ· πῆρως, ὃν πῆρως. ὦ πῆρως.

Περὶ τῶν ἐν ᾧ.

Πάν· το παρὸς τῷ πανί ὃν πάντα. ὁ παρ. deus arca-
dia. πᾶν uero παντὸς neutrum est, ἀπ' τοῦ πᾶς.

Πῶς τὰν τὸν πᾶντος πᾶσι πᾶσι. ὅτι τὰν αὐτῶν πᾶν.

ⲉⲗⲏⲕⲁⲩ ⲧⲱⲡⲓⲧⲁⲣⲉ. ⲧⲱⲛ ⲡⲓⲧⲁⲛⲟⲓⲛ. ⲱⲡⲓⲧⲁⲣⲉ. ⲡⲓⲗⲏⲱⲧⲓⲕⲁ. ⲟⲓⲧⲓ
ⲡⲱⲛⲉⲥ. ⲧⲓⲡⲓⲧⲁⲛⲱⲣ. ⲧⲱⲥ ⲡⲓⲧⲁⲥⲓ. ⲧⲱⲥ ⲡⲓⲧⲁⲛⲁⲥ. ⲱⲡⲓⲧⲁⲛⲟⲥ.

ΠΟ'ε'λιν το'ε'λινρος. τ'ε'λινρι. τ'ον'ε'λιννα. ω'ε'λιν.

Πὸ ἀελφίμ. τὰ ἀελφίνος. ζῆλ' ἀελφίμ. ἔμ ἀελφίνα ὦ ἀελφί.

Ⓐduertendum est nomina in $\bar{\tau}_p$ definitia

κατάληκται appellari, quoniam in ἰσ desinunt, ut ἀλ-
φῖς. eadē tamen seruiatur declinatio, et ubique ἱ manet
productum. excipitur τῖς τινός. quod ἱ habet natura cor-
reptum, nec ἀνικατάληκτον est.

¶ Ὁ φόρμν. τῷ φόρμῳ. τῆς φόρμῃ. καὶ φόρμῳ καὶ ἀποκοπῇ
τὸν φόρμν. ὡς φόρμ. καὶ ἄλλως.

¶ Ὁ φόρμῖς. τῷ φόρμῳ. τῆς φόρμῃ. τὸν φόρμν. καὶ ἄλλως.

¶ Ὁ φόρμῶς. τῷ φόρμῳ. τῆς φόρμῃ. τὸν φόρμν. ὡς φόρμ.

Περὶ τῶν εἰς ὦν.

Nomina in ὦν desinentia aut acuiuntur, ut ἐλινῶν. aut
grauantur, ut πλάτων. aut circūflectuntur ut ποσειδῶν.
Oxytona enim apposita ὅς syllaba faciunt genitiuum
Sed in obliquis, partim seruant ὦ μέγα, ut κοιτῶν κοιτῶνος
partim uero mutant illud in ὀ μικρόν ut σαρπηδῶν σαρπη-
δῶνος. Barytona uero aut per ὅς purā declinantur nūc
seruato ὦ magno in obliquis ut πλάτων πλάτωνος nunc
in ὀ parū cōuerso, ut σῶφρων σῶφρονος. Aut per ντ, ὦ ma-
gno ἰ ὀ parū mutato ut θεράπων θεράπωνος. circūflexa ue-
ro ut plurimū διὰ τῆς ντ declinātur, et ἰ obliquis ὦ ma-
gnū semp seruāt, ut δημοφῶν δημοφῶνος. ¶ Sed q̄a huius-
modi nom̄a multa et uaria sūt eū ordinē ἰ his seruabim⁹,
quo & ioānes charax usus ē. et primū de monosyllabis.
¶ Monosyllaba ἰ ὦν desinentia acuiuntur, et adiectione
ὅς declinantur ut πρῶν πρῶνος. ἑλὼν ἑλῶνος. θῶν θῶνος πα-
ρῶν παρῶνος. χεῶν uero χεῶνος διὰ τῷ ὀ μικροῦ. quoniam so-
lum foemininum.

¶ Desinētia in ὦν cōparatiua per ὀ parū declinātur
d iiii

ut ἡρέων ἡρέωνος· χείρων χείρωνος· ἀρείων ἀρείωνος.
¶ Definentia in ὦν patronymica διὰ τοῦ μεγάλου decli-
nātur πηλείων πηλείωνος· ἀφείων ἀφείωνος· κροῖων uero ἡρο-
νίονος apud poetas temporis quantitatem mutauit. ut ζή-
ρως ἐγὼ γὰρ κροῖονος ἄσπερ ἰλιόμιλω· ἰλιάδος. 3.

¶ Diminutiua quoque in ὦν seruant ὦ μέγα ut ζήνων ζή-
ρωνος· λαΐων λαίωνος· βαΐων βαΐωνος· μορίων μορίωνος.

¶ Definentia ἰ ὦν quæ a futuro uerborū deriuantur
διὰ τοῦ ὀ inflectūtur νοήσω νοήμων νοήμωνος· σήσω σήμων σή-
μωνος· ἐλεήσω· ἐλεήμων ἐλεήμωνος.

¶ Definentia in ὦν iambica siue acuantur, siue grauen-
tur seruant ὦ. si ante finalem ἰῶτα habeant τριβών τρι-
βωνος· σίμων σίμωνος· πιδών πιδώνος· χιτών χιτώνος.

¶ Definentia in ὦν oxytona fœminina supra duas sylla-
bas uertunt ὦ in ὀ paruum λαίσηγών· λαίσηγόνος· πηλε-
γών· πηλεγόνος.

¶ Nomina gétilia in ὦν barytona in obliquis seruant
ὦ μύτων μύτωνος· ἡλδων ἡλδώνος· καλμείων καλμείωνος· ex-
cipitur κίλιων· κίλιονος· si uero proprium sit nomen κί-
λιωνος facit· excipitur etiam μαλθιόνος.

¶ Definentia in ὦν purum barytona habentia ancipi-
tem longam in antepenultima per ὀ μικρόν inflectū-
tur ἡεταίων ἡεταίωνος· μαχίων μαχίωνος· ἀρεταίων ἀρεταίωνος
ὠρίων uero ὠρίωνος si ἰ correptum habeat ἀριπίδης· τὰ-
πείσσεια καὶ τὸν ὠρίωνα δέξομαι· si uero productū ὠρίονος
facit· ὁμηρος· ἡταίωνος· σείφεται καὶ τὸ ὠρίονα δοκῶν.

¶ Definentia in ὦν purum barytona ancipitem cor

reptam in penultima habentia δὲ τοῦ ω declinan-
tur ἀμφιτρύων. ἀμφίτρυνος. ἡετίων. ἡετίωρος.

¶ Desinentia in ων et quæ habent εἰ in penultima
ω seruant in obliquis πνλεών. πνλεώνος. ποσειδέων. ποσει-
δέωνος. ἀλκμέων. ἀλκμέωνος.

¶ Desinentia in εων omnia per ω inflectuntur τρίβων
τρίβωνος. ἄμβων. ἄμβωνος. βουβων. βουβωνος. ἀραβων. ἀραβωνος.

¶ Desinentia in ων disyllaba barytona δὲ τοῦ ω de-
clinantur. πάγων. πάγωνος. αἰγών. αἰγώνος.

¶ Desinentia in ων barytona simplicia ω seruant in
obliquis φαίδων. φαίδωνος. παίδων. indifferentes est. κνιδων
uero κνιδος quoniam compositum est.

¶ Desinentia in ων quæ aliquam aspiratarum habent siue
tenuium per ω uariantur αἰθων. αἰθωρος. σφών. σφώνος. ἐρύ-
χων. ἐρύχωνος. γλαύκων. γλαύκωνος. λαμπων. λαμπωνος. πολ-
των. πολτώνος.

¶ Desinentia in λων ω seruant in obliquis. ut ἀπόλλων. ἀ-
πόλλωνος. βαλλων. βαλλωνος.

¶ Desinentia in Ϝων omnia per ω uariantur. εἰρων. εἰ-
ρωνος. χείρων. χείρωνος proprium nomen. Comparati-
uum uero χείρονος facit.

¶ Desinentia in μων et quæ habent εἰ ante μ per
ο μικρόν inflectuntur. ἡμῶν. ἡμόρος. κηδεμῶν. κη-
δεμόρος. Aliud autem habentia ante μ. ω μέγα ser-
uant in obliquis ποταμῶν. ποταμώνος. χειμῶν. χειμῶνος.
λαμῶν. λαμῶνος. si uero μ cū alia consonante implici-

τῷ fuerit π̄ ὁμιλῶν φράδμων φράδμωνος ἀλμων ἀλμωνος.
Definentia in ζῶν & quæ aliis nō subiiciuntur regulis
διὰ τοῦ ὦ μεγάλω, ρίζωρ ρίζωρος. ἀζων ἀζωρος. ὁ δὲ μέζων, μέζω
ρος. ὡς ὀλίζων, ὀλίζωρος ἀπὸ τοῦ ὀλίγον. comparatiua sunt &
communis generis.

¶ Definentia in ζῶ & quæ non habet participalia no
mina διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. δρᾶζωρ δρᾶζωρος, σημαίρωρ ὅτι ἐπὶ
ἀπορᾶς ἐπερὶ ὅρων τὰ πωλοῦμενα. αἰζῶν. αἰζῶνος.

¶ Definentia in σῶν διὰ τοῦ ὦ μεγάλου. γράσσωρ. γράσσω
ρος. ἰάσων uero ἰάσωνος πᾶρά τῷ ποιητῇ.

¶ Aduertendum est nomina participalia, et si sub ali
qua dictarum regularum cadant διὰ τοῦ ν̄ τ. decli
nari, ut χαρμᾶν χαρμᾶντος. ἀλέγων ἀλέγωντος. κελᾶ
δων κελᾶδωντος. ὑψίζωρ ὑψίζωντος. φαέδων φαέδωντος. Neq;
hoc ignorandum est quædam esse quæ cum duabus re
gulis subiecta sint secundum utranque declinantur, ut
χέρων qđ quatenus participale ē ἀπὸ τοῦ χεῖρ ἑρμιατ̄ δὲ φη
μισμὸρ χέροντος facit, quaten⁹ uero definit ἰ ρῶν, χέρω
ρος. sicut δρᾶων quatenus habet fœmininum διὰ το
αἰνᾶ per ν̄ τ uariatur δρᾶων δρᾶωντος. quatenus ue
ro in κῶν δρᾶωνος facit.

¶ Definentia in ὦν si in penultima αἰ diphthongū
habuerint per ὦ magnū inflectuntur, αἰγῶν αἰγῶ
νος. βαῖων βαῖωνος. ἀθηνᾶων ἀθηνᾶωνος.

¶ Composita in ὦν simplicium seruant declinatio
nem. φιλοπλάτων φιλοπλάτωνος. ἀσυχίτων ἀσυχίτωνος.
seruant etiam & tonum. excipiuntur dissyllaba quæ cū

Παραδείγματα.

Ἀγών τοῦ ἀγώνος· τῷ ἀγῶνι· ἤν ἀγῶνα· ὡ ἀγών· **Δ**ι-
 ἡ· τῷ ἀγῶνι· πῖν ἀγῶνι· ὡ ἀγῶνι· **Π**ληρωτικά· οἱ ἀ-
 γῶνες· ἤν ἀγῶνων· τοῖς ἀγῶσι· γόν ἀγῶνας· ὡ ἀγῶνις·
Ο ἐλίκων· τῷ ἐλίκωνος· ἔλ ἐλίκωνι· ἤν ἐλίκωνά· ὡ ἐλίκων·
Ο ξυνοφῶν τοῦ ξυνοφῶντος· τῷ ξυνοφῶντι· ἤν ξυνοφῶντα· ὡ
 ξυνοφῶν **Δ**ι· τῷ ξυνοφῶντι· ἤν ξυνοφῶντοι· ὡ ξυνοφῶντε·
Πληρωτικά· οἱ ξυνοφῶντες· ἤν ξυνοφῶντων τοῖς ξυνοφῶσι· γόν
 ξυνοφῶντας· ὡ ξυνοφῶντες·
Ο ποσειδῶν· τῷ ποσειδῶνος· τῷ ποσειδῶνι· ἤν ποσειδῶνα καὶ
 ποσειδῶνα τὰ ἀποκοπῆν· ὡ ποσειδῶν·
Ο πλάτων· τῷ πλάτωνος· τῷ πλάτωνι· ἤν πλάτωρα· ὡ πλά-
 τωρ· **Δ**ι· τῷ πλάτωνι· τῶν πλάτωνων· ὡ πλάτωνε· **Π**λη-
 ρωτικά· οἱ πλάτωνες· ἤν πλάτωνων· τοῖς πλάτωσι· γόν πλάτω-
 νας· ὡ πλάτωνος·
Ο ἀπόλων· τῷ ἀπόλωνος· ἔλ ἀπόλωνι· ἤν ἀπόλωνά· καὶ
 ἀπόλων· ὡ ἀπολόν· **Π**ερὶ τῶν ζ' ε' ς'.

n Omina in ζ' et ς' definentia in obliquisuo
 calē seruāt nominatiui ut νάρθηξ νάρθηκος· σκῆψ-
 ληξ σκῆψης· excipitur ἀλώπηξ ἀλώπεκος· qđ n ī ē muta
 uit· κνκλωξ κνκλωπος· μῶλωξ μῶλωπος· **Ο** ε' nomen ī aliq̃
 dupliciū definens· aut aspiratā habet in obliquis aut te-
 nuem· aut mediā· **Δ**efinentia in ζ' cōsonātes secūdaē
 coniugationis barytonorū seruāt in obliquis· hoc est
 ρ κ χ· ut ὄρτυξ ὄρτυγος· ἑώραξ ἑώρακος· ὄνυξ ὄνυχος· Et dtūm
 pluralē mittūt ī ζ'· Definētia uero in ς' cōsonātes pri-
 maē cōiugationis seruāt uidelicet β π φ ut ἄραβ· ἄραβος
 κνκλωξ· κνκλωπος· κίνυξ· κίνυφος· Et dtūm pl'm ī ς' mittūt·

παρὰ δέματι.

Θὼ θώραξ· τὸ θώρακος· τῷ θώρακι· ἔν θώρακα· ὦ θώραξ· τὸ
θώρακε· τοῖν θώρακοιν· ὦ θώρακε· οἱ θώρακεσ· ἤν θώρακιον·
χοῖς θώραξι· τοὺς θώρακας· ὦ θώρακον.

Θὼ ἀναξ· τὸ ἀνακτος· πλεονασμῷ τὸ τ τῷ ἀνακτι· ἔν ἀνα-
κτι· ὦ ἀναξ· καὶ ὦ ἀναξ.

Θὼ ἀρπαξ· τὸ ἀρπαγος· ἔξ ἀρπαγ· ἔν ἀρπαγα· ὦ ἀρπαξ

Θὼ ὄνυξ· τὸ ὄνυχος· ἔξ ὄνυχ· ἔν ὄνυχα· ὦ ὄνυξ.

Θὼ μύρμηξ· τὸ μύρμηκος· τῷ μύρμηκι· ἔν μύρμηκα· ὦ μύρμηξ.

Θὼ πέρδιξ· τὸ πέρδιος· τῷ πέρδικι· ἔν πέρδικα· ὦ πέρδιξ.

Θὼ δοῖδυξ· τὸ δοῖδυκος· ἔξ δοῖδυκι· ἔν δοῖδυκα· ὦ δοῖδυξ.

Θὼ πῶξ· τὸ πωκός· τῷ πωκί· ἔν πῶκα· ὦ πῶξ.

Περί τῶν ἐσ ῥ.

Μακρ· τὸ μακάρ· τῷ μακαρι· ἔν μακρά· ὦ
μακρ· τὸ μάλαρε· τοῖν μακάρων· ὦ μάλαρε·
οἱ μακάρων· ἤν μακάρων· χοῖς μακρσι· τοῖς μακα-
ράς· ὦ μακάρων.

Θὼ λουτήρ· τὸ λουτήρ· ἔξ λουτήρι· ἔν λουτήρα· ὦ λουτήρ.

Θὼ σωτήρ· τὸ σωτήρ· τῷ σωτήρι· ἔν σωτήρα· ὦ σωτήρ.

Θὼ δαήρ· τὸ δαήρ· ἔξ δαίρι· ἔν δαίρα· ὦ δαήρ.

Ὁ ἀνὴρ· τὸ ἀνὴρ καὶ ἀνδρός· τῷ ἀνέρι· καὶ ἀνδρὶ· ἔν ἀνέρα καὶ
ἀνδρα· ὦ ἀνδρ· Ἐπειὰ τὸ ἀνέρι καὶ ἀνδρὶ· ἔν ἀνέροι καὶ ἀν-
δρῶν· ὦ ἀνέρε καὶ ἀνδρε· Ἐπειὰ τὸ ἀνέρι καὶ ἀνδρὶ· ἔν ἀνέροι καὶ ἀν-
δρῶν καὶ ἀνδρῶν· χοῖς ἀνδράσι καὶ ἀνδρεσι· πητιλίως· τοῖς ἀνέ-
ρας καὶ ἀνδρας· ὦ ἀνέρον καὶ ἀνδρον.

Θὼ πατήρ· τὸ πατήρ καὶ πατρός· ἔξ πατέρι καὶ πατρί· ἔν
πατέρα μόνον· ὦ πατέρα.

Hic aduertendum est ex nominibus in ἥρ exeun-
 tibus quædam pati syncopam in omnibus obliquis.
 nisi quid prohibeat, sicuti est ὁ ἀνὴρ τῷ ἀνέροσ καὶ ἀνδρός.
 ἀνρός tamen esse debuerat sed ὦ ante ῥ neque incom-
 prehensione, neque indistinctione locum habet. in
 comprehensione quoniam immutabilis præcedere nō
 potest aliam immutabilem in eadem syllaba compre-
 ham nisi μν. ut μνῆμα. μνῆμα. in distinctione uero quo-
 niam ῥ non uult aliam habere consonantem iuxta se
 præter alterum ῥ ut ἄρρωστος. huius gratia interpositū
 est σ et ἀνδρός factum est. Cuius accusatiuus singula-
 ris εἰ ἀνδρα παρὸς ἄνδρος. ἀπὸ τῷ ἀνέρα. licet ex communi
 regula accusatiuus singularis in eadem syllaba accen-
 tum habere debeat, in qua et genitiuus. Sed ab ea exci-
 piuntur nomina quintæ declinationis, quorum geni-
 tiuus disyllabus in ὄς definit. in his enim genitiuus a-
 cuitur, accusatiuus uero grauiatur, ut ἑὸς ἑὸς διὸς διὰ. Sic
 ἀνδρός ἀνδρα tanquam disyllabum faciens genitiuum
 in ὄς. Patitur etiam syncopam ὁ πατήρ, in omnibus ob-
 liquis, nisi quid prohibeat ut dictum est. nam non dici-
 mus in accusatiuo πατέρα πατέρα, ne coincidat cum
 nominatiuo ἡ πατέρα τῆς πατρὸς qđ doricū ē pro ἡ πα-
 τὴρ τῆς πατρὸς. Demosthenes περὶ στεφάνου. οἷδε πατέρας ἐνε-
 κα σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο. Etiam ex huiusmodi nomi-
 nibus quatuor annotantur. hoc est σωτήρ. δαήρ. ἀνὴρ. πα-
 τήρ quæ proprium faciunt uocatiuum in εῖρ accentu
 etiam impenultimam retracto. quoniam desinētia in

ῥ

ῥ̄ supra unā syllabam, si extremam habent correptam,
accentum retrahunt in penultimam, ut σῶτερ. δάερ. ἄ-
ρῃ. πατέρ. Duo horum etiam proprium faciunt dativum
plurale, hoc est ἀνὴρ. ἀνδράσι. ὁ πατήρ. πατράσι.
ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ ῥοπή τοῦ ἱεὶς ἅ καὶ προοίσει τοῦ σὶ ἀνδράσι.

Ὁ φθεῖρ. τοῦ φθερός. τῷ φθερί. ὅν φθεῖρα. ὦ φθεῖρ.

Ὁ μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος. τῷ μάρτυρι. ὅν μάρτυρα. ὦ μάρ-
τυρ. Declinatur etiam ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρ-
τύρῳ. &c. ἰλιωδὸς ἂ τῷ δὲ τῷ μάρτυροῖ ἐς ὧν.

Ὁ νέτωρ. τοῦ νέτορος. τῷ νέτορι. ὅν νέτορα. ὦ νέτωρ.

Ὁ ἰχώρ. τοῦ ἰχώρος. τῷ ἰχώρι. ὅν ἰχώρα. ὦ ἰχώρ.

Desinentia in ὦρ ὁ ζῦγμα siue monosyllaba sint, siue po-
lysyllaba, Et βαρύνω etiam habentia λ̄ ante ὦ in obli-
quis seruiāt ὡς φῶρ. φῶρος. ἰχώρ. ἰχώρος. πέλωρ. πέλωρος.

Cetera uero mutant ὦ μέγα in ὁ μικρόν ut ἐκ τῶρ ἐκ τῶρος
μέγας. μέγας. Poetae tamen, et producta corripuiunt.
et correpta produciunt metri gratia.

Desinentia in ῥ̄, aut ῥ̄ habent in obliquis, aut π̄, aut
φ̄ ut supra dictum est. Sed uniuersaliter per π̄ uari-
antur siue monosyllaba sint, siue polysyllaba. ut ὦ. ὦ πὸς
κνκλω. κνκλωπος. quatuor inueniuntur monosylla-
ba, et quatuor polysyllaba. quae per ῥ̄ inflectuntur,
φᾶ. φᾶρος. ἡνύμφη. φλέ. φλεός. νί. νιός. κρήνη. λί. λί-
ρός. ἀνέμος. ἄρα. ἄραρος. χάλυ. χάλυρος. ἐορκός. χέρρι. χέρ-
ριος. θάρυ. θάρυρος. κνκλιον. Et tria δὲ τὰ φ̄. κίνυ. κινυ-
φος. σκίρα. σκίραφος. κνκλιον. κατῆλι. κατῆλιφος. At cō-
posita ἀπὸ τῶ ῥ̄ βω. βω. ῥ̄ declinantur παιδῶ. παιδῶ-
ρος. οἰκῶ. οἰκῶρος.

Aduertendum autē est nomina in ὀ super unam syllā-
bam per ὀ μικρὸν scribi αἰθίο. αἰθίοπος. μέρο. μέροπος. οἰ-
ρο. οἰροπος. Annotantur κνκλω. μλω. σκλω. κνω.
νκτλω. δὲ τὸ ὦ μεγάλου.

Ἄρα. τὸ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄρα.
ὁ **Π** Δὲ καὶ τὸ ἄραβι. τὸν ἄραβον. ὦ ἄραβι. **Π** Πλη-
θωπικὰ οἱ ἄραβες. τῷ ἄραβων. τοῖς ἄραβι. τοὺς ἄραβας.
ὦ ἄραβον.

Π Ὀ κνκλω. τὸ κνκλωπος. τῷ κνκλωπι. τὸν κνκλωπα. ὦ
κνκλω.

Π Ὀ κίνν. τὸ κίννος. τῷ κίννι. τὸν κίννι. ὦ κίννι.

De nominibus fœmininis.

Oemininorum nominum octo, sunt litteræ
finales α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. φ. desinentia in α. et in
η fœminina æquisyllabica secundæ sunt de-
clinationis simplicium. Quæ uero in ω desinunt quar-
tæ sunt declinationis contractorum, et in ονς faciunt
genitiuum κατὰ κράτος de quibus proprio loco dice-
tur. Nunc de aliis terminatiōibus et primo de iis quæ
in ν desinunt. Fœminina in αὐ aut in εῖ non inue-
niuntur. Sed in ηρ. ἱν. ὠν. et ὦν.

Παραδείγματα.

Ἰροιζήν. ἢ Ἰροιζήνος. τῇ Ἰροιζήνι. τὴν Ἰροιζήνα. ὦ Ἰροι-
ζήνι.

Π Ἡ Φριλῷ. ἢ Φρινός. τῇ Φρινί. τὴν Φρινά. ὦ Φρινί.
Π Ἡ σαλαμίν. ἢ σαλαμίσ. ἢ σαλαμίνος. τῇ σαλαμίνι. τὴν σα-
λαμῖνα. ὦ σαλαμίν. et alia similia quæ διὰ τὰ λήντα ap-
pellantur.

pellantur sicut ὁ δελφίς καὶ ὁ δελφίς.

Ἡ γόρτυς. ἡ γόρτυς. τῇ γόρτυι. τὴν γόρτυα ὡς γόρτυν.

¶ In ὦν definentia foeminina aut grauantur. ut τρή-
ρων μήκων aut acuiuntur ut τρυγῶν ἀηδῶν. nunquam
autē circumflectūtur. ¶ Definentia ἰῶν barytona appo-
sita ὡς syllaba ac ὦ magno seruato genitiuum fa-
ciunt ut μήκων μήκωνος. Similiter et urbium nomina
siue ὀξύγωνα sint siue uarytona. ut πυθῶν πυθῶνος. σιδῶν
σιδῶν. καλυδῶν καλυδῶνος. πολυδῶν πολυδῶνος. κρυπῶν
κρυπῶνος. λακεδαίμων uero seruans simplicis declina-
tionem λακεδαίμων facit. δαίμων etiam δαίμων. ¶
Definentia in ὦν ὀξύγωνα et quæ non sint urbium
nomina uertunt in obliquis ὦ μέγα in ὦ μικρόν, ut
τρυγῶν τρυγῶνος. χελιδῶν χελιδῶνος. excipitur μελιδῶν με-
λιδῶνος. et τυφεῶν τυφεῶνος et τυφεδῶν τυφεδῶνος.
¶ Etiam in ὦν nomina urbium et quæ habent ἡ in
penultima uertunt ὦ μέγα in ὦ μικρόν, ἰσηδῶν ἰσηδῶνος.
ἁπληδῶν ἁπληδῶνος. ἀνθηδῶν ἀνθηδῶνος. σερηδῶν σερηδῶνος.
καρχηδῶν καρχηδῶνος. His similia sunt et ἑρμηῶν ἑρμηῶ-
νος. βιών βίωνος. νίων νίωνος. ὀλοσσῶν ὀλοσσῶνος. Poetæ tamē
nunc producta corripiunt. nunc correpta producunt
ut metri necessitas exigit.

Παραδείγματα.

Χελιδῶν. ἡ χελιδῶνος. τῇ χελιδῶνι. τὴν χελιδῶνα.
ὦ χελιδῶν. ¶ Διμή. τὰ χελιδῶνε. ταῖς χελιδῶνοις
ὦ χελιδῶνε. ¶ Πληθυντικά. αἱ χελιδῶνες. τῶν χελι-
δῶνων. ταῖς χελιδῶσι. ταῖς χελιδῶσιν ὦ χελιδῶνος.

c

Θῆ αὔλαζ. ὁ αὔλακος. τῇ αὔλακι. τὴν αὔλακα. ὦ αὔλαζ.

Θῆ αἶζ. τῆς αἶγος. τῇ αἶγι. τὴν αἶγα. ὦ αἶζ.

Θῆ γυναιζ. ἀχέισον. pro quo utimur ἢ γυνῇ secundæ decli-
nationis τῆς γυναικος ἀπὸ τοῦ γυναιζ. τῇ γυναικι. τὴν γυναικα
ὦ γυναι ἀπὸ τοῦ γυναιζ. ἐπεὶ ὁ λυτον.

Θῆ δάμῤ. καὶ δάμαρσ. προσέσει το σ. ὁ δάμαρτος. τῇ δά-
μῤ. π. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ. καὶ ὦ δάμαρσ.

Θῆ χεῖρ. ὁ χεῖρος. τῇ χεῖρι. τὴν χεῖρα. ὦ χεῖρ. Θ Διὴν ἂν τὸ χεῖ-
ρ in masculino genere, nō autem τὰ χεῖρι dicitur. Simi-
liter et τὸ γυναικει. et τὸ πόλιε et multa alia priscorum
more τῶν χερῶν ut plurimum. ὦ χεῖρι. Θ Γληωπιλά. αἱ
χεῖρον. ἢ χεῖρας. ταῖς χερσί. καὶ χεῖρασι νῶνικως. ταῖς χεῖρας.
ὦ χεῖρον. Inuenitur etiam apud poetas ἢ χεῖρ. τῆς χεῖρος.
τῇ χεῖρι. τὴν χεῖρα ἀνδ το ῖ.

Θῆ μήτηρ. τῆς μητέρος καὶ μητρός. τῇ μητέρι καὶ μητρί. τὴν
μήτερα solum. quoniam si μήτρα diceretur κατὰ συνη-
θὴν coincideret cū hoc nomine ἢ μήτρα ὁ μήτρας qđ ma-
tricem significat ὦ μήτερ. Datius pluralis ταῖς μητράσι.
sicut πατράσι.

Θῆ θυγάτηρ. ὁ θυγατήρος καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι. καὶ θυγα-
τρί. τὴν θυγατέρα καὶ θυγάτρα. ὦ θυγάτερ. Datius pluralis
ταῖς θυγατράσι. sicut μητράσι.

Θῆ δμήτηρ. ὁ δμήτηρος ὁ δμήτρος. τῇ δμήτερι ἢ δμήτρι
τὴν δμήτερα. καὶ δμήτρα. ὦ δμήτερ.

Θῆ γαστήρ. τῆς γαστέρος ἢ γαστρός. τῇ γαστέρι ὁ γαστρί. τὴν γαστέ-
ρα solum. ὦ γαστήρ. Θ Ἦν ὧρ non inueniuntur quæ sint
fœminini generis solum sed communis ut ὁ ἢ ἢ ἀπὸ τῶν
τῶ ὁ τῆς ἀπὸ τῶν ὁ ὁ ἢ πανδαμάτωρ τῶ ἢ τῆς πανδαμάτορος.

ΘΗ λαμπρός. τῆς λαμπρόδος. τῇ λαμπρόδι. τὴν λαμπρόδα. ὦ
ΘΗ δαίς. τῆς δαιγός. τῇ δαιτί. τὴν δαιτα. ὦ δαίς. (λαμπρός.
Η φιλότης. τῆς φιλότηρος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
ΘΗ κρημίσ. τῆς κρημίδος. τῇ κρημίδι. τὴν κρημίδα. ὦ κρημίσ.
Η θέμις. φη θέμιδος κοινῶς. ἢ θέμιτος δυνειῶς. ἃ πλεονασμῶ.
 τὸ σ' θέμιτος. τῇ θέμιδι. ἃ θέμιτι ἢ θέμισι. ὁμηρος. ἠδ' ἄλλους
 μὲν ἔασε. θέμισι δὲ καλλιπαρεῖω δέκα το δέπας. Et in accusati
 vo plurali τὰς θέμιστας. ὁμηρος. οἶτε θέμιστας πρὸς διὸς ἐρήα).
ΘΗ μῆνις. τῆς μῆνιδος κοινῶς. ἢ μῆνις ἰωριῶς. τῇ μῆνιδι. τὴν
 μηριδα ἢ μῆριν. ὦ μῆρι καὶ ὦ μῆνις
ΘΗ θέπις. φη θέπιδος κοινῶς. ἃ θέπιος ἰωνικῶς. τῇ θέπιδι. ἃ θέπι
 ἰωνικῶς ἀπὸ βολῇ τὸ δ' ἃ κερῶσει ἢ δὴ οἱ εἰς ἐν μακρόν. sicut
 μῆτις μῆτιδος μίτιδι μῆτι. τὴν θέπιν. ὦ θέπι. ἰλιωδος σ' τίπῃε θέ
 πιν. τὰν πεπλεῖκα νεισ ἡμέτερον δα.
ΘΗ κλέις. φη κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλειδα ἢ κλειν. ὦ κλεις
ΘΗ ὀπός. φη ὀπόρος. τῇ ὀπόρει. τὴν ὀπόρει. ὦ ὀπόει.
ΘΗ πῆτις. τῆς πῆτιος. τῇ πῆτι. τὴν πῆτι. ὦ πῆτι.
Η χαμῖς. τῆς χαμίδος. τῇ χαμίδι. τὴν χαμίδα. ὦ χαμῖς.
ΘΗ εἰριννῖς. τῆς εἰριννός. τῇ εἰριννί. τὴν εἰριννίδα. ὦ εἰριννῖς.
ΘΗ ἄλς. τῆς ἄλος. τῇ ἄλί. τὴν ἄλα. ὦ ἄλς. (πῆτις. ὦ εἰριννῖς.
Definētia in ὦ; foeminina, et cōia siue βαρύνοντα siue πε
 ειῶν ὄντα siue προπαροξύτονα attica in ὦ faciūt genitiuū,
 ἢ ἄλως φη ἄλω. ἢ ἔω. φη ἔω. Sed de his satis dictum est in
 quarta simpliciū declinatiōe. Duo iueniūtur foeminia
 ἰῶς ὄντονα quæ ἰῶς faciūt gtiū p synæresi ἢ αἰσὼς ἢ ἡῶς.
ΘΗ λαίλαψ. φη λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαίλαψ.
ΘΗ ὄψ. φη ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὀπα. ὦ ὄψ.

Περὶ τῶν οὐδετέρων.

Eutrorum nominum sex sunt litteræ finales

n ᾱ. ῑ. ῡ. ρ̄. σ̄. τ̄. ῥήμα. τὸ μέλι. τὸ πῶν. τὸ ζῦ-
λον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. ἢ uero et ὁμι κρόν et ὁ
μέγα et si in eas aliqua neutra desinant, non hoc tamēn
finales litteræ appellandæ sunt. cum huiusmodi nomi-
na apocopen patiantur. ut τὸ κάρη ἀπὸ τοῦ κάρηρον. ut
πελιδὸν τε κάρη. et ἰλιωδὸς χ̄ κάρη δὲ παρὰ κόνιησι κείτο πα-
ρος χάρησιν, uel ut quibusdam placet ἀπὸ τοῦ κάρη τὸ πῶν τῶ
ᾱ εἰς ἢ ἰωνι κῶσ κάρη uero quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρη-
νον fieri κατὰ ἀποκοπὴν. Quidam uero τὸ κάρη τοῦ κάρη-
τος declinant ὁ κάρηρον τὸ κάρηρον, ἢ χεῖδ' ἢ τὰ μὲν τὸ πρῶ-
τον. Inuenitur etiam τὸ κάρη. τοῦ κάρητος τῶ κάρη-
τι. ὁ συκοπῆ. κάρητος κάρητι. καὶ ἡ κάρη. τῆς κάρηος ὁ ζυγῶν.
ut ἄρτεμις σὴν κάρην ὠμοῦ. Etiam ἡ κάρη. τῆς κάρηος. τῇ
κράτ'ι. τῶ κάρητι. ὁ δυνάσας χ̄. κάρητι δὲ ἐπὶ φθίμῳ κωέλω
ὁ τυκτὸν ἐθηκεν. Super hoc tamēdubitat Eustathius ἐν τῷ
μ̄ φιλὸ δυνάσας, an sit masculini generis an fœminini, ubi
dicit φέρει δὲ κάρητι κάρητι. φῶτις ἀρπάζου νεώσ κναροπρῶ-
ροιο. sic enim legit ipse: et in sequentib'. τῶ σφῆ κάρητι πέ-
σει. Inuenitur etiam κάρητα in plurali. ἰλιωδὸς τ' ἀλλὰ
κάρητα ἢ κάρητων κάρητα βάλιν. ὁ ὕβρις κεφαλὰς. Sed cū
apud Homerum, et alios poetas horum uariis sit usus
tum generis, tum etiam declinationis, eorum interpre-
tibus relinquimus differendum. In ὁ quoque multa
exeūt neutra nomina abiecto ν̄. εἶθι ἀπ' ἡλῶ. ut τοῖ οὐτο.
τηλὶ κῆτο. αἴο. γόνυ et ἐκείνο. quæ cum in ρ̄ etiā desinere i-
ueniantur

ueniantur ut τοῖ οὐ γυν τὸ οὐ γυν, non erit ὁ propria eo-
rum terminatio. In ὦ μέγα etiam κατὰ ἀποκοπὴν ut δὲ
ἀντὶ τοῦ δῶμας.

Παραδείγματα ᾧ εἰς. α.

Ὁ σῶμα. τοῦ σῶματος. τῆς σῶματι. ὃ σῶμα. ὦ σῶμα.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. ὃ μέγα. ὦ μέγα. εἰπε-
ρόν. λι. πον. est, sicut & masculinum eius ὁ μέγας. τοῦ μεγάλου.
Nomina litterarum indeclinabilia sunt. ὃ ἀλφα. ὃ βῆτα
ὃ δέλτα. ἀλφα uero λί. πα. et ὕφα. et σι. ἐ. πα. & γά. λα. & κα.
ρα. & si in α. desinant nō tamen est propria eorum termi-
natio. quoniam ἀποκοπὴν patiuntur. eorum, uero perfe-
cta sunt ἀλ. φα. ρ. λι. πα. ρόν. ὕ. φα. σμα. σι. ἐ. πα. σμα. γά. λα. ζ. κα. ρα.
τορ, ut quibusdam placet. γά. λα. ζ. tamē non dicimus cum
nullum neutrum in ζ. desinat. quanquam eius obli-
qui in usu habeantur τῷ γά. λα. ζ. ᾧ γά. λα. ζ. π. πλεονα-
σμῷ τοῦ τ.

¶ In τ. desinentium unum solū inuenitur quod gra-
cum sit. ὃ μέ. λι. et uariatur per τὸ σ. ¶ Τὸ μέ. λι. τοῦ μέ. λι.
τος. τῆς μέ. λι. τι. ὃ μέ. λι. ὦ μέ. λι. Similiter et ab eo compo-
sita. ὃ οἶ. νό. μέ. λι. τοῦ οἶ. νο. μέ. λι. τος.

¶ Neutra uero communium nominum in τ. desinen-
tium eorundem seruant declinationem. τίς. τινός. τί. τι-
νός. ὁ. ὅ. ἡ. δὴ. χαι. ρι. δ. δ. ὡ. χαι. ρι. τος. ὁ. ὅ. ἡ. χι. λό. πα.
τρι. ρι. φι. λο. πᾶ. τρι. δ. δ. ὡ. χι. λό. πα. τρι. δ. δ. et alia.
Σίν. η. τω. uero, & πέ. πε. ρι. & κ. ὁ. μι. & κ. ι. νά. β. α. ρι. & similia barba-
ra sunt. Inflectuntur tamen διὰ τοῦ ἰ. ὅς. κοινῶς. καὶ εὖ. ὅς. ἰ. ὡ. νι.
κῶς. καὶ εὖ. ὅς. ἀ. τῆ. ἰ. ἡ. ὡ. σ. ὃ σίν. η. τω. τω. σιν. ἡ. τω. σ. καὶ σιν. ἡ. πε. ρ. σ. καὶ σιν. ἡ.
πε. ρ. σ. et alia. Quæ cum synæresim patiantur ad secundā

contractorum declinationem referuntur. ὡς uero et
ἀλφί. et ἐρί. διὰ τὸ εἶ ἀποκοπιμὴν patiūtur. quorum perfecta
sunt ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων.
quare nō est propria eorū terminatio et sic indeclina-
bilia sunt. ¶ Desinentia in ὦ per ὅσ purum declinan-
tur. γόνυ ῥόνος. Sed quæ longam habent penultimā, uel
triū generū existunt mutato ὦ in εἰ inflectuntur ῥιζίμων
τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. cuius masculinū est ὁ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων
ος. fœmininum ἡ ῥιζίμων.

¶ Τὸ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων.

¶ Τὸ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. Hæc duo nomi-
na et si per εἰ inflectūtur, nō tamen synæresim patiūtur
sicut ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. καὶ ῥιζίμων.

¶ Τὸ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ¶ Καὶ
ἄλλως. ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων.

¶ Τὸ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων.
ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ¶ Πληθυντικά. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων.
ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων.

¶ Τὸ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων.

¶ Τὸ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων.

¶ Τὸ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων.
εἰ. ῥιζίμων. ῥιζίμων. Καὶ ἄλλως. ¶ Τὸ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων.
ῥιζίμων. ῥιζίμων.

Καὶ ἄλλως.

Τὸ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων.

Τὸ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων. ῥιζίμων.

¶ Neutra in ὦ adiectiuorū triū generū decli-

nationem masculinorū sequūtur ὁ ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων.
ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. τῶ ῥιζίμων. ῥιζίμων. Illud uero He

et
ta
p.
a
l
el
Si
de

ni
un

an

os
yo

do
un

i
pe
i
o
H

ni
ur

024

507

१०:

399

brevis est nō tamen declinantur διὰ τὸ ῥ. Sed sciendū
 est prius fuisse σεῖαρ et φρεῖαρ penultima natura longa
 unde σεῖαρος καὶ φρεῖαρος. in quibus licet sit abiectū τ̄ ex
 diphthongo non ob hoc antiqua inflexio uariata est.
 uel quia uere heteroclita sunt. Polysyllaba quoque διὰ
 τὸ τ̄ uariantur. ut ὀνειαρ ὀνειαρος. δέλεαρ δέλεατος. κάρη
 κάρηατος. Dubitari posset hoc in loco cur ῥ cum im-
 mutabile sit tam in obliquis nominum, quam in futu-
 ris uerborum, etiam in obliquis horum nominum nō
 sit seruatum Si uero heteroclita. cur regulis arctata sunt
 Respondetur huiusmodi nomina indubitato esse he-
 teroclita cum proprii eorum recti in ας desinant, ut
 ῥ δέλεας. ῥ ἡπας. ῥ φρέας. et alia. Sed quoniam hæc mul-
 ta sunt opus fuit ea regulis subiicere. quanquam hete-
 roclitis hoc insuetum est.

¶ Desinentia in αρ̄ si habeant ω in panultima inde-
 clinabilia sunt, ut μῶμος ὁ μέγας. βωμαρ ὁ βωμός. ναμαρ ὁ
 σέρησις. ψυχῶς.

¶ Desinentia in ηρ̄ pauca sunt, et per crasim fiunt a no-
 minibus in αρ̄ desinentibus, ob quam rem circumfle-
 xum habent accentum, ut ῥ κῆρ. τὸ κηρός. ἀπὸ τὸ κέαρ.
 κέαρος. ῥ ἦρ. τὸ ἦρος. ἀπὸ τὸ ἱαρ, ἱαρῶ.

¶ Desinens in υρ̄ unum inuenitur, quod appositio-
 ne ος syllabæ facit genitiuum, ut ῥ πύρ. τὸ πυρός. πῦρ πυρὶ
 producit enim ῡ in nominatiuo sed in obliquis corripit.

¶ In ορ̄ desinentia pauca sunt ut ῥ ἦτορ, ἄος. ἄνός. κάλος.
 quæ per ῥ declinantur ἦτορος. ἄορος. ἄνορος. κάλορος.

¶ In ω̄r neutra appofita ὁ̄s ſyllaba faciunt genitiuum
& in obliquis ſeruant ὠμέγα. ᾗ ἔλωρ τοῖ ἔλωρος. ᾗ πῆμωρ
τοῖ πῆμωρος. ᾗ σκῶρ τοῖ σκαῖος. τῶ σκατί heteroclitū eſt.
σκαῖος enim σκατός facit & σκῶρ σκαρός. ἐτ ὕδωρ ὕδατος.

Nā ὕδωρ ὕδατος facit, et ὕδης ὕδατος. Declinatur ἐτ ᾗ ὕ-
δος. τοῖ ὕδης. ὅθι ὕδεις ὕδεις ποικηλῶς. ἡσίοδος γῆται ὕδεις φύρειν.

¶ Neutra in ās purum et correptum, & in ῥās, mittunt
genitiuum in τῶς κοινῶς, et in αὐς ἰωνικῶς. et in ὠς ἀπικῶς
ut ᾗ κρέας. τοῖ κρέατος καὶ κρέατος. καὶ κρέως. ᾗ κέρως τοῖ κέ-
ρατος. καὶ κέρως. καὶ κέρως. De quibus in quinta declina-
tione contractorum dicitur.

¶ In λās uero deſinentia in ατῶς faciunt genitiuum ᾗ
ἄλας. τοῖ ἄλας. ᾗ ἐρυσιπέλας. τοῖ ἐρυσιπέλατος. ᾗ δὲ σέλας
ἀκλιον. Quæ uero aliam habent conſonantem ante
ās i indeclinabilia ſunt. ᾗ δέμας. ᾗ λείπας. ᾗ βρέτας. δέ-
πας uero ἐθι ἰωνικῶ declinatur, ὁμηρος χενσείοις δὲ πείπει.

¶ In αῖς neutrum unum inuenitur ᾗ σαῖς. τοῖ σαιῖος.

¶ In εῖς adiectiua declinationem masculinorum ſequū-
tur. ut ὁ ἄ ἡ ἀληθῆς. τοῖ καὶ τῆς ἀληθείος ἀληθεύς. ᾗ ἀληθείς. τοῖ
ἀληθείος ἀληθεύς. μορογνῆς uero unum tantum. ᾗ κυροσα-
μῆς. ὁμοίως τοῖς παραχρηματιζέμενοις ἐκλίθη δὲ ᾗ γαφαντῆ-
ρα. ὁμοίως ἀλγῆς.

¶ Neutra i ὁ̄s unius tantū ſunt generis et barytōa. et pa-
tiuntur ſynæreſim. ut ᾗ τεῖχος. τοῖ τεῖχος. ἢ τείχως. Sed de
his in prima declinatione contractorum dicitur ὁφε-
λος uero et ἡδος indeclinabilia ſunt

¶ Neutra in ὠς duo inueniuntur circumflexa. ᾗ φῶς. τοῖ

φωνή. ὅς τῳ ὡς τῷ ὡς. a quo diminutiuū ὅς τῳ. τῷ ὅτι Sci
 endum est autem non fieri. ἀπὸ φάος & ἄος. nam quæ
 patiuntur, perfectorum seruant declinationem. illorū
 autem genitiui καὶ συναίσεις sunt φάους ἀπὸ τοῦ φάος. &
 ἄος ἀπὸ τοῦ ἄος. Sed primum λαδὺν πέρθεσις fit φάος et ἄος
 quorū genitiui sunt φάτος et ἄτος. καὶ ἡ ράσει φῶς φωτός.
 et ὡς ὡτός. φῶς uero quod uirum significat, masculini ge
 nēris ē, & acutū habet accentū. quoniā non per synære
 sim fit sed ἀπὸ τοῦ φῶς τὸ λέγειν deriuatur. utrunq; tamē p̄
 uariatur. τὸ δὲ χέως χείω. atticū est.

¶ In οὐς unū inuenitur, et indecinabile hoc est οὐς. The
 odoros tamen οὐς ὡς dicit. est etiam οὐας οὐατος.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕΚΛΙΣ ΕΩΝ ΤΩΝ ἈΡΛΩΝ

Γεῖς τὴν συναρμήραν.

¶ Oominū aliqua sunt ἀπασιν, hoc est perfecta
 n et simplicia cū neq; synæresim patiantur ne
 que crasim, quorū (ut dictū ē) quinque sunt
 declinatiōes et ipsæ simplices appellata. Aliqua uero
 ἐμπασιν. hoc est affecta. et ea sunt quæ synæresim patiun
 tur siue crasim. Differt autē synæresis a crasi quoniam sy
 næresis ē contractio duarū uocaliū. quæ ambæ in ipsa
 coniunctione seruāt, ut δημοδῖραι δημοδίρες. ex ē enim et
 i fit ei diphthongus. Crasis uero ē contractio duarū uo
 calium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ. ut
 δημοδένεια δημοδένει. aut altera illarū. ut δημοδένειος δημοδένειος
 Sed abusiue altera pro altera capitur. utrunq; tamē ut
 plurimū cōi uocabulo synæresis appellatur. etsi ipsam
 rarius fieri cōtingat. Aduertēdum est præcedēte uocali

lóga, quátacūq; sit sequens nunq̃ ex eis fieri synæresim
Fit aut ex duab⁹ breuib⁹, aut ex breui et lóga, et sem.
p i lógam Si aut post ipsá uocalé breuē sequitur diphthō
gus, et ex eis synæresis fieri cōtingat aut altera uocalis di
phthōgi hoc est subiūctiua oīno abiicit^r, ut δημοδένειον
δημοδένειον aut facta synæresi ex duabus uocalibus i unā,
tertia assumitur i diphthongū ut κρεάον κρέων. quoniā
in eadē syllaba nō possunt tres uocales actu simul esse.
In hac n. dictiōe δημοδένειον.νόν. primū abiicit^r ἰώτη. quæ
est subiūctiua uocalis deinde ex τ et ο fit crasis in οι. quo
niā oīs dtūs cuiusuis numeri in syllaba finali hēt τ aut
ἐλεφάντων hoc est platū aut ἀνελφώντων hoc est nō p
latū. cū alias ε et ο i τ cōtrahātur κοινῶς αἰήκς ut δημοδέν
ει δημοδέν. et aliquādo etiā i εἰ αἰήκς ut πλεόν πλεῖν & i
δύ δυνάμεις αἰολικῶς. ut ἐμείο, ἐμδύ. ἰδομύς, ἰδομύς. ὁμηρ.
ἰδομύς μ᾽ ἐλπίς μ᾽ ἐμείο. In alia uero dictiōe uidelicet
κρεάων.ων primū α et ο i ω κτλ. αῶν cōtrahūtur. deīde ex
ω et τ κτλ. synæresim fit ω diphthong⁹ īpropria, in qua
& si tres uocales ptāte indubitato existāt, nō actu tamē
sūt tres. Cōtractorū noīum aliqua sunt, quæ p oēs ca
sus synæreses suscipiūt. Vnde ὁλοπαθῆ appellāt^r et pari
syllaba sūt. ut νόος. νόος. νόον. νόν. ῥόος. ῥόος. ῥόον. ῥόν. Aliqua
uero in pluribus casibus, quæ πλν. παθῆ dicuntur & im
pari syllaba sunt, qualia sunt. δημοδένειος. ὄφιος. κρέας.
Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ. cognomi
nantur & hæc quoque impari syllaba sunt ut βασιλός.
αἰδώς. βούς. βότρε. ἡδύς. Sed quoniā huiusmodi noīa
uarias patiuntur synæreses, uarias quoque declinatiōes

habere necesse est. Quinq; igitur alia horu fiunt decli-
natioes a quinta declinatione simpliciū partim ex iis
quæ πολυπιδῶν appellatur, partim ex quibusdā quæ sunt
ὀλιγοπιδῶν quæ cū sint imparisyllaba & linguarū uarieta-
tem suscipiant, contracta pprie nūcupantur. nec quisq;
miretur si etiā in his declinatiōibus plura ponentur q̄
ab aliis iunioribus tradita sunt. quoniā nō solū ea quæ
frequenti habentur in usu scribere statui. sed etiā quæ
apud poetā reperiūtur. De priā declinatōe contractorū.

Rima declinatio contractorū est noīum mascu-
P linorum foemininorum, et communium desi-
nentium in ης. Ac neutrorum in ες et in ος. quorū gtūs
in parisyllabus δα τω εως existens in τς facit cōtractum
Synæreses autē huius declinationis quæ est τ πολυπιδῶν,
ex ε precedente fiunt semper, et uocali sequente
hoc modo εὖ οὖν. εἶ ἔσ. εἶ ἄ ἡ. εἶ ἡ ἔσ. εὖ οἱ. εὖ ὦ. εἶ et
ἄ in accusatiuo singulari tā masculini generis quā foe-
minini. et nominatiuo, accusatiuo, et uocatiuo plurali
neutri generis in η contrahuntur. Duo εἶ in duali nu-
mero cuiusuis generis, etiā in η conuertuntur. In notō
uero et utō plurali masculini generis et foeminini in εἶ
diphthongū, quam et accusatiuus eiusdem numeri su-
scipit et si in ας desinit.

Παραδείγματα.

Ὁ δῆμοδένης. τὸ δῆμοδένεος δῆμοδένες. τῶ δῆμοδέρεϊ δῆμοδέ-
ρεϊ. τὸν δῆμοδένα δῆμοδένη. ὦ δῆμόδενες, ὦ δῆμοδέρησ. Δημῶ.
τὼ δῆμοδέρεε δῆμοδένη. τοὺν δῆμοδένεον δῆμοδενῶν. ὦ δῆμοδέ-
ρεε δῆμοδέρη. Πληθυντικά. οἱ δῆμοδέρες δῆμοδέρες.
ταῖς δῆμο

ἢ δημοδένειον δημοδενύον. ῥις δημοδένεισι. τοῖς δημοδένειας δημοδένεις. ὦ δημοδένειον δημοδένειος.

Ὁ κῆρ ἢ ἀληθῆς. τὸ κῆρ ἀληθῆς ἀληθοῦς. τῆς κῆρ τῆ ἀληθείᾳ ἀληθεῖ. ῥν εἰ τὴν ἀληθεία ἀληθῆ. ὦ ἀληθῆς, ὦ ἀληθῆς. Διηκᾶ. τὸ κῆρ τὸ ἀληθεῖ ἀληθῆ. τοῖς κῆρ τῶν ἀληθεῖον ἀληθῆ. ὦ ἀληθεῖ ἀληθῆ. Πληρωτικᾶ. οἱ κῆρ αἱ ἀληθεῖς ἀληθεῖς. ῥν ἀληθεῖ ἀληθῶν. τοῖς κῆρ τοῖς ἀληθεῖσι. τοῖς κῆρ τὰς ἀληθείας ἀληθεῖς ὦ ἀληθεῖς ἀληθεῖς.

Ὁ ἀληθῆς. τὸ ἀληθῆς ἀληθῆς. τῆς ἀληθείᾳ ἀληθῆς. ῥ ἀληθῆς. ὦ ἀληθῆς. Διηκᾶ. τὸ ἀληθεῖ ἀληθῆ. ῥν ἀληθεῖον ἀληθῶν, ὦ ἀληθεῖ ἀληθῆ. Πληρωτικᾶ. τὰ ἀληθεῖα ἀληθῆ. ῥν ἀληθεῖων ἀληθῶν. τοῖς ἀληθεῖσι. τὰ ἀληθεῖα ἀληθῆ. ὦ ἀληθεῖα ἀληθῆ.

Ὁ τείχος. τὸ τείχος τείχος. ῥ τείχει τείχει. ῥ τείχος ὦ τείχος. Διηκᾶ. τὸ τείχεε τείχη. τοῖς τείχεον τείχιν. ὦ τείχεε τείχη. Πληρωτικᾶ. τὰ τείχεα τείχη. ῥν τείχεων τείχων. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα τείχη, ὦ τείχεα τείχη.

ΚΑΙ ἌΛΛΩΣ

Ὁ δημοδένειος. τὸ δημοδένειος ἰωνικῶς. κῆρ δημοδένειους κοινῶς κῆρ ἀπικῶς. κῆρ δημοδένειος δωρικῶς, κῆρ αἰολικῶς. τῆς δημοδένειος ἰωνικῶς κῆρ δημοδένειος κοινῶς κῆρ ἀπικῶς. ῥν δημοδένειος ἰωνικῶς. κῆρ δημοδένειος κοινῶς. εἰ δημοδένειος ἀπικῶς. ὦ δημοδένειος κοινῶς κῆρ ὦ δημοδένειος ἀπικῶς. Διηκᾶ. τὸ δημοδένειος ἰωνικῶς κῆρ δημοδένειος κοινῶς κῆρ ἀπικῶς. τοῖς δημοδένειος ἰωνικῶς, ὦ δημοδένειος κοινῶς κῆρ ἀπικῶς. ὦ δημοδένειος ἰωνικῶς κῆρ δημοδένειος κοινῶς κῆρ ἀπικῶς. Πληρωτικᾶ. οἱ δημοδένειος ἰωνικῶς, κῆρ δημοδένειος κοινῶς κῆρ ἀπικῶς. ῥν δημοδένειος ἰωνικῶς κῆρ δημοδένειος κοινῶς κῆρ ἀπικῶς, τοῖς δημοδένειος

κοινῶς & ἀπ' ἑκῶς. ὥς δημοθένης ἐστιν ἰωνικῶς. τοῦ δημοθένης ἰων-
ικῶς, καὶ δημοθένης κοινῶς καὶ ἀπ' ἑκῶς. ὡς δημοθένης ἰωνικῶς.
καὶ δημοθένης κοινῶς καὶ ἀπ' ἑκῶς.

¶ Hoc in loco aduertendū ē. ε̄ et ο̄ ἰ genitiuo singulari
contrahí in οὐ κοινῶς & ἀπ' ἑκῶς. ὁμοιωμένως uero et αἰολικῶς
in ὄν, ut inquit Eustathius ἐν τῷ ᾱ φιλὸν ἀσπείας. sicut ἐρέβ-
ος ἐρέβους. ἰλιωδὸς ὅθ' ἐρέβδους ἀζορτα κινάστουρου αἰθόο.

Etiam in acusatiuo non solum, fit synæresis in ἡ sed in
ᾱ. Namqua n docunque ante ε̄ et ᾱ aliqua iuenitur cō-
sonans tunc solum in ἡ fit synæresis, ut ῥῶν δ' ὀσεία δ' ὀσείῃ.
δ' ἡμέα δ' ἡμέῃ. Cum uero aliqua uocalis præcesserit non
solum in ἡ sed in ᾱ quoque fit synæresis, ut ῥῶν δ' ὀφύα δ'
φύῃ ὥς ὀφύᾱ. inuenitur apud Homerum δυσκλία. cuius
extrema uocalis breuis est. Sed hoc per syncopam metri
gratia ἰλιωδὸς β. δυσκλία ἀρτος ἰλιέδης ἐπεὶ πολὺ ὤλεσεν λα-
όν. Attici uero in nominibus propriis in ἡς. habentibus
genitiuum in οὐς a nominatiuo singulari faciunt accu-
satiuum in ἡν ἡρπῆ τῶ σ' εἰς ἡν ὁ ἀριστοφάνης. τῶ ἀριστοφάνης
ῥῶν ἀριστοφάνη. Fit etiā synæresis in duali numero nō so-
lum in ἡ sed in ᾱ diphthongū in neutris nominibus ra-
rissime tamen, ut τῶ σκέλει σκέλει. τῶ τεράχει τεράχει.

¶ Hoc etiam annotandum est accusatiuum pluralem
masculini generis & foeminini a nominatiuo eiusdem
numeri fieri extremo ε̄ in ᾱ conuerso, ut δημοθένης δη-
μοθένης. iccirco & eandē suscipit synæresim et sic tres
casus plurales masculini generis & foeminini eandem
patiuntur synæresim. οἱ δημοθένης δημοθένης. τινὲς δημο-

δένεας. δημοθέμεν. ὡς δημοθέμεν. δημοθέμεν. In neutris quo-
quetres casus pluralis numeri in ἡ faciūt synæresim τὰ
βέλεα βέλη. nominatiui et accusatiui casus ὡς βέλεα βέλη.
apud poetastamen inuenitur τὰ κλέα ἀπὸ τοῦ κλέα καὶ
συγκοπήν. ἡ τὰ χεῖα ἀπὸ τοῦ χεῖα & similia, quæ ἰ ἀ corre-
ptū desinunt. ἰλιανδὸς τῇ ὄχθυμόν ἐπεπν, ἀεὶ δὲ δάκρυα κλέα
αὐθρόν. et Apollonius in argonauticis ἀρχέμενος σὺ Φοῖ-
βε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Denominibus in ἡς desinentibus quæ αὐλῆος
componuntur.

Omina in ἡς desinentia ἀκλῆος composita si
sint adiectiua eandem habent declinationem
quam & δημοθέμεν, ut ὁ δὲ κλέης. τὸ δὲ κλέος δὲ
κλέους. τὸ δὲ κλέει δὲ κλέει. Si uero sint propria easdem pa-
tiuntur synæreses. Sed perfectorum uaria est declinatio
uidelicet

⊕ ὁ ἡρακλῆος. τὸ ἡρακλέος, ἡ ἡρακλῆος, ἡ ἡρακλῆος. καὶ ἡρα-
κλέος. τὸ ἡρακλέει. ἡ ἡρακλῆει. ἡ ἡρακλῆει. τὸν ἡρακλέα, ἡ ἡρα-
κλέα, ἡ ἡρακλέα. ἡ ἡρακλῆ καὶ ἡρακλέων. ἡ ἡρακλῆα. ὡς ἡρακλῆος
κοιμῶς, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλῆος, ἡ ἡρακλῆος ἀπὸ τῆς. Διὰ καὶ
τὸ ἡρακλέος. καὶ ἡρακλῆος. ἡ ἡρακλῆος. ἡ ἡρακλῆος. τὸν ἡρακλῆος
οἶν, ἡ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλῆων. ἡ ἡρακλῆων. ὡς ἡρακλῆος. καὶ ἡρα-
κλέος, καὶ ἡρακλῆος καὶ ἡρακλῆος. ⊕ Πληθυντικά. οἱ ἡρακλέες. ἡ
ἡρακλέες, καὶ ἡρακλῆος. τὸν ἡρακλέων, ἡ ἡρακλέων. καὶ ἡρα-
κλῆων. τοῖς ἡρακλέοις, ἡ ἡρακλέοις, ἡ ἡρακλῆοις. τοῖς ἡρακλέοι-
ας, ἡ ἡρακλέας. ἡ ἡρακλῆας. ἡ ἡρακλῆος ὡς ἡρακλέος, ἡ ἡρακλέος
καὶ ἡρακλῆος.

Κατὰ συνήρεσιν δὲ οὕτως κλίρεται.

Ἡραλῆς. τὸ ἡρακλέος ἡρακλούς. ἢ ἡρακλῆϊ ἡρα-
κλῆϊ. τὸν ἡρακλέα ἡρακλῆ. ἢ ἡρακλῶ ἀπὸ ἡωός, ἢ ἡ-
ρακλῶς, ἢ ἡρακλῆς ἀπὸ ἡωός. **Π**αραδειγμα. τὸ ἡρα-
κλῆϊ, ἡρακλῆ. τὸν ἡρακλέοι ἡρακλοῖν. ἢ ἡρακλῆϊ ἡρακλῆ.
Παραδειγμα. οἱ ἡρακλέες ἡρακλῆς. ἢ ἡρακλέων ἡρακλῶν.
τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας ἡρακλῆς. ἢ ἡρακλέες ἡρακλῆς.
Δουτέραισι.

Ecunda declinatio contractorum nominū
duas habet terminationes in *is* masculinorum
fœmininorum et cōmunium et in *i* neutro
um quorum genitiuus διὰ τὸ ἰὸς κοινῶς καὶ εὖς ἰωνικῶς.
ἢ εὖς ἀπὸ ἡωός. Huius autē declinationis quæ etiam est
τῶν πολλῶν una tantum synæresis est propria hoc
est in *i* productum quoniam præcedēte ἰώτα, sequē-
te uero quamuis uocali, semper *i* *i* fit synæresis eodē
autem conuerso in *e* εὖς ἀπὸ ἡωός similes fiunt synære-
ses, quæ sunt primæ declinationis propriæ. Sunt autem
hæ *ii*. *ie*. *i*. *ia*. *i*. *ee*. *η*. *φ*. *ea*. *ει*.

Παραδείγματα.

Ὅτις. τὸ ὅτις. καὶ ὅφεις. καὶ ὅφεις. τῶ ὅτις. ἢ ὅφει.
ὅφει. τὸν ὅφιν μόνον. ἢ ὅφει, ἢ ὅφεις. **Π**αραδειγμα. τὸ
ὅφει. καὶ ὅφει ὅφιν. τὸν ὅφιν, ὅφειν. ἢ ὅφειν. ἢ ὅφει.
ὅφει. ἢ ὅφει ὅφιν. **Π**αραδειγμα. οἱ ὅφεις ὅφεις καὶ ὅφεις ὅφεις.
ὅφεις. ἢ ὅφεις. ἢ ὅφεις. ἢ ὅφεις. τὸν ὅφιν. ἢ ὅφεις.
ὅφεις. ἢ ὅφεις ὅφεις. ἢ ὅφεις ὅφεις. ἢ ὅφεις ὅφεις.
Παραδειγμα. τὸ ὅφιν. ἢ ὅφιν. ἢ ὅφιν. ἢ ὅφιν. ἢ ὅφιν.
ὅφιν. ἢ ὅφιν. ἢ ὅφιν. ἢ ὅφιν. ἢ ὅφιν.

ἢ ὅφιν

ὁ πλείων πλείων πλείων ὁ πλείων ὁ πλείων. **Δ**ιὰ τὰ πόλιν.
 ὁ πλείων πλείων πλείων ὁ πλείων ὁ πλείων. **Δ**ιὰ τὰ πόλιν.
Πληθυντικὰ. αἱ πόλιν πόλιν. καὶ πόλιν πόλιν. ὁ πλείων πλείων πλείων.
 ὁ πλείων πλείων πλείων. αἱ πόλιν πόλιν. ὁ πλείων πλείων πλείων.
 αἱ πόλιν πόλιν. ὁ πλείων πλείων πλείων.

Τὸ σύνθετον. τὸ σύνθετον καὶ σύνθετον. ὁ σύνθετον. τὸ σύνθετον.
 π. ὁ σύνθετον σύνθετον. ὁ σύνθετον ὁ σύνθετον. **Δ**ιὰ τὰ σύνθετον.
 ὁ σύνθετον σύνθετον. ὁ σύνθετον σύνθετον. ὁ σύνθετον σύνθετον.
 καὶ σύνθετον σύνθετον. **Π**ληθυντικὰ. τὸ σύνθετον σύνθετον. καὶ σύνθετον σύνθετον.
 ὁ σύνθετον σύνθετον. καὶ σύνθετον σύνθετον. ὁ σύνθετον σύνθετον.
 ὁ σύνθετον σύνθετον. ὁ σύνθετον σύνθετον. ὁ σύνθετον σύνθετον.

In hac Secunda declinatione aduertendū est geniti-
 uū singularem & dualem & pluralem, neq; synæresim
 pati, neq; crasim. sed diuersas habere terminationes fm
 diuersarū linguarū pprietates. quorū talis ē regula. Cū
 genitiuus singularis synæsim patitur sicuti ī prima de-
 clinatiōe. tūc gtūs dualis et pluralis similiter patiuntur.
 Cum uero non patitur sicuti in hac declinatione, neq;
 dualis gtūs neq; pluralis patitur. Ntūs etiā, et utūs dualis
 numeri huius declinatiōis nō patiuntur synæresim. **Ν**ῆς
 Nā præcedēte. ī. sequēte uero quauis uocali fit synære-
 sis ī τ. pductū ut supra dictū est: & sic dicēdū fuerat ὁ πλείων
 ὁ πλείων πλείων πλείων. Sed his aduersat̃ regula quæ
 dā dualis nūeri ppria. Quod ntūs dualis nihil habet fi-
 nale q̃ α. ε. η. & ω. huius gratia non habet ἰώτα ἀνεκφώνη-
 τον, hoc est non prolatum. multo igitur minus ἐκφω-
 ν.

ροῦμενον. hoc est prolatum. ὄφει uero ἰωνικῶς. Mo-
 scopolus omnino negat synæresim pati, & hanc ad-
 ducit regulam. ὡν τινῶν ἡ γλῶσση ἢ τῶ ἐνικῶν οὐ συναίρεται,
 τούτων, οὐτε ἡ δὲ δέκα καὶ αἰτιατικὴ τῶ δέκων συναίρεσις ἐπιδέχ-
 εται. Apud ueteres tamen grammaticos sic inueni, ὄφει
 ὄφει, ὡς δημοδένει δημοδένει. ὅτι τὰ δύο εἰ ἐπὶ μὲν τῆς δέκας τῶ
 δέκων εἰς ἢ μακρόν κερνῶνται. ἐπὶ δὲ τῆς δέκας τῶ πληθυντι-
 κῶν εἰς τὴν εἰς ἀφθόγῳ.

¶ Hoc quoq; annotandum est g^{rum} singularem etiam
 in hōs definire διὰ τὸ ἢ ποιητικῶς πόλνος. ὁδυσείας. α.
 ρηκὶς δέ μοι ἢ δὲ σπικρὶ παῖδ' οὐ νόσφι πόλμος. quod et in aliis
 casibus, & numeris seruatum est, In datiuo ἰλιπιδος. τῶ
 πατρὶς τε σὺ μέγα πῆμα, πλὴν τε, παρτί τε δῆμῳ. In accusati-
 uo. Κοίνως in primo. κείνορ' ὅτ' αὖ μφι πλῆκε ποδῶν εἰς ἔρ-
 ον ἵπποι, καὶ ὁμοιότητα. i. ad similitudinē τῶ βασιλῆος. τὰ
 βασιλῆι. τὸν βασιλῆα. In nominatiuo plurali. Orpheus
 in argonauticis χεῖρ' ἔδωκε δὲ οἱ εἰς πόλμον. ἀρρηκτοὶ δ' αἰδο-
 πύλας. In accusatiuo plurali. idem orpheus. μέμφιν εἰς
 ἡγάθελω πελάσας, ἱερὰς τε πλῆκας ἀπιδος.

¶ Ὅφει. τὸ ὄφιος κοινῶς. καὶ ὄφεις ἰωνικῶς. καὶ ὄφεις ἀτ-
 κῶς. τῶ ὄφιν κοινῶς. καὶ ὄφιν καὶ ὄφει ἰωνικῶς. καὶ ὄφιν κοινῶς α.
 ἀτκῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὡς κοινῶς. καὶ ὡς ἀτκῶς. ¶ Δι
 καὶ τὸ ὄφιν κοινῶς. καὶ ὄφει ἰωνικῶς. καὶ ὄφιν ἀτκῶς. τοῖν ὄφ-
 οιν κοινῶς. καὶ ὄφειν ἰωνικῶς. α. ὄφειν ἀτκῶς. ὡς κοινῶς.
 καὶ ὄφει ἰωνικῶς. α. ὄφιν ἀτκῶς. ¶ Πληθυντικῶς. οἱ ὄφιν κοι-
 νῶς. α. ὄφιν. α. ὄφεις ἰωνικῶς. α. ὄφεις ἀτκῶς. τῶ ὄφιν κοι-
 νῶς. α. ὄφειν ἰωνικῶς. α. ὄφειν ἀτκῶς. τοῖς ὄφιν κοινῶς. καὶ α.

Θῆ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς. **Ἐ** πόλεος ἰωνικῶς. καὶ ᾠκῶς ἄτ
 τικῶς. **Ἐ** πόληος κρητικῶς. τῇ πόλει κοινῶς. **ῥ** πόλ. καὶ πόλει
 ἰωνικῶς. **Ἐ** πόλ' ἄττικῶς. **ῥ** πόλῃ κρητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς.
 καὶ πόλῃα κρητικῶς. ὡ πόλι κοινῶς. καὶ ὡ πόλ' ἄττικῶς. **Π** Δὴ μά
 τὰ πόλιε. **ῥ** πόλεε πόλῃ **ῥ** πόλῃε. τὰ πόλ' ἰων. **ῥ** πόλ' ἰων. καὶ ᾠ
 κῶς. ὡ πόλιε. καὶ πόλ' ἰων. καὶ πόλ' ἰων. **Π** λανθωτικά. αἱ πό
 λεις πόλ' ἰων. **Ἐ** πόλεις πόλεις. καὶ πόλ' ἰων. **ῥ** πόλ' ἰων. καὶ πόλ' ἰων.
ῥ πόλ' ἰων. καὶ πόλ' ἰων. τὰς πόλ' ἰων. καὶ πόλ' ἰων. **Ἐ** πόλ' ἰων. τὰς
 πόλ' ἰων. καὶ πόλ' ἰων. πόλ' ἰων. καὶ πόλ' ἰων. **Ἐ** πόλ' ἰων. πόλ' ἰων.
 καὶ πόλ' ἰων. πόλ' ἰων. **Ἐ** πόλ' ἰων. πόλ' ἰων.

Τρείτη κλίσις.

Παραδείγματα.

f ii

ὁζυέει καὶ κινῶς. ut ὀδυσσεύς. ἀχιλλεύς. ζεύς. φεῶς. ὁ δῖος οὐρανός. ὀδύς
 ὄνομα πόλεως. αἰολιδῶς uero βαρυνέας. Etiam aduertē-
 dum est huiusmodi nomina in ὄς diuerfos habere ge-
 nitiuos. ut ὀδυσσεύς κινῶς. καὶ ὀδυσσεύς ἀττικῶς. ἢ ὀδυσσεύς κα-
 τὰ τοὺς παλαιούς ἰωνας. ἢ ὀδυσσεύς διὰ διφθόγῃ κατὰ τοὺς
 νεωτέρους. καὶ ὀδυσσεύς προπαροξύτων κατὰ τοὺς παλαιούς
 αἰολεὺς. καὶ ὀδυσσεύς διὰ διφθόγῃ κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ
 ὀδυσσεύς βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεύς περιπαρωμένων δωρικῶς καὶ αἰο-
 λιδῶς. ὀδυσσεύς ὦ. ὀδυσσεύς δὲ λαβὼν κῦσε χεῖρε πικραπῶ, αὐτὴ
 τῷ ὀδυσσεύς. nec patitur synæresim nisi ē purum ante
 ὦς forte inueniatur ἐθὺ ἀττικῶς, ut ἐρετριεύς, ἐρετριεύς ἐρε-
 τριῶς. πειραιεύς πειραιεύς πειραιῶς. Accusatiuus quoq; horū
 uariius est. ut ὁ βασιλεὺς κινῶς ultima correpta. quoniā
 gtūs in ὄς desinens accusatiuū singulare in ᾱ habere
 debet ὁμόχρονον, καὶ ὁμότονον hoc est, eiusdem temporis &
 toni. ut αἰαντὺς αἰαντᾶ. Attici uero quoniam ἰ genitiuo
 singulari mutant ὁμιλεῖν in ὦ μέγα, ut βασιλεύς, πηλεύς,
 accusatiuū quoq; in ᾱ productum faciunt. ut ὁμόχρο-
 νος sit pprio genitiuo βασιλέα. πηλέα. διειπίδης ἐν ἀνδρῶ-
 μάχῃ, καὶ μὲν δέδορκα τὸνδε πηλέα πέλας. In quibus uero
 faciunt genitiuum ἰ ὦς contractū in ᾱ solum faciunt
 κατὰ κῶπῃ eorum accusatiuū. ut ἐρετριεύς. ἐρετριέα. ἐρε-
 τριᾶ. πειραιεύς. πειραιέα. πειρεᾶ. At ἰωνοὶ dicunt βασιλέας.
 Δωροὶ uero βασιλῆς, πηλῆ. τυδῆ μικισῆ. Sic. n. in anti-
 quis & castigatis codicibus inueni. ἰλιαδός. Δ. ἐνθά-
 τ᾽ ἡ γελίω ἐπὶ τυδῆ σείλαν ἀχαιοί. τὸν τίςιν οἱ ἀρτίοι ἐπέμ-
 ψαν πρὸς βουτιῶ τυδεᾶ πρὸς τοὺς θηβαίους. & ἰλιάδος. ὁ. μι-
 κισῆ

κιςῃ δ' ἐλε πολυδάμας, ἀπὸ το μιλιεῖα κατὰ κρῆσιν. non
 autem τυδεῖ ut quidā legunt. neq; μιλιεῖα pro μι-
 κιεῖα. Vel, ut Eustathio placet κατὰ ποιοτήν. hæce-
 nim sunt eius uerba. ὅ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ το τυδεῖα συνήρη-
 ται. ἀλλ' ἀποκείλοπται ἐν το τυδῆα. καὶ οὐ περ ἀρέσκει τοῖς τε-
 χνικοῖς. οὐ τῷ δὲ καὶ ὅδυσθα ὀδυσσῆϊ ἐστὶν εἰπεῖν. καὶ ἑτέρα δὲ
 ὁμοία.

Τὸ βασιλὺς κοινῶς. καὶ βασίλῃς αἰολικῶς. το βασιλεὺς κοι-
 νῶς. ὁ βασιλεὺς ἀπικῶς καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. καὶ βασιλῆος ἡ
 βασίλῃς αἰολικῶς. ἡ βασίλῃς ὁ βασιλῆος κοινῶς. ἡ βασίλῃς
 δωρικῶς καὶ αἰολικῶς. ὅδ' βασιλεῖ κοινῶς. καὶ βασιλῆς ἀπικῶς.
 καὶ βασιλῆς ἰωνικῶς. ὅδ' βασιλεῖα κοινῶς. καὶ βασιλεῖα ἀπικῶς. ἡ
 βασιλῆα ἰωνικῶς. ἡ βασιλῆα δωρικῶς. ὁ βασιλῆς κοινῶς. καὶ ὁ βα-
 σιλῆς ἀπικῶς. Δὴ καὶ τὸ βασιλεῖ κοινῶς. καὶ βασιλῆς ἀπικῶς. ἡ
 βασιλῆς ἰωνικῶς. ὅδ' βασιλεῖον κοινῶς, καὶ βασιλῆον ἰωνικῶς. ὁ
 βασιλεῖ κοινῶς. ὁ βασιλῆς ἀπικῶς ὁ βασιλῆς ἰωνικῶς. Τῷ γὰρ
 θυπιεῖα οἱ βασιλεῖς κοινῶς. καὶ βασιλῆς ἀπικῶς. ἡ βασιλῆος ἰωνι-
 κῶς. ὅδ' βασιλεῖον κοινῶς. ὁ βασιλῆος ἰωνικῶς. ὅδ' βασιλῆος
 κοινῶς. καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. ὅδ' βασιλεῖας κοινῶς. καὶ βασιλῆς
 ἀπικῶς. καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὁ βασιλεῖς κοινῶς. καὶ βασιλῆος
 ἀπικῶς. καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς.

Τετάρτη κλίσις.

Varta declinatio Contractorum nominum

q ὅλιγο παρῶν duas habet terminationes in
 ω et in ως fœmininorum tantum quorum
 genitiuus in ος existens in οὐς κατὰ κρῆσιν facit cō-
 tractum, Synærefes autem huius declinationis, quæ ex
 f iii

o paruo, et sequēte uocali fiunt, hæc sūt oō x. oō. oō. oō. oō.

Παραδείγματα.

Θῆλῳ. ἀλφῶς. ἀλφῶς. τῇ ληρῇ. ἄλῳ. τὴν λητῶ. καὶ
λητῶ. ἄλῳ. Ἐδύκα. πᾶ λητῶ. τῶν ληρῶν. ὦ λητῶ.

Ⲫⲣⲁⲛⲱⲧⲓⲁⲓ ⲁⲓ ⲗⲏⲧⲱⲛ ⲧⲁⲓ ⲗⲏⲧⲱⲓⲥ ⲧⲁⲓ ⲗⲏⲧⲱⲓⲥ ⲱ ⲗⲏⲧⲱⲓ.

ΘΗ' αἰσώσ. Ϟ' αἰσθός καὶ αἰσθῖς. τῇ αἰσθῖ. καὶ αἰσθῖ. τῶν αἰσθῶ. Ϟ'
 αἰσθῶ. ὦ αἰσθῖ. Διηκ' αὐτὰ αἰσθῶ. ταῖν αἰσθῶν. ὦ αἰσθῶ. ΠΡ' αἰσθῶν
 καὶ αἰσθῶν. τῇ αἰσθῶν. ταῖς αἰσθῶν. ταῖς αἰσθῶν. ὦ αἰσθῶν.

¶ Aduertendum est hoc i loco noia huius declinationis in ω definētia oia acui in extrema. ut $\kappa\lambda\omega\theta\rho\acute{o}\epsilon\rho\alpha\tau\acute{o}$. $\kappa\lambda\omega\kappa\alpha\lambda\upsilon\phi\acute{o}$. Similiter, & quæ in $\omega\varsigma$ definunt $\eta\omega\varsigma$. $\alpha\iota\delta\omega\varsigma$. Patiuntur aut synæresim in tribus casibus singularis numeri tantū, hoc est gtō. dtō et actō. Cætera uero oia tertiā sequūtur declinationem simpliciū. Etiam genitiuus nominum in ω definentium uario modo inuenitur secundū uarios idiomatū usus. Nam iones & quidam dores perfecto utūtur genitiuo, $\lambda\eta\gamma\acute{o}\sigma$, $\sigma\epsilon\pi\Phi\acute{o}\sigma$. Attici uero ac cōmunis līgua $\lambda\eta\gamma\omega\upsilon\varsigma$ dicūt & $\sigma\epsilon\pi\Phi\acute{\omega}\varsigma$ $\chi\tau\iota\mu\epsilon\rho\alpha\sigma\eta\upsilon$. At æoles & lacōes qui & dores, addētes σ ntō casui p̄priū faciūt gtūm $\lambda\eta\tau\acute{o}\tau$ $\lambda\eta\tau\omega\varsigma$. ἢ $\sigma\epsilon\pi\Phi\acute{o}$ t̄hs $\sigma\epsilon\pi\Phi\acute{\omega}$. Datius uero i oī omnibus idiomatis ē cōmunis, Sed accusatiui uariū ē usus. soli enim æoles addentes ν ntō casui propriū faciunt accusatiuū $\lambda\eta\tau\acute{o}\nu$ $\tau\lambda\omega$ $\lambda\eta\tau\omega\upsilon$ ἢ $\sigma\epsilon\pi\Phi\acute{o}$ $\tau\lambda\omega$ $\sigma\epsilon\pi\Phi\acute{\omega}\nu$. Iones uero in oī $\tau\lambda\omega$ $\lambda\eta\gamma\omega\iota\upsilon$ $\tau\lambda\omega$ $\sigma\epsilon\pi\Phi\acute{\omega}\nu$. At cōmunis līgua, et attici $\tau\lambda\omega$ $\lambda\eta\tau\acute{o}$ dicunt, et $\tau\lambda\omega$ $\sigma\epsilon\pi\Phi\acute{o}$. accentu acuto super extremā, licet ex crasi sit lōga et accentū suscipiat. Est. n. regula quod omnis. casus eun

dem sonū habēs, siue litteraturā cū alio casu eiusdē numeri, & idiomatis eūdem accentū habere debet. ut ἡ μουσῶν, Sic ἡ λητὴ τὴν λητῶν. τῇ λητῇ ὡ λητῇ. additū ē eiusdē numeri, quoniā τῇ λητῇ. dtūs singularis circumflectitur, sed αἱ λητὸν ntūs pluralis acuitur. additum est, & idiomatis quoniam βασιλὺς ntūs singularis κοινῶς acuit, et βασιλὺς gtūs singularis δωρηνῶς circumflectitur. Accusatiuus uero nominū in ὦς exeūtium circumflectitur quoniam nō eūdem sonū habet siue litteraturam cū ntō ut ἡ αἰδῶς τὴν αἰδῶ. Vocatiuus ēt non solū in ὦ desinere iuenitur apud poetas, sed in. ὦ atticorū more. Apollonius in principio tertii argonautico βε
¶ Εἰ δ' ἄγε ρῆμα ἔρατ' ὅπερ ἄριστον, καὶ μοι ἐρίσσε, εἴδεν ὅπως ἐσὶ
 ἰωλκὸν ἀρήξατε κῶας ἰήσωρ. ἔρατ' ὅπερ εἰρήνη.
¶ Ἡ λητῶν τῆς λητῶς ἰωνικῶς καὶ δωρηνῶς. ἡ λητῶν κοινῶς
 ἔσθ' ἡ λητῶς αἰολικῶς ἔσθ' ἡ λητῶν λακωνικῶς. τῇ λητῇ ἡ λη
 τῇ. τὴν λητῶν, ἡ λητῶν κοινῶς ἔσθ' ἡ λητῶν αἰολικῶς
 καὶ λητῶν ἰωνικῶς. ὡ λητῇ καὶ ὡ λητῇ ἔσθ' ἡ λητῶν. **¶** Διὰ τὰ
 λητῶν. τῶν λητῶν. ὡ λητῶν. et alia ut supra.

Γ' ἡ μὴ κλησίς.

Vinta declinatio Cōtractor nominiū ἡ
 πολυπαθῶν. duas habet terminationes αῶ
 purum & ρᾶς neutrorum. quorum geni
 tiuus in αῶ desinit κοινῶς. & in αῶς ἰωνικῶς, & in
 ὦς αἰολικῶς.

¶ Synærefes autem huius declinationis duæ sunt.
 in αῶ productum et in ὦ μέγα. præcedente enim
 f iii

$\bar{\alpha}$, & \bar{o} ut cunq; sequēte, siue \bar{o} paruum sit, & idem si
 ue solum, siue in diphthongo, siue sit $\bar{\omega}$ magnum, sem-
 per fit synæresis in $\bar{\omega}$ μέγα. Sequentē uero quauis a-
 lia uocali in $\bar{\alpha}$ productum fit synæresis. Non nun-
 quam tamen apud poetas $\bar{\alpha}$ inuenitur correptum
 κατὰ ἀποκοπήν, non autem per synæresim.

Παραδείγματα.

Τὸ κῆρας. τὸ κῆρατος κοινῶς. ἢ κῆρας ἰωνικῶς. ἢ κῆρας ἀ-
 ττικῶς. τὸ κῆρατι κοινῶς. ἢ κῆρα ἰωνικῶς. καὶ κῆρα ἀττικῶς. τὸ
 κῆρας. ὠ κῆρας. Τὸ κῆρατε. ἢ κῆραε. ἢ κῆρα. τὸ
 κῆρατον. ἢ κῆραον. ἢ κῆρων. ὠ κῆρατε. ἢ κῆραε. ἢ κῆρα.

Τὸ κῆρατος. τὸ κῆρατος κοινῶς. ἢ κῆρατος ἰωνικῶς. καὶ κῆρατος
 ἀττικῶς. τὸ κῆρατι κοινῶς. ἢ κῆρατι ἰωνικῶς. καὶ κῆρατι ἀττικῶς.
 τὸ κῆρας. ὠ κῆρας. Τὸ κῆρατε. ἢ κῆραε. ἢ κῆρα. τὸ
 κῆρατον. ἢ κῆραον. ἢ κῆρων. ὠ κῆρατε. ἢ κῆραε. ἢ κῆρα.

Τὸ κῆρας. τὸ κῆρατος κοινῶς. ἢ κῆρας ἰωνικῶς. καὶ κῆρας
 ἀττικῶς. τὸ κῆρατι κοινῶς. ἢ κῆρατι ἰωνικῶς. καὶ κῆρατι ἀττικῶς.
 τὸ κῆρας. ὠ κῆρας. Τὸ κῆρατε. ἢ κῆραε. ἢ κῆρα. τὸ
 κῆρατον. ἢ κῆραον. ἢ κῆρων. ὠ κῆρατε. ἢ κῆραε. ἢ κῆρας.
 Τὸ κῆρατος. τὸ κῆρατος κοινῶς. ἢ κῆρατος ἰωνικῶς. καὶ κῆρατος
 ἀττικῶς. τὸ κῆρατι κοινῶς. ἢ κῆρατι ἰωνικῶς. καὶ κῆρατι ἀττικῶς.
 τὸ κῆρας. ὠ κῆρας. Τὸ κῆρατε. ἢ κῆραε. ἢ κῆρα. τὸ
 κῆρατον. ἢ κῆραον. ἢ κῆρων. ὠ κῆρατε. ἢ κῆραε. ἢ κῆρας.

Γενὴ τῶν ὀλοπαθῶν ἢ ὀλιγοπαθῶν ἢ ἀλ-

λων πρῶν.

Vn taliqua nomina quæ (ut dictum est) ὀλοπαθῶν
 nuncupantur. quoniam per omnes casus & nu-
 meros synæresim patiuntur. et a nominibus tertiæ de-
 clinationis simplicium fiunt & ea quoque in \bar{o} mit-

tunt genitiuum singularem κατὰ κῆρσις.

Παραδείγματα.

Ο νόος νοῦς. τῷ νόῳ νοῦ. ἔξ' νόῳ νόῳ. ἔν' νόῳ νοῦ. ὡ νόε νεφ.

Διημέ. τῷ νόῳ νόῳ. ἔξ' νόῳ νόῳ. ὡ νόε νεφ. Πληρωπικῶ.

οἱ νόοι νοῖ. ἔξ' νόῳ νόῳ. ἔξ' νόῳ νόῳ. ἔξ' νόῳ νόῳ. ὡ νόε νεφ.

Declinatur etiam per quintam declinationem simplicium hoc modo.

Ο ροῦς. τῷ ροῦ. ἔξ' ροῦ. ὡ ροῦς.

Ο ρόος ροῦς. τῷ ροῦ. ἔξ' ροῦ. ὡ ροῦς. ἔξ' ροῦ. ὡ ροῦς. ἔξ' ροῦ. ὡ ροῦς.

Ο πολός πολῶς. τῷ πολῶ. ἔξ' πολῶ. ὡ πολῶς. ἔξ' πολῶ. ὡ πολῶς. ἔξ' πολῶ. ὡ πολῶς. Sic ἀπολός ἀπολῶς. δι' ἀπολῶς. δι' ἀπολῶς. δι' ἀπολῶς. δι' ἀπολῶς. Quorū fœminina, et neutra etiā p omnes casus et numeros sinare sim patiūtur. Fœmina tñ ad secūdā simpliciū declinationē referūtur, inflectuntur aut sic.

Η ἀπολόη ἀπολῆ. δι' ἀπολόης. δι' ἀπολόης. τῇ ἀπολόῃ. τῇ ἀπολόῃ. τῇ ἀπολόῃ. τῇ ἀπολόῃ.

Τὸ ἀπολόον ἀπολόον. τῷ ἀπολόον. ἔξ' ἀπολόον. ὡ ἀπολόον. ὡ ἀπολόον. Διημέ. τῷ ἀπολόῳ. ἔξ' ἀπολόῳ. ὡ ἀπολόῳ. ὡ ἀπολόῳ. Πληρωπικῶ. τῷ ἀπολόῳ. ἔξ' ἀπολόῳ. ὡ ἀπολόῳ. ὡ ἀπολόῳ. τῷ ἀπολόῳ. ἔξ' ἀπολόῳ. ὡ ἀπολόῳ. ὡ ἀπολόῳ.

Sunt et alia nomina, quæ et si sunt πολλὰ καὶ & in paribus syllabis declinantur, in nulla tamen contræctorum ordinantur. quæ sunt

Οἱ οἱς. οἱς οἱς. οἱς οἱς. οἱς οἱς. οἱς οἱς. et i plurali οἱ οἱς. οἱ οἱς. οἱ οἱς. οἱ οἱς. οἱ οἱς. quorum

usus apud poetas uariius est.

Πλακός· πλακοῦς· πλακόντος· πλακούντος· πλακόντι·
πλακοῦντι· πλακόντα· πλακοῦντα· ὦ πλακοῦ, πλακοῦ.

Σιμός· σιμούς· σιμόεντος· σιμούντος· σιμόεντι· σιμοῦντι· σιμό-
εντα· σιμοῦντα· ὦ σιμόεν, σιμού.

Ἡς quoque quod filiū significat in oī numero et ca-
su patitur synæresis præter quā ī ntō et utō singularis
numeri, quoniam si in his fieret synæresis inueniretur
cōsonans post ἦ ut ἦς ἦς, quod est contra cōmunem re-
gulam, nam post ἦ diphthongū nunq̃ sequitur cōso-
nans, sed uocalis tantum, ut μήα ἄρπηα. Fit tñ ī dtō plu-
rali huiusmodi synæresis sequente consonante sed in-
terponitur α ut ἦσι ἦασι, cuius triplex est in flexio,

Ο ἦς, τῶ ἦος ἦος, τῶ ἦι ἦι, ῥὸν ἦι ἦα, ὦ ἦος. Διὰ τὸ ἦε
ἦε, τῶν ἦιον ἦοι, ὦ ἦε ἦε. Πληθυντικά, οἱ ἦιδον ἦες, ῥῶν ἦιων
ἦων, τοῖς ἦισι καὶ ἦασι, τοῖς ἦιαις ἦαις, ὦ ἦες ἦες.

Καὶ ἄλλως.

Ο ἦδης, τῶ ἦος, ῥῶν ἦει ἦει, ῥὸν ἦει α, ὦ ἦδης, Διὰ τὸ ἦε, ἦ. Τοῖν ἦε
οἶν, οἶν, ὦ ἦε, ἦ. Πληθυντικά, οἱ ἦεις ἦεις, ῥῶν ἦειων, ῥῶν τ ἦεισι, sicut
σφραγίσαι a ntō singulari abiecto ὦ τοῖς ἦιαις, ἦιαις, ὦ ἦεις, ἦεις.

Ο ἦος, τῶ ἦου, ῥῶν ἦου, ὦ ἦε, καὶ τὰ λοιπὰ,

Alia nomina sunt quæ etiā ὀλιγοπαθεῖν appellātur, et
ea quoque imparibus syllabis uariantur in nulla tamen
cōtractoꝝ nominū declinatione coordinātur cū ex
toto eoꝝ nō seruēt proprietatem, quæ Theodorus par-
tim appellat πρῶτον ὡς ut ἦδης, partim ὀδυπερον ὡς, ut
βότρυς. Synæreses autem τῶ πρῶτον ὡς hæ sunt εἶ, εἰ, εἶ

εἰ. εἶ. εἰ. ut ἡδέϊ. ἡδέϊ. ἡδέων. ἡδέων. ἡδέων. ἡδέων. τῶ δὲ ἀντίφρ.
ὑ ἡα ὑε ὑ. ὑα ὑ. Nā ὑ pracedēte sequēte. quauis uocali
si ex eis fiat synaresis in idē ὑ fit semper. ut βότρυν.
βότρυν. βότρυν. βότρυν. horum autē inflexionē uide pro-
prio loco in quinta simplicium declinatione.

¶ Multa alia nomina sunt ὀλιγοπιδῆ in τῷ desinen-
tia, quæ et si ad secundam contractæ declinationem
reduci possūt ut ἡ λείζις. φλ λείζις. κοινῶς. ὡς λείζις. ἰωνικῶς.
καὶ λείζις. ἁπλῶς. sicut πόλις. πόλις. καὶ πάλις. ὡς πάλις.
nō tamē reducūtur. cū ex his sola atticæ inflexio in
usu remāserit. quæ huiusmodi est.

¶ Ἡ λείζις. φλ λείζις. τῇ λείζι. ἀπὸ τῶ λείζι. ἰωνικῶς. τῶ λείζιν
ὡ λείζις. ¶ Δυνικά. τὰ λείζι. ἀπὸ τῶ λείζι. τοῖν λείζων. ὡ λείζι.

¶ Πληθυντικά. αἱ λείζεις. ἀπὸ τοῦ λείζεις. τῶν λείζων, ταῖς.
λείζει. τὰς λείζεις. ὡ λείζεις.

¶ Ἡ κλίσις. φλ κλίσις. τῇ κλίσει. τῶν κλίσιν. ὡ κλίσις. & alia
huiusmodi infinita.

¶ Cōparatiua quoq; ἰ ὦν desinētia ὀλιγοπιδῆ et ipsa
appellaripossunt cū in accusatiuo singulari. & nomina
tiuo accusatiuo & utō plurali synaresim patiātur atti-
corū more. ut ἰ quinta simplicium declinatione dictum
est. In accusatiuo enim singulari fit synaresis in ὦ. in
nominatiuo uero et actō & utō plurali masculi gene-
ris, in οῦ et neutri in ὦ μέγα.

¶ Ὁ μέγας. τῶ μέγας. τοῖν μέγας. τῶν μέγας. ὡ μέγας.
ζων. τὰ μέγας. τοῖν μέγας. ὡ μέγας. οἱ μέγας. καὶ μέγας.

¶ Duo nomina fœminina solum inueniuntur in $\alpha\omega$ exeuntia circumflexa, et per $\delta\sigma$ purum declinata. quorum inflexio huiusmodi est, acuaria.

[illegible]

ΘΗ γράυς & γρηύς. & γρηύς. ὀδυσατίας. χ. ὡς ἀρεΐ φη. γρηύς δὲ
 δὲ ἑλμεζάρου ο βεβήκε. & γράος. & γρη. τῇ γράι. & γρηί τῷ γράυν.
 καὶ γρηύν. ὦ γράυς. & γράυ. καὶ γρηύς & γρηύ. ὀδυσατίας χ. αἰθυμῶ.
 γρηύ χιυρε. & γρηύ. ὀδυσατίας χ. δδύρο δὴ ὠροσ γρηύ παλαιγυόσ.
 ΘΤ α γράε. καὶ γρηε. τῶν γράων. καὶ γρηοῖν. ὦ γράε καὶ γρηε
 αἱ γράες καὶ γρηεσ. τῶν γράων. καὶ γρηῶν. καὶ γρηῶν. τῶν γράων. &
 γρηῶν. καὶ γρηεσ. τῶν καὶ γράυς γρηύς. καὶ ὦ γράες. καὶ γρηῶν.

Περὶ τοῦ ἀεὶ ὀνομαζομένου.

n Omina nūmeralia unū significātia singl^r tan-
tū declinātur. Quæ uero duo, dualiter. Quæ
autem plura, pluraliter & trium sunt generū.

[illegible][illegible]

¶ Declinatur etiam in plurali numero sic.

Ⲑⲟⲩ ⲧⲏⲟ. ⲁⲓ ⲧⲏⲟ. ⲡⲉ ⲧⲏⲟ. ⲛⲧⲏⲟ. ⲧⲟⲓⲥ ⲁⲓ ⲡⲏⲥ ⲁⲓ ⲧⲟⲓ ⲥⲧⲟⲩ. ⲧⲏⲥ ⲧⲏⲟ.
ⲡⲉⲥ ⲧⲏⲟ. ⲡⲉ ⲧⲏⲟ. Ⲑⲓⲣⲉⲥ. ⲧⲓⲱⲡ. ⲧⲓⲱⲩ. ⲧⲓⲣⲉⲥ. masculini, et
fœmini generis ⲧⲓⲱ. ⲧⲓⲱⲡ. ⲧⲓⲱⲩ. ⲧⲓⲱ.

τέσσαρες

Τέσσαρδ'. τέσσαρων. τέσσασι. τέσσαρας. masculini, & foemi-
 nini generis τέσσαρα. τέσσαρων. τέσσασι τέσσαρα. A quatu-
 or autem usq; ad centum omnia sunt indeclinabilia.
 Articulis autē discernuntur cuius sint generis, & casus,
 hoc modo οἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τοὺς πέντε. αἱ πέντε.
 τῶν πέντε. ταῖς πέντε. ταύς πέντε. τὰ πέντε. τῇ πέντε. τῇς πέντε.
 τῷ πέντε. Eodem modo declinatur. & ἐξ. & ἐπτά. &
 ὀκτώ. & ἐννέα. & δέκα, & reliqua. A ducētis uero omnis
 numerus per omnia genera pluraliter declinatur.

Οἱ διακόσιοι. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τοὺς διακοσίους. Αἱ
 διακόσιαι. τῶν διακοσίων. ταῖς διακοσίοις. ταύς διακοσίας. τὰ δια-
 κόσια. τῶν διακοσίων. τῇς διακοσίοις. τῷ διακόσιῳ. Sic et τρια-
 κοσιοι. τετρακόσιοι. πεντακόσιοι. ἑξακόσιοι. ἑπτακόσιοι. ὀκτακόσιοι.
 ἑννεακόσιοι. χίλιοι. δισχίλιοι. τρισχίλιοι. τετ-
 ραχίλιοι. & τὰ λοιπὰ.

Τέλος.

Aliadiuifio nominis.

X partibus orationis. Nomen præter ea quæ
 prius dicta sunt, est aliud gentile ut φρύνξ.

Aliud infinitum ὁποῖός τις. Aliud collectiuū
 ut δῆμος. Aliud diuiduū siue partitiuum. ut ἑπὲρος ἐ-
 κάπερος ἑκαστος ἄλλος. Aliud comprehēsiuū ut ἀμπελών.
 Aliud factiuū ut φλοῖσθος. Aliud ordinale. ut πρῶτος
 δεύτερος. Aliud ad aliquid. ut πατήρ. Aliud quasi ad ali-
 quid ut νύξ θάνατος. Propria nomina semper unius
 generis sunt uidelicet masculini solum uel foeminini

⊕ Collectiua autem unius generis sunt. ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἀνθρώπος.

⊕ Diuisiua autem siue partitiua, cōmunia sunt trium generum ἑτέρος, ἑτέρα, ἑτέρον, ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο.

⊕ Quatuor modis sunt partitiua, aut enim unum ex duobus, ut ἑτέρον, aut duo per unum, ut ἐκ ἑτέρων. Aut unum ex multis ut ἄλλο, aut multa per unum, ut ἑκάστων.

⊕ Ordinalia quoque, & ipsa cōmunia sunt trium generum πρῶτος, πρῶτη, πρῶτον.

⊕ Etiam substantiālia siue materialia, ut λίθινος λίθινη λίθινον. Hæc autem formantur ab iis solis quæ sunt similium partium. ζίλον, enim & ὄσων & σαρξ, sūt similium partium: unde ζυλίον, et ὀστέον, & σαρκεῖον. eodē modo & in aliis. In duas maxime terminatiōes diuiduntur, aut enim in ἴον ut πῆλινον, aut in ὠδες, ut πηλώδες.

⊕ Eorum tamen quæ sunt ex metallis, propria est terminatio in εόν & in οῶν per synæresim χρυσέον, σιδερεόν, χαλκεόν, ἀργύρεον, quæ λεράμεον secutū est.

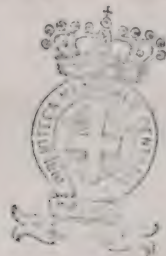
⊕ Omnino autem accidunt nomini quinque prius dicta. γένος, ἔδος, et cætera, quorum, & genus abū siue aliquid commune et aliquid promiscuum erit.

⊕ Masculino enim soli articulo subiunctum masculinum erit. ⊕ Fœminino autem solum fœmininum

⊕ Neutro neutrum, ambobus et masculino, & fœminino commune erit. ⊕ Alterutro autem ambo genera significans promiscuum, ut αἰγός.

Species autem alia primitiua ut πᾶς. Alia deriuatiua.
 ut λόπος Deriuatiuorū autē septē maxime sūt species
 συγκριτικὸν ὡς θετικὸν παρωνυμικὸν ὑποκοριστικὸν ὑπερη-
 κὸν. παρωνυμικὸν ἑρμηνευτικὸν. hoc est comparatiuum Su-
 perlatiuium patronymicū. Diminutiuum. Possessi-
 uum. Denominatiuum & Verbale. De Cōparatiuiis.
 ¶ Cōparatiui, & superlatiui formationes ita se habent
 n Omina adiectiua trium generum in ὅς desinen-
 tia mutatione σ in τ et adiectione εῖος Compa-
 ratiua fiunt. ἐνδοξος ἐνδοξότερος. assumptione autē αὔρος,
 superlatiua. ἐνδοξος, ἐνδοξότατος, παλαιός, παλαιότατος. exci-
 pitur καλός καὶ κακός & alia quaedam ἡ αἰών enim ἡ ἀλ-
 λιστος. κακίωρ κακίστος. βελτίων βέλτιστος. ἀμείνων κρείττων. ἀει-
 σος. χείρων ἐλάττωρ. ἥστων. μείων, ἐλάχιστος. μείζων, μέγιστος. ῥάων
 ῥαῖστος. Si autem in ἡς positiuum desinens per εὖς de-
 clinetur a neutro in εῖς assumptione τεῖος fiunt com-
 paratiua. ἀληθής ἀληθέος ἀληθέστερος. δύγης δύγεις δύγέστε-
 ρος. assumptione autem τᾶτος, Superlatiua. ἀληθέστατος,
 δύγέστατος. Si autem in ὤς desinat positiuum cō-
 mune trium generum a neutro similiter fiunt βραχύς
 βραχύτερος. βραχύτερος. præter ἡδύς. πολὺς. ταχύς.
 ἡδύων ἡδύσος & πλείων πλείσος. & ταχίων ταχίσος. Quam-
 uis & hæc formari possint adiectione τεῖος & τᾶτος.
 excepto πολὺς. ἡδύς. ἡδύτερος ἡδύτατος. ταχύτερος ταχύτατος.
 ¶ Ex his igitur quæ dfinunt in ὤς aliqua faciunt sim-
 plex comparatiuum, & superlatiuū. Aliqua autem du-
 plex. Simplex, ut ἁρὺς ἁρύτερος enim, & ἁρύντατος solū.

Duplex

duplex autem ἡδὺς et ἡλυὺς et ὡκὺς. Hæc n. non solum in τῆρος et ἰ τῶτος. sed etiam in ὦρ et in σῶς, ut ἡλυὺς ὠν ἡλυὺς σῶς. ὡκὺς ὠν ὡκὺς σῶς. Similiter aut αἰχρὺς et ἰχρὺς. Si aut βράτων. et θάτων. et πάτων. prætermittere non oporteret, quædam possent triplicem sic formam præbere. nā ab iis quæ sunt βράδὺς et βραχὺς fit Cōparatiuum βράτων et α τῶς θάτων et α τῶς πάτων.

Quæ aut in aliam aliquā desinunt terminationē in εῖρος et εῖως τος formant cōparatiua & superlatiua. ut σῶφρον σῶφρονος σῶφρονέστερ σῶφρονέστατος. χαρίδς χαρίωνος χαρίεστερ χαρίεστατος. δύνως uero δυνάστερ et δυνάστατος facit absq; ε.

Non solum autem a nominibus Cōparatiua fiunt, sed a participiis quoq; ut ἐρρωμένος ἐρρωμένεστερος. a præpositiōibus etiam. ut πρὸτερος. ὑπέρτερος. Et ab aduerbiis ut ἐγγύτερος. πορρωτέρως. ἀνώτερος.

Præterea quæ in οῖρος et οὔτως. desinūt, fiante ὀ syllabam breuē habeant per ὦ magnum scribuntur ut φρόνιμος φρόνιμωτερος φρόνιμωτατος. Si uero lōgam uel naturā uel positiōe per ὀ paruum ut πρῶτος πρῶτερος πρῶτατος. ἐνδοξὸς ἐνδοξότερος ἐνδοξότατος.

De patronymicis.

Atronymici autem formationes sunt huiusmodi. nomina in ὄς purum desinentia ἰ αδῶς faciunt patronymicū masculinum ἡλῖος ἡλιάδης. Quæcunq; autem in ὄς nō purū exeunt, formant patronymicum in ἰδῶς. ut κρόνος κρονίδης. Præterea quæ sunt quītæ declinationis in ἰδῶς formāt patronymicū

ubi etiā synæresis fit in iis quæ habent ē in penultima
 πέλοφ. πέλοφς. πελοπίδης. πηλός. πηλέως. πηλείδης. καὶ πηλείδης
 κατὰ συνάρεσιν. ¶ Est etiā alia formatio in ὦν ionum
 propria. πηλέων. Nomia primæ declinationis formāt
 patronymicū in ᾱδης ut αἰνείας. αἰνεΐδης. ἰφίτης. ἰφιδίης.
 ¶ Patronymica fœminina a propriis masculinis for-
 mant' abiectione δῃ ἡλιάδης ἡλιάς. νεστέϊδης νεστέϊς. Et
 masculia primæ sunt declinatiōis, fœminia uero quin-
 tæ πριαμίδης πριαμίδων. πριαμίδς. πριαμίδος. Est aut' et a-
 lia forma patronymici abusive, quæ in masculino de-
 finit in διος. ut ὕρρεα διος. ἰ fœminio uero ἰ ρῆ. ut ἀδραστίνη.
 et ἡετιώρῃ. Quare sic tribus modis liceret formare patro-
 nymicū, & masculinū, & fœmininum.

De diminutiuis.

d Iminutiua, & a propriis, et ab appellatiuis formā-
 tur ut α ζηνύδωρος ζηνῶς ab eo aut' quod est ἀνδρωπός
 ἀνδρωπίσκος. Formæ autem masculinorū sex in ὦν di-
 minutiui duarū syllabarum βακχωρὸς βακχυλίδης. ἰ ὦν
 terminans penultimā τ, μωρίων, ὁ μωρός. In ᾱζ. ῥόδαζ ὁ ῥόδ-
 ος. In ᾱσ ζηνῶς. μητρῶς. In κος ἀνδρωπίσκοος. In λος ναυτί-
 λος, ὁ ναύτης. Fœmininoz aut' tres in ὦν, ut ὕψων, ἡ ὕψηλῃ
 In ἰς θεραπειρίς. ἡ θέραι παινα. In κῃ παιδύσκῃ. ἡ παις. Neu-
 troz aut' una forma in ὦν ut μνρακὺλλιον. γερύρον.

De Possessiuis.

P Offessiua aut' a ppriis, & appellatiuis, deducuntur
 Et ab iis quæ desinunt ἰ ες terminantur in εῶν ut
 μηλῶδ' μηλέως νηλεον. Sed non ab iis solis. nā ab eo quod

est ἀνδρῶν fit ἀνδρῶν πεῖον Definentia in κός et in ὠδες ue-
niunt ab iis quæ definent in ὅς λόγος λογικός. Sed non
ab iis solis. Nam αἰσλὸς βασιλικὸν et αἰεὶ λικα δειλι-
κόν. potest tamen et hic grāmaticus ambas species ab
uno quoq; horum deducere cum non prohibeatur un-
q̄ ab eo quod nō sit in usu. Vt enī ab eo quod ē ἀνδρῶ-
ν ἀνδρῶν πεῖον et ἀνδρῶν πεῖον, sic et ab eo quod est ὁμηρος ὁμη-
ρικόν et ὁμηρος, et ab eo qđ est πλάτων πλατωνικὸν et πλα-
τωνεῖς. Nōnulli autē appellāt οἰκωματικὰ possessiua ea
quæ a loco denominatiue dicūtur ut ἔρανει ἀπὸ τοῦ ἔρανθ,
et θαλάσσιος ἀπὸ θαλάσσης. et similia. Quare liceret sic
etiā possessiua tribus modis ēē. aut enī οἰκωματικῶς, ut ἔρα-
νιον. aut συνειφαντικῶς, ut γραμματικόν, aut μερυσιατικῶς
ut λιθῶδες.

De denominatiuis.

Enominatiui autem formationes tot sunt, quot
nominum species Et licet ab uno quoq; nomi-
nederiuare masculinum quidem in ὠν ut εἶλος Φίλων.
fœmininum autem in ὄτης unius generis. ut εἰλότης.
Neutrum uero in ἰον & omnino in ὄν trium generū εἰ-
λίον εἰλικόν. Non simpliciter tamē trium generum sed
ut ultimæ et penultimæ specierum se habent. ἀνδρῶν
ἰόν enim, et ἀνδρῶν πεῖον et ἀνδρῶν πεῖον καὶ πῆλιον et ἀνδρῶν
et omnia secundum formationes specierum nominis
traditam. Considerare etiam oportet utrum species
tria suscipiat genera, quia definentia in ὄν neutra non
omnino commūia sunt trium generum ζώον igitur
et μυρκεύλιον et λεβήτιον et omnino diminutiua unius

generis sunt. Speculari autem oportet etiam reliquas
denominatiuorum formationem secundum differen-
tiam specierum. ut in diminutiuo λίδιζ· ἀνθρωπίσκος· μη-
ρῶς. In patronymico autem in δῆς.

De uerbalibus.

u Erbalia, ut in uniuersum dicam, a passiuo præ-
terito fiunt, uidelicet a prima psona, uel secū-
da, uel tertia. Multa ex uerbalibus a prima per-
sona fiunt πεπνίχη· πνίχμα· λελόγισμαι· λοισμῶς. ¶ For-
minina autem in τῶς a secunda persona. ut λέλυσαι· λυ-
σις. ¶ Desinentia autem ῖ τῶς cōmunia trium gene-
rum a tertia. ἦκυσαι· ἄκυσῶς. ¶ Et præterea appella-
tiua in ῆριον· πέποιται, ποτήριον. ¶ Est præ-
ter ea quæ dicta sunt, etiam figura
decomposita uidelicet quæ a

composito deriuatur,

ut εἰλῖ· πῶς, εἰ

λῖ· πῶς

δῆς

·ς·

.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ὄΝΟ-
ΜΑΤΟΣ.

Περὶ τοῦ ῥήματος.

Ἡ μάλιστα μέρος λόγον ἀπὸ τοῦ. hoc est Verbum
est pars orationis sine casu, quæ suscipit tem-
pora et personas, & numeros et actionem uel
passionem significat. Verbū igitur una est ex octo par-
tibus orationis. Sine casu aut dicitur ad differentiā par-
ticipiorum, et nominū. Verbum enī nō suscipit casus,
sed inflexiōes tres, ut λέγω λέγεις λέγει. Suscipit aut psonas
et numeros. Actionem uel passionē significat. actiōem
ut τὴν πτω. passionē ut τὴν πτομαι. Accidunt autē uerbo
ἐγκλίσεις. hoc est inclinationes siue modi. διαθέσεις hoc
est affectus siue genera. εἶδη species. σχήματα figuræ. ἀριθμοὶ numeri. προσώπα personæ. χρόνοι tempora. & συζυγίαι
idest cōiugationes. ἐγκλίσεις sūt quinque. δευτική. προστα-
κτική. ὑποτική. ὑπετακτική. & ἀπαρέμφατος. idest indicatiuus.
īperatiuus. optatiuus. subiūctiuius. et infinitiuius. ἐγκλί-
σις, aut ē electio secundum quā animus inclinatur ad
aliquid, in quod uidelicet repit. inclinatur enim ad indi-
candum ad imperandū. ad optandum. et similia. Scien-
dum aut antiquos ἐγκλίσεις et διαθέσεις communiter
διαθέσεις nūcupasse, sed postea diuississe ipsas, et animi
quidē appellauisse ἐγκλίσεις. i. inclinationes. ut ἐνθυμη-
θῆναι. hoc est mentē cōcipi. corporis uero διαθέσεις idest
dispositiones, ut τὴν ψα. uerberare. ἐγκλίσιν aut appellāt
in quod aiūs inclinatur. Agere aut et pulsare διαθεσιν. δια-
θέσεις aut tres sunt ἐνέργεια. πάθος. & μεσότης. i. actio, passio
et medietas. ἐνέργεια ut τὴν πτω. πάθος ut τὴν πτομαι. μεσότης

autem quæ interdum actionem, interdum passionem
 significat. Actionē, ut γράφομαι. Passionē, ut γράφομαι
 ὑπό τινος. Et aliqua sunt quæ neq; actionē neq; passionē
 significant, ut ζῶ. θνήσκω. παύω. εἶδεν αὐτὸν idest species duæ.
 πρῶτον τυπὴν & παράγωγον. i. primitiua. & deriuatiua. πρῶτον
 τυπὴν ut ἀρδῶ. παράγωγον. ut ἀρδένω. a nominibus eti-
 am deriuantur uerba, ut πόλεμος πολεμίζω. φίλι-πος
 φιλι-πάζω. Τ σχήματα αὐτὰ ἃ a nobis figuræ dicuntur tria
 ἁπλοῦν. συνθετὸν. παρασυνθετὸν. hoc est simplex. cōposita
 et decomposita. ἁπλοῦν, φιλῶ. συνθετὸν, καταφιλῶ. Nam
 φιλῶ uerbum et κατα præpositio unita fecerunt uer-
 bum cōpositū καταφιλῶ. παρασυνθετὸν αὐτὸν ut ἐλι-πάζω.
 Decomposita enim a cōpositis deriuantur. nam
 ἀφιλῶ uerbo & ἱ-πος nomine, componitur ἐλι-
 πος, ex quo deriuatur ἐλι-πάζω. sic, & similia. Τ ἄριθμοι αὐτὸν, hoc est numeri tres sunt ἐνικός. διήκός. πληθυντι-
 κός. i. singularis. dualis & pluralis ἐνικός. ut γράφω. διήκός
 ut γράφετον. πληθυντικός ut γράφομεν. Τ πρόσωπα. hoc ē
 persona, tres πρῶτον. δεύτερον. τρίτην. prima. secunda, et
 tertia. πρῶτον. a quo fit oratio δεύτερον. ad quem fit ora-
 tio. τρίτην de quo fit oratio, ut γράφω ἐγώ. γράφεις σύ. γράφει
 ἐκεῖν. Τ χρόνοι δὲ idest tempora. sex sūt. ἐνεστώς. παρατατικός.
 παρακειμενός. ὑπερσυντέλικός. ἀόριστος. καὶ μέλλον. hoc est
 præsens. præteritū imperfectū. præteritum perfectum.
 præteritum plusq̃ perfectum. præteritū ideterminatū
 siue infinitū. & futurū Τ συζυγίαι δὲ. hoc est Coniugatio-
 nes tredecim sūt. sex barytonorū. tres circumflexorū ἰ ῶ
 desinentiū. et quatuor in μι.

em
μα
né
uæ.
ωρ
eti
ποσ
tria
fita
am
ier-
ωπ
am
λι-
λει-
ωπι/
υμ
oc é
la,et
ora
αφ
πας
c est
um.
natú
gatio
x i ω

¶ Prima igitur barytonorū coniugatio est quæ per β
uel π. uel φ. uel π̄. profertur. ut λέω. πέρω. γράφω.
τὸν π̄ω. Quorū futurū per φ. ut λέψω. πέρψω. γράψω. τὸν ψω
ptūm uero per φ̄ ut λέλθα. πέρφα. γράφα. πτύφα.

¶ Secūda cōiugatio est quæ per γ. uel κ. uel χ. uel κτ̄.
ut λέγω. πλέλω. γέγω. τίκω. quorū futurum per ζ̄. ut λέ
ξω. πλέξω. γρέξω. πίζω. præteritum uero per χ̄. ut λέλεχα.
πέπλεχα. τέτρεχα. τέπεχα.

¶ Tertia est quæ per λ. uel σ. uel τ. ut ἄδω. πλῆθω.
ἀνύτω. quorū futurū per σ̄. ut ἄσω. πλήσω. ἀνύσω. ptūm
uero p̄ λ̄. ut ἤκα. πέπληκα. ἤρυκα.

¶ Quarta est quæ per ζ. uel duo ω. ut φράζω. ὀρύσσω.
Quorū futurū nūc per σ̄ ut φράξω. nūc per ζ̄ ut ὀρύ
ξω. ptūm uero nūc per κ̄. ut πέφρακα. nūc per χ̄ ut

¶ Quinta est quæ per quatuor imutabiles ui- (ωρυχα.
delicet λ. μ. ν. ρ̄ ut φάλλω. νέμω. κείρω. στείρω. quorum
futurum penultimam corripiciens, ac extremam circun
flectens per easdem immutabiles enunciatur ut φαλώ.
νέμω. κείρω. στείρω. præteritum uero per λ̄ ut ἔφαλα.
ἔνέμηκα. ἐκέκηκα. ἔσπερα.

¶ Sexta uero per ω purum ut ἀκούω. ἰππένω. Quorum
futurū per σ̄ ut ἀκούσω. ἰππένσω. præteritum uero p̄ λ̄.
ut ἤκουκα. ἰππενκα.

¶ Οἱ σὺν ἀνεργητικὰ.
ἐνεσὼς Ὑπὸ τὸν π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς. Ὑπὸ τὸν π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς.
τὸν π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς.
π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς.

¶ Ὑπὸ τὸν π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς.
τὸν π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς. τὸν π̄ τ̄ς.

πέτην. Θ Ἐ^ν τ^η π^ρο^ς με^ν· ἔ^ν τ^η π^ρε^ς τε^ν· ἔ^ν τ^η π^ρο^ς.

23 10
 ΕΤ'ΕΤΥΦΑ.Τ'ΕΤΥΦΑΣ.Τ'ΕΤΥΦΕ. ΕΤ'ΕΤΥΦΑΤΟΝ.Τ'ΕΤΥΦΑΤΟΝ.
 ΕΤ'ΕΤΥΦΑΜΕΝ.Τ'ΕΤΥΦΑΤΕ.Τ'ΕΤΥΦΑΣΙ.

Π ἐπύφην· ἐπύφας· ἐπύφα· Ἐπύφατον· ἐπύ
φυάτην· Ἐπύφασιν· ἐπύφατε· ἐπύφασιν.

Θ. α'. Τ^η Ε^ν τ^η ψ^α λ^ι τ^η ψ^α ς^ι τ^η ψ^α. Τ^η Ε^ν τ^η ψ^α τ^η ν^ι τ^η ψ^α τ^η η^ι.
Τ^η Ε^ν τ^η ψ^α μ^η ν^ι. Ε^ν τ^η ψ^α τ^η ς^ι τ^η ψ^α ν^ι.

Ⲓⲃⲓ. Ⲉⲧⲩⲡⲟⲛ. Ⲉⲧⲩⲡⲉⲥ. Ⲉⲧⲩⲡⲉ. ⲘⲈⲧⲩⲡⲉⲧⲟⲛ. Ⲉⲧⲩⲡⲉⲧⲩⲛ. ⲘⲈ
ⲧⲩⲡⲟⲛ. Ⲉⲧⲩⲡⲉⲧⲉ. Ⲉⲧⲩⲡⲟⲛ.

μὲν δὲ. ϞΙΰψω. τὺ κεις. τὺ κει. ϞΙΰψε τον. τὺ κε τον
ϞΙΰψο μεν. τὺ κε τε. τὺ ψο ισι.

ἡ.β'. ΕΤΥΩΩ. ΤΥΠΕΙΣ. ΤΥΠΕΙ. ΕΤΥΠΕΙΤΟΝ. ΤΥΠΕΙΘΟΝ. ΕΤΥ
 ΠΩ. ΤΥΠΕΙΤΕ. ΤΥΠΩΣΙ.

Простітиа' снерзтиа'.

ἐνεστώσ. Ὑπέ. τυπέτω. Θ Δύκ. Ἰ' υπέτον. τυπέτων.

8573'. **Σ**ΠΛΗΘΥΝΤΙΔΑ. ΤΥΠ'ΕΤΕ. ΤΥΠ'ΕΤΩΣΑΝ.

23,6 Τίτυφε. πετυφέτω. **Ε**Τίτυφετον. πετυφέτων. **Ε**Τι
 24 τυφετε. πετυφέτωσαμ.

Θ.α. ΕΤύφορ.τυλάτω. ΕΤύφαρη.τυλάτων. ΕΤύ-
 φατε.τυλά'τσαν.

Θ.β'. $\Sigma\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\omega$. $\Sigma\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\omega$. $\Sigma\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\omega$. $\Sigma\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\omega$.
 $\tau\omega\pi\epsilon\tau\omega\sigma\alpha\nu$. $\text{Ἐν}\tau\eta\lambda\acute{\alpha}\nu\theta\omega\gamma\eta\tau\eta\kappa\acute{\alpha}$.

Εὐημερία συνβρυχία.

ἐνεστώσ Ὑπὸ μι. τῶ πῶ οἰς. τῶ πῶ οἰς. ἘΔῆμα. Τῶ πῶ οἰς

ⲁⲛⲓⲛⲓ. ϣⲟⲛ. ⲧⲩⲡⲟⲓⲧⲏⲣ. Ⲫⲣⲁⲃⲱⲧⲏⲕⲁ. ⲧⲩⲡⲓⲱⲙⲉⲃ. ⲧⲩ

ποῖ τε τ' ὕπν' οἶον.

ω', καὶ Τετύφοιμι. τετύφοις. τετύφοι. Τετύφοιζον. τετύ-

Φοίτην. Τετύφοιμεν. τετύφοιτε. τετύφοιεν.

Θ.α. Τύψαιμι. τύψαις. τύψαι. Τύψαιρον. Τυψαίτην.

Τύψαιμεν. τύψαιτε. τύψαιεν.

Θ.β. Τύποιμι. τύποις. τύποι. Τύποιτον. Τυποίτην.

Τύποιμεν. Τύποιτε. Τυποίεν.

με.α. Τύφοιμι. τύφοις. Τύφοι. Τύφοιτον. Τυφοίτην.

Τύφοιμεν. τύφοιτε. Τυφοίεν.

με.β. τυποίμι. Τυποίς. Τυποί. Τυποίτην. τυποίτην. Τυ-
ποίμεν. τυποίτε. Τυποίεν.

ΕΥποτακτικὰ ἐνερμητικὰ.

ἐνεσώσ. αὐτόπω. τύπησ. τύπη. ΕΔήκ. εἰς αὐτόπη

τορ Τύπηρον. ΕΓλῆσσωτικὰ. εἰς αὐτόπωμεν. Τύ-
πητε. Τύπησι.

Θ.α. Εἰς αὐτόφω. τεύφης. τεύφη. Εἰς αὐτόφωρον.

τεύφητον. Εἰς αὐτόφωμεν. τεύφητε. τεύφωσι.

Θ.α. Εἰς αὐτόψω. Τύψης. Τύψη. Εἰς αὐτόψωρον. Τύψωρον.

Εἰς αὐτόψωμεν. Τύψητε. Τύψωσι.

Θ.β. Εἰς αὐτόπω. Τύπησ. Τύπη. Εἰς αὐτόπητον. Τύπηρον.

Εἰς αὐτόπωμεν. Τύπητε. Τύπωσι.

ΕΑπαρέμφατα ἐνεργητικὰ.

ἐνεσώσ. ὕψην. ὕψι. ὕψος. Ετελυφέναι. Θ.α.

ὕψην. Ετύψαι. Θ.β. Ετυπείν. με.α. Ετύ-

ψην. με.β. Ετυπείν. Μετοχὰς ἐνεργητικαί.

ἐνεσώσ. ὕψην. τὸ ὑψονος. ΕΗ' ὑψονος. Ε' ὑψον

ὕψος. Ετὸ ὑψον. τὸ ὑψονος.

Θ.α. Ὁ πετυφός. τὸ πετυφός. ΕΗ' πετυφός. Ε' πετυ-

φός. Ετὸ πετυφός. τὸ πετυφός.

Θ.α. Εὐτύψας. τὸ τυψαυτός. ΕΗ' τυψαυτός. Ε' τυψαυτός

Ετὸ τυψαυτός. τὸ τυψαυτός.

Θ.β'. Εὐτυπών. τὸ τυπώντος. Εἴ τυπώσῃ. εἰ τυπώσης.
Εἰ τὸ τυπὼν. τὸ τυπώντος.

με.α'. Εὐτύφων. τὸ τυφώνος. Εἴ τυφύσῃ. εἰ τυφύσης.
Εἰ τὸ τυφόν. τὸ τυφόντος.

με.β'. Εὐτυπών. τὸ τυπώντος. Εἴ τυπώσῃ. εἰ τυπώσης.
Εἰ τὸ τυπών. τὸ τυπώντος.

Εὐρεσιὰ παθητικὰ.

ενεσώσ τ Ὑπείμα. τυπῆ. τυπῆται. Εὐπείμα. Τυπόμε-
θον. τυπέθον. τυπέθον. Εὐπείμα. Τυπόμεθα.
τυπέθε. τυπῆται.

Εὐτυπώμα. εὐτυπῶ. εὐτυπῶ. Εὐτυπώμα. εὐ-
τυπῶ. εὐτυπῶ. Εὐτυπώμα. εὐτυπῶ. εὐτυπῶ.

Εὐτυμμά. τετυμῶ. τετυμῶ. Εὐτυμμά. τε-
τυμῶ. τετυμῶ. Εὐτυμμά. τετυμῶ. τετυμῶ.

Εὐτετυμμά. εὐτετυμῶ. εὐτετυμῶ. Εὐτετυμμά. εὐ-
τετυμῶ. εὐτετυμῶ. Εὐτετυμμά. εὐτετυμῶ. εὐτετυμῶ.

μετὸ λ' Εὐτετυμῶ. τετυμῶ. τετυμῶ. Εὐτετυμῶ. τε-
τυμῶ. τετυμῶ. Εὐτετυμῶ. τετυμῶ. τετυμῶ.

Εὐ.α'. Εὐτύφον. εὐτύφον. εὐτύφον. Εὐτύφον. εὐ-
τύφον. Εὐτύφον. εὐτύφον. Εὐτύφον. εὐτύφον.

Εὐ.β'. Εὐτύπην. εὐτύπην. εὐτύπην. Εὐτύπην. εὐ-
τύπην. Εὐτύπην. εὐτύπην. Εὐτύπην. εὐτύπην.

με.α'. Εὐτυφώμα. τυφῶ. τυφῶ. Εὐτυφώμα. τυ-
φῶ. τυφῶ. Εὐτυφώμα. τυφῶ. τυφῶ.

Θ' α. Το τυφθέν· τω τυφέντω. Ἡ τυφθέν· ὅτι τυφέν-
σῃσ. ὃ τυφέν· τω τυφέντω.

μετ' α'. Π ὁ τυφθισμός. τῶ τυφθισμῶν. ἢ τυφθισμῶν.
 ὅτι τυφθισμῶν. ἢ τυφθισμῶν. τῶ τυφθισμῶν.

ὈΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ.

ΣΤ Ἐτυπόμην· ἐτύπῃ σου· ἐτύπητο. Ἐτυπόμεθον.
ἐτύπεσθον. ἐτυπήσθον. Ἐτυπήσθη. ἐτύπησε.
ἐτύπησαν.

273 10
 Επετύπειν. ἐπετύπεις. ἐπετύπει. Εἴπετίπειχορ. ἐπε
 τυπέσθην. Εἴπετύπειμυ. ἐπετύπειτε. ἐπετύπεσαν.

Θ. β'. $\text{C}\check{\text{E}}\text{τυκ}\acute{\mu}\lambda\omega, \text{ἐ}\acute{\tau}\upsilon\kappa\acute{\nu}\nu\text{ ἐ}\acute{\tau}\upsilon\pi\epsilon\tau\omega. \text{C}\check{\text{E}}\text{τυκ}\acute{\mu}\epsilon\theta\omega\text{ν ἐ}\acute{\tau}\upsilon\pi\epsilon\alpha\theta\omega\text{ν.}$
 $\text{ἐ}\acute{\tau}\upsilon\pi\epsilon\alpha\theta\eta\text{ν. } \text{C}\check{\text{E}}\text{τυ}\sigma\acute{\mu}\epsilon\theta\alpha, \text{ἐ}\acute{\tau}\upsilon\pi\epsilon\alpha\delta\iota \text{ἐ}\acute{\tau}\upsilon\sigma\omega\text{ν}\tau\omega.$

με.β'. ΕΤυπὸν μαι. τυπῆ. τυπείται. ΕΤυπόμεν. τυπεί
 ον. τυπείον. ΕΤυπόμεθα τυπείδι. τυπῶται.

Προσκακτικά. Μέσα.

ἐν ἐσώ. κὺ $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\tau}$ τ Ὑπ' ου. τυπέδω. $\epsilon\Delta\eta\alpha$. Τύππεδον. Τυ
κ' έδωμ. $\epsilon\Gamma\lambda\theta\omega\tau\iota\kappa\alpha$. Τύπ' ηδε. τυ
κ' έδωσαν.

$\omega\zeta$. κ' $\epsilon\Delta\eta\alpha$. τετύπετον. τετυπέτων
 $\pi\tau$. $\epsilon\Gamma\lambda\theta\omega\tau\iota\kappa\alpha$. τετύπετε. τετυπέτωσαν.

$\omega\zeta$. α'. $\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\iota$. τυφάδω. $\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\delta\epsilon\upsilon$. τυφάδων. $\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$
δε. τυφάδωσαν.

$\omega\zeta$. β'. $\epsilon\tau\upsilon\pi\omega\upsilon$. τυπέδω. $\epsilon\tau\upsilon\pi\epsilon\delta\omega\upsilon$. τυπέδων. $\epsilon\tau\upsilon\pi\epsilon\delta\epsilon$.
τυπέδωσαν.

Ἐνκτικά. Μέσα.

ἐν ἐσώ. κὺ $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\tau}$ τ Ὑπ' οἰμην. Τύποιο. Τύποιτο. $\epsilon\Delta\eta\alpha$. Τυποί
μεδον. τυπ' οἰαδον. τυπ' οἰαδην. $\epsilon\Gamma\lambda\theta\omega\tau\iota\kappa\alpha$.
τυπ' οἰμεθα. Τυπ' οἰδε. Τυποιντο.

$\omega\zeta$. κ' $\epsilon\tau\upsilon\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\iota$. τετύποισ. τέτυποι. $\epsilon\tau\epsilon\tau\upsilon\tau\upsilon\pi\omega\iota\tau\omicron\upsilon$. τετυ
 $\pi\omega\iota\tau\eta\upsilon$. $\epsilon\tau\epsilon\tau\upsilon\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\theta\upsilon$. τετύποιτε. τετύποιεν.

$\omega\zeta$. α'. $\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\iota\mu\epsilon\lambda\omega$. τυφάω. Τύφαστο. $\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\iota\mu\epsilon\delta\omega\upsilon$. Τύφασ
δον. τυφάσδην. $\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha\iota\mu\epsilon\theta\alpha$. Τύφασδε. Τύφασντο.

$\omega\zeta$. β'. $\epsilon\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\eta\upsilon$. τυποιε. Τύποιτο. $\epsilon\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\delta\omega\upsilon$. τυποι
δον. τυποιδην. $\epsilon\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\theta\alpha$. Τύποιδε. Τύποιντο.

$\mu\epsilon\zeta$. α'. $\epsilon\tau\upsilon\phi\omega\iota\mu\epsilon\lambda\omega$. τίφοιο. Τύφοιτο. $\epsilon\tau\upsilon\phi\omega\iota\mu\epsilon\delta\omega\upsilon$. Τύφοιδον.
τυφοιδην. $\epsilon\tau\upsilon\phi\omega\iota\mu\epsilon\theta\alpha$. τυφοιδε. τυφοιντο.

$\mu\epsilon\zeta$. β'. $\epsilon\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\lambda\omega$. τυποίο. Τυποίτο. $\epsilon\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\delta\omega\upsilon$. Τυποί
δον. Τυποίδην. $\epsilon\tau\upsilon\pi\omega\iota\mu\epsilon\theta\alpha$. Τυποίδε. Τυποίντο.

Ὑπτακτικά. Μέσα.

ἐν ἐσώ. κ' $\frac{\epsilon\sigma\omega}{\pi\tau}$ τ Ἀν' Τύπωμας. Τύπ' η. Τύπηται. $\epsilon\Delta\eta\alpha$. εἰς
Τυπώμεθον. Τύπηδον. Τύπηδον. $\epsilon\Gamma\lambda\theta\omega\tau\iota\kappa\alpha$

23. 24. C Ean tel' u sw. tel' u pns. tel' u pn. C Ean tel' u pnxom tel' u
 25. 26. pnxom. C Ean tel' u sw me n. tel' u sw te. tel' u sw os.
 27. 28. C Ean t' u fomas. t' u f n. t' u f n tai. C Ean t' u f o me do r. t' u
 29. 30. f na do n. t' u f na do n. C Ean t' u f o me di. t' u f na de. t' u f on tai.
 31. 32. C Ean t' u sw ma i. t' u pn. t' u pn tai. C Ean t' u p o me do n. t' u
 33. 34. pn do n. t' u pn do m. C Ean t' u p o me di. t' u pn na de. t' u sw on tai.

ἡμεῖς. Ἰ' κ' ε' α' ς. ① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩ ⑪ ⑫ ⑬ ⑭ ⑮ ⑯ ⑰ ⑱ ⑲ ⑳ ㉑ ㉒ ㉓ ㉔ ㉕ ㉖ ㉗ ㉘ ㉙ ㉚ ㉛ ㉜ ㉝ ㉞ ㉟ ㊱ ㊲ ㊳ ㊴ ㊵ ㊶ ㊷ ㊸ ㊹ ㊺ ㊻ ㊼ ㊽ ㊾ ㊿ ① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩ ⑪ ⑫ ⑬ ⑭ ⑮ ⑯ ⑰ ⑱ ⑲ ⑳ ㉑ ㉒ ㉓ ㉔ ㉕ ㉖ ㉗ ㉘ ㉙ ㉚ ㉛ ㉜ ㉝ ㉞ ㉟ ㊱ ㊲ ㊳ ㊴ ㊵ ㊶ ㊷ ㊸ ㊹ ㊺ ㊻ ㊼ ㊽ ㊾ ㊿

[illegible]

¶ Et hoc de uerbis uarytonis simpliciter dicta sunt. In
 quibus hæc tamen pauca annotanda sunt. hoc est cum
 prima persona dualis numeri in $\mu\omega\bar{\nu}$ exeat, primã dua-
 lē omnino deficere quod omnibus accidit actiuis tam
 in $\omega\bar{\alpha}$ q̃ i $\mu\bar{\omega}$ desinētibus. et etiam ambobus aoristis passi-
 uis et præterito perfecto medio, cum et ipsa actiuam se-
 quantur literaturam, Etiam tertia persona pluralis nu-
 meri in $\bar{\tau}$ aut in $\bar{\epsilon}$ exeunte, secundam, et tertiam dualis
 similes esse. si uero in aliam exeat terminationem om-
 nino differre, Etiam in modo imperatiuo et subiun-
 ctiuo utrumque futurum deesse, sed pro his aoristi in
 usu habentur cum eandem habeant significationem.
 Amplius participia masculina et neutra ad quintã sim-
 plicium declinationem refferri. foemina uero ad se-
 cundam. ¶ In passiuis uero, et mediis hæc sunt aduer-
 tenda, uidelicet dualem numerum omnes habere per-
 sonas, cum prima pluralis nō in $\mu\omega\bar{\nu}$. sed in $\theta\alpha$ exe-
 at. demptis aoristis passiuis & medio præterito, quæ
 actiuorum literaturam sequuntur. Etiam tertiam per-
 sonam pluralem præteriti perfecti passiuī omnino de-
 esse si tertia singularis ate $\tau\omega\bar{\iota}$ finalem syllabam, aliam
 habeat consonātem. pro ea autem participio eiusdem
 temporis utimur et substantiuo uerbo. Hoc idē pati-
 tur et præteritum perfectū modi optatiui et subiun-
 ctiuī i omnibus numeris et personis cum nullo mo-
 do recte formari possit. ¶ Amplius participia passiuā
 et media in $\mu\omega\bar{\nu}\sigma$ desinentia tertiæ esse declinationis
 simplicium,

enin illa parē faciunt cursum. Sic et hæc quæcūq; sub
 eādē coniugationem reducunt unā faciūt declina-
 tionem. Vnde rationabiliter græce συζυγία appellata est
 ex συν præpositōe et ζυγός. ζυγός uero παρὰ τὸ δύο ἄγδυ. δυα-
 γός, & συνεπὶ τὸ δ' ἄρ' ζ', & συζυγοπῆ, ζυγός, qđ iugū signifi-
 cat, coniugatio appellatur declinatio uerborū cōiun-
 cta, et tanq̃. sub unū existēs iugū, et hoc ualet ipsa in uer-
 bo qđ character in noībus. Diuerfas n. uoces sub unū
 motum agit et quemadmodū dicimus noīa masculīa
 ī ὁς desinētia sic declinamus, & spōdaica terminata in ἡς
 sic, eodē modo et in uerbis dicimus quæcūq; uerba per
 β. π. φ. enunciātur fm̄ thema sic declinamus. Si n. in-
 uicem cōiungit uerba, omnia unū et cōsequētem inui-
 cē motū facit. Consequēs n. uerborū declinatio est pri-
 uatim unanquāq; coniugationē conueniēter sibi et
 consequenter declinari. ¶ Verborū at̄ cōiugatōes tre-
 decī sunt, ut dictū est. Sex barytonorū, quæ in ὦ desinūt.
 tres circūflexorū quæ et ip̄a ī ὦ μέγα termināt. quatuor
 in μί. tot. n. sunt uerborū terminatiōes, hoc est ὦ bary-
 tonū ut τὸ πτω. ὦ circūflexū ex synæresi ut ποιεῖν πῶ. et
 μί ut τιθῆμι. Sed cū ita sit, quoniā patet quare circūflexa
 ita sint appellata, & terminata ī μί, latet aut̄ plerosq; cur
 barytona sint nuncupata, antequā ulterius progrediar
 id ostēdendū esse putauī. Barytona igitur sunt dicta
 eo qđ hebeāt a cētū grauē supra extremā syllabā a qua
 oīs ratio accētus pēdet. quod ēt nomen ipsum declarat
 nā barytonū dictū est ex eo quod ē βαρύνω, quod idē est

qđ grauis, et *πῶς*, quia grauis toni. Nā oīs dictio quæ
supra ultimā syllabā neq; circūflexū habet accētū, neq;
acutū, grauem dubitato habet ptāte si nō actu, hoc est si
nō signetur. qđ nequis miretur, sciēdum est oēs syllabas
quæ æqualiter legātur, accētum graue habere siue præ-
cedant acutum aut circūflexū, siue sequātur. ob quā
rem syllabicus accētus appellatur, cum alii duo proprii
nūcupentur ut ī accentuū tractatu dictū est.

¶ Prima igitur barytonorū cōiugatio format̃ p primā
cōsonantē *β* ante *ω*. et qm̃ *β* media est iter *π* et *φ* effert̃
priā cōiugatio barytonorū p *β* uel *π* uel *φ*, ut *λείβω*
τέρπω γράφω. Et quoniā pprietas cōiugatiōis nō seruat̃
si cōsonātes formatiue sint tres (pprie. n. cōiugatio di-
citur ab eo qđ duo agat) ppter hoc assumit *τ* ex tertia cō-
iugatiōe, fit q; *π* et qđ reliquū ē prima cōiugatio bary-
tonorū iuenitur formari a quatuor, hoc est *β* uel *π* uel
φ uel *π* ut *λείβω*. *τέρπω*. *γράφω*. *λύπω*. propter hoc aut̃
τ abundat, nō alia cōsonās, quia (ut progrediētes uide-
bimus) præsens analogiā habet cū *γ* tō. et quia inatū est
τ abundare in *γ* tō. ut *ἀνῆος*. *ἀνῆκτος*. *γάλακος*. *γάλακτος*. *νν*
χρῆννης. iccirco ad imitationē *γ* tō. *τ* abundat ī prælē-
ti. ob hāc aut̃ causam est cū *π* in prima cōiugatione, &
rursus cū *κ* ī secūda. quia eodē modo ipse tenues sunt
sicuti et *τ*. Fst aut̃ regula. qđ tenues tenuib⁹ præcedāt, &
crassæ crassīs, & mediæ mediis *καπὸ σύλλυψιν* hoc est per
cōprehensionē ut *πῶς* *χῶρ*, *ἐγγύς* *δύς*. Futurū aut̃
huius cōiugatiōis uerborū *ψ* habet āte *ω* finalē ut *λείψω*
τέρψω. *γράφω*. *λύψω*.

⊕ Præteritum uero φ̄. ut λέλθφα, ἔρχαφα, τέπερφα. κίεο
φα.

De secunda coniugatione barytonorum.

s Ecunda coniugatio barytonorum per secundā
cōsonantē. hoc est ρ̄ effertur. Et quia ρ̄ media est
inter κ̄ & χ̄. Secunda coniugatio barytonorum enū
ciatur per γ̄, uel κ̄ uel χ̄. ut λέγω. παλέω. πρίχω. Rursus
ex tribus consonantibus coniugatio constare nequit,
propterea assumit τ̄ ex tertia cōiugatione, et ita inue
nitur enūciari per ρ̄. uel κ̄ uel χ̄ uel κ̄τ̄ ut λέγω. παλέω
πρίχω. πικτω. Horū futurū ξ̄ habet ante ω̄ ut λέξω. παίξω.
πείξω. πείξω. Primum uero χ̄ ut λέλειχα. πείλεχα. πέπειχα. τέπειχα.

⊕ De Tertia Coniugatione barytonorum

t Tertia at cōiugatio barytonorum per tertiā est cō
sonantē, uidelicet Δ̄, et quia media est Δ̄ inter ε̄
et τ̄ propterea tertia cōiugatio barytonorū effertur per
Δ̄ uel ε̄ uel τ̄ ut ἄδω. παίδω. αὐντω. Et quia hic non in
uenimus id quod est proprium coniugationis seruari,
quoniā additum est eā efferrī per tres cōsonantes, quod
non ē propriū coniugationis nam coniugatio (ut di
ctum ē) proprie nuncupatur ab eo q̄ duo agat, idcirco
auctores diligenter perscrutati fecerūt barytonorū con
iugationē carere τ̄ et per solum Δ̄, et ε̄ enūciari. ut
ἄδω. παίδω. αὐντω enī quod atticū est αὐνω dicunt. τ̄ au
tem raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis
barytonorum ut πείτω. πέτμαι. et λείτω. λείτομαι. Futurum
uero horū uerborū p̄ σ̄ enūciatur ut ἄσω. παίσω. αὐνσω.
et præteritum. per κ̄ ἤκα. πείκα. πείκα. ἤννικα.

De quarta

De Quarta cōiugatiōe barytonorum

Varta coniugatio barytonorum per quartā con-
sonātem uidelicet ζ̄ effertur. Et qm̄ ζ̄ non ha-
buit ullā aliā consonantē ad proprietatē coniugatio-
nis replendam nec potuit aliam accipere consonantē,
quia occupatæ fuerunt partim in prima coniugatione,
ptim ī secūda ptim in tertia immutabiles aut in quīta.
neq; ζ̄ neq; ϗ̄, assumere ualens, quia hæ figuratiuæ sūt
futuri barytoni ϗ̄ quidē primæ cōiugationis, ut λείβω
λείψω. ζ̄ autē secundæ ut λείψω λείξω. et quorūdā quartæ,
ut πλίσσω πλίσξω. σφάλλω σφάλλω. nō possunt autē figurati-
uæ futuri barytoni esse figuratiuæ etiā præsētis barytōi
ut q̄ figuratiua ē futuri barytōi. quēadmodū ī νοήσω, nō
ē figuratiua etiā barytoni præsētis sed circūflexi, ut ī φυ-
σῶ. νοσῶ. additū est barytoni futuri, ppter λείψω λείξω ecce
n. ϗ̄ cum figuratiua sit futuri figuratiua est etiā baryto-
ni præsētis, sed non est figuratiua barytoni futuri sed
circūflexi. propter hoc ex futuro quarta coniugatio
barytonorum quodāmodo σ̄ mutuatur, et ipsum du-
plicat. et quod reliquum est quarta barytonorum con-
iugatio effertur per ζ̄ uel duo ω̄, ut φράζω. ὀφράσσω καὶ ὀ-
φράττω ἀφράττω, utroq; ω̄ in η̄ mutato. Consueuerunt
enim attici uertere σ̄ in τ̄ siue simplex sit ut πένταρον.
πένταλον. siue geminātū, ut ῥάσσω ῥάττω. et proprie ser-
uatur consequentia coniugationis. habet enim ζ̄ du-
plex, habet et ω̄ geminātū qđ parē uim habet τω̄ ζ̄ pro-
pter hoc autem duplicatur ω̄, primum ut parem uim

habeat cum ζ̄ quæ duplex est. Deinde quia (ut dictum est) σ̄ cum sit figuratiua barytoni futuri nō potest figuratiua esse barytoni præsentis.

De futuro quartæ coniugationis barytonorum
e futuro uero horum uerborum sciendum est
d desinentia in ζ̄ω super duas syllabas præter ζε
τλῖασιλῖα, ut plurimū in σ̄ω mittere futurum
πεδίζω πεδίσσω. πειράζω. πειράσσω. σελπίζω. σελπίσσω. et σελπίζω
ποιητικῶς. similiter βασιάζω. βασιάσσω. et εασιάζω. εασιάσσω.
αῤῥπαίζω. et αῤῥπαίσσω. νυσάζω. νυσάσσω. et νυσάξω. Quæ ζε
τλῖασιλῖα sunt in ζ̄ω faciunt futurum. οἰμίζω. οἰμίσσω. αἰά
ζω. αἰάσσω. σενάζω. σενάσσω. ὀλολύζω. ὀλολύσσω. At dissyllaba nūc
in ζ̄ω mittunt futurum, ut παίζω. παίσσω. κῆλῃ. κῆλῃσσω. ἡτί
κῆλῃ. ἡτίσσω. κῆλῃ. κῆλῃσσω. σφάζω. σφάξω. Nunc in σ̄ω ut κῆλῃ. κῆ
σσω. φράζω. φράσσω. πρίζω. πρίσσω. Desinentia uero in σ̄ω
siue in ῥ̄ω ἢ ῥ̄ω ut plurimum ζ̄ habent in futuro.
ut ὀρύσσω. siue ὀρύῃ. ὀρύξω. πῤῥάσσω. πῤῥῃ. πῤῥῃ. πῤῥῃ.
& alia. Excipiuntur πλάσσω. ἐρέσσω. ἰμάσσω. ἰνάσσω. πῶσσω.
λάσσω. κῆλῃ. λῶσσω. quæ unum habent σ̄ in futuro. ut
πλάσσω. ἐρέσσω. et reliqua ἰμάσσω. ἰνάσσω. πῶσσω. λάσσω. κῆλῃ. λῶσσω
et in præterito ῥ̄. Idcirco quæ horum habēt in futuro
ro ξ̄ ad secundam coniugationem reduci possunt.
quæ uero σ̄ ad tertiam.

¶ An τν sint duo ῥ̄ an τ γ ut Theodorus Gaza
existimasse uidetur.

¶ Neque hoc prætermittendum esse censui quod ple
rosque in errorē ducere solet. Nam Theodorus Gaza

uir et græce & latine doctissimus in primo τ̄ εἰς πάντα
 in secunda coniugatione barytonorū inter alias figu-
 ratiuas literas eiusdē coniugationis etiā duplices ponit
 ζ̄ scilicet duplex ω̄. duplex η̄ siue τν̄ ἀήκς, ut φρά-
 ζω. ὀρνύω. ἰσχυρός. ὀρνύω. ὀρνύτω. ἀήκς. Sed de hac ul-
 tima terminatiōe hoc ē τν̄ dubitari solet, an sint duo
 η̄ ex duplici ω̄ conuersa ἀήκς sicut γλῶσσα γλῶσσα, an
 uere sint duo diuersa elementa hoc est τ̄ et γ̄. Si enim
 sunt duo η̄ hoc modo disposita, ac connexa τν̄ ne to-
 tiēscalami ductus iteretur (nam scriptores et aptiorem
 scribendi modum semper quærunt et breuiorem) ut
 duo ω̄ in unum cum geminanda sunt connectantur,
 nemini profecto nouum uidebitur, cum in antiquis
 exemplaribus etiā aliæ innumerae dictiones inueniā-
 tur huiusmodi charactere scriptæ. ut θαλατναθετνα-
 λια. κρείτνων. ἀτνα. p θαλατναθετναλια. κρείτνων. ἀτνα. At
 si pro τ̄ et γ̄ quæ sūt elemēta diuersa, accipere uelimus,
 ut ὀρνύτω. γλῶττα. κρείττων. ἀττα uideat̄ profecto noua
 quædam pronūciatio ac duriuscula. Theodorustamē
 in tertio τ̄ εἰς πάντα ubi de consonantium gemina-
 tione loquitur uidetur uelle omnino diuersa esse ele-
 menta τ̄ scilicet et γ̄. Sed ut quidam asserunt so-
 lum hoc accidere putat uerbis duplex η̄ habētibus at-
 ticorū more. ut φάτνω. πάτνω. πείτνω. παράτνω. αἰμάτνω
 et cetera. eius uerba hæc sunt, ὀλογώτερον μὲν τοῖς ἐπὶ τῷ ὀρνύ-
 τω ὁμοίων τῶν γραφῶν ὀρνύτω. καὶ τῶν καὶ τοῖς πολλοῖς

ροις ἡν ἀντιγραφοῦν ὁρῶμεν. Sed theodorus id scripsisse
 uidetur hac potissimum ratione quod in medio præterito
 uerborum in ζω desinētium si dissoluamus ζ in eas consonā
 tes quas potestate in se continet hoc est σ & λ nimirum
 λ̄ erit figuratiua litera uerbi. ut φράζω. φράσσω. sicut
 μελίζω μελίσσω δουλειᾶς quam literam medium præ
 teritum accipit ut πῆφραδα. A simili igitur habetia du
 plex η̄ si eorum medium præteritum suscipit ρ̄ ui
 dentur profecto mutare posse alterum τ in ρ. ut ὁρῶ
 τω. ὁρῶν τω. φράζω. φράζων. πλῆν τω. πλῆν τω. quorum media
 præterita sunt ὠρυνα. πῆφυνα. πῆπλυνα & sic de simili
 bus. sed quid hoc asserētes de aliis uerbis dicent, quæ in
 ζω desinūt, & futurum habēt in ζω. nunquid dissoluto
 ζ̄ ut supra, medium præteritum eorum accipiet λ̄?
 Non profecto, sed ρ̄ potius. ut κράζω κράζω. ῥῆζω. ῥῆζω. κείραζω
 Ex cōtrario in uerbis habentibus duplex ω̄ siue duplex
 η̄. et in futuro solum σ, ut ἐρέω. μέλλω ἐρέσω mu
 tato altero τ in γ sicut in supradictis nunquid medi
 um præteritum eorum suscipiet ρ̄ ut ἐρέτω. ἐρέσω ῥε
 ρω. Quare potius eorum sententiæ adhæreo qui uolunt
 huiusmodi uerba tā in ζω quā in η̄ω habentia in futuro
 σ, accipere λ̄ in medio præterito, si ζ̄, γ̄. Nā σ̄ cogna
 tionem habet cum λ̄ ut in declinationibus nominū
 ac uerborum liquido apparet. παῖς enim παῖδος fa
 cit τροπῆ τω σ̄ ἐς λ̄. et ἄσσω ἄσσω facit in futuro muta
 to cōtra λ̄ in σ̄. At ζ̄ cognatiōes habet cum γ̄. ut πέτ
 ηζ̄ πέτῃσ. et λέγω. λέγω. ob quā rem indubitato teneo. hu

iufmodi characteres τν̄ pro duplici η ubiq; eſſe ſuſci-
piēdos. De quinta declinatione barytonorum.

Vinta cōiugatio barytonorū p̄ quatuor īmuta-
biles effertur hoc eſt λ̄. μ̄. ν̄. ρ̄ ut πάλω. νέμω. κείνω
απειρώ. quorū futurū circumflexum penultimam corri-
piens p̄ eaſdē īmutabiles effertur. ut πάλω. νέμω. κρινώ. α-
πειρώ. Præteritū uero habet ũ̄ ut πάλια. νετέμια. κείε-
ια. έπαρα. ¶ Sexta p̄ ω̄ purū ut ἰππένω. πλέω. ἀκούω.
conſumptis enī. xvii. conſonantibus partī in præſenti
partī in futuro rationabiliter ſexta cōiugatio pura exi-
ſtit. et quod habebat ut per conſonantes formaretur p̄
uocales formata eſt exceptis in penultima diuerſis uo-
calibus. aut diphthongis. Dubitant quidam dicentes,
cum aliæ coniugationes ex diuerſis elementis figuren-
tur, ut dictum eſt quomodo ſextam coniugationem
per ω̄ purum dicamus formari? Dicendū eſt igitur
licet per ω̄ purū dicamuseā enūciari non tamen per
hoc oſtendimus ω̄ eſſe figuratiuum ſextæ coniugati-
onis, ſed quod figuratur per diuerſas uocales aut diph-
thongos quæ ſint ante ipſum ut χείω. θέω. νέω. δύω. ἀκίω
quorum futurum habent σ̄ et præteritum ũ̄ ut χεί-
ω. κείεμαι. θέω. τέδεκα. νείσω. νείρα. κείω. ἀκούσω. ἡκούε-
ς. Sunt igitur in uniuerſum formatiux litteræ præſentis
temporis quibus barytonorum coniugationes inter ſe
diftinguntur hæ, mutæ omnes, ut λέβω. πέπω. χάφω.
λέγω. τρέχω. ἄδω. ἀνύτω. πλίδω. Vna duplex ζ̄ cum ω̄
geminato. ut φράζω. ὀφράω. Quatuor immutabiles, ut

ἡ ἀλλὰ νῆμα. φάινω. ἀπείρω. Vocales omnes præter ἡ ut
 φαίω. δέω. τίω. βόω. δύνω. ῥόω. Diphthongi propriæ omnes
 ut παίω. φάνω. σείω. δύνω. ἔω. κρούω. Impropria una ὀπιώ.
 Quæ sequuntur partim futuri sunt, partim præteriti per-
 fecti. Futuri φ. ζ. σ. et quatuor immutabiles λ. μ. ν. ρ.
 φ futuri uerborum primæ coniugationis. ζ uero secun-
 dæ, et quorundam etiam quartæ. σ uero tertiæ, et cæter-
 rarum coniugationum tam barytonorum quæ circumfle-
 xorum et desinentium in μι præter quintam barytono-
 rum. cuius futurum per immutabiles uidelicet λ. μ. ν.
 ρ communiter effertur. ¶ Consonantes præteriti tres
 sunt φ. χ. κ. φ præteriti primæ coniugationis. χ. secun-
 dæ, κ. reliquarum tam barytonorum quam circumfle-
 xorum, et terminatorum in μι. quia ubi φ est in fu-
 turo, illic præteritum habet φ. Quæ uero habent ζ
 in futuro, ea in præterito habent χ. Et quæ in futuro
 habent σ ea in præterito habent κ. Sed quoniam di-
 ctum est sex esse uerborum tempora hoc est ἐνὶ σὺν ταῖς πα-
 ρατιτηλόν. παρὰ μὲν χρόνον. ὑπερσυντέλειον. ἀόριστον. ἔμμελλον.
 τα. et solum de tribus mentio facta est hoc est præsentis.
 præteriti perfecti, & futuro, non erit ab re de eisdem ite-
 rum, & reliquis aliquid dicere. Tempora igitur pro-
 prie sunt tria ἐνὶ σὺν ταῖς. παρὰ μὲν χρόνον. καὶ μέλλον. ex quibus
 ἐνὶ σὺν ταῖς. nō suscipit diuisionem quoniam periculū adit ne
 sit tempus. quia ut dicunt quidam. si tempus semper
 mouetur non potest consistere. quod si non consistit
 non est tempus præsens. aut præsens non est tempus.

Sed dicimus quod si tempora non cōstiterint. neq; etiā
 praterierūt, quonā. n. modo potest prateriisse qđ non
 cōstiterit; dies. n. hestern⁹ nisi pri⁹ ortus eēt, neq; praterii
 fset. & rursus si quis tinxerit digitum suum ī fistula sem
 per fluente, uel pedē in fluuio semp fluēte, pculdubio
 neque in praterito neque in futuro potest illum tinge
 gere, sed in præsenti tempore, uel in præsenti aqua. &
 impressio facta ex rota nimirum per præsens fit non
 per praeteritum neque per futurum. et quaecunque di
 cūtur & quaecunque fiunt ea in præsenti tempore dicū
 tur et fiunt. præsens autem est sine capite. hoc est princi
 pium nōn habet. idest cum dicitur pariter habet esse.
 quod cum ita sit merito nullam suscipit diuisionem.
 Sciendum est autem quod apud grammaticos præsens
 dilationem habet, hoc est latitudinem subostendit. ut
 cum dicimus præsens annus talis est. apud philoso
 phos autem (ut dictum est) principium non habet, hoc
 est cum dicitur pariter habet esse, *παραλλυσ* autem
 qui, et *παραχρησμός* dicitur hoc est praeteritum cum ha
 beat dilationem diuersas suscipit diuisiones. Praeterita
 enim uel in parte praeterierunt & nondum perfecta
 sunt, & perficiunt id quod dicimus *παρατετελεσ*. ut *ἔτι
 τῶν ἐργῶν* nondum enī res perfectae sunt, sed in parte
 praeterierunt. unde *παρατετελεσ* dicitur ab eo, quod
 extensam. et imperfectā habeat significationē. *ἀπὸ τοῦ
 τείνω* qđ porrigo siue extēdo significat, uel nuper prae
 terierūt res q̄ factae sūt, & paulo atē cōpleta ē res & pficit

tēpus qđ græce παρὰ κείμενος dicitur, ut πέτυφα ποιήσας
 quod etiā pp hoc uocatur παρὰ κείμενος quoniā pfectio
 adiaceo significat. Vel præterita multo ante præterie-
 rūt. & pficiunt ὑπερσυντέλειον. ut ἐπετύφην, qđ ppter hoc
 ὑπερσυντέλειον dicit̃, qđ multo ante res cōpleta sit. συντέλει-
 ος. n. idē est qđ πεπληρωμένος hoc ē cōpletus, unde ὑπερ-
 συντέλειος plusq̃ perfectus ἀπὸ τοῦ ὑπερσυντέλειος ἢ τελείω. ὅ.
 qđ pficio significat. Sciendū aut̃ παρὰ κείμενον habere in se
 ipso ἄρτι hoc est nuper, quia πέτυφα ostēdit rē nuper com-
 pletā ὑπερσυντέλειος aut̃ τὸ πάλαι hoc ē multo ante. ἐπε-
 τύφην enim rē multo ante completā ostēdit. Si aut̃ præ-
 terita incerta sint quādo præterierunt, perficiunt ἀόριστον
 ut ἐτύφα. incertū est. n. utrum paulo ante, an mul-
 to ante præterierūt et propter hoc ἀόριστος. i. infinitum
 dicitur, & indeterminatū. Sciēdum ἀόριστον si assumpse-
 rit ἄρτι tantū ualẽ quantū ὅτι. quia ἐτύφα ἄρτι par ē πέ-
 τυφα hoc est uerberaui. Si autem πάλαι par est præteri-
 to plusq̃ perfectō nam ἐτύφα πάλαι par ē ἐπετύφην. hoc
 est uerberaueram. Μέλλον aut̃ hoc ē futurum cum eti-
 am ipse habeat latitudinem, debet suscipere diuisionem.
 Futura enim aut paulo ante futura sunt, aut mul-
 to post. sed quoniam futura incognita sunt, incogni-
 ta aut̃ nō possunt tanquam ingnorata diuisionem su-
 scipere, propter hoc non suscipit diuisionem futurū.
 tamē atheniēses diuiserunt ipsum in μετὰ λίγον μέλλοντα
 hoc est paulo post futurum, Inueniūtur igitur in uni-
 uersum

uersum sex tempora $\epsilon\rho\epsilon\sigma\omega\varsigma$ et $\mu\epsilon\lambda\lambda\omega\upsilon$ et quatuor diuisio-
 nes præteriti temporis hoc est $\kappa\tau\omicron\tau$. $\omega\varsigma$. $\pi\tau\epsilon$. α . Θ .
 ¶ Horum autē cognationes sunt tres. Nam $\kappa\tau\omicron\tau$ co-
 gnationem cum $\epsilon\rho\epsilon\sigma\omega\varsigma$ habet ut $\tau\upsilon\pi\omega$. δ . $\kappa\tau\omicron\tau$ $\epsilon\tau\upsilon\pi\omega$.
 quemadmodum enim $\epsilon\rho\epsilon\sigma\omega\varsigma$ imperfectus est (instantē
 enim et imperfectā habet significationē) unde merito
 a quibusdam latinoꝝ præsens, instans imperfectum
 appellatur. Sic et $\kappa\tau\omicron\tau$ imperfectus ē. nā iuxta extensā
 et imperfectā habet significationem. $\pi\tau\epsilon$ cognationē
 habet cum $\omega\alpha\rho\alpha\lambda\iota\varsigma\mu\epsilon\lambda\lambda\omega$ quia utrunq; significat rem per-
 fectam licet $\omega\varsigma$ significet rem paulo ante perfectā. $\pi\tau\epsilon$
 uero multo ante $\alpha\delta\epsilon\iota\sigma\omega\varsigma$ autem habet cognationem cū
 futuro, ut $\tau\upsilon\psi\omega$. $\epsilon\tau\upsilon\psi\alpha$. et uidetur contrarium esse. quo-
 nam enim modo præteritum potest affinitatem habe-
 re cum futuro. contrariū enim est ut res præterita in fu-
 turo fiat. Sed licet dicere propter hoc $\alpha\delta\epsilon\iota\sigma\omega\varsigma$ et $\mu\epsilon\lambda\lambda\omega$
 inter se habere affinitatem. quoniam utrunque signi-
 ficat infinitum, siue indeterminatum et incertum, et e-
 nim $\alpha\delta\epsilon\iota\sigma\omega\varsigma$ incertus est. sic etiam $\mu\epsilon\lambda\lambda\omega$ incertus existit.
 Quæ cum ita sint nemo mirabitur non easdem con-
 sonātes in omnibus temporibus sed alias ī aliis inueni-
 ri, quia quæ tempora habent cognationem inter se illa
 easdem consonantes siue litteras habent, sicut ē $\epsilon\rho\epsilon\sigma\omega\varsigma$. et
 $\kappa\tau\omicron\tau$ ut $\tau\upsilon\pi\omega$. $\epsilon\tau\upsilon\pi\epsilon\rho$. $\omega\varsigma$ et $\pi\tau\epsilon$ ut $\pi\tau\upsilon\phi\alpha$. $\epsilon\tau\epsilon\lambda\upsilon\phi\epsilon\rho$.
 $\mu\epsilon\lambda\lambda\omega$ et $\alpha\delta\epsilon\iota\sigma\omega\varsigma$ $\tau\upsilon\psi\omega$. $\epsilon\tau\upsilon\psi\alpha$. At $\mu\epsilon\lambda\lambda\omega$ $\omega\varsigma$ & β . Θ & $\mu\epsilon\lambda\lambda\omega$ β . for-
 matiuas litteras coniugationis suscipiunt, quibusdam
 paucis exceptis sicut in sequenti figura annotatum est.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.2

α	Φάω.
ε	ῥάω.
ι	πῖω.
ο	ῥόω.
υ	δύω.
ω	ῥύω.

ἔκτῃ	ω	σα	λα	α	οι	ω
	ον	σα	κν	κν		

αι	παίω.
αυ	ῥαύω
ει	παίω
δυ	δύω
οι	οῖω
ον	κρούω.
υ	ἐπιύω.

χαρὰ κτῆσι κτλ.

¶ Dicuntur autem χαρὰ κτῆσι κτλ. eo quod sint, signa siue notæ cōiugationum. per ea enim cognoscitur unumquodq; uerbū quorū cōiugationis sit Nam quicquid præcedit ὠ fina lem χαρὰ κτῆσι κτλ. appel latur.

De augmento præteritorum

5
Ella

[illegible]

ῥοτ' ἄλυσσιν· οἱ αὖτε ἰσσοῖ· οἱ αὖτε οὐνοῦ· οἱ αὖτε οὐνοῦ· οἱ αὖτε οὐνοῦ·
 οἱ αὖτε οὐνοῦ· οἱ αὖτε οὐνοῦ· οἱ αὖτε οὐνοῦ· οἱ αὖτε οὐνοῦ· οἱ αὖτε οὐνοῦ·
 οἱ αὖτε οὐνοῦ· οἱ αὖτε οὐνοῦ· οἱ αὖτε οὐνοῦ· οἱ αὖτε οὐνοῦ· οἱ αὖτε οὐνοῦ·

Quando cunq; præpositiones nil plus significāt in
 compositione uerborum quam ipsa uerba simplicia
 fit consuetum augmentum in principio totius com-
 positi, ut ἐν ἐπὶ ἦνεπιν· καὶ οὐδὲν ἐν καὶ οὐδὲν. Si autem plus si-
 gnificant quam ipsum uerbum simplex, fit augmen-
 tum inter præpositionem & uerbum, ut παρὰ τοῦ πω-
 ρήκου· κατὰ γράφω κατέγραφο· Aduertendum est in
 his compositis præpositiones abiicere ultimam uoca-
 lem, uocali sequente tam ī præsenti quam in præteritis
 ut παρ' ἐχ' παρ' ἔχον· ἐξ παρ' ἐχ'· ἀπ' αὐρ' ἀπ' αὐρ'· ob-
 quam rem etiam in uerbis a consonantibus incipien-
 tibus cū in præteritis suscipiant & syllabicū augmen-
 tum pari modo præpositiones abiiciunt extremam uo-
 calem ut λέ' πω' λέ' πον· κατὰ λέ' πω' κατέλε' πον· At si uer-
 ba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue diphthongis
 præpositiones mutant tenues improprias aspiratas, ut
 ἀ' πομαι καθ' ἀ' πομαι· ἐ' πομαι μεθ' ἐ' πομαι· αἰ' ρέω καθ' αἰ' ρέω· πε-
 εἰ uero et ἀπὸ extremam retinent uocalem, et si cum
 uerbis a uocali incipientibus cōponantur ut περ' ἀπ'·
 περ' ἐχ'· προ' ἀγ' προ' ἦγον· προ' ἐργ' προ' ἔργον· Sunt quæ at-
 ticorum more in principio compositi augmentum as-
 sumunt, quorum simplicia in usu non sunt, ut ἀμφι-
 σβ' ητ' ἡμφι σβ' ἦτο· ἀντιβ' ολ' ἡντιβ' ολου· Quaedam in-
 trinsecus ut ἀπολ' αὐ' ἀπ' αὐ' ἡντιβ' ολου· ἐπιχ' εἰρ' ἐπ'

[illegible]

¶ Si autem Incipiat Verbum a consonate, Omnia præterita assumunt $\epsilon\psi\lambda\omicron\nu$ in principio. quod syllabicum augmentum appellamus, ut $\alpha\pi\epsilon\iota\rho\omega\epsilon\iota\alpha\sigma\iota\varsigma$. $\epsilon\alpha\pi\epsilon\iota\rho\alpha\iota\varsigma$. $\epsilon\alpha\pi\epsilon\iota\rho\alpha\iota$. $\epsilon\alpha\pi\epsilon\iota\rho\alpha$. $\epsilon\alpha\pi\epsilon\iota\rho\alpha\iota$. At $\omega\varsigma$. præter ϵ etiã assumit consonantem præsentis, ut $\tau\upsilon\pi\omega\tau\epsilon\tau\upsilon\pi\omega\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$. licet hoc non sit uniuersale omnibus uerbis ut in proprio loco latius dicetur.

Formationes Verborū Barytonorum modi in di indicatiui.

Ὁριστικὰ συνδυαστικὰ σύνεως.

Υπὸ α nullo fit cum sit thematotius uerbi. se
 τ cunda persona a prima fit, extrema in ες mu-
 tata τὴν ἑς καὶ δωδεκάς τὴν πτες. abiecto ἰ καὶ
 ἑὸς καὶ τὴν πτες ε diphthongo in η mutata.

Tertia a secunda persona fit abiecto σ καὶ δωρικῶς τυ-
πτε· καὶ ἀολιῶς τύπη.

αἰμα. ¶ Prima persona dualis numeri a prima plurali
 fit extrema syllaba in ὄν mutata. Nec mirum primā
 dualis personam formari a prima pluralis, licet nu-
 merus dualis ante pluralem esse uideatur, quia maiores
 et maxime æoles duali numero non utebantur, sed sin-
 gulari tantummodo et plurali, quod Diomedis quo-
 que auctoritate confirmatur, qui ait. Antiquitatis
 enim romani memores dualem numerum posterita-
 tis usu receptum quasi nouellum usurpare uoluerunt.
 Isnanque sicut a primordio sermonis a natura prodi-
 in obscuro habitus ignorabatur. sic diutius incertus
 inter utrumque numerum tam singularem quam plu-
 ralem latebat. Sero autem superuenientibus seculis
 scrupulosa curiositatis obseruationibus coeptus quasi
 intercalaris irrepfit. Et hac de causa apud ueteres raro
 reperitur. quoniam erroribus illaqueatis multiplica-
 tur et cætera. Sed aduerte quod quandoque pri-
 ma persona pluralis desinit in μῶν tunc prima persona
 dualis formari nō potest, duabus regulis inuicem repu-
 gnantibus. quarū prima ē quod dualis numerus uerbi
 natura appetit extremam syllabam desinere aut in τ
 in actiuis, aut in ὄ in passiuis et sic formandum fue-
 rat τὸ πρὸς μεθ' τὸ πρὸς τον. Altera regula est quod, omnis pars
 orationis suscipiens numeros debet formari per idem
 elementū ut τὸ πρὸς μεθ' τὸ πρὸς μεθ'ον. exceptis pronōibus
 primitiuis, quæ a regula declinant ut ἐγὼ ἐμὸν. σὺ καὶ σὺ
 ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς, et sic dicendum fuerat ἀπ'

τὸν τύπον μὲν τὸν πομπόν. διὰ τοῦ μ̄ Quare his duabus regulis
 repugnātibz, hac quidem appetente τ̄ illa uero μ̄, e-
 uenit ut neutra optinuerit formādi potestatem. quo fa-
 ctum est ut prima persona dualis numeri omniū acti-
 uorū oīno defecerit cū p̄ma p̄sona pluralis in μὲν sylla-
 bam exeat. ¶ Secunda persona a secunda plurali fit τ̄
 in ῥ̄ν mutata, ut τὴν περ̄ εἰς τὴν ἥ εἰς τὸν. potest etiam formari a
 secunda singularis numeri, abiecto τ̄ de diphthongo et
 σ̄, et addita τὸν τὴν ἥ εἰς τὴν περ̄. ¶ Tertia similis ē secun-
 da τὴν περ̄. Nam quando cūq; tertia p̄sona pluralis de-
 finit aut in τ̄ aut in μ̄ tunc secūda et tertia dualis nume-
 ri similes sunt, alioqui dissimiles. ¶ Γλωσσικὰ.
 ¶ Prima p̄sona pluralis fit a prima singulari ὡ magno
 in ὀ paruū mutato et addita μὲν ut τὴν πομπόν, ὡ δὲ
 ὡς τὴν ἥ οἰος. ¶ Secunda persona a prima fit penulti-
 ma ἰ ē et extrema in τ̄ mutatis τὴν ἥ οἰος τὴν περ̄. ¶ Ter-
 tia ē a prima fit extrema in σ̄ cōuerſa, et addita ῥ̄ pe-
 nultimæ, ut τὴν πομπόν τὴν ποιοι, et est similis datiuo plura-
 li p̄cipii eiusdem tēporis ut τὴν πομπόν τὴν ποιντος τὴν ποιοι.
 nā regula ē quod tertia p̄sona pluralis præsēntis tēpo-
 ris et futuri actiuorum similis est datiuo plurali parti-
 cipii eiusdē temporis. At τὴν πομπόν τὴν ποιντος dicūt ad simili-
 tudinē dī singularis. Quo in loco aduertēdum est qđ
 tertia persona uerborū desinens in τ̄ sequente uocali
 assumit ῥ̄ ut τὴν ποιοι εἰς τὴν ποιοι. quoniam τ̄ natura appe-
 tit ῥ̄ quando cūq; σ̄ præcedit ipsum τ̄ in fine
 dictionis siue actu siue potestate ut τὴν ποιντος τὴν ποιοι datiuo

ui plurales ἀπὸ τοῦ ἑὸς ἑως. et Φοίνιξ Φοίνικος. Sic i tertiis
personis uerborum in τ desinentibus ut τυτφοισιν πετυφα-
σιν. τυφουσιν. Attici tamen etiam sequēte consonāte ad-
dunt ν. Iones uero neq; cōsonante sequēte, neq; uocali
quod nos Athenis i arcu marmoreo Adriani impera-
toris scriptum ipsi uidimus αἰδεσσαμένης θυσίας ἡ παρὰ τὴν
αἰσ, et in fronte orientem uersus αἰδεσσάμενος καὶ θε-
σείας πόλις pro αἰδε εἶσιν ἀθήνας. et αἰδε εἶσιν ἀθηνᾶς. Si. n. π
additū fuisset uerbo substantiuo εἶσι νό abiecta fuisset
τ extrema uocalis p apostrophum. Hoc idē et ε facit cū
tertia psona uerbi in id desinat, ut ἐτυπεν ἐτυπεν. quod
nō faciunt secundæ personæ imperatiuorū et si in ε ipsæ
quoq; desinant, ut τυπέτω τυπέτω, Ετυπε fit a pri-
ma persona præsens externa in ον mutata, ac præpo-
sito ε syllabico incremento, quod cōmune est omnib;
præteritis uerborū a cōsonāte incipiētium ut τυπωό Ετυ-
πη. Vel sit agtō participii præsens tēporis extre-
ma syllaba abiecta, ac præposito ε incremento, ut τυ-
πων τυπέτω Ετυπη. Sed hicaduertendum est quan-
docūq; præsens incipit a ρ præteritū imperfectum ac-
cipere alterū ρ et hoc ut in eo seruetur spiritus præsens
temporis nam regula est spm̄ thematis et in aliis tem-
porib; seruandū esse, ut ελω. Ελω. ελω ecce hic serua-
tū est φ. Si igitur simplici ρ ptm̄ ipsectū scriberetur ne-
cessario tenui spiritu scribundū eēt. nā ρ et si in principio
dictiōis aspietur, nihilominus i medio duarū uocalium
in eadē dictiōe simplici, exilē spm̄ hēt, ut μέρος. χαίρω. φέ-
ρω. huius igitur grā ptm̄ ipsectū geminatū ρ hñc debet,

ut alterū qdē hoc est ī qd̄ prior syllaba definit exilē spm̄
hēat, alterū uero a quo sequēs syllaba initiū habet aspi
retur. quæ quidem syllaba in presenti cum p̄cipalis
sit aspiratur. nā quādocunq; duo ϣϣ inueniūtur siue in
simplici siue in cōposita dictiōe, alterum quidē exili spi
ritu, alterū uero aspirato scribitur, ut πῶρρῶ. ἀρρῶσος. ἀρρῶ
lestamen aspirationē oīno fugiētes utrunq; ϣϣ exili spi
ritu scribere consueuerunt, ut κέρρῶ. φέρρῶ. ἀπέρρῶ. πλε
ρῶ. φθέρρῶ. ἀπέρρῶ. Cur aut̄ alterū ϣ hocē primū exilē spiri
tū habeat hęc assignat̄ ratio. nā apud græcos nulla ē di
ctio aut syllaba quæ in ullā aspiratarū definat et p̄p̄ea
ubi aliqua earū gemināda est, prior mutatur in eam te
nuē quæ est ei p̄pria, ut ἀρρῶ. σπρρῶ. βάρρῶ. Si igitur
utrunq; ϣϣ aspiraret̄ eueniret, ut prior syllaba ī aspiratā
desineret quod apud græcos absurdum ē. Est igitur cō
munis regula huius litteræ ϣ q̄ quādocunq; ponitur ī
p̄ncipio dictiōis aspiratur tāq̄ media inter uocales et cō
sonātes, ut ϣῖμα. ϣῶ excipiūt̄ ϣῶρος. ϣῶριος et ϣῶριον. Quo
niā ī nōibus si p̄ma et s̄a syllaba a ϣ incipiāt, leuē spm̄ h̄re
debet. q̄ nō fit ī uerbis neq; p̄icipiis ut ϣῶριος. ϣῶριος. ϣῶριος
na si at̄ assumit secū aut syllabā, aut dictiōē definētē ī
uocalē, et fiat dictio una, geminat̄ ϣϣ p̄mū qdē hēt p̄silē
alterū uero daseā ut ϣῶριος. ϣῶριος. ϣῶριος. Poetæ
tamē ī p̄tis uerbis q̄ a ϣ incipiūt gratia metri simpli
ci ϣ scribere aliquando cōsueuerūt. cōposita ēt ab ὁ uni
co ϣ scribuntur ut ϣῶριος. ὁρῶς. ὁρῶς. ὁρῶς. habet, n. n. di
phthōgus pronuntiationem secundæ consonantis ἀμρ

εἰς τοὺς ἑξῆς ἁπλοῦς ἢ ἁπλοῦς ἢ ἁπλοῦς ἢ ἁπλοῦς ἢ ἁπλοῦς
 untur poetico more. ὁ μὲν γὰρ ὁδὸν αἰτίας. ἀνὴρ ἔν αὐτῃ.
 Tribus n. modis duplicat' ἢ ἢ aut p cōpositionē ut ἐπὶ ῥ
 ῥημα. aut p augmentū syllabicū, ut ἐρῥη. α. aut per na
 turam, ut πνῖρος. θνῖρος. quibus aut inest duplicatū na
 tura in his dubitāt nōnulli utrum hoc seruādum sit, an
 utrūq; habeat ψιλλῶν. Est et aliud incrementū quod tē
 porale appellatur, hoc est cum brevis uocalis in longā
 mutatur. quod cōmune est omnibus prāteritis uerbo
 rum a uocalibus incipientium, ut ἀκούω ἤκουεν. Iones ta
 men omnino respuūt incrementū tā syllabicū q̄ tem
 porale in omnibus prāteritis. ut τυπτε pro ἐτυπτε. ἀκου
 σε pro ἤκουσε. ἄφατο pro ἤφατο. Hoc idem et poetæ aliqui
 faciunt. Sunt et alia uerba a uocalibus incipientia quæ
 partim differentia cā partim ὁφωνίας p̄tim solo usu nō
 augētur in p̄cipio prāteritorū ut supra dictū est. ¶ Se
 cunda p̄sona a prima fit ὄν in ἔσ̄ mutata, ut ἐτυπτε ἔτυ
 πτες. Tertia uero a secunda abiecto σ̄ ut ἐτυπτε. ἔτιωμι
 κῶς τυπτεσκε. Quo in loco aduertendū est ἰωνας con
 fucuisse formare tertiā p̄sonā p̄teriti imperfecti, et primi
 & secunda oristi actiuorū omniū abiicientes incremē
 tū tā syllabicū q̄ tēporale & apponētes σκ̄ syllabā. Sed
 quia horū penultima uaria est secundū uarias uerborū
 cōiugatiōes, scire uelī q̄ sit penultia ī unaquaq; cōiuga
 tiōe. Nā tertia p̄sona p̄ti īperfecti oīum barytonox̄ ē hēt
 ante σκ̄ ut ἐτυπτε τυπτεσκε. ἔλεε λέγεσκε. ἔπειθε πείθεσκε.
 ἐφράζε φράζεσκε. ἔπειρε ἀπείρεσκε. ἤκουε ἀκούεσκε. Cir

cū flexorū uero & terminatorum in $\mu\iota$ p̄pria habet
 uocales quæ formatiua cōiugationū appellātur, hoc ē
 ē α \omicron υ . ē quidē formatiua est primæ cōiugatiōis tā cir
 cū flexorū q̄ terminatorū ī $\mu\iota$ α secūda. \omicron tertia. υ uero
 quartæ uerborū in $\mu\iota$ t̄m. quoniā circū flexorū tres sunt
 coniugatiōes, ut $\epsilon\pi\omicron\iota\epsilon\pi\iota\epsilon\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\tau\iota\theta\eta\tau\iota\theta\epsilon\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\beta\omicron\alpha\epsilon\beta\omicron\alpha\sigma\kappa\epsilon$.
 $\epsilon\sigma\eta\iota\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\chi\epsilon\lambda\omicron\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\delta\iota\delta\omega\delta\iota\delta\omega\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\lambda\delta\iota\gamma\mu\lambda\delta\iota\gamma\mu\sigma\kappa\epsilon$.
 ¶ At tertia p̄sona p̄mi aoristi oīum uerborū α hēt
 ante $\sigma\kappa\epsilon$ cū p̄pria sit uocalis primi aoristi, et formari
 potest a secūda p̄sona addita $\kappa\epsilon$ ut $\epsilon\tau\upsilon\chi\alpha\varsigma\tau\upsilon\chi\alpha\sigma\kappa\epsilon$ $\epsilon\pi\iota\eta\sigma\alpha\varsigma$
 $\pi\omicron\iota\eta\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\sigma\eta\sigma\alpha\varsigma\sigma\eta\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$. Si uero a tertia p̄sona for
 mare uoluerimus secūdū regulæ præceptionē ē in α
 iterū mutandum erit et $\epsilon\tau\upsilon\chi\epsilon\tau\upsilon\chi\alpha\sigma\kappa\epsilon$ & sic in aliis cōiu
 gationib⁹. ¶ Tertia uero p̄sona secūdi aoristi barytono
 & circū flexorū omniū ē habet ante $\sigma\kappa\epsilon$ ut $\epsilon\tau\upsilon\pi\epsilon\tau\upsilon\sigma$
 $\pi\iota\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\phi\lambda\epsilon\pi\epsilon\phi\lambda\epsilon\pi\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\delta\upsilon\pi\epsilon\delta\upsilon\pi\epsilon\sigma\kappa\epsilon$, cuius thema ē $\delta\upsilon$
 $\pi\epsilon\omega$. ω ē $\mu\upsilon\lambda\epsilon\mu\upsilon\lambda\epsilon\sigma\kappa\epsilon$ $\alpha\pi\tau\omega\mu\upsilon\lambda\alpha\omega$. ω . ¶ At tertia p̄sona
 secūdi aoristi uerborū in $\mu\iota$ easdē uocales habet, quas
 tertia p̄ti ī p̄fecti eorū dē uerborū. ut $\epsilon\theta\eta\theta\epsilon\sigma\kappa\epsilon$ sicut $\epsilon\tau\iota\theta\eta$
 $\tau\iota\theta\epsilon\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\sigma\eta\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$. sicut $\epsilon\sigma\eta\iota\sigma\alpha\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\delta\omega\delta\omega\sigma\kappa\epsilon$. $\epsilon\delta\upsilon\delta\upsilon\sigma\kappa\epsilon$.
 $\epsilon\lambda\iota\lambda\omega\delta\omega\sigma\kappa\epsilon$. $\alpha\upsilon\tau\alpha\rho\alpha\upsilon\tau\iota\varsigma\iota\omega\upsilon\pi\alpha\iota\varsigma\omega\varsigma\iota\upsilon\pi\omicron\mu\eta\tau\epsilon\rho\alpha\delta\upsilon\sigma\kappa\epsilon$ $\epsilon\iota\varsigma\alpha\iota\alpha\upsilon$
 $\pi\alpha$. $\alpha\upsilon\tau\eta\tau\alpha\epsilon\delta\upsilon$. Hoc autē imitati poetæ p̄mā ēt & secūdam
 p̄sonā singl̄m ac tertiā pl̄m, qm̄ oīno similis ē p̄mæ sin
 gulari horū tēporū hoc eodē mō formāt. ut $\tau\upsilon\pi\tau\epsilon\sigma\kappa\epsilon$ $\theta\upsilon$
 $\tau\upsilon\pi\tau\epsilon\sigma\kappa\epsilon\varsigma$ $\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\epsilon\sigma\kappa\epsilon\sigma\iota$ tertia pluralis. $\epsilon\delta\iota\delta\omega\sigma\kappa\epsilon$ uero & $\epsilon\epsilon\iota$
 $\pi\alpha\sigma\kappa\epsilon$. et $\epsilon\gamma\eta\omega\sigma\kappa\epsilon$ & similia quæ augumentū fiant, has
 nō sequūtur regulas cum ionica nō sint, Sed a uerbis ī

σκω deducitur hoc ē δὲ δάσκω ῥι πῆ δάσκω γινώσκω. **¶** Αἰ
 κα. **¶** Prima psona dualis nō fit ppter duas regulas in
 uicē repugnātes ut dictū est. Secunda uero a secunda
 plurali τε in τον mutata ut ἐτύπτε ἐτύπτετον. Tertia
 a secunda duali τε in τω cōuersa ἐτύπτετω, quæ in-
 ter se dissimiles sūt, cū tertia pluralis nec ī τ desinat nec
 ī αι. **¶** Γλωσσικά. **¶** Prima psona a prima singulari fit
 interposita με ut ἐτύπτεον ἐτύπτεομεν. Secūda a prima ο
 in ε et με in τε mutatis ut ἐτύπτετε. Tertia uero nō fit
 a prima plurali, nec pares habet syllabas sed magis simi-
 lis ē primæ singulari, ut ἐτύπτεον. Nam cum participiū
 actiuum definit in σ ὁρῶ τονον tunc tertia persona plura-
 lis par est syllabis primæ plurali. ut πτύφαμεν πτύφασιν. ē
 πτύφμεν πτύφσιν. quia participiū præteriti perfecti
 idest πτύφως in σ definitens acuit ultimam alioquin
 dispares sūt, et tūc tertia persona a gto sui pticipii fit ab-
 iecta τος syllaba ac ε cōi incremento addita ut τύπων
 τυπῶντος ἐτύπτεον. ut prima singularis, et τυφας τυφάμε-
 ρος, ἐτύφαν. et τυπῶν τυπῶντος, ἐτύπον. Et hoc de solis præte-
 ritis est intelligendū. nam præsens & futurum hāc regu-
 lā nō sequūtur. Inueniuntur tamen ἐδολιούσαν, ἀνὴ τοι ἐ-
 δολίον tertia psona plis pti ipfecti ἀπὸ τοῦ δολιέω. α. et ἐμάθο-
 σαν, pro ἐμάθον ἐίδον pro εἶδον et similia bœotorum si-
 ue chalcidicorū more, Cōsueuerūt. n. ipsi bœoti ī iis q̄
 nō hñt pticipiū ī σ ὁρῶ τονον, hoc ēī pto ipfecto, & in ābo-
 b' aoristis actiuorū pares facere et pma & tertiā psonā plu-
 ralis nūeri, ut ἐτύπτεομεν ἐτύπτεσαν et ἐτύφαμεν ἐτύφασαν et

ἐτύπμεν ἐτύπσαν. ἀντὶ τῆς ἐτύπων. contra uero i iis q̄ hēnt
 pticipiū i σ ὁζύρονον declinatū p τ hoc ē i aoristis passi-
 uis oīum uerborū subtrahentes penultima uocalē & se-
 quētē cōsonātē hoc ē η & μ p̄mā p̄sonā pluralis faciūt
 tertiā pluralē ut ἐτύπθημεν ἐτύπθεν ἐκοσμήθημεν ἐκοσμήθεν.
 ἀντὶ τῆς ἐτύπθησαν ἐκοσμήθησαν. i λαῶδες γὰρ αὐτὰρ ἐπεὶ ἐκοσμήσαν
 ἄμηνε μόνεσσιν ἐλάσσι. Etia in ptō īpfcto & fo aoristo uer-
 borū actiuorū in μι desinētū cū eius pticipiū desinat i
 σ ὁζύρον et declinet p τ i eadē p̄sona faciūt syncopā. nō
 tamē eodē mō ut ἐφάμεν ἐφάν. ἐσημεν ἐσαν. ἐβημεν ἐβαν. ἐδυ-
 μεν ἐδυν. pro ἐφασαν ἐσησαν ἐβησαν. i λαῶδες δὲ οἱ δαῖτες κτλ
 πένχεέδω, μνήσαντο δὲ χάρμης. pro ἐδυσαν. τῷ. ¶ T ἐτύφα
 a futuro fit extrema syllaba i φα mutata. Vbi aduertēdū
 ē ptm̄ p̄fctm̄ quo ad ultimā & p̄ultimā syllabā fieri a fu-
 turo, sed quo ad p̄ncipalē a ptō īp̄fctō fit ut q̄busdā pla-
 cet. nā si ptm̄ īp̄fctū īcipit a lōga siue t̄na siue positiōe
 ab eadē īcipit & ptm̄ p̄fctū ut ἦχον ἦχα ἑσπερ) ἑσπερα ἦ-
 χον. n. hēt p̄mā naturā lōgā hoc ē ἦ ἑσπερον uero positiōe
 qa post ē uocalē breuē duā sequunt̄ cōsonātes σ. f. & τ
 si a breui aut a coī tūc ptm̄ p̄fctū duplicat p̄ntis cōso-
 nātē cū coī augumēto ē, ut τίπω ἐτύπτον τίτυφα. ἐλεῖν ἐ-
 λεῖνον ἐλέεκα. nā ἐτύπτο p̄mā hēt breuē qm̄ post ē sola
 & simplex cōsonās sequit̄ uidelicet τ ἐλεῖνον uero cōem
 quia post ē duā sequūt̄ cōsonantes ex quib⁹ p̄or ē mu-
 ta hoc ē κ. altera uero liqda hoc ē ρ. nā muta cum liqui-
 da siue imutabili hoc ē λ. μ. ν. ρ. cōem faciūt syllabā.
 Incipiētia t̄na ρ & χ nō reduplicant p̄ntis consonan-
 tem licet sit muta cum liquida δα τὴν λακοφῶριαν

ut *τὸν ἐλπίδα* & *τὸν ἐλπίδα*. Etiam incipi-
 entia a *ρ* nō reduplicat. ut *ῥέπειρα*. nō *ῥέπειρα*. at
ῥέπειρα & similia poetica sūt. Quæ uero a *δ* incipi-
 piūt gemināt quidē cōsonātem, densis tamē ī proprias
 tenues mutatis cū iter se *ἀντίποινα* sint, & una p alia pona-
 tur. ut *δένω* *πένυα*. *φράζω* *πέρυα*. *χαίρω* *κίχα*. Inue-
 niūtur *μῆμναι* *ἀπὸ τοῦ μᾶμαι* *ῶμαι*. et *ἐκπναι* *ἀπὸ τοῦ*
κτᾶμαι *ῶμαι*. & *πέπταμαι* *ἀπὸ τοῦ πτᾶμαι* *ῶμαι*. ī quib⁹ p̄m
 priorē repetit cōsonantē, licet nō sit muta cū liquida.
 quo ī loco sciri uelim priorē geminatarū syllabā com-
 munē esse, q̄a *μν*. *κτ*. & *πτ*. secundū Herodianū cōem
 faciūt syllabā in metro sicuti muta cū liquida. Quo ad
 ultimā uero et penultimā p̄m p̄fectū fita futuro extre-
 ma ī *φ* mutata ut *τύψω* *πέτυφα*. & hoc in p̄ma cōiuga-
 tione barytonorū ī qua futurū hēt *φ* & p̄m *φ*. ī *φα* uero
 futurū hēt *φ* & p̄m *χ* ut *λείω* *λείξω* *λείλεχα*. At ī oībus ali-
 is coniugatiōib⁹ t̄a barytonorū quā circumflexorū, &
 terminatorū in *μι* futurū habet *σ* & præteritum *ι* ut
πείθω *πείσω* *πέπεικα*. *φράζω* *φράσω*. *πέφρακα*. *αἰνέω* *αἰνέσω*
ἠκύναι. *ποιέω* *ποιήσω* *πέποινηκα*. *τίθμι* *θήσω* *τέθεικα*. καὶ τὰ
λοιπὰ. ī quibus *σ* extrema futuri syllaba ī *κα* mutata
 fit præteritum perfectum. Verba tamē q̄nta coniuga-
 tionis & si actu non habent *σ* in futuro *διὰ τὸ κα*
κοφωρίαν natura tamen illud appetunt cum sit propria
 consonans futuri. Aeoles enim per *σ* huiusmodi
 futurum enunciare consueuerunt. quo in *κ* conuer-
 so ac īmutabili manente fit præteritū perfectū ut *λάλ*

λω. φαλῶ κοιρῶς καὶ φαλῶς αἰολιῶς. ὧς ἔφαλκα. ἀπὶ ρω ἀπὶ
 ρῶ δ' ἀπὶ ρῶ ἔπαυσα. Habentia uero μ, seruant quidē
 ipsum μ in präterito perfectō, sed interponūt η̄ inter
 μ et κ propter ineptam consonantium structuram,
 debebat. n. esse ab eo quod ἔ νέμω νέμῳ νέμεμα. et ab eo
 quod est βρέμω βρέμῳ βέβριμα, at νενέμηκα dicimus
 et βεβρέμηκα. nā μ ante κ neq; in cōprehensione syllaba
 rū neq; in distictione ponitur. idcirco huiusmodi uer-
 ba aberrauerunt a barytonorū uerborum regula et se-
 cuta sunt circūflexorum formā. et hæc sunt quæ ab āti-
 quis ānotata inuenimus. Δέμω δὲ δέμηκα καὶ συνηοπή δέ
 λμηκα. νέμω νενέμηκα. βρέμω βεβρέμηκα. τρέμω πετρέμη-
 κα. τέμνω καὶ τέμω πέτέμηκα δ' συνηοπή τέτμηκα. κάμνω δ'
 καμῶ κακάρμηκα δ' συνηοπή κέκμηκα γίμω γήμηκα. ¶ De
 finētia uero in ρῶ non seruant η̄ in präterito actiuo
 sed ἰ γ̄ coruertunt. et hoc propter κ sequens (nam ρ̄
 ante γ̄. κ. ζ̄. χ̄. semper uertitur in γ̄) ut φαίνω φανῶ πεί-
 φα. μένω tamen μεμίνηκα facit tanq̄ a themate circū-
 flexo deductum. At disyllaba habentia ante η̄ siue τ̄ si-
 ue ε̄ diphthongū, siue ῡ prorsus abiiciūt ρ̄ in präteri-
 to ut κείνω κέκεκα κτείνω κέτακα. θύρω τέθνηκα. sed hæc
 pauca sunt. Penultima etiam eandem habet präteritū
 cū futuro. ut τύψω πέτυφα. πείσω πέπεικα. Excipiuntur
 disyllaba primæ et secundæ coniugationis habētia ε̄ in
 penultima præsens in quibus attici faciunt propriū
 präteritū mutātes ε̄ in ὀ ut κλέπτω κέκλεφα κοιρῶς καὶ
 κέκλωφα ἄτληως πέμπω πέπεμφα κοιρῶς δ' πέπεμφα ἄτληως

δεδοικα

Annotatur et uerba disyllaba quae cōiugatiōis quae
ī penultia futuri hēnt ē quo ī ā mutato faciūt prateritū
ut *απερω. αφεω* ē *απαφια. φειρω. φερω* ē *φθαφια*. Hoc ē ad
uertēdū ē qd oē ptm ī *κα* lōgā hñs penultimā si abiicit
ū corripit eandē penultimā ionū more ut *βέβηκα βέ
ββα. έστκα έστα. δέδωκα δέδωκα* *μει. μει. έγνηκα έγνωκα. πέδωκα*
ēt & *λείνωκα* corripit penultimā qđ ī futuro pducta
sit. v. n. anceps ē. ¶ Secūda psona a prima apposito σ
ut *πέτυφας*. ¶ Tertia ē a priā α in ē conuerso *πέτυφε*.
¶ Διὰ priā psona nō fit. secūda *πέτυφατο* & fit uel a
priā singulari addita *ον* uel a *φα* plurali *τε* ī *ον* mutata *πι
τύφατε πέτυφατον*. tertia secūda similis ē. ¶ *Γλωσσικα*.
Prima psona a pma singulari addita *μην* *πέτυφα πέτυφα
μεν. η δωρικως πέτυφамεs*. *φα* psona a priā fit extrema ī *πε
cōuerfa πέτυφατε*. tertia ē a prima *μην* in σ cōuerfa *πέτυ
φασ*. *δωρικως πέτυφαντι*. sicut *έστηκαντι έστηκασ*. *θέονκασ*
εν αδωνιαζουσας *ως έτυμίστηκαντι*, *και ως έτυμεινδυντι*.

De praterito attico.

Vā docūq; uerbū īcipit a mutabilib⁹ uocalib⁹ ui/
delicet ab *α* *ε*. & *ο*. sequente consonate in quā nō
desinit pma syllaba sed q potius sit picipiū secūda ut
ερω nec a longa īcipiat uerbū ut *αρω*, Attici faciunt
ppriū ptm actm mediū & passiuū pncipales duas lrās p
sentis preponētes cōi ptō & tertiā syllabā a pncipio cor
ripiētes si triū syllabarū numerū excesserit. ut *απερω ηρω
καλοιρας η αγνηκα ατηλωσ. και απερμαι* ptm passiuū. *α
κουνω ηλουκα. ε ηλουα* *μει. μει. ε αμνηκα ατηκως αλειφω ηλφ*

φα. κοινῶς καὶ ἀλλήλῃ φα. ἀττικῶς. Quo in loco illud sci
 endum est præteritum actiuū et passiū atticum non
 esse pauciorū quatuor syllabarum. uult enim habere
 principalem syllabam præsentis temporis & eam sem-
 per breuem. quoniam præteritū atticum nunquam a
 longa principiū habet. nā nihil aliud ē atticū augumē-
 tum quam quædā reduplicatio et oīs reduplicatio bre-
 uis ē et cætera. Secundam & tertiam per eandē consonantē
 geminatā. Quartā uero per formatiuam literā præte-
 riti perfecti, quā græci χαρὰ τῆς ἰστικῆς appellāt, ut ἐρῆει
 καὶ ἐρῆισμαι ἀπὸ τοῦ ἐρίζω idcirco ἐδίδου καὶ ἀπὸ τοῦ ἐδῆκα qđ
 est præteritum actiuum atticum regulariter formatū
 ἀπὸ τοῦ ἦκα. cuius thema est ἔδω assumpsit δδ syllabam
 κατὰ τὴν τασιν. ut ī eo eadem consonans præsentis hoc
 est Δ in secūda et tertia syllaba repeteretur et sic ex tri-
 syllabo tetra syllabū, factum est ἀγῆοκα uero hoc eodē
 modo formatum ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. ἦχα ἢ ἀττικῶς ἀπῆχα ἢ ἐπε-
 ιτάσει. ὅτι γὰρ συλλαβῆς ἀπῆχκα abiecit alterum γ διὰ τὴν
 ἀλλοφώνίαν. Medium uero præteritū trium esse posse.
 nam primā syllabā eandē esse oportet cū prima præ-
 sentis, sicut in actiuo et passiuo. secūda uero et tertiā per
 eandē cōsonantē geminatam enunciari oportet. quæ
 quidē cōsonans ēt formatiua litera ē præsentis tempo-
 ris, et ptī mediū. ut ἀρω ἦκα καὶ ῥῆι ἦκα κοινῶς ἀρω ἦκα ἀττικῶς
 cuius extrema p ῥ quæ ē ei propria formatiua, enūciat
 et eadē bis repetitur ī secūda et tertia syllaba secundum
 regulæ præceptionē & ἐδω ἦκα καὶ ῥῆι ἦκα. & ἀττικῶς ἐδῆκα

ὁ λω ὁ λο λα. ὁ πω ὁ πο πα. In quibus superfluum est dicere
 quanta sit ultima quæ a principio tertia existit, cum il-
 lud constet præterita omnia in α desinentia finalem
 syllabā corripere. Sunt quædam uerba ab ο incipiētia.
 quorū præterito solū ε attici præponere consueuerūt.
 ut ὄρα λα. ἐώρα κα. ὦρα. ἔωρα. unde ἀνέωρα. ὥσμαι ἔως -
 μοι. ὠνήμαι ἔωνήμαι. at εἰκα medium præteritum ἀπό το
 οἰκα. cuius thema hoc εἰκω non ab ο sed ab ε diphthon
 go principium habet, idem patitur. hoc idem faciunt
 in præterito imperfecto ut ὄρω ἔωρων. ὠνούμαι ἔωνούμην.
 Et in aoristis ut ἦκα. ἔηκα. ἔηκασ. ἔηκε. unde ζῆναι εἰπα
 ἔειπα. ἔειπας. ἔειπες. unde προσέειπε. ὡσάμην ἔωσάμην. μὲν δὲ
 ἀπὸ το ὠομαι. sed hæc magis poetica sunt. Inqui-
 bus aduertendum est uocales præteritis communibus.
 atticorum more præpositas præsentis seruare spiritum
 ut ἐλδύω ἡλδυσα. ἐλῆλυθα. ἀνδάνων δανον. ἐνδανον. ὄρω ἔωρων.
 ἐώρακα. ὠνῶ ἔωνηκα. ἔωνήμαι. Est enī regula. ὅτι τὰ ἀττικῶς
 αὐξαρόμηναι τὸ πνῦμα το ἐνεσῶρος φυλάττειν. hoc εἰς atticæ
 aucta spiritum præsentis seruant. sed quoniam dictum
 est tertiam syllabam corripendam esse. aduertendum
 est quo pacto id sit faciendum. quia α mutatur in ε ut
 ἀλῆθω ἡληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλικα ἀττικῶς. ὦ in ο ut ἐρωτῶ
 ἠρώτηκα ἐρηρώτηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthong⁹ εἰ. uel ὦ.
 uel οἰ. uel ὠ. εἰ quidē abiicit ε ut ἀλέφω ἡλέφα ἀλήλιφα. ἐρή-
 ρεικα. τῇ ἀπὸ το ἐρεῖδω νό abiicit ε nec coincidat cū hoc
 præterito ἐρήρεικα cuius thema est ἐρεῖδω διὰ το ἵ qd con-
 τέδο significat hoc idē facit & eius præteritū mediū, &
 passiuum

passiuū, ut ἐρράδα ἐρρήραδα. ἐρρησμαι ἐρρήσμαι. ἐρρησάμενοι ue
ro tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τῆς ἐρρήρασαι tertia sin
gulari ἀπὸ τῆς ἐρράδα corripit tertiā nō ē sed ἰ abiiciēdo cōtra
regulam viam dictam qđ factū est nō atticorū more sed
ionum. ὅν abiicit ē ut ἐλάνθη ἡλάνκα ἐλάνκα & ἄλῃ ἐλάν
θη. οἱ uero abiicit ἰ ut ἐποιμάζω ἐποίησα, ἐποίησα. οἱ ue
ro abiicit ὄ, ut ἀπέκω ἡπέκα & μέσος ἡέσα & ἀπὸ τῆς ἀνέκα. Est
autē quādo dores ἰ huius modi ptis atticis tertiā natura
longā seruāt, ut ὄρω ὄρηστω ὄρηκα. ὄρωρηκα. ἀλῆλμμαι etiā
qđ ab ἡλεμμαι praterito cōi fit cuius thema ē ἀλείφομαι
tertiā hēt productam non tamen natura cū ex ἡ di
phthōgo abiectum sit ē sed positione. quoniam non li
cuit ullo modo abiicere μ consonantē quæ extremam
syllabam præcedit cum sit de eius formali essentia qđ
quidem accidit omnibus passiuīs prateritis quæ ante
μαί finalē aliquam habent consonantem ἀλάλημαι ue
ro et ἀπάχημαι αἰολικὰ sunt & præsētis temporis uerbo
rum in μι ut eorum testantur pticipia hoc est ἀλαλήμε
ρος, ἀπαχήμερος. quæ accentum habent in antepenulti
ma, sicut πινέμερος ἀπὸ τοῦ πίνεμαι. ἀλαλέκτεμαι ēt ut qui
busdam placet præsētis tēporis est. Sed de his in tracta
tu uerborum in μι plenius dicitur. Sciendum est etiā
quando præsens incipit α siue μ atticis abiicientes
primum α siue primum μ et interponentes ἰ facere
propriū prateritum ut λέιβω λέιβφα λοιβῶς, καὶ εἰλε
φα ἀπὸ τῆς ἐλεῖν μέτρομαι μέμαρμαι λοιβῶς, καὶ εἰμαρμαι.
ἀπὸ τῆς ἐλεῖν.

Τὸ περὶ τῆς τελείας.

Τὸ τετύφειν. fita präterito perfecto extrema ἰ ἄν mu-
tata ut τετύφα ἰ τετύφειν. Habet. n. eadē principalē
cū präterito perfecto a uocali incipiente. ut ἀκούω ἡκού-
κα. ἡκούλειν. ἀπείρω ἰ ἀπείρηκα ἰ ἀπείρηκειν. si uero präteritū ἰ
perfectum incipiat a consonante ab eadem et präteri-
tū plusq̃ perfectum principiū habet. præposita etiā. ἰ uo-
cali ut τετύφα ἰ τετύφειν. λέλειχα ἰ λελέχειν. Hoc in loco
illud ἀνοτάνδū ē quod quēadmodū attici faciunt p̃pri-
um präteritum perfectū actiuū, medium, & passiuum
quādocūq; uerba, incipiunt ab aliqua mutabiliū uo-
calium hoc est α. ε. et ο præponentes duas principales lit-
teras præsētiscōi präterito, ac penultimā corripientes.
eodē modo faciunt et präteritum plusq̃ perfectū eorū-
dem uerbor̃, augētes insup̃ principalē uocalem. quæ
semper in prō perfecto attico corripitur. qm̃ regula est
uerba a breui uocali incipientia, in präterito plusq̃ perfe-
cto attico tēporaliter augeri. ut ἀγῶχα ἡγῶχεῖν. ὀρώρυχα ὠ-
ρώρυχειν ἀκῆκα ἡκῆκειν. Excipitur ἐλήλυκα & μέ-
ἐλήλυθα quod ἐλήλυκειν et ἐλήλυθειν facit absq; augmento. Excipit̃
etiam ἐώλειν medium präteritum plusq̃ perfectū
ἀπὸ τοῦ ἐώλεα, et ἐώλετο ἀπὸ τοῦ ἐώλεα et ἡώλειν. ἀπὸ τοῦ ἡώλεα
quorum prima corripitur, media uero producit̃. κα-
θ' ὅτι βίβαστον τοῦ χεῖν hoc est p̃ transitionē tēporis, nam
ἡώλειν et ἡόρειν. et ἡόλειν dicēdum fuerat secundum at-
ticorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum est
iones dissoluētes ἰ diphthōgum primæ personæ in εἰ

et abiiciētes ᾱ, ἐπετύφεα dicere ἀπὸ τοῦ ἐπέφην et ἐπε-
 ποιήκα ἀπὸ τοῦ ἐπεποίησεν. At in tertia p̄sona dissoluētes εἰ.
 in duo εἰ ἐπετύφει ἀπὸ τοῦ ἐπετύφην καὶ ἐπεποίηκε ἀπὸ τοῦ ἐπε-
 ποιήκα dicere et ἦδε ἀπὸ τοῦ ἦδεν. ἰλιὰδος σ' οὐδέ τις ἄλλος ἦδε
 ἐν, ὅτε θεῶν οὐτέ τι θνητῶν ἀνθρώπων. Cur autē abiiciunt ᾱ
 in prima p̄sona hæc assignatur rō, nā ᾱ ἀπωσις ἢ ἀπελὼν
 πλὴν ὅτι τὸ ᾱ hoc ē abiectiuū. nisi dictio ex declinatiōe
 in ᾱ designat. ut ἡ μοῦσα πλὴν μῦσαν ἐτύφα ἐτύφαν tertia p̄so-
 na pluralis prima aoristi. sed in his quæ patiūtur et ubi
 nulla ratio inflexiōis ἰ ᾱ cogit desinere, omnino illud
 abiicit, ut ξέρην ξέρει nō autem ξέρειαν, solutiōe ἢ ἰ εἰ
 et ἦν εἰα et ἐπετύφην ἐπετύφεα. Dissoluūt quidē α diphthō-
 gum in εἰ ἰ prima p̄sona cum α sit, formatiua litera pri-
 mæ p̄sonæ ut ἐτύφα, ἐτύφα. At in tertia p̄sona ἰ duo εἰ
 qm̄ ē est formatiua 1ra tertiæ p̄sonæ ut ἐτύπτε, ἐτύφε, ἐτύ-
 φει. (Loquor de ἰ tegris dictiōibus, nā ἐβόα ex synaresi
 est ἀπὸ τοῦ ἐβόαι.) Attici uero cōtrahētes ε & α ἰ ἢ in pri-
 ma p̄sona & duo εἰ etiam in ἢ in tertia p̄sona dicūt
 ἐπετύφην ἐγώ & ἐπετύφην ἐκεῖνος, ἀπὸ τοῦ ἐπετύφην ἐγώ. καὶ ἐπε-
 τύφην ἐκεῖνος. hoc est uerberaueram ego, & uerberauerat
 ille. sic ἐκεχίμην ἐγώ, καὶ ἐκεχίμην ἐκεῖνος, ὅς παρὰ τοῦ ἐκεχίμην ἐγώ
 ἐκεχίμην πρὸς δοκῶν τὸν αἰχλόν, ἀπὸ τοῦ ἐκεχίμην ἐγώ πρὸς
 δοκῶν. sic ἦδην ἐγώ καὶ ἦδην ἐκεῖνος. ἰλιὰδος α. ὅς ἦδην τὰ πόντα
 τὰ τεσσάρων. πρὸς τεσσάρων. ἀπὸ τοῦ ἦδεν. tertia p̄sona in
 quibus nulla uidetur ratio cur extremæ syllabæ tam
 primæ q̄ tertiæ p̄sonæ ἰῶτα sit subscribendū, & si in
 quibusdā codicibus inueniatur, qđ scriptorū errore ar-

bitror potius accidisse q̄ ulla ratione. Secūda .n. p̄sona
 & tertia singularis numeri pares uolūt hēre uocales cū
 p̄priis primis p̄sonis quando sūt pariū syllabaꝝ, ut ἐ
 τυπιν ἐτυπῶν ἐτυπε. τυττα τυτα τυτας τυττε. Si igitur p̄
 ma p̄sona p̄ unam uocalē legitur, ut ἐλε χῆρην ἐγώ, et secū
 da p̄sona et tertia p̄ unā uocalē legēda sūt. sicut ī magno
 etymologico. Eustathi⁹ tamē ἐν τῷ τῆς ἰδυσίας sup̄ his
 tradit nō simpliciter ex iis quæ sūt ἡδεῖν et ἐπεποιήκειν
 et similia p̄ solutionē ἡδεα et ἐπεποιήεα facta eē sed ex at
 ticis hoc ē ἡδῃ et ἐπεποιήῃ quæ ab eis uidelicet ἡδεῖν et ἐ
 πεποιήειν facta sūt. tradit .n. heraclides atticos talia p̄teri
 ta plusq̄ perfecta ī nō solo terminare dicentes ἡδῃ ἐπεποιήῃ
 ἐνενοήῃ. Et sic ait Panætius scripturas habere apud Pla
 tonē. & thucidides huiusmodi consuetudine attica u
 sus ē. et has diuisiones ex his dicit Iones p̄prie profer
 re ἡδεα dicētes resolutionē nō in εἶ hęc Eustathius. Sed ut
 cunq; accipe uoluerimus siue ex solutione crasim fieri
 ἡδεα ἡδῃ siue ex crasi solutionē ἡδῃ ἡδεα apparet ī ὧτι nul
 lo modo extremæ syllabæ subscribendū esse. At in pri
 ma syllaba hui⁹ ptī ἡδῃ subscribit̄ atticorū more qui
 ī ptōꝝ in nō mutare consueuerūt siue solum siue in di
 phthōgo ut ἐδωάμῳ ἡδωάμῳ ἐβλάμῳ ἡβλάμῳ. sic ἡ
 δεῖν ἀπὸ τοῦ εἶδα μέσῳ τῷ. ποπῇ τῷ εἶς ἢ εἰς ἡγεγεγῆ μῆνον τῷ
 ἰεῖδα τῇ in usu nō est sed οἶδα. Dores ēt has tertiās p̄sonas
 p̄ nō enūciare cōsueuerūt θειόμειρος ἢ πῆα τῆνος ἐλαμον ἐν ὧ
 φθαλμοῖσιν ὁ πῶπῃ pro ὁ πῶπει. Secūda p̄sona a p̄ma fit ἢ ī
 σ̄ mutato ἐπετύφειν ἐπετύφει. Tertia a secūda abiecto σ̄ ἐπ
 τύφει

ἐπετύφει κωνῶς ὡς ἐπετύφην ἁπλῶς ὡς δὲ κωνῶς ὡς ἐπετύφει ἰω-
 νικῶς. **Σ**εγυῖα. Secunda persona a secunda plurali π
 ἰ ῶν mutata ἐπετύφετε ἐπετύφετον. Tertia a secunda dua-
 li πῶν in τῶν conuersa ἐπετυφέτην. **Π**ρῶτη. Pri-
 ma persona a prima singulari interiecta με ἐπετύφην ἐπέ-
 φημεν. Secunda a prima μεν in πῶν conuersa ἐπετύφετε.
 Tertia etiā a prima μεν in σάν conuersa ἐπετύφσαν, καὶ
 ἀπὸ τῶν ἰωρικῶς ἐπετύφσαν ὡς ἡδύσαν. **Α**όριστος. β'.
Τυφά a futuro fit ὦ in ἁ mutato, accōmuni augu-
 mento siue syllabico. siue temporali præposito.
 seruata ēt eiusdem futuri cōsonante ante ἁ, finalem ut
 τυφῶ ἐτυφα ἀγοράζω ἀγοράσω ἡγόρασα. Excipiuntur ἐπὶ
 ἀπὸ τοῦ ἔω, et ἡνεγχα ἀπὸ τοῦ ἐνεγχα. quoniam nō seruāt
 cōsonantem futuri nā enūciandi fuerant, alter per φ ut
 ἐφῶ ἐφθα. Alter uero per ζ ut ἐνεγζῶ ἡνεγζα. Excipiun-
 tur et ἐθνα ἀπὸ τοῦ τίθμι, & ἐδῶκα ἀπὸ τοῦ δίδμι. καὶ ἡκα
 ἀπὸ τοῦ ἵημι ῥ πῆμω hoc ē mitto. qui quidē ἀόριστος licet
 enunciandi fuerāt per consonātem suorum futuroꝝ
 hoc est σ ut ἐθισσῶ. ἐδῶσσῶ. ἡσῶ. in usu tñ habētur. p κ. Ab
 ἐπὶ tamen fit ἐπὶ πῶν ἐπὶ πῶ τῶ ῥ προσκτικόν sicut ab ἐτυφα
 τυφῶ μ τυφῶ τῶ οδυσσεύς ὅ οἱ δὲ ἄλλοι μένε τῶ τῶ ἀολλέες, ἐπὶ τε
 δῆσῶ δμῶσι. ἃ ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ ἐπὶ τε δῶς τὰ πρῶτα θεοί,
 καὶ γῆα γένοντο. et ἐπὶ πῶν ἐπὶ πῶν τος. καὶ ἐπὶ πῶν μῶ. **Θ**. α. unde
 ἀπεισάμην. Ab ἡνεγχα uero ἡνεγχα μῶ. **Θ**. α. unde
 ἐνεγχα ἐνεγχα ἄδω ῥ προσκτικόν q̄ his duobus ἀόριστοις
 euenit quia π et τ & si mutæ sint, sūt tamen dimidium
 consonantium eorum futurorum hoc est φ et ζ. nam

φ uim habet π et σ. ξ uero η & σ ὁ ἥρωδιανός φησὶ. ὅτι
 οἱ φυλάξαντες ὧς ἡμῖν τοιοῦτον χεῖρον ἐκλήθησαν εἶπα γὰρ ὧς φη-
 λεν εἶφα. ὅς ἡνεμα ὧς φηλερ ἡνεγξα. excipiuntur etiam ἐ-
 χενα ἐχνα ἀπὸ τοῦ χένω & ἐλνα ἀπὸ τοῦ κένω καὶ ἔσενα ἀπὸ τῶ σένω.
 Ἐλδνα ἀπὸ τῶ ἀλδνω qui cum omnino abiiciant futuri
 consonantem pure enūcianur. Penultima uero eādē
 habet cū futuro & uniuersaliter natura aut positione
 productam ut ἀκονῶ ἡκονσα, τυψῶ ἐτυφα. aliquādo uero
 natura et positione ut ἡμφα. sed quoniam penultima
 futuri nō semp̄ existit lōga sed aliquādo cōmunis ut δύνω
 δύνω Aliquādo uero breuis, sicut in uerbis quinta cōiu-
 gationis. Aduertédū quomodo ea producat in pri-
 mo aoristo. Nam si penultia futuri circumflexi huius-
 modi uerborū ᾠ ab ipso themate fuerit uertitur in ἡ in
 primo aoristo. ut φαλῶ φαλῶ ἐφηλα. ἀγαλῶ ἀγαλῶ ἡγη-
 λα si ᾠ ἀπὸ φα αἰ διφθόγηται εἰς εῶρα, similiter ἡ uertit̄ εἰς
 ἰωρι καὶ ut καθαίρω καθάρῳ ἐκάθηρα χείρω χενῳ ἐχνα. Hoc
 idem et Attici faciunt ut μιάνω μιανῶ ἐμίηνα σημαίνω ση-
 μανῶ ἐσημνα καὶ ἐσημναμῶ. Cōmuniter uero ἐσημνα. et
 et ἐθέρμνα et ἐχλῖνα dicit̄ a existēte lōga. si ε, assumit̄ ἡ
 ἡ diphthōgum. ut σπερῶ σπερα. si ἡ breuis, aut ὅ pducū-
 tur (bitéporex. n. sunt) siue ancipites ut κένω κενῶ ἐκε-
 ρνα. δύνω δυνῶ ἐδυρα. sunt et qui penultimam correptā ser-
 uant ut ἐτέλεισα. ἐσύνεσα. ἐγύλασα. ἡνεσα. ἐφρασα. ἐπῆνεσα.
 ἐπῆνεσα et ἡροσα. quam poetæ duplicato σ̄ rationabili-
 ter producūt. ut ἐτέλεσα. ἐσύνεσα. ἐγύλασα. secunda, per-
 sona, a prima fit addita σ. ut ἐτυφα ἐτυφας. Tertia a pri-
 ma ᾠ in ε̄ mutata ἐτυφε. ἘΔηκᾶ. Secunda persona, a se

cunda plurali fit $\pi\epsilon$ in $\pi\omega$ cōuerſa $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha\pi\epsilon$ $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha\rho\upsilon$. Ter-
tia uero a ſecunda duali $\pi\epsilon$ in $\pi\omega$ conuerſa $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha\pi\omega$
Πλῆθος. Prima perſona a prima ſingulari addita
 $\mu\epsilon\upsilon$ ſyllaba ut $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha$ $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha\mu\epsilon\upsilon$ Secūda a prima $\mu\epsilon\upsilon$ in $\pi\epsilon$
mutata $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha\pi\epsilon$. Tertia uero nō a prima plurali ſed a
gō ſui participii fit, cū nō ſit oxytonū abiecta $\pi\omega$ ſylla-
ba, ut $\tau\upsilon\lambda\alpha$ $\tau\upsilon\lambda\alpha\nu\theta\omicron\varsigma$ $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha\mu$. Ἀόριστος. β.

¶ Ecundus aoriſtus actiuoꝝ a priori fit mutata fi-
nali ι in breuem, & figuratiuo poſito ante \omicron in loco
eius litteræ quæ finalem præcedit in primo aoriſto & ē
pariū ſyllabaꝝ cum primo ſi ſit a barytono themate,
ut $\tau\upsilon\pi\omega$ $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha$ $\epsilon\tau\upsilon\pi\epsilon\upsilon$. Si aut a circūflexo, minuitur una
ſyllaba, ut $\delta\delta\upsilon\pi\omega$ ω $\delta\delta\upsilon\pi\omega$. $\epsilon\delta\delta\upsilon\pi\omega$ $\epsilon\delta\delta\upsilon\pi\omega$. Quia quā
docunq; futuru in primum ſuperat præſens circunfle-
xū tūc medium p̄m minuitur una ſyllaba ab actiuo.
Secūdus aoriſtus a primo. ſecundū futuꝝ a primo, abii-
ciendo penultimā uocalē & conſonantem ſequentem
hoc ē κ ut $\kappa\tau\upsilon\pi\omega$ $\kappa\tau\upsilon\pi\omega$. $\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon\kappa\tau\upsilon\pi\omega$. $\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon\kappa\tau\upsilon\pi\omega$.
 $\epsilon\kappa\tau\upsilon\pi\omega$. $\epsilon\kappa\tau\upsilon\pi\omega$. $\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon\kappa\tau\upsilon\pi\omega$. $\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon\kappa\tau\upsilon\pi\omega$.
Quæquidē tempora in tertia cōiugatione circunfle-
xorū nunq̄ inueniūtur, in prima uero et ſecunda raro
et a themate circūflexo et polyſyllabo, in ω nō purū de-
ſinente ut $\delta\delta\upsilon\pi\omega$ ω $\delta\delta\upsilon\pi\omega$. Quādo uero futuꝝ pares hēt ſyl-
labas cū p̄ſeti tunc mediū. p̄m pariū ē ſyllabaꝝ cū acti-
uo et ſecundus aoriſtus cū primo et ſecundū futurū cū
prio, ut $\tau\upsilon\pi\omega$. $\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon\kappa\tau\upsilon\pi\omega$. $\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon\kappa\tau\upsilon\pi\omega$. $\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon\kappa\tau\upsilon\pi\omega$.
 $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha$ $\epsilon\tau\upsilon\lambda\alpha$. $\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon\kappa\tau\upsilon\lambda\alpha$. $\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon\kappa\tau\upsilon\lambda\alpha$. Corripit aut pe-
l. iiii

penultimā a themate barytono existēs secundus aoristus,
 ut λήβων, πωλὼν, ὀρεσίων, oportet aut̃ illū polysyllabū
 esse, alioqui hoc non esset uniuersale. εἶδον enim & εἶλον,
 et εἶλον. et εἶλκον. et ἤλθον. et εἶπον et ἤγον. unde ἡ γὰρ
 habet penultimā ratione principalis, hoc ē primæ syllā
 bae nā disyllabi existentes eandem habēt et primā et pe
 nultimā. At εἶχον παρὲν θέσει τοῦ σ̄ pducit penultimā ἀπὸ
 τοῦ χ̄ω θέματος. sed melius ἀπὸ τοῦ χ̄ω χ̄ωσ̄ω εἰχιστὶ εἶχον. ἵδον
 uero ratione penultimæ corripitur, et etiam poeticum
 est. Quædā tamē polysyllaba producūt penultimā po
 sitione, quorum thema aliquā mutarum habet in ul
 timā, et ante mutā ρ̄ imutabilē, ut πέρθων, ἐπέρθων. δέρμω
 δαρίων. μαρπῶν, ἐμαρπῶν. ἐπρασον uero et ἐσφρακ), poetica
 sūt κτλ μετὰ θεσιν. his adiūgitur ἡ νεγλ) licet nō habeat ρ̄
 ante mutā. Et ἐπείφον secundum aliquos. et ἐπάλκον, quod
 penultimā habet pductā differētiæ gratia ἐπάλκον enī
 ad corpus refertur, ἐπάλκον uero ad aīam. In circūfle
 xis aut̃ uerbis corripit penultimā. Secundus aoristus quā
 docūq; thema habet solā cōsonātem ante ω̄ finalē. ut κτε
 πῶν, ἐκτεπῶν. πεσῶν, ἐπεσῶν. excipiūtur δον, πῶν, ἵδον, πῶν. δῖφῶν
 ρον. Quādo aut̃ thema hēt duas consonātes producit
 penultima positiōe, ut χεασμῶν, ἐχεασμῶν. ὀλιδῶν, ὀλιδῶν.
 βλαστῶν, ἐβλαστῶν. ἀλαλιῶν, ἡλαλκον. ἀμαρτῶν, ἐμαρτῶν. ἡμφορον
 uero mutatiōe ᾱ in ο̄ et trāspositiōe ρ̄ et interpositiōe
 ρ̄ inter μ̄ & ρ̄ cum modo nullo coherere possint in
 eadē dictiōe, corripit penultimā. Quando autem
 corripitur penultima secundi aoristi. et quæ in quas

mutantur aduertendū est. Nā secundus aoristus amari
 habere in penultima ancipitē breuem. Vnde si fuerit
 ē ī disyllabothemate præcedēte īmutabili siue sequēte,
 ut plurimū uertitur in ā ī secūdo aoristo ut δέξω 'ἐδάξον,
 πείθω 'ἐπείθον, πλῆκω 'ἐπλάκον. λέγω uero 'ἐλεγον facit et
 φλέγω 'ἐφλεγον. si ἡ uertitur ī ā breuem ut λήβω 'ἐλάβον. ὦ
 magnū in ā ut τρώω 'ἐτραπον. si aut fuerint duæ ācipites
 abiicitur secunda, ut καίω 'ἐκαον. φάινω 'ἐφανον. πάλω 'ἐπαινον
 si ādiphthongus, abiicitur ē ut πείθω 'ἐπείθον. λείπω 'ἐλίπον.
 Excipiūtur uerba disyllaba quinquæ cōiugatiōis in qui
 bus abiicitur ī. et ē in ā mutatur. ut σπείρω 'ἐσπείρον. φθεί
 ρω 'ἐφθαρων. ὀφείλω aut ὀφείλον δὲ τῷ ē et ἐπέρω 'ἐπέρων et ἀεί
 ρω 'ἐείρων, trisyllaba. n. sunt. non aut disyllaba. si δὲ abiici
 tur ē. ut φθίγω 'ἐφθιγον. πύχω 'ἐπυχον. si οὐ abiicitur ὦ, ut ἀ
 κούω 'ἤκουον. Videtur tamen nō posse recte formari huius
 modi aoristus ἤκουον duobus regulis inter se repugnan
 tibus quarum prima est, q̄ secundus aoristus habere de
 bet formatiuā literā ptī mediī siue cōsonās sit siue uo
 calis aut diphthōgus et sic scribendū fuerat ἤκουον. nā
 ἤκουα medium præteritum οὐ diphthongum habet in
 penultima, cū eius formatiua sit. Altera regula est quod
 secundus aoristus appetit habere penultimā breuem si
 duarum syllabarum excesserit numerū, et sit a baryto
 no uerbo qua ratione scribendū fuerat ἤκουον. cuius pe
 nultima non est amplius formatiua mediī præteriti cū
 sit simplex uocalis quod est cōtra primam regulam ob
 quam rem arbitror factum esse, ut apud antiquos gram

maticos huiusmodi aoristus nunq̄ inueniatur. Secunda persona prima singulari fit ὃν in ἐς mutata ἐτυπον ἐτυπες. Tertia a secunda abiecto σ' ἐτυπε. ἘΔυκά. Secunda persona a secunda plurali fit τέ in τὸν mutata ut ἐτύπτε ἐτύπτετον. Tertia a secunda extrema in ἥν conuersa ut ἐτύπτετον ἐτυπέτην. ἘΠληρωτικά. Prima persona a prima singulari fit interiecta με ut ἐτυπον ἐτύπομεν. Secunda a prima plurali ἐτύπομεν ἐτύπετε. Tertia uero a gto sui participii quemadmodum i praterito imperfecto ut τυπὼν τυπόμενος ἐτυπον. ad similitudinem primæ singularis

ἘΜέλλον πρῶτος.

Υψω. Nam primum futurū fit a præsenti et in ὦ desinens idem uult habere principium cum præsenti. Excipiuntur ὀρέψω et ὀρέξω, quæ per ὀ scribuntur licet præsentia ipsorum per τ scribantur τρέφω τρέχω. tamen sciendum ē hæc quoq; scribēda fuisse per crassam ὀρέφω et ὀρέχω. Sed quia regula ē, ut nulla dictio disyllaba sit in usu cuius prior syllaba incipiat a crassa, altera incipiat etiam a crassa. propterea factum ē, ut prior crassa in præsenti i tenuem mutata fuerit, sed in futuro seruata. quanuis ῥ sequatur quod crassum spiritum uidetur habere. sed de eo regula est. ut cū crassis crassus sit, cum tenuibus tenuis. Excipitur etiā ἕξω ἀπὸ τῶ ἐχω quod aspiratur ad differentiam ἕξω aduerbii loci secundum aliquos At Eustathius ἐν τῷ ἰ φησὶ ὁ δὲ γὰρ αἰῶς. eadem utitur ra-

tionei hoc uerbo ἔχω, qua uſi ſumus in τρέφω et τρέχει.
 quod Heraclidæ auctoritate cōfirmat dicens. φησὶ γὰρ ὁ
 Βαθύς ἡρακλείδης ἐν τῷ ἔχῳ δαδὺν ἢ τὸ εἶ, ἐφελῶθι δὲ διὰ τὴν ἐ-
 πιφωρὰν τοῦ χ, διὸ ἐδαδυνῶν ὁ ἔξω μέλλων διδάσκων ἀπ' αὐ-
 τῶν τοῖς ἐνίσωσι πνυμάτων ἀρχαῖς τοῦ μέλλοντος. Ante ω
 φ̄ habet futurum in quo est σ̄ potestate quoniā omne
 futurum uerborū cuiuscūq; coniugatiōis sit hāc litte-
 ra appetit, & eā habet uel potestate uel actu ut λέγω λέξω.
 πείθω πείσω, φράζω φράσω. ἀκούω ἀκούσω. ποιεῖω ποιήσω ἡβόω
 βοήσω χενῶ χενώσω. πίνωμι πίνω. ἵστημι στήσω. δίδωμι δώσω.
 Excipiuntur uerba quintæ coniugationis quorū futu-
 rum i ω desinens circūflexum per eandē immutabilē
 præsens enunciat, ut φαίλω. μέλῃ φαλῶ. νέμω. νέμω.
 ἀνείρω. ἀνείρω. Aeoles tamen consueuerunt et cum σ̄ et
 accentu acuto in penultima hoc idem futurum pro-
 ferre ut φαλῶ φαλῶ. ἀνείρω ἀνείρω. ἐλῶ ἐλῶ. ὄρω ὄρω. igi-
 tur μερῶ μερῶ, et κρινῶ κρινῶ. sed communiter in usu
 nō sunt propter difficilem enūciationem multa tamē
 huiusmodi futura apud poetas inueniuntur, Dores ue-
 ro contra circumflectunt futurum tam actiuum quā
 medium uerborum aliarum coniugationum. ut πῶ
 ἀποιῶ. κλαυῶ. ἐῶ et ἐσύνμαι ἐσύνμαι. Attici etiam i
 uerbis terminatis in 3ῳ barytonis polysyllabis τ̄ na-
 tura breue habentibus abiecto σ̄ circumflexum faci-
 unt futurum tā actiuū quam medium ut νομίζω μέλ-
 λων νομίσω κοινῶς καὶ νομιῶ ἀπὸ ἡλιῶς. βαδίζομαι μέλλων βα-
 δίσομαι κοινῶς καὶ βαδισῶμαι ἀπὸ ἡλιῶς. χερρίζομαι μέλλων

χειρῶσμαι καὶ χειρῶνμαι ἀπὸ τῆς αῖωνος. Penultimam ἔτ habet
 futurum æqualem cum tēpore præsenti, aut maiorem.
 nunq̃ uero minorem. Excipit πνίξω. πνίξω. et ἐρῶ. ἐρῶ.
 ξω. et ἔξω. ἔξω quorum penultima præsentis est natu-
 ra longa, penultima uero futuri positione tantum. Ex-
 cipiuntur ἔτ uetba quintæ coniugationis. quorum fu-
 turum corripit penultimam abiiciēdo alteram imuta-
 bilem, uel in diphthōgis ut φαίλω. φαίλω. καίμην. καίμην.
 φαίμην. φαίμην. ἀπείρω. ἀπείρω. Sunt et quæ contrarium pati-
 untur. ut παλέω. παλέω. ῥέω. ῥέω. πνέω. πνέω. quorum
 futurum assumit ῥ ab antiquis positionibus, hoc est
 παλέω. ῥέω. χένω. Etiam annotantur καίω. καίω. et κλάω.
 κλάω. quorum penultima præsentis est αῖ diphthō-
 gus futuri uero αῦ uel ab eo quod est καίω. et κλάω. uel
 atticorum more hoc factum est. nam in quibus uerbis
 attici abiiciunt τ in præsenti, eorum futurum assumit
 ῥ ut καίω. καίω. ὁ μέγας. καίω. καίω. ὁ μέγας. καίω. In q̃
 bus uero retinet τ in præsenti idem etiam in futuro ser-
 uat. ut παλάω. παλάω. παλάω. παλάω. παλάω. παλάω. Sci-
 endum est etiam omnia futura pares habere syllabas
 cum præsentibus suis non plures, neque pauciores ut
 τῷ πτω. μέγας. τῷ πτω. αἰνέω. αἰνέω. Et si qua, inueniantur
 quæ uidetur habere plures syllabas, aut pauciores qui-
 busdam suis præsentibus. Aduertendū est quia ea non
 sunt eorum, futura, sed aliorum ut θελήσω. μελήσω. ὠφεί-
 λω. βουλήσω. et alia huiusmodi, quæ uidentur esse fu-
 tura

tura eorum quæ sunt θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unū ᾱ
 sed non sunt uerū illorum quæ sunt θελήω, μελειώ, ὀφθα-
 λείω, ἐβλήω Vnde θελήω μελειώ, ὀφθαλμήω. ἐβλήω circūflexa. quæ at-
 tici barytona fecerunt θέλω, μέλω et alia quæ in usu cō-
 muniter habentur. ποιήσω quoq; et εοήσω et χυώσω & α-
 λiahuiusmodi nō sunt a circūflexis ποιῶ, βοῶ, χυῶ quæ
 sunt disyllaba sed a primitiuis eorū quæ trisyllaba sunt
 ποιέω, εοάω, χυῶ. sic etiam τυπῶ apud aristophanē
 ἀπὸ τοῦ τυπέω. ὦ. θῆσω quoq; σῆσω, δῶσω, quæ pauciores ui-
 dentur syllabas habere suis præfētibus, non habent pau-
 ciores, sed pares, quia nō existunt ab eis quæ sunt τίθημι.
 ἵστημι. δίδωμι quæ ānumerata reduplicatione trisyllaba
 sunt, sed a primitiuis horum θέω, στέω, δέω quia desinen-
 tia in ᾱ nō habent nisi præfēs præteritum īperfectum
 et secundum aoristum, reliqui temporibus carent. sed
 pro eis utimur temporibus primitiuorū suorum, ut
 suo loco certius et planius ostēdetur. αὖξω quoq; et ἀλέ-
 ξω et ἑψω attica sunt themata et barytona, quæ quidē se-
 cundum cōmunem regulā circūflectuntur. Nam uer-
 ba in ψω et in ξω desinentia circūflectūtur. ut δέψω, γέψω.
 κέψω, δέξω. ἐλέξω, ἀλέξω. αὖξω, ἐλέξω, ἑψω. αὖξω uero, et ἀλέξω
 et ἑψω atticorū more ex circūflexis barytona facta sunt.
 Futura tamen fiūt nō ab atticis barytōis, sed ab iis quæ
 synæresim patiūtur ut αὐξέω. ὦ. αὐξήσω. ἀλεξέω. ὦ. ἀλεξήσω.
 ἑψέω. ὦ. ἑψήσω. ¶ Secunda persona a prima fit ὦ in ἑς mu-
 tata, ut τὴψω τήψω. ¶ Tertia a secunda abiecto σ τὴψω.

abiecto σ $\tau\upsilon\phi\alpha$. Διηκᾶ. ¶ Secunda persona a secun-
 da plurali $\pi\epsilon$ in $\pi\omega$ mutata $\tau\upsilon\pi\epsilon\tau\epsilon\tau\upsilon\pi\tau\epsilon\tau\omega$. Tertia simi-
 lis est secundæ. Πληθυντικᾶ. ¶ Prima persona a pri-
 ma singulari ω in σ paruum mutato et addita $\mu\epsilon\upsilon$ sylla-
 ba. $\tau\upsilon\psi\omega\tau\upsilon\phi\sigma\mu\epsilon\upsilon$. Secūda a prima σ in ϵ et $\mu\epsilon\upsilon$ in $\pi\epsilon$ mu-
 tatis $\tau\upsilon\phi\epsilon\pi\epsilon$. Tertia a prima extrema in σ conuersa ac σ
 addita penultimæ $\tau\upsilon\phi\sigma\iota\sigma$. Consonantes uero futuri
 hæ sunt. ϕ . ξ . σ . λ . μ . ρ . ς . ¶ Solet autē queri cur i prima
 coniugatione futurum habeat ϕ . In secunda ξ . In ter-
 tia σ . In quarta indifferens est. In quinta $\tau\alpha\alpha\mu\epsilon\tau\alpha\beta\omicron\lambda\alpha$.
 Et in sexta etiam σ . Dicendum præsens proportio-
 nem habere ad genitiuum nominum. Futurum uero
 ad ntūm. Nam cum nominatiuus enunciat per ϕ , ge-
 nituius declinatur aut per β aut π aut ϕ ut $\alpha\gamma\alpha\phi\alpha\gamma\alpha\beta\omicron\varsigma$
 $\kappa\iota\upsilon\lambda\omega\phi\kappa\iota\upsilon\lambda\omega\pi\epsilon\varsigma\kappa\iota\upsilon\nu\phi\kappa\iota\upsilon\nu\phi\omicron\varsigma$. Sic i prima cōiugatione
 præsens cū proportionē hēat ad gtūm, effertur aut p β ,
 aut π , aut ϕ . aut $\pi\tau$. ut $\lambda\epsilon\beta\omega$. $\tau\epsilon\rho\omega\omega$. $\gamma\varsigma\alpha\phi\omega$. $\tau\upsilon\pi\omega$. Futu-
 rum uero per ϕ cum sit ntō proportionatum ut $\lambda\epsilon\phi\omega$.
 $\tau\epsilon\rho\phi\omega$. $\gamma\varsigma\alpha\phi\omega$. $\tau\upsilon\phi\omega$. nam ϕ potestate cōplectitur β . π .
 ϕ . et σ . Rursus quādocunq; nominatiuus effertur p
 ξ tūc genitiuus per τ , aut κ , aut χ , aut $\iota\tau$ declinatur,
 ut $\tau\epsilon\tau\iota\xi$ $\tau\epsilon\tau\iota\gamma\omicron\varsigma$. $\phi\omicron\iota\nu\xi$ $\phi\omicron\iota\nu\iota\kappa\omicron\sigma$. $\omicron\nu\nu\xi$ $\omicron\nu\nu\chi\omicron\varsigma$. $\alpha\nu\alpha\xi$ $\alpha\nu\alpha\iota\chi\omicron\varsigma$.
 huius gratia quādocunq; præsens per γ , uel κ , uel χ ,
 uel $\iota\tau$ enunciat Futurum per ξ effertur. ut $\lambda\epsilon\xi\omega$ $\lambda\epsilon\xi\omega$
 $\omega\lambda\epsilon\kappa\omega$ $\omega\lambda\epsilon\xi\omega$ $\beta\rho\epsilon\chi\omega$ $\beta\rho\epsilon\xi\omega$. $\pi\iota\iota\tau\omega$ $\pi\epsilon\xi\omega$. ξ enim uirtute cō-
 prehendit γ . κ . χ . & σ . Etiam quādocunq; no-
 minatiuus per σ effertur, & imparibus syllabis decli-

natur, tūc genitiuus per ᾠ aut ὄ aut ῥ aut per ὄs purum
 enunciatur, ut παῖς παῖδος, ὄρνις ὄρνιθος, λάχης λάχε-
 ρος ῥότρω ῥότρωος. huius gratia quotiens præsens ᾠ aut
 ὄ aut ῥ aut ὄ purū hēt sicut in sexta coniugatione, tunc
 futurum per σ effertur ut ᾠσω ᾠσω. πείσω πείσω. πίτω πί-
 σω αἰσω αἰσω. in imparib' syllabis ppter κοχλίας κοχλίας &
 καλός καλός. in hisenī & similibus nomiatiuus effertur
 per σ At genitiuus neque per α neq; per ὄ neque per ῥ
 neque per ὄs purum enunciatur, quoniā nō imparibus
 syllabis, sed paribus declinatur. In quarta uero coniu-
 gatione futurum nunc σ habet nunc ζ. sed de hoc sa-
 tis dictum est supra. At in quinta quæ ex quatuor con-
 stat immutabilibus eadem est proportio futuri ad no-
 minatiuū, quæ est præsens ad genitiuū. quoniam ubi
 q; eadem seruantur imutabiles, ut μέμνων μέμνονος. ἦτορ
 ἦτορος, sic μέρω μέρω. ἀπείρω ἀπείρω. ob quam rem ἀμετά-
 βολα hoc est immutabiles appellatæ sunt. μέ. β.

Υπὸ. Secundum enim futurum fit partim a pri-
 mo partim a secundo aoristo. CA primo qui-
 dem futuro principalem accipit syllabam, atque in ὄ
 circumflexum definit & est ei parsyllabis, nisi in uer-
 bis circumflexis, in quibus primum futurum superat
 secundum. CA secundo uero aoristo penultimam ac-
 cipit syllabam, & per eādem consonantem siue uocalē,
 quæ præcedit ὄ finale in hoc est χαράληθεις τὸν enunci-
 atur, ut τὴν πω τὴν ψω. β. ἐτυπον. μέ. β. τυπῶ. Secunda
 persona a prima fit τυπείς. Tertia a secunda τυπεί

Δηκ. ¶ Secunda persona a secunda plurali τυπετε
 τυπετον. Tertia similis est secundæ τυπετον. Πληθυν-
 τικ. Prima persona a prima singulari ω in ου diphthogū
 cōuerfa et addita μω syllaba τυπω μω. ¶ Secūda psona a
 prima plurali ου in αι et μω in τε mutatis τυπω μω τυ-
 πετε. ¶ Tertia a prima extrema in αι conuerfa τυπωαι.

¶ Formationes aliorum modorū Verbi actiui.

^a D Formationē temporum omniū aliorū modo-
 rum aduertendum est primo præsens et præte-
 ritum imperfectum declinari simul. præteritum per-
 fectum et præteritum plusq̃ perfectum simul, Quæ tē-
 pora in modo indicatiuo distincta sunt ut supra patet.
 Secundo omnia præterita tempora hoc est πηρω μωδ
 ī his modis abiicere incrementū siue temporale sit, siue
 syllabicū sicuti etiam participia et simile præsentī indi-
 catiui principium habent, dempto præterito perfecto,
 et paulo post futuro quæ in omnibus modis propri-
 um incrementum seruant.

Προσθητικὰ ἐν ἐρητικῇ. ¶ Ἐν ἑσῶς αὐτῶν.

Υπε, fit a tertia persona præteriti imperfecti in-
 dicatiui abiecto ε augmento ut ε τυπε τυπε.

Tertia persona a fa fit addita τω τυπέτω. ¶ Δηκ. ¶ Se-

cūda psona a secūda singulari addita τὸν τυπέ, τυπῆ ερον.

Tertia a tertia singulari addita ν τυπῆ τῶν. ¶ Πληθυντικ.

¶ Secunda persona a secunda singulari fit, addita τε τυ-

πετε. Tertia a tertia singulari addita σῶν τυπῆ ε τῶσιν.

Quo in loco aduertendum est, primam personam im-
 peratiuorū

peratiuorū omnium deest cū sibi ipsi nemo imperare
 queat. Nam imperans et cui imperatur diuersæ sunt p
 sonæ et si prima persona sibi ipsi imperaret a se ipsa di-
 uideretur natura repugnāte. Etiam aduertendū ē quod
 secūda persona imperatiuorum actiuorum omnium
 extremam corripit syllabā, nisi fiat synæresis, quam ter-
 tia psona pducit, et p ω magnū scribitur. In plurali ta-
 mē tertia persona ultimam corripit, et producit penul-
 timam ut ἴνπετωσαν. ὁ ἄτῃ ἡ ὡς τυπίντων. ad similitudi-
 nem genitiui pluralis eius participii οἱ τυπίντων. ἡ τῶν
 ἡόντων.

Ἐτυφε. a tertia persona prateriti pfecti actiui nul-
 la mutatione facta. ut πτυφε. Tertia a secunda
 addita τῶ πετφετω. Τελειά. Secunda psona a secūda
 singulari fit addita γον. τελίνφεγον. Tertia a tertia singulari,
 addita ν πετφετων. Τηλεωτικα. Secūda psona a secū-
 da singulari fit addita τε πτυφετε. Tertia a tertia sin-
 gulari addita σάν πετφετωσαν. Ἀόριστος α.

Υφον a tertia persona extrema in ὄν mutata. ut ἔτυ-
 φε. τυφον. τυφε tamen eē debebat. At syracusano-
 rum consuetudo obtinuit ut ἰόν potius q̄ ἰέν enūciaret
 illi. n. ē in ὄν uertentes faciunt secundā personā impati-
 uorū actiuorū. ut λαβε λάβον. ἀνέλε ανέλον. hoc eodē mō-
 τυφε. τυφον. τυφάτω. Tertia psona quæ secundū analogi-
 am imperatiuorū ἰέν desinentiū διὰ τὸ ἔτω formāda fū-
 erat. sed quia primus aoristus natura ubiq; appetit α ut
 ἔτυφα. τυφας. τυφαντος. τυφάμι. τυφαι. ppea et imperatiuus

uero, et ἰα communiter barytona sunt attice uero
ὀζύρνα, λαβὲ ἰδῆ. Τελικά Τύπετον τυπέτων. Γληθωτι
κα. Τύπετε τυπέτωσιν καὶ ἀπὸς τυπόντων. Aduerten
dum est futurum non inueniri in modo imperatiuo,
nec subiunctiuo, ἀόριστοι uero utriusq; habent signi
ficationem. Τένκτικα ἐνεργητικά.

Pratiuorum uerborum omnium tam actiuo
rum quā passiuorū et mediorum, nō baryto
norum solum uerum etiam circumflexorum
et desinentium in μι proprium est terminare penulti
mam in diphthongum, siue propriam, siue impropri
am. Sed eorum formatio uaria est, Quare oportet uide
re unde et quomodo singula formentur. Sed primum
de formatiōe actiuorū. Tempora igitur optatiui
modi actiuorum fiunt a genitiuis participiorum eo
rundem temporum extrema syllaba mutata in μι et
abiecta ν consonāte si in eā penultima participii desie
rit cuius loco ponitur ι uocalis, ut fiat diphthōgus ex
penultima uocali, et ι addita. Si uero penultima partici
pii fuerit ου diphthongus mutabitur in οι. cum omni
no in penultima oporteat diphthongum esse cuius ιω
τα fit subiunctiua uocalis.

Τένεσως καὶ πένεσι.

Υπῆοιμι ergo ē a gto pticipii sicut dictū ē. τυπέτων
τύπετον τυπέτωσι. Secūda psona a priā fit extrēā ι
mutata τυπέσι; Tertia a secūda abiecto σ τυπέσι. Τελικά
κα. Secūda psona a secūda plurali τε in τω mutata
I ii

τὴν πρῶτην τε τὴν τρίτην siue a tertia singulari addita ῥον syllaba.
 Tertia a secūda duali ῥον. ἢ πλὴν cōuerſa τυτῶν οἱ τῆρ. **Π**λῆ-
 θωτικὰ. Prima persona pluralis a prima singulari fit
 extrema in μῶν conuerſa τὴν οἰμι. τὴν οἰμεν. Secūda a
 prima plurali μῶν in τε mutata τὴν οἰτε. Tertia etiam a
 prima subtracto μ τὴν οἰεν. **Θ**. α. **Π**. δ.

Ετυφοιμι a gēitiuo participiī τυτῶν οἰς. ῥς ἰ μι et ad
 dito ῖ penultimæ τετῶν οἰμι. ſeruato augmento
 ſicut dictum eſt. Secūda pſona τυτῶν οἰς. Tertia τετῶν
 οἰ. **Π**λῆθωτικὰ. τετῶν οἰον. τετῶν οἰτῶν. **Π**λῆθωτικὰ. Τετῶν
 οἰμεν. τετῶν οἰτε. τετῶν οἰεν. **Θ**. α.

Ὑψαίμι a gēitiuo participiī ὑψαίς. ὑψαίης. ὑψαί-
 ος. τῶν οἰ. **Π**λῆθωτικὰ. Ὑψαίον. ὑψαίον. **Π**λῆθω-
 τικὰ. Ὑψαίμεν. ὑψαίτε. ὑψαίμεν. καὶ αἰολικῶς ὑψαί. ὑψαί-
 ας. ὑψαί. ſicut ἔτυφα ἔτυφας ἔτυφε. ſed in hoc aduertē-
 dum eſt ſoli æolos prima uti perſona, hoc eſt ὑψαί.
 Attici uero ſecūda et tertia ὑψαίς. ὑψαί. et tertia plu-
 rali ὑψαίον. **Θ**. β.

Ὑποίμι. τῶν οἰς. ὑπὸν. a gēitiuo participiī τυτῶν
 οἰς. **Π**λῆθωτικὰ. Ὑποίον. τυτῶν οἰτῶν. **Π**λῆθω-
 τικὰ. Ὑποίμεν. ὑπὸν τε. ὑπὸν οἰεν. **Μ**. α.

Ὑψοίμι. participiū ὑψὼν. ὑψόντος. ὑψοίμι. ὑψοί-
 ος. **Π**λῆθωτικὰ. Ὑψοίον. ὑψοίον. **Π**λῆθω-
 τικὰ. **Π**λῆθωτικὰ. Ὑψοίμεν. ὑψοίτε. ὑψοίμεν. **Μ**. β.

Ὑπὸν οἰμι. participiū τυτῶν οἰς. τυτῶν οἰς. τυτῶν οἰς.
Πλῆθωτικὰ. Ὑπὸν οἰον. τυτῶν οἰτῶν. **Π**λῆθω-
 τικὰ. Ὑπὸν οἰμεν. τυτῶν οἰτε. τυτῶν οἰεν. accentu circumflexo ἰ omni

bus nu

bus nūeris & psonis seruato. nisi ubi finalis syllaba lōga fuerit qā tūc acuitur penultima ut τυποῖ-τω, qm̄ longa ante longā acuitur quod uidelicet penultimā circūfle- ctī ī oīb' numeris et personis in uerbis quintæ coniuga- tōis cōe est secundo futuro cū priō, qā sunt similia inter se, prater q̄ in penultia quæ in nōnullis uariatur. ut ἀν- τρω· μέν· ἀντρώ· ἢ μετὸ χ' ἀντρώ· ἀντρώ· τος· ἀντρώμι· ἀντρώς· ἀν- τρώ· μέν· ἢ ἀντρώ· ἢ μετὸ χ' ἀντρώ· ἀντρώ· τος· ἀντρώμι· ἀντρώς· ἀν- τρώ·

¶ Ὑποτακτικὰ ἐν ἐργητικῇ. ἐν ἐστὶς ὁ $\frac{\epsilon\sigma\tau\iota}{\kappa}$.
 Ἀντρώ a prima persona ptī īperfecti fit secun-
 dū ueteres grāmaticos ἐντρώ· ὡς ἐάντρώ· Est. n. regu-
 la q̄ tria pterita tēpora indicatiui hoc ē ptm̄ īperfectū
 ptm̄ pfectū et ambo aoristi, abiecto incremēto prater
 q̄ ī ptō pfecto, et extrēa in ὡ mutata faciūt subctūm. Se-
 cūda psona ἐάντρώ· ἢ σ' a pma fit extrēa ī ἢς cōuerſa. Nā
 oīa subiūctiua a uerbis barytonis in ὡ desinētibus decli-
 nata, ac ēt circūflexis, et terminatis ī μί primæ cōiuga-
 tionis in ἢς faciunt secundam personam, ἢς τῶ qdē sub-
 scripto. Quoniā omne Verbum in ὡ desinēs hēt secū-
 dā et tertiā personā singularis numeri in diphthōgū de-
 sinentes aut propriā aut īpropriā. Tertia a secūda abie-
 cto σ' ἐάντρώ·. ¶ Διγὰ. Secunda psona a fa plurali fit
 τῇ ἢ τῶν conuerſa ἐάντρώ· τε ἐάντρώ· η· τῶν. Tertia similis ē
 secūdæ τῶν η· τῶν. ¶ Γλῶσσικῇ. Prima psona a prima
 singulari fit addita μέν· ἐάντρώ· ὡς ἐάντρώ· ὡ μέν·. Secūda
 psona a prima extrema in τῇ ac penultima ī ἢ mu-
 tatis, τῶν η· τε. Tertia a prima extrema in σ' cōuerſa τῶν πωσι·.

¶ Παρακείμερος δ' ἔστι.

¶ Ἐὰν τεύφω a prima psona pti imperfecti αἰ in ω magnū cōuerfa ut supra dictū ē τεύφα ἐὰν τεύφω τεύφης τεύφη
seruato augumēto ac iōta subscripto secūda et tertiae
psonae. ¶ Διγα. Ἐὰν τεύφητον τεύφητον. ¶ Πλωπια. Ἐὰν τεύφωμεν. τεύφητε τεύφωσι. ¶ Ἀόριστος. αἰ.

¶ Ἐὰν τύφω a prima psona prima aoristi αἰ in ω cōuerfa ἐτυφα ἐὰν τύφω τύφης τύφη. ¶ Διγα. Ἐὰν τύφητον τύφητον.

¶ Πλωπια. Ἐὰν τύφωμεν τύφητε τύφωσι. ¶ Ἀόριστος. βῖ.

¶ Ἐὰν τύπω a prima psona secundi aoristi extrēa in ω mutata ἐτυπον ἐὰν τύπω τύπης τύπη. ¶ Διγα. Ἐὰν τύπητον τύπητον. ¶ Πλωπια. Ἐὰν τύπωμεν τύπητε τύπωσι.

¶ Futurū temp⁹ i subiunctiuo mō nō inueniē aorist⁹. n. utriusq; hēt significationē. ¶ Ἀπαρέμφατος ἐνεργητικῇ

i Nfinitiuia formāt^r a tertiis psonis singularis nūc
ri indicatiui modi. quorū terminatōes duae sunt
i cōsonātē et ai diphthōgū. Exeūt quidē i quacūq;
habēt ai diphthōgū i finali syllaba, aut z. aut a ut τύπτειν.
ποιεῖν. χερσὶν. βοῶν. γλαῦ. ὄραν. In quibusdā uero in αὐ de
sinētibus p a pōitur ἢ εἶθι δουρικῶ. ut ζᾶν ζῆν. πεινᾶν πεινῆν.
δρᾶν δρῆν. ὄραν ὄρῆν. quibus iōta nō subscribitur secun
dū ueteres grāmaticos, ut i tractatu circūflexorū dice
tur. q̄q̄ propriū sit i finitiuo & in diphthōgū desinere se
cundū cōem linguā sed haec in aliis nō autem in αὐ aut
i ἡ desinentib⁹. Cetera uero oīa tā actiua q̄ passiuā i αἰ
exeūt. nfi nitiua iḡ actiua barytonorū uerbo & termi
nāt p̄tim in αἰ p̄tim uero in αἰ. ¶ Ἐνισως δ' ἔστι.

Υπῆεν. a tertia psona singulari fit addita ῥ τύπτει

Μετοχὴ ἐνεργητικῆ. ἐνεσῶς. α. **ἔστω**.

Ὁ **τύπων** το **τύπωντος**. fit a prima persona praesentis
addita ὦ **τύπω**. Ἡ **τύπουσα** φη **τυπούσης**. Τὸ **τύπων**
το **τύπουρος** a masculino ὦ magno in ὦ paruum mutato
Ὁ **πετυφῶς** το **πετυφότης**. a secunda persona pti pfecti α ἰ ὦ
cōuerfa, et accentu in ultimā trāflato **πέτυφας** **πετυφῶς**. ἢ **πε**
τυφῆα τῆς **πετυφῆας**. ὃ **πετυφός** τῶ **πετυφότης**. **Ἐ** **ἄριστος**. α.
Ὁ **τύψας** το **τύψαντος**. a secunda persona primi aori-
sti ἔ **τύψας** **τύψας**. Ἡ **τύψασα**. φη **τυψάσης**. Τὸ **τύψαν** το
τύψαντες. **Ἐ** **ἄριστος**. β.

Ὁ **τυπῶν**. το **τυπότης**. a prima persona secundi ao-
risti ὦ paruo in ὦ magnum conuerfo, et acuto accentu ἰ
ultimā translato ἔ **τυπον**. **τυπῶν**. Ἡ **τυπούσα**. φη **τυπούσης**.
Τὸ **τυπὸν** το **τυπότης**. **Ἐ** **μέλλων**. α.

Ὁ **τύψων**. το **τύψοντος**. a prima persona primi futuri
addita ὦ. ἢ **τύψουσα**. τῆς **τύψούσης**. Τὸ **τύψων**. το **τύψον**
τος. **Ἐ** **μέλλων**. β.

Ὁ **τυπῶν**. το **τυπῶντος** a prima persona addita ὦ et ac-
centu circumflexo ἰ omni casu seruato. nisi ultima fue-
rit longa. Ἡ **τυπούσα** φη **τυπούσης**. Τὸ **τυπῶν**. το **τυπῶντος**.
Ῥ **ἤματα παθητικά**.

Afflua autem uerba formantur partim ab actiuis
partim a se ipsis. Ab actiuis, praesens, praeteritum im-
perfectum, praeteritum perfectum et secundus aoristus
Cetera uero omnia a se ipsis. quorum formatio uaria est.

Ὁ **οἰστικῶς**. **Γ** **αθηπία**. **Ἐ** **νεσῶς**.

Υ **πομαι**. formatur a prima persona praesentis in-
dicatiui modi actiui ὦ magnum in ὦ paruum muta

to, et addita $\mu\alpha\iota$ syllaba ut $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega\tau\acute{\upsilon}\pi\omega\mu\alpha\iota$. Secunda per
 sona a tertia fit subtracto τ et $\kappa\rho\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota$ ē et α in η ac τ sub
 scripto $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\alpha\iota\tau\acute{\upsilon}\pi\eta$. potest etiam formari a prima p
 sona abiecto μ , ac mutato \omicron ī ē et $\kappa\rho\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota$ ē et α in η ut su
 pra, ac subscripto $\iota\omega\tau\epsilon$. Excipiūtur $\epsilon\omicron\lambda\omicron\mu\alpha\iota$ $\beta\omicron\lambda\epsilon\iota$. $\omicron\iota\omicron\mu\alpha\iota$,
 $\omicron\epsilon\iota$. $\omicron\iota\omicron\mu\alpha\iota$ $\omicron\iota\epsilon\iota$. $\omicron\iota\omicron\mu\alpha\iota$ $\epsilon\iota$, $\kappa\rho\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota$ ē. quæ attica sūt. Cōsue
 uerunt enim attici huiusmodi secundas personas passi
 uorum per η scribere quorū supradicta quatuor in cōi
 usu habētur. $\kappa\iota\omega\nu\iota\kappa\omega\varsigma$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\alpha\iota$, $\alpha\lambda\epsilon\tau\omicron$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\omicron$ subtracto τ .
 nā ionēs ubiq; in regris dictiōibus utūtur. Tertia psona
 a prima fit \omicron in ϵ et $\mu\alpha\iota$ in $\tau\omega\iota$ mutatis $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\mu\alpha\iota$. $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\alpha\iota$.
 $\text{C}\Delta\eta\kappa\acute{\alpha}$. Prima persona a prima plurali fit, extrema in
 $\theta\omega\nu$ mutata $\tau\upsilon\pi\omicron\mu\epsilon\theta\omega$. $\tau\upsilon\pi\omicron\mu\epsilon\theta\omega\nu$. Secunda persona a se
 cunda plurali $\theta\epsilon$ in $\theta\omega\nu$ conuersa, $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\theta\epsilon$. $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\theta\omega\nu$. Ter
 tia similis ē secundæ $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\theta\omega\nu$. $\text{C}\Pi\lambda\eta\omega\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$. Prima per
 sona a prima singulari $\mu\alpha\iota$ in $\mu\epsilon\theta\omega$ conuersa $\tau\acute{\upsilon}\pi\omicron\mu\epsilon\mu\alpha\iota$
 $\tau\upsilon\pi\epsilon\mu\epsilon\theta\omega$. $\kappa\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\omega\epsilon\iota\kappa\omega\varsigma$ $\kappa\epsilon\iota\varsigma$ $\iota\omega\nu\iota\kappa\omega\varsigma$ $\tau\upsilon\pi\omicron\mu\epsilon\theta\omega$ $\alpha\lambda\eta\nu$ $\tau\omega\sigma$.
 Secunda persona a tertia singulari $\tau\omega\iota$ in $\delta\epsilon$ mutata $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\alpha\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\theta\epsilon$. Tertia etiam a tertia singulari fit penulti
 ma in \omicron mutata ac iterposito ν $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\alpha\iota$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\theta\epsilon$. CHZ .
 CHZ . $\tau\upsilon\pi\epsilon\mu\omega$. prima persona præteriti imperfecti acti
 ui iteriecta $\mu\eta$ inter \omicron et ν . ē $\tau\upsilon\pi\omega\nu$ ē $\tau\upsilon\pi\omicron\mu\eta\nu$. Secū
 da a tertia fit subtracto τ et $\kappa\rho\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota$ ē et \omicron in $\omicron\upsilon$ diphthon
 $\omicron\upsilon$ ē $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\omicron$ ē $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\omicron\upsilon$ uel fit a prima persona abiecto μ ac
 η in ϵ conuerso et $\kappa\rho\acute{\alpha}\sigma\epsilon\iota$ \omicron et ϵ in $\omicron\upsilon$ ē $\tau\upsilon\pi\epsilon\mu\omega$ ē $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\theta\epsilon$ ē $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\omicron\upsilon$.
 $\kappa\iota\omega\nu\iota\kappa\omega\varsigma$ ē $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\theta\epsilon$, $\kappa\epsilon\iota\varsigma$ $\delta\omega\epsilon\iota\kappa\omega\varsigma$ ē $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\theta\epsilon$, $\omega\varsigma$ $\phi\epsilon\iota\delta\epsilon\omicron$ $\phi\epsilon\iota\delta\epsilon\upsilon$
 $\kappa\epsilon\iota\varsigma$ $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\omicron$ $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\omega\nu$. Tertia a prima fit \omicron in ϵ et $\mu\omega$ in $\tau\omega$ mu
 tatis ē $\tau\upsilon\pi\omicron\mu\omega$ ē $\tau\acute{\upsilon}\pi\epsilon\tau\omicron$. $\text{C}\Delta\eta\kappa\acute{\alpha}$. Prima persona a pri

ma plurali fit sicut in presenti ἐτυπῆς ὁμειθα ἐτυπῆμεθα.
 Secūda a secūda plurali ἐτύπῃς εἰς ἐτύπῃσθε. Tertia a se-
 cūda duali οὐ in ἡν mutata ἐτυπῇς εἰς οὐ, differt enim ter-
 tia a secunda, qm̄ tertia pluralis nec in ἰώτα nec ἰστίαι de-
 finit. Γλῶσσοντι καὶ. Prima p̄sona a prima singulari, μὲν
 in μέθα cōuersa ἐτυπῇς ὁμειθα. ὁμοεικῶς καὶ ἰωτικῶς ἐτυπῇς ὁ-
 μειθα. Secunda a tertia singulari ᾧ in αἰ mutata. ἐτύπῃ-
 το, ἐτύπῃς εἰς. Tertia a tertia singulari ἐτ fit, interiectio ἔ
 et εἰ in ὁ cōuerso ἐτύπῃτο ἐτύπῃτο. ¶ 23.

Τὸ ἐτυμμαι, a präterito actiuo fit, pro quo aduertēdum
 est, quod präteritū perfectū passiui primæ et secundæ
 cōiugationis barytonorum fit ab actiuo extrema ἰ μαι
 mutata ac cōuersione aspirata in suā mediā, ut τέτυφα
 τέτυβμαι. λέλεχα λέλεγμα. nō tamē τέτυβμαι dicim⁹ διὰ
 τὴν ἀσυνταξίαν sed τέτυμμαι β̄ murato ἰ μ̄ propter μ̄
 sequēs, Secunda p̄sona a prima fit, media in propriam
 tenuē mutata, hoc ē β̄ ἰ π̄ et γ̄ ἰ κ̄. ac μαι ἰ σαι cōuersa
 ἡ γράσειτο ψιλῇ hoc ē tenuis, et σ̄ ἰ propriā duplicē ut τέ-
 τυβμαι τέτυσαι. nā licet τέτυμμαι cōiter dicamus, ratio ta-
 mē posceret ut dicerem⁹ τέτυβμαι ut supra dictū ē sic λέ-
 γημα λέλεγμα. et aduerte qd̄ fa p̄sōa pt̄i passiui sp̄ hēt σ̄ ἰ
 oīb⁹ uerbis, aut pt̄ate, ut τέτυσαι, λέλεγμα. aut actū, ut πέ-
 σαι, πέφρασαι. ἐσπασαι. ἡκούσαι. πεπόησαι. βεβούσαι. κερξέ-
 σαι. τέθεισαι. ἐστῆσαι. ἔδουσαι. Tertia uero a fa fit solutiōe du-
 plicis ἰ, p̄pas simplices hoc ē ψ ἰ π̄σ, et ξ ἰ κ̄σ. deīde σ̄ cō-
 uerso ἰ τ̄ ut τέτυσαι τέτυπαι. λέλεγμα λέλεγμα. quibusdā
 tñ placet, ut fa a tertia, et tertia a priā deducant⁹. ¶ 24.

¶ Prima persona dualis a prima pl'i fit, extrema i ῥον mutata
 τετύμμεθα τετύμμεθον. Secunda a secunda plurali fit δε i ῥον
 mutata. τετύφθε τετύφθον. Tertia similis e secunda eiusde
 numeri. ¶ Γλωττα. Prima persona a prima singulari ex
 trema i μεθα couersa ut τετύμμεθαι τετύμμεθα. Secunda a ter
 tia singulari αι diphthogo i i couersa. ac tenuib' quot
 quot fuerit i desas mutatis. ut τετύπῃαι τετύφθε. πεπεισῃαι
 πεπειθε. Tertia persona e ab eade fit interposito η inter ulti
 ma et penultima syllaba Sed aduertendu q ubi ante ται
 syllaba finale aliq pcesserit consonas nullo mo formari
 poterit pp inepta consonantium structuram. nam τετύπῃαι et
 πεπεισῃαι dicendu fuerat, qd ualde ineptu e. Institutu igr
 e ut loco eius ponat' picipiu pti cu uerbo substantiuo
 ut τετύμμενοι εἰσιν. πεπεισμένοι εἰσιν. Vbi uero nulla intercesse
 rit consonas, apta fiet formatio ut δέδαιται δέδανται. πεπῖν
 ται πεπῖνται. βεβόηται βεβόηνται. πῶσται πῶσενται. Iones e
 hac tertia psona plurali Pti passiuia tertia singulari e
 iusde tps formare cosueuerunt. no i tñ, sed a breue interpo
 nentes inter ultimam syllaba et penultima. Sed qa añ ται fi
 nale syllaba tertiae psonae cōis singularis numeri diuisa i
 ueniuntur consonates, diuersam et formatione eē oportet.
 Nam i uerbis barytonis priae et secundae coniugatio
 nis tertia persona singularis praeteriti passiuu habet an
 te ται finale maliam mutam tenuem in eadem syllaba
 comprehensam, quibus disiunctis et α interposito,
 ac priori tenui in propriam densam mutata fit tertia
 pluralis ῖωρηωσ. ut τετύπται τετύφται. λέλειται λέλέ-

χεται, hoc eodé modo fit et tertia pluralis præteriti plu-
 r̄ perfecti. ἐπέτυπε. ἐπέτυφατο. ἐλέλειτο. ἐλέλεχτο. At in
 uerbis tertiæ, et quartæ et quintæ cōiugatiōis Iones faci-
 unt tertiā p̄sonam pluralē a tertia singulari uertentes
 σ̄ in formatiuā cōsonātem præteriti medii si āte ταῑ exi-
 stat, ac ἰterponētes ᾱ. Quoniam si tertia cōis barytono
 rū per σ̄ existat tertia ionice habet formatiuā præteriti
 medii. si uero aliqua ἰmutabilium ante ταῑ ea remanet
 in tertia p̄sona ionice ante ᾱ ταῑ qm̄ eadē est et medii præ-
 teriti formatiua cōsonans. In his igitur trib⁹ cōiugatio-
 nibus tertia persona ionice oīno appetit ante ᾱ ταῑ for-
 matiua cōsonantē præteriti medii quæcūq; sit. ut πεί-
 θω, μῆ, ὄψ. πείπειθα. παιθῆται. πείπειμαι. πείπεις. πεπείδωται.
 ἰωνικῶς. ἐρεῖδω, μῆ, ἡρεῖδα. παιθῆται. ἡρεῖσαι. καὶ ἡρεῖδεται ἰωνι-
 κῶς. ἀπῆλθω. ἐρηρέδωται. tertia syllaba correpta ἰλιάδης.
 φ̄ λᾶιδε τοι εὐάπερθεν ἐρηρέδωται δύο λδνῶ. Φράζω. μῆ, πεί-
 φραδα δὲ τοι δ̄ παιθῆται. πείφρασαι. ἢ ἰωνικῶς πεφράδωται.
 ῥάζω. μῆ, ἔρραδα. παιθῆται. ἔρρασαι, καὶ ἰωνικῶς ἐρράδωται. ὁ
 δυνάμεις ὑ. αἵματι δ̄ ἐρράδωται ῥοίχει. hoc ē aspersi sunt. κρᾶ-
 ζω uero et ὀρνύσσω et similia quæ ῥ̄ habent in futuro ad se-
 cundā reducūtur cōiugationem ut κρᾶζω κείραχα κείρα-
 χμαι κείρακται κείραχεται. ὀρνύζω ὠρνυχέω ὠρνυμαι ὠρνυκται ὠ-
 ρνυχέ. ἑτάλλω, μῆ, ἑτάλλα παιθῆται. ἑτάλλῃ, ἢ ἰωνικῶς ἑτάλλα.
 σπείρω ἑσπώρα ἑσπώρται ἑσπώρα. Φαίνω πέφηναι πέφαι. πεφά-
 νεται. μ̄ uero in tertia persona communi immediate
 nō inuenitur āte ταῑ sed ἢ quoniā uerba ἰ μῶ desinētia
 siue μνῶ ἢ assumunt ante ultimā in actiuo præterito et
 passiuo

passiuo ad circumflexorum imitationem ut $\rho\epsilon\mu\omega\rho\epsilon$
 $\nu\epsilon\mu\eta\kappa\alpha$ $\nu\epsilon\nu\epsilon\mu\eta\mu\alpha\iota$ $\nu\epsilon\rho\epsilon\mu\eta\tau\alpha\iota$. idcirco si formare uolueri-
 mus tertiam $\iota\omega\nu\iota\kappa\omega\varsigma$ eorum regula sequenda erit. In sex
 ta autem coniugatione tertia persona ionice non po-
 test formari in iis uerbis quorum tertia singularis σ ha-
 bet ante $\tau\alpha\iota$. ut $\eta\kappa\omicron\nu\sigma\alpha\iota\epsilon\iota\zeta\epsilon\sigma\alpha\iota$, eo quod formatiue literæ
 medii præteriti non sunt consonantes, sed uocales, aut
 diphthongi. Nec quisquam putet aut etiam in huius-
 modi uerbis tertiam personam prædictam formari pos-
 se, aut regulam quæ loquitur de tertiis personis commu-
 nibus quæ per σ enunciantur falsam esse, quia ea loq-
 tur non de omnium uerborum tertiis personis quæ
 enunciat per σ sed de tertiis eorum uerborum tan-
 tummodo quæ habeant consonantem in medio præteri-
 to, non autem uocalem aut diphthongus quæ conso-
 nans cum in mediis præteritis huiusmodi uerborum
 non existat in quam secundum regulæ præceptionem
 σ mutari possit. sequitur in eis huiusmodi personas non
 esse, ut $\alpha\lambda\omicron\nu\omega$, $\mu\epsilon\iota\omega$, $\eta\kappa\omicron\nu\alpha$. $\pi\alpha\theta\eta\tau\eta\alpha$ $\eta\kappa\omicron\nu\sigma\mu\alpha\iota$ $\eta\kappa\omicron\nu\sigma\alpha\iota$. non
 enim dicimus $\eta\kappa\omicron\nu\sigma\alpha\iota\tau\alpha\iota$ uertentes σ in $\omicron\nu$ quod est $\chi\epsilon\rho\alpha$
 $\kappa\tau\eta\sigma\iota\kappa\omicron\nu$ medii præteriti. quia σ in huiusmodi perso-
 narum formatione mutanda esset in consonantem me-
 dii præteriti si existat, non in uocalē, aut diphthongū. At i
 his uerbis quorum tertia persona cōis i $\tau\alpha\iota$ purā definit, hoc
 ē absq; σ tertia pluralis $\iota\omega\nu\iota\kappa\omega\varsigma$ apte formari potest, solū
 ā pponēdo ante $\tau\alpha\iota$ qm̄ ptm̄ passiuū pure prolatū, hoc
 nulla consonate præcedente $\mu\alpha\iota$ syllabā finalē solū ā

suscipiēs ατε τῷ ἰ τertia singulari ac pēultima corripies
 si lōga sit facit tertiā pluralē ἰωνικῶς, ut ἐρνώ ἐρνευμαι ἐρνῶ
 ἐρνῶ ἱλιάδος. α. οἱ τε θέμιστας πρὸς ἐρνῶ) κλέω κέκλεμαι
 κέκλε) κέκλεται ὀδυσείας Δ. αἰθάλι κέκλε) et ἱλιάδος π
 οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κελί)ται. Poetæ tamē metri gratia
 aliquando eam productam seruant ὀδυσείας α. αἰθίοπας
 ῥίον χαλὰ δὲ δαί)ται ἔχοντες ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ δέδινται cuius the
 ma est δαί)μαι. ¶ De circumflexis et uerbis in μῖ quoniā
 a sexta coniugatione barytonorū deducuntur idem ē
 intelligendum, quod uidelicet si tertia persona cōmu
 nis præteriti passiuī σ habuerit ante τῷ ut πέτε)σαι, ter
 tia persona ionice nequaquā formari poterit. Si uero ἰ
 τῷ purā defuerit, et penultima pducta fuerit, ea muta
 bitur in debitam breuem et α solum interposito tertia
 ionice fiet, πεποι)νται πεπει)ται, βεβό)νται βεβοά)ται, κεχευ
 σ)ται κεχευό)ται, βεβοά)ται tamen et similia in usu non
 habentur propter in cōcinnitatem, sicut neq; ἰσά)σαι. et
 alia eiusmodi uerborum secundæ coniugationis ἰ μῖ.
 βεβλή)το tamen et βεβολή)το et κεχλώ)το & alia multa
 apud poetas productā seruant ατε penultimam metri
 gratia. ὀδυσείας ἢ ἐνδὲν ἰπέ)λοι λεπ)τοὶ ὄν)ντοι βεβλή)το
 et ἱλιάδος. ἰ. πέν)θει δα)πλή)τω βεβολή)το πῶ)τε χερ) et ὄ
 δυσείας ζ. δὴ)τα) κεχλώ)το λή)νη. In uerbis terminatis in
 μῖ eodem modo formatur tertia persona pluralis ioni
 ce. πεί)ται πεθεί)ται δέ)δοται δέ)δοται. Poetæ uero ionēs
 imitati formant etiam tertiam personā pluralem alio
 rum temporum mittentium tertiā singularem aut

in τῷ. aut in τῷ, nec solum in modo indicatiuo sed etiā
 optatiuo. iterponēdo ᾱ ut supra, ut ἡμαῖς ἤτοι ἡντοῖς κοινῶς
 ἢ ἐὰν ἰωνικῶς. ὁ παρὰ τὴν τικὸς ἡμῶν ἢ τοῦ ἡντοῦ ἢ ἐὰν ἰωνικῶς In
 optatiuo δὲ νομῶν δὲ νομῶν ἐνεστώσας ἀπὸ τοῦ δὲ νομῶν φράσαι μὲν
 φράσαι μὲν ᾱ. ἀπὸ τῶ φράζομαι. πύθοιντο πύθοιαι τοῦ ᾱ. ἀπὸ τοῦ πύθομαι. in quibus diphthōgus ante ᾱ seruatur
 ἢ τὰ λοιπὰ. Præteritum uero tertiæ et quartæ coniuga-
 tionis ab actiuo fit extrema in μαῖ cōuersa ac interpo-
 sito σ̄ nā regula est quod præteritum uerborum baryto-
 norum in ιᾱ desinens assumit σ̄ in passiuis ut πείθω πεί-
 πεια. πείπειμαι. φράζω πέφρακα. πέφραμαι. excipiuntur
 uerba quintæ coniugationis, et quædam pauca sextæ.
 quæ non assument σ̄. Secūda persona a prima fit μαῖ
 in σῶι mutata et per unicum σ̄ enunciatur ut πείπειμαι
 πείπεισαι. πέφραμαι πέφρασαι. Tertia etiam a prima μαῖ
 in τῶι mutata. πείπεισαι. πέφρασαι. Desinentia uero in ζῶ
 et in σῶ facientia futurū in ζῶ ad secundam reducun-
 tur coniugationē. ¶ Διὰ. Prima persona dualis nu-
 meri fit a prima plurali extrema in θῶν mutata πείπεισ-
 μεθ. πείπεισμεθ. Secūda psona a secūda eiusdē nume-
 ri πείπειδε. πείπεισθ. Tertia similis est secundæ πείπεισθ.
 ¶ Πλῆθυντικά. Prima psona pluralis a prima singula-
 ri fit extrema in μεθ. cōuersa, ut πείπειμαι. πείπειμεθ.
 Secunda a tertia singulari τῶι in θῶι mutata, πείπει-
 σαι. πείπειδε. Tertia uero a prima plurali, sed quando
 et quomō formāda sit satis dictū est in priā cōiugatiōe

Et hæc formatio dualis numeri et pluralis cōmunis est
 omnibus præteritis passiuus quorum actiuum desinit
 in α. Præteritum uero quintæ cōiugationis similiter
 ab actiuo fit extrema in μαι mutata. Pro quo aduertē-
 dum est quod uerba habentia α siue ρ seruant ipsum
 in actiuo et passiuo præterito. ut φα'λω ε'φα'λα ε'φα'λμαι
 σπε'ρω ε'σπα'ρα ε'σπα'ρμαι. Habentia uero μ siue solum,
 siue cum ν seruant quidem ipsum sed interponi-
 tur η διὰ τὴν ἀλλοφωρίαν. quemadmodum et in
 actiuo præterito dictū est. ut νέμω νερέμῃκα νερέμῃμαι.
 δέμω δεδέμῃκα δεδέμῃμαι. συζοπῇ δέδμῃκα δέδμῃμαι. βρέ-
 μω βεβρέμῃκα βεβρέμῃμαι. τρέμω τετρέμῃκα τετρέμῃμαι. τί-
 μρω τετέμῃκα τετέμῃμαι, καὶ συζοπῇ τέτμῃκα τέτμῃμαι,
 κείμω κείκῃμῃκα κείκῃμῃμαι. καὶ συζοπῇ κέκμῃκα κέκμῃ-
 μαι. γέμω γέγῃμῃκα γέγῃμῃμαι. Desinentia uero in νō non
 seruant τ, sed mutant ipsum in γ in præterito actiuo
 propter κ sequens. In passiuo uero uertitur in μ alte-
 ro sequente μ ut φαίνομ' πέφαμ'α πέφαμ'μαι. et hoc in pri-
 ma persona tantum. In secunda uero et tertia rursus as-
 sumitur ipsum ν ut πέφανται πέφανται. At μεμίσσμαι
 μεμόλνσμαι atticorum more mutant γ in σ μεμίσσῃκα με-
 μόλνῃκα cuius thema est μένω assumpsit η tanq̃
 a circumflexo themate deductum, quemadmodū et νε-
 μω νερέμῃκα νερέμῃμαι. Disyllaba uero habentia ante ν
 siue τ siue α sine ν omnino abiiciūt ν ut κείνω κέκῃκα κέ-
 κῃμαι. κτερώ κτετάκα κτετάμαι. δύνω τέδνκα τέδνμαι. sed
 hæc pauca sunt. At μεμόλνσμαι cuius præteritum acti-
 uum est

uum ē *μολύνκα* ἀπὸ τοῦ *μολύνω* fit quod trisyllabū est.
 Prīmū uero passiū sextæ cōiugatiōis fit ab actiuo extre-
 ma *ἰ* *μαῖ* mutata, et ante *μαῖ* ut plurimū accipit *σ* ut *ἀκτῶ
 ἤκτα* ἤλυσμαι. *ζέω* ἔλεια ἔλεισμαι. Sūt et quæ nō accipiūt
σ ut *τοξόω* *τετόξυκα* *τέρξυμαι*. *βασίλῳ* *βιβασίλῳ* *βει-
 βασίλῳ* et cætera. Cū autē præteritū actiuū uerborū
 circumflexorum longam habet penultimam præteritū
 passiū nihil assumit, ut *πῶ* *πεπώηκα* *πεπώημαι*. Si au-
 tem breuē, assumit *σ* ut *πέλω* *πέτελεια* *πέτελεισμαι*. Pe-
 nultimam uero eandem habet præteritum passiuum
 cum actiuo si uerbo in *ω* desinente fit, ut *πτύφα* *πέτυμ
 μαι*. *πέπεικα* *πέπεισμαι* *πεπώηκα* *πεπώημαι*. Nam in uer-
 bis terminatis in *μῖ* præteritū passiū corripit penulti-
 mam quæ in actiuo longa existit, ut *διδῶκα* *δίδομαι*. Ex-
 cipiuntur disyllaba primæ et secundæ coniugationis
 barytonorum, quorum præteritum passiuum reassu-
 mit *ε* uocalem penultimam præsens quæ in *ο* paruū
 conuersa est in præterito actiuo atticorum more, ut *λέ-
 γω* *λέλογα* *λέλεγμαι*, *κλέπω* *κένλοφα* *κέκλεμμαι*, inueni-
 tur et *κένλαμμαι*. Annotantur etiam quæ *ρ* habent cū
 aliqua consonante implicitum, ac in penultima præ-
 sentis *ε* habent. Horum enim præteritū passiuum mu-
 tat *ε* in *α* ut *σρέφω* *ἔσρεφα* *ἔσραμμαι*. *τρέφω* *τέτρεφα* *τέτραμ
 μαι*. Excipitur *βρέχω* *βέβροχα* *βέβρεται*. *διὰ τοῦ ε*. *Π* *Π*.
Ε *Ε* *πετύμνω*, a præterito passiuo fit *μαῖ* in *μῖρ* mutata,
 et *ε* præposito augmento præteriti perfecti si a conso-
 nante inceperit ut *πέτυμμαι* *ἐπτύμην*. Si uero præteri-

m

tum perfectum a uocali inceperit ab eadem incipiet et
 prateritum plusquamperfectum ut ἤκουσμαι ἤκουσμεν.
 Secunda psona a prima fit media in suā tenuem, et μῆν
 in σ mutatis καὶ κρᾶσαι τὸ ψιλον hoc ē tenuis et σ in pro
 priam duplicē sicut in praterito passiuo dictū est ut ἐπέ
 τρεμην ἐπέτρεψο. ἐλέλεγμα ἐλέλεξο. ἐπέτρεμην tamē nō di
 cim⁹ διὰ τὸ αὐτὸ αἰσώταξιν. sicut nec ἐπέτρεμας. Tertia psona
 a secūda fit, solutiōe duplicis in suas simplices, deinde σ
 in τ cōuerso ἐπέτρεψο ἐπέτρεπον. ἐλέλεξο ἐλέλεον. **Σελήα.**
 Prima psona a prima plurali fit extrema in ῥον mutata ἐπέ
 τρεμεθα ἐπέτρεμετον. Secūda a secūda plurali extrema
 in φθον mutata ἐπέτρεφε ἐπέτρεφον. Tertia a secūda dua
 li extrema in ῃν mutata ἐπέτρεφον. **Πλῆθυνται.** Pri
 ma psona a prima singulari fit extrema in μέθι conuer
 sa ἐπέτρεμην ἐπέτρεμεθα. Secūda a tertia singulari οἱ ē.
 et tenuibus i densas mutatis ἐπέτρεπον ἐπέτρεφε. ἐλέλετο
 ἐλέλεχε. Tertia psona nō formatur ubi āte ῥ alia cō
 sonās fuerit suppletur aut p participium et uerbū sub
 stantiuū sicut in praterito passiuo ut ἐπέτρεμην ἐπείσασιν, ὡς
 ἰωνιῶς ἐπέτρεψα. Poterimus tamē hāc facilius forma
 re si a praterito pfecto passiuo singula a singulis dedu
 xerim⁹, ut ἐπέτρεμαι, ὁ ἄρξ ἐπέτρεμην. ἐπέτρεμαι ἐπέτρεψο. ἐπέ
 τρεμαι ἐπέτρεπον. **Σελήα.** Τετρεμίδον ἐπέτρεμεθον. ἐπέτρεφον
 ἐπέτρεφον. ἐπέτρεφον ἐπέτρεφον. **Πλῆθυνται.** Τετρεμ
 εθα ἐπέτρεμεθα. ἐπέτρεφε ἐπέτρεφε, τετρεμμένοι εἰσιν. τετρεμ
 μένοι καὶ ἰωνιῶς ἐπέτρεφαι ἐπέτρεφαι et sic i omnibus aliis
 coniugationibus.

et
 u.
 in
 ro
 i
 di
 na
 o
 a.
 i
 na
 ua
 ri
 ier
 i e.
 lo
 co
 b
 v, n
 na
 lu
 te
 o m
 u
 e
 i
 liis

Ἐπειὶς τοῦτο πρὸς τὴν
 τὴν φθην. fit a tertia psona præteriti passivi extre-
 ma in ἡν mutata, et abiecta cōsonāte geminata in
 principio ptī. Pro quo annotadū est qd si uerbum fuerit
 primæ aut secundæ coniugationis ista tertia psona ptī pas-
 sivi semper habebit duas mutas tenues cū αὖ diphthong
 go finali. in eadē cōprehēsas syllaba quibus i dēsas mu-
 tatis, et ultima in ἡν fit primus aoristus passiuus, abiecta
 ut dictū ē cōsonāte geminata i ptō pfecto. ut πέτυπται ἐν
 τῷ φθην. λέλεκται ἐλέχην. si uero alterius fuerit cōiugati-
 onis ptm perfectū aut in τῷ purā, aut in τῷ cū aliqua
 cōsonante terminabit. si in τῷ purā mutata τ tenui in-
 densam puram eādē seruabit aoristus passiuus. puras
 appello cum nō habuerit ullam aliam consonantem
 præcedentē ipsam τῷ syllabā ut κέκεται ἐκέτην. πέποι-
 ηται ἐποίητην. βεβόηται ἐβόηθη. ἐκένθηται tamen et ἐκλίνθη
 et similia inueniuntur apud poetas διὰ τὸ ἵκναι in præ-
 terito omnino abiiciatur. ἰλινδοῖς κ' ὥς ἄρα φωνήσιν τε
 πέρ ἐξ ὁδοῖς ἐνεκλινέσθην κλινέτην. ἐμμήθην etiam ἀπὸ τοῦ μέ-
 μνηται assumpsit σ. et ἐρρώθη ἀπὸ τοῦ ἐρρώται. Si uero
 cum aliqua consonante præcedentē desuerit, eandē
 seruabit aoristus ante θην. ut πέπειται ἐπέειθεν. πέφραται ἐ-
 φράδην. At ἐσώθη absque σ. ἀπὸ τοῦ εἰσώσαι cuius thema
 est σῶω. ἐσώδην enim dicendum fuerat. ἐσπύρηται ἐσπύρη-
 θην ἐμύσθη uero a præterito communi hoc est μεμύσθη
 fit non autem a præterito attico quod est μνμύσσαι διὰ
 τὸ σ. Sunt autem huiusmodi consonantes præce-

détes τῷ syllabá tertiæ p̄sonæ p̄tī passiui π. κ. λ. ν. ρ. σ
 quas seruat et aoristus passiuus π tamē et κ in propri-
 as densas mutatis. Hoc etiam annotandum est q̄ ambo
 aoristi passiuī similem habent et formationem, et decli-
 nationem cum uerbis terminatis in μ̄ in omnibus mo-
 dis, et etiam participiis, paucis admodum uariatis. quo-
 rum talis est regula. Quandocunq; participium inue-
 nitur terminatum in σ̄ cum accentu acuto in ultima,
 et declinatum per ρτ̄ ut est πιδēs πιδέρος. τυφδέσ τυφδέ-
 ρος. tūc Indicatiuus eiusdem temporis definit in ν̄ cum
 uocali longa secundum propriam uerbi exigētiam, ut
 intra ctatu uerborum in μ̄ planius dicetur, ut ἐπ' ἦν. ἐτύ-
 φθη. nā in uerbis terminatis in μ̄ participium forma-
 tura secunda persona präteriti imperfecti Imperati-
 uus uero in σ̄ ut πιδέσσι τυφδέσσι. sed propter alternitatem
 duarum dēfarum secunda mutatur in τ̄ ut πιδέσσι τυφδέ-
 σσι. Optatiuus ī ν̄. cū diphthōgo ī penultima ut πιδέσω.
 τυφδέσω. Subiunctiuus in ω̄ circumflexo. ut ἐὰν πιδῶ. ἐὰν
 τυφθῶ. Infinitiuus in ναῑ ut πιδέναι τυφθῆναι. Eandē ha-
 bet penultimam primus aoristus cum präterito passi-
 uo. ut πέτομαι ἐτύφθην. excipitur δύνμαι quod δύνειδην fa-
 cit et ἐπ' ἦμαι ἐπ' ἦνέδην. Excipiuntur et composita ab
 hoc uerbo κίρω circumflexa, ut κιδέσσι κιδέσθην. ἀφ' ἦ-
 ρμαι ἀφ' ἦρέθην. Annotantur etiam habentia ρ̄ cū ali-
 qua consonante īplicitū quæ in präterito passiuo mu-
 tant ē ī ā et in αορῆσιν idē ā in ē cōuertitur ut ἐσφαμαι ἀ-
 π' τὸ ἐσσεφά ἐσσεφθην. τέταμαι ἀπ' τὸ τέτρεφα ἐτέφθην.

secunda

Secunda persona a prima fit in σ mutato $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\varsigma$. Tertia a secunda abiecto σ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta$. $\text{Ⲭ}\Delta\eta\mu\acute{\alpha}$. Secunda persona a secunda plurali fit extrema in $\tau\omicron\nu$ mutata $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\epsilon$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\epsilon\tau$. Tertia a secunda duali $\tau\epsilon\nu$ in $\tau\iota\omega$ cōuerfa $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\omega$. $\text{Ⲭ}\text{Ⲣ}\lambda\eta\theta\omega\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$. Prima persona a prima singulari interposita $\mu\epsilon$. $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\mu\epsilon\nu$. Secunda a prima $\mu\epsilon\nu$ in $\tau\epsilon$ mutata $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\epsilon$. Tertia a prima singulari addita $\sigma\omega$ uel a prima plurali extrema ι $\sigma\omega$ mutata $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\kappa\epsilon\nu$ $\text{Ⲭ}\text{ⲑ}\omicron\iota\omega\tau\iota\kappa\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\nu$ ad similitudinem neutri participii eiusdē tēporis præposito ē syllabico augumēto et accentu retracto in antepenultimam, ut $\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota\varsigma$ $\text{Ⲭ}\text{ⲑ}\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\nu$. potest et formari a prima psona plurali per syncopam sicut dictū est in ptō imperfecto actiuo. ut $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\mu\epsilon\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\nu$ sicut $\epsilon\kappa\omicron\sigma\mu\eta\theta\eta\mu\epsilon\nu$ $\epsilon\kappa\omicron\sigma\mu\eta\theta\epsilon\nu$ et similia. subtrahūt. n. bæoti uocalē penultimæ syllabæ et sequentem consonantem hoc est η et μ . qua syncopationes et, et dores, et æoles utuntur. $\text{Ⲭ}\text{Ⲁ}\omicron\epsilon\iota\varsigma\sigma\varsigma\beta$.

$\text{Ⲭ}\text{Ⲭ}\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$. fit a secūdo aoristo actiuo extrema in $\eta\nu$ mutata ut $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\nu$. $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta$. $\text{Ⲭ}\Delta\eta\mu\acute{\alpha}$. $\text{Ⲭ}\text{Ⲭ}\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\omicron\nu$. $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\omega$. $\text{Ⲭ}\text{Ⲣ}\lambda\eta\theta\omega\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$. $\text{Ⲭ}\text{Ⲭ}\tau\upsilon\phi\theta\eta\mu\epsilon\nu$. $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\tau\epsilon$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\kappa\epsilon\nu$. $\text{Ⲭ}\text{ⲑ}\omicron\iota\omega\tau\iota\kappa\omega\varsigma$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\nu$ sicut $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\nu$. $\text{Ⲭ}\text{Ⲙ}\epsilon\lambda\omega\nu\acute{\alpha}$.

$\text{Ⲭ}\text{Ⲭ}\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon\iota$. a secūda persona primi aoristi passiui abiecto icremēto et addita $\omicron\mu\alpha\iota$ $\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\eta\varsigma$ $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon\iota$. $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon$. $\text{Ⲭ}\Delta\eta\mu\acute{\alpha}$. $\text{Ⲭ}\text{Ⲭ}\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon\iota$ $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\epsilon\alpha\theta\epsilon\nu$ $\text{Ⲭ}\text{Ⲭ}\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\epsilon\alpha\theta\epsilon\nu$. $\text{Ⲭ}\text{Ⲣ}\lambda\eta\theta\omega\tau\iota\kappa\acute{\alpha}$. $\text{Ⲭ}\text{Ⲭ}\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon\iota$. $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\epsilon\alpha\theta\epsilon$ $\text{Ⲭ}\text{Ⲭ}\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon\iota$. $\text{Ⲭ}\text{Ⲙ}\epsilon\lambda\omega\nu\beta$.

$\text{Ⲭ}\text{Ⲭ}\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon\iota$. $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\mu\epsilon$. $\tau\upsilon\phi\theta\eta\sigma\epsilon\alpha\theta\epsilon$ a secūda psona secūdi aoristi

isti passiuui addita ὁμαί. **Π**λὴν αὖ. Τυπησόμεθα. τυπῆσθαι.
 τυπῆσθαι. **Π**λὴν αὖ. Τυπησόμεθα. τυπῆσθαι. τυπῆσθαι.
Μετὸ λίγον μέγ. Τετύφομαι. τετύφῃ. τετύφεται a secunda
 psona ptī pas. interposita ὁμ. τετύφαι. Τετύφομαι. **Π**λὴν αὖ.
 Τετύφομεθ. τετύφῃ. τετύφῃ. **Π**λὴν αὖ. Τετύφο
 μεθ. τετύφῃ. τετύφῃ.

Προσκειτικὰ παθητικὰ. ἐν τῷ δ. **Π**λὴν αὖ.

Υἱ. fit a secūda psona ptī īperfecti pas. abiecto
 augmento ἐν τῷ μω ἐν τῷ πον. τῷ πον. ὁ ἰωνικῶς. τῷ
 πον. ὁ ὀδονικῶς τῷ πον. sicut φέδω φέδω. θεὸν εἰς ἐν βωκολίᾳ
 σῶς φέδω ἡν εἰφωρ, φέδω λυλῆ ἡν ἡν ἡν ἡν ἡν. Tertia
 psona fit a tertia ptī īperfecti passiuui, extrema in ὁμω mu
 tata, et accētū ī penultimā retracto. ἐν τῷ πον. τῷ πον. uel
 a tertia actiuui τῷ in ὁμω cōuerfa τυπῆσθαι τῷ πον. **Π**λὴν αὖ.
 Secunda psona a secūda plurali fit extrēa in ὁμω mu
 tata, ut τῷ πον. ἐν τῷ πον. Tertia a secūda duali ὁ πον. ὁ
 magnū cōuerfo τῷ πον. **Π**λὴν αὖ. Secunda pso
 na a tertia singulari ὁ ὁ in murato. τῷ πον. τῷ πον. Ter
 tia ab eadē fit addita ὁμω τυπῆσθαι. ὁμω τῷ πον. τῷ πον.
 κατὰ τὸ συνηθῆν. uel erit dualis numerus p plurali ut qui
 busdā placet. **Π**λὴν αὖ.

Πλὴν αὖ. a secunda psona ptī plusq̄perfecti simile in
 cremētū hñs cū ptō pfecto ut ἐτετύμην ἐτετύφο. ἐτετύφο.
 Tertia psona fit a tertia eiusdē tpis tenuib. in dēfas mu
 tatis et hoc in pma & fa cōiugatiōe barytono & et ὁ par
 uo in ὁ magnū et accētū in penultimā trāslato ut ἐτετύ
 πο. τετύφῃ. ἐλέλεκτο. ἐλέλεχθαι. In aliis uero cōiugationi
 bus si alia ītercesserit cōsonāsañ ὁ eadē manebit ī tertia

persona imperatiui mutata tamen tenui in densam, ut ἐπεπε-
σο πεπειδω. ἐπείρωτο. ἐπείρω. Vbi uero nulla præcesserit
cōsonās necessario addetur σ. ut ἐπεπείρωτο πεπείρωτο ἐπεί-
ρωτο ἐπείρω. **Σελήα.** Secūda psona a secūda plurali fit,
extrema in ὄν mutata τετυφθε τετυφθον. Tertia a secūda
duali ὁ puo ἰω magnū cōuerso τετύφθω. **Πλῆθυνσι.**
Τετυφθε τετύφθωσαν sicut et præsens. **Αόριστοι.**

Τύφθητι, fit a tertia psona primi aoristi passiuī addita
ῥ syllaba secūdū cōem regulā, quæ ē φ qñdocūq; p̄tici-
piū definens in σ ὅζυ γον declinat p̄ μτ tunc Impatiua
definūt in ῥ sed ubi præcesserit altera dēsa tūc nō ῥ sed
π syllaba additur p̄ alternitatē duarū densarū idcirco
p̄mo aoristo additur π cū ultima illius sp̄ hēat σ ut ἐτύ-
φθη τυφθητι. ἀπέρθη ἀπέρθητι. Vel fita gto participii quēad
modū in uerbis in μι penultia producta, ut τυφθεῖς τυ-
φθέντες. τυφθητι. Tertia a secūda fit extrema in τω muta-
ta τυφθήτω. **Σελήα.** Τύφθητον τυφθήτων. **Πλῆθυνσι.**
Τύφθητε. τυφθήτωσαν. **Εξ.**

Τύπθητι a tertia psona fi aor. addita ῥ ἐτύπη τυπήθι. ul' fit
a gto p̄ticipii sicut et p̄mus. Tertia psona a fa fit ῥ ἰ τω
cōuersa τυπήτω διὰ τῶ τ̄ sicut in p̄rio aoristo. & sic ἰ aliis
nūeris & p̄sonis quæ mutatio coīsest oīb; impatiuis in
ῥ definētib; uerborū tā in σ q̄ in μι exeuntīū. **Σελήα.**
Τύπητον τυπήτων. **Πλῆθυνσι.** Τύπητε. τυπήτωσαν.

Εὐπία παθητική.

o Ptatiua passiuā oīa fiūta p̄prio indicatiuo passi-
uo ultia mutata ἰ μιν et addito ἰ penultia dēptis

ambobus aoristis qui actiuorum more a g^ois suorum par-
ticipiorum fiunt. Nā cum uerbum passiuum siue me-
diū habens in fine μ̄ declinatiuū, hoc est quādocūq; pri-
ma p̄sona singularis uerbi passiui siue medii definit in
μᾱi aut in μ̄ην. et prima dualis, ac prima plural' ex decli-
natione idem μ̄ suscipiunt, ut τύποιμᾱ τυποίμεθον. τυποί-
μεθα. et ἐτυφάμην ἐτυφάμεθον ἐτυφάμεθα. tunc nō a g^o
pticipii fit optatiuus modus sed a prima persona eius-
dē temporis extrema in μ̄ην mutata ubi talis terminatio
nō existit, et addito ῑ penultimæ ut ἴν' τοίμᾱ ἴν' τοίμαιω.
ἐτυφάμην τυφάμην. ¶ Ἐνεσὼς ἢ ἔπ'.

Υπείμην. a prima p̄sona præsentis μᾱi in μ̄ην con-
uerſa et addito ἰώτα penultimæ τύποιμᾱ τυποίμαρ.
Secūda p̄sona a tertia subtracto τ̄ τύποιρ τυποίο. Ter-
tia p̄sona a p̄ma plurali μ̄ην ἰρ cōuerſa τυποίρ. ¶ Διήμᾱ.
Prima p̄sona a prima plurali τυποίμεθα τυποίμεθον. Se-
cūda a secūda plurali τυποίδε τυποίδον. Tertia a secūda
duali extrema in ἀρ̄ mutata τυποίδρ. ¶ Πλῆσθη. ἄ.
Prima persona a prima singulari μ̄ην in μεθα conuerſa
τυποίμην τυποίμεθα. Secūda a tertia singulari τῷ in δέ
cōuerſa τυποίρ τυποίδε. Tertia a tertia singulari ἰτερο-
ſito ῥ ἴν' τοίρ τυποίρ. ἔιν' ἰδ' τυποίρ. ὧς ἢ ἔπ'.

¶ Præteritum perfectum fit a prima persona præteriti
p̄fecti indicatiui modi μᾱi in μ̄ην conuerſa et addito ἰώ-
τα penultimæ uocali si sola et pura fuerit hoc est nulla
consonante intercedente inter eam et μᾱi ut περὶήμᾱ
περὶήμην. μέμνημᾱ μέμνημην. Vbi uero fuerit diphthō

gus siue aliqua cōsonans ante *μα* ut *ἵππενυμι* *πείσονται*
ἔργαμα q̄a nō licet i hoc t̄pe mutare diphthongū, nec
abiicere cōsonantem, formari nō potest. supplet̄ aut̄ p
uerbum substantiuum et pticipium eiusdem uerbi et
tēporis. ut *τετυμμένος* *ἦν* *ἔην* *ἔειπεν*. *ἘΔήκα*. *τετυμμένω* *ἔειπε*
τοῖς *ἔειπεν*. *ἘΛθὼν* *ἔειπεν* *ἔειπε* *ἔειπεν*.

ἘΑόριστος *α*.

ἘΤυφθέν. a genitiuo participii eiusdem temporis ex-
trema in *ην* mutata, et addita *ι* penultima ut supra in
actiuis *τυφθεὶς* *τυφθεὶς* *τυφθεὶς*. nam quodcunque
participium desinit in *σ* *ὄζυτον* et declinatur per *ντ*.
Optatiuus desinit in *ην* puram hoc est nulla consonan-
te precedente *ην*, ut *δοῦν* *δοῦντος* *δοῦν*. At si desinat in *σ*
ὄζυτον non autem declinetur per *ντ* non in *ην* pu-
ram sed in *μι* desinit optatiuus ut *τέλυνφως* *τέλυνφός* *τε-
λυνφοίμι*. Etiam si participium declinetur per *ντ* non
autem desinat in *σ* *ὄζυτον*, ut *τύψας* *τύψαντος* *τύψαίμι*.
Secunda persona a prima fit *ν* in *σ* mutato *τυφθέν*. *τυ-
φθείης*. Tertia a secunda abiecto *σ* *τυφθείη*. *ἘΔήκα*. Se-
cunda persona a secunda plurali extrema in *των* muta-
ta. *τυφθέντες* *τυφθέντων*. Tertia a secunda duali *ων* in *τιν*
mutata *τυφθέντιν*. *ἘΛθὼν* *ἔειπεν* *ἔειπε* *ἔειπεν*. a prima sin-
gulari interposita *με* *τυφθέν* *τυφθέν* *καὶ* *συνη* *οπ* *τυφθεῖ-
μεν*. Secunda a prima singulari *μεν* in *τε* mutata *τυφθείη-
τε*. Tertia a tertia singulari addita *σαν* *τυφθείη* *τυφθείσαν*.
Vel a prima plurali extrema in *σαν* mutata. *τυφθείμεν*
τυφθείσαν. Quo in loco aduertendum est q̄ quando

cunque prima persona pluralis optatiuorum ante
 μεν diphthongum habuerit, subtracto μ facit tertiam
 personā pluralem ut τὸ πῶς μὲν τὸ ποιεῖν. Cum uero ha-
 buerit monophthōgum hoc ē solā uocalē, tūc in σῶν
 mittit tertiam personā plurale. ut τυφθεῖμεν τυφθεῖσιν.
 At si in prima persona ipsa monophthongus p synco-
 pam abiiciatur non extrema qdem mutata in σῶν sed
 subtracto μ solū, fit tertia pluralis cū penultima quæ
 prius ītegra dictiōe tertia a fine erat, sit diphthōg⁹, muta-
 to ēt accētū acuto in circūflexum cū sit longa natura
 ante breuē. ut τυφθεῖμεν τυφθεῖεν. Et sic fit ī oībus optati-
 uis tā barytonorū, q̄ circūflexorū et terminatorū in μ
 habētib⁹ monophthongū ī penultia p̄mæ p̄sonæ plu-
 ralis. Sed aduerte q̄ poetæ utūtur prima et tertia p̄sona
 cōcisis ī oībus uerbis. Oratores uero ī circūflexis utun-
 tur prima et tertia p̄sona, ut ποιοῖμεν ποιεῖν ἀπὸ τοῦ ποιοῦμεν.
 In aliis uero tertia tātū ut τυφθεῖμεν. θεῖεν. εἶεν. δίδειν. p̄ τυφθεῖ-
 σιν. θεῖσιν. εἰσιν. δίδουσιν.

ⲉⲃⲃ.

ⲉⲧⲩⲡⲉῖν τυπείης τυπείν. sicut et primus. ⲉⲃⲃⲁ. Τυ-
 πείησιν τυπείησιν. ⲉⲡⲓⲛⲉⲣⲉⲧⲓⲁ. Τυπείημεν ⲉⲧⲩⲡⲉῖμεν
 τυπείητε. τυπείησιν. ⲉⲧⲩⲡⲉῖν.

ⲉⲃⲃⲁ.

ⲉⲧⲩⲡⲉῖμεν τυφθεῖσιν. τυφθεῖσιν. a prima p̄sona p̄mi fit
 terti passiuī τυφθεῖσιν. sicut et p̄ns. ⲉⲃⲃⲁ. Τυφθεῖσιν-
 μεθ. τυφθεῖσιν. τυφθεῖσιν. ⲉⲡⲓⲛⲉⲣⲉⲧⲓⲁ. Τυφθεῖσιν με-
 θ. τυφθεῖσιν. τυφθεῖσιν. ⲉⲧⲩⲡⲉῖσιν. ⲉⲧⲩⲡⲉῖσιν. ⲉⲧⲩⲡⲉῖσιν.

ⲉⲃⲃⲁ.

ⲉⲧⲩⲡⲉῖμεν. τυφθεῖσιν. τυφθεῖσιν. a fo futuro, pas. τυφθεῖσιν
 ⲉⲃⲃⲁ. Τυφθεῖσιν μεθ. τυφθεῖσιν. τυφθεῖσιν. ⲉⲡⲓⲛⲉⲣⲉⲧⲓⲁ
 τὴν ⲉⲧⲩⲡⲉῖσιν μεθ. τυφθεῖσιν. τυφθεῖσιν. ⲉⲧⲩⲡⲉῖσιν.

Τετυφοίμην τετύφοιο τετύφοιτο a priā psona paulo post futuri τετύφομαι. ΤΔηκὰ. Τετυφοίμεθον τετύφοιδον. τετυφοίδην. ΤΓλινωπικὰ. Τετυφοίμεθα τετύφοιδε. τετύφοιυντο καὶ ἰωνικῶς τετυφοίατο.

ΤΥπτικὰ καὶ παθητικὰ. ἐν ἑσῶς καὶ ^επρ.

ἰ. Ἀν' ὑπώμαι a priā psoa subiūctiui actiui add. μαι. Secūda psoa ἐάν' ὑπῃ a tertia fit abiecto τ' et ἡ et ᾧ p crasum ἱ n mutatis, ac subscripto τ. ὑπῃ ὑπῃ et ἑ sifis tertia subiūctiui actiui καὶ τῷ καὶ ἰωνικῶς. Tertia ἐάν' ὑπῇ a priā singulari penultia ἱ ἡ et extrēa ἱ ται mutatis. Δηκὰ. Ἐάν' τυπώμεθ' ὑπῇ καδον. αδον. ΤΓλινωπικὰ ἐάν' τυπώμεθα ὑπῇ καδε. ὑπῇ ωρ. Possūt et hae oīa formari a pnti tpe idiatiui passiui mutatis ἑ ἱ n, et ὁ in ὦ ut ὑπώμαι. ἐάν' ὑπῇ καὶ ὑπῇ ἐάν' ὑπῇ ται. et sic de aliis. Τω^ς καὶ ^{πρ}.

ΤΠτμ pfectū fit a priā psona pti passiui, penultia uocali ἱ ὦ magnū mutata cū accētū circūflexo, si sola et pura fuerit. ut πεπῆμαι. ἐάν' πεπῶμαι. μέμνημαι. ἐάν' μεμνῶμαι. Vbi uero pcefferit dipt. siue cōsonās, nō fiet recta formatio Supplēdū igit' p uerbū substātiuū et pti cipiū eiusdē tpe. ut τετυμμένος. ἐάν' ὦ ἡς ἡ. ΤΔηκὰ τετυμμένω ἐάν' ἡ πον. ἡ πον. ΤΓλινωπικὰ Τετυμμένοι ἐάν' ὦ μιν ἡ τε ὦσι. ΤΩ^ς α.

ΤΕάν' τυφῶ. a tertia psona primi aoristi passiui, extrema ἱ ὦ circūflexū mutata. ut ἐτύφθη ἐάν' τυφῶ τυφῶς τυφῇ. ΤΔηκὰ ἐάν' τυφῇτορ. τυφῇτορ. ΤΓλινωπικὰ. Ἐάν' τυφῶ μιν τυφῇτε τυφῶσι. ΤΩ^ς α.

ΤΕάν' τυπῶ. a tertia psona secundi aoristi passiui ἐτύπη. ἐάν' τυπῶ τυπῇς τυπῇ. ΤΔηκὰ ἐάν' τυπῇτορ. τυπῇτορ. ΤΓλινωπικὰ. Ἐάν' τυπῶ μιν τυπῇτε τυπῶσι. m iiii

¶ Ἀπὲρ μὲν φωνὰ πάλαι παλαιὰ. ἐν ἑσῶς αὖ ἑστῶς.
 Ὑπὸ δὲ. a tertia p̄sona p̄sēntis indicatiui passī
 ui. extrema in θῶι mutata, ac σ̄ interposito. Nam
 omne uerbum passiuū siue mediū habens in tertia p̄so
 na τ̄ purū hoc ē nulla alia cōsonante antecede te cuius
 cunq; sit tēporis format infinitiuū mutata extrema in
 θῶι ac īterposito σ̄ τὸν κ̄ εἰ τὸν κ̄ εἰ θῶι. si aut̄ ante τῶι fuerit
 alia tenuis ea mutabit̄ ī propriā dēsam sicut ptō ī per
 fecto uerborū primæ et secundæ cōiugationis baryto
 nox de quo p̄prio loco dicitur λελέχθαι. potest ēt for
 mari a secūda p̄sona pluralis numeri mutato ē tenui in
 αῖ diphthōgū ut τὸν π̄ μ̄ εἰ θῶι τὸν κ̄ εἰ θῶι. et sic ī ali
 is tēporibus et hac expeditior est formatio. αἰ. αἰ. αἰ.
 ¶ Τὸν φθῶι a tertia p̄sona pt̄i passiuī tenuibus in densas
 mutatis, et accētū in penultimā trās lato. et hoc in priā
 et secunda coniugatione. ut π̄ τῶι π̄ τῶι. λελέχθαι. αἰ. αἰ. αἰ.
 Vela secunda p̄sona pluralis numeri ē in
 αῖ mutato & accētū in penultimā trās lato. π̄ τῶι φθῶι π̄ τῶι
 φθῶι λελέχθαι λελέχθαι. In aliis uero cōiugatōibus τῶι
 in θῶι mutata ut ī p̄nti dictū ē ac eadē cōsonāte seruata
 quæ erat āte τῶι fit ī finitiuū pt̄i passiuī ut π̄ τῶι π̄ τῶι
 φθῶι εἰ φαλταῖ εἰ φαλθῶι. si uero nulla p̄cēsserit cōsonās in
 terponēdū erit σ̄ ut ἰππενταῖ ἰππενθῶς. π̄ τῶι π̄ τῶι
 π̄ τῶι π̄ τῶι. Vela secunda p̄sona plurali ut supra εἰ φαλθεῖ εἰ φαλθῶι π̄
 π̄ τῶι π̄ τῶι. ¶ Ἀόριστος αἰ.
 ¶ Τὸν φθῶι. a tertia p̄sona primi aoristi passiuī εἰ τῶι
 φθῶι addita νῶι syllaba. αἰ. αἰ.
 ¶ Τὸν φθῶι. a tertia p̄sona si aoristi pas. εἰ τῶι π̄. addita νῶι.

Μέλλων πρῶτος.

Τυφθῆσεαι. a tertia psona eiusdem temporis. τυφθῆσαι. uel a secunda pluralis.

Τ μετ β.

Τυπῆσεαι. a tertia psona secundi futuri passiuī τυπῆσεαι. uel a secunda pluralis

Τ μετ. μετ

Τ Μετοχαι παθητικαί.

Τ ενεσως κη ζη ζη'.

Τυπόμενος. a prima persona Indicatiui passiuī μεν in μένος conuersa. τυπομαι ο τυπόμενος τω τυπομένου. η τυπομένη, φη τυπομένης. γρ τυπόμενον. τω τυπομένου.

Τ ωζ. κη ζη.

Το τετυμμένος. a priā psona pti passiuī, μεν in μένος conuersa, et accētu in penultimam trās lato. ut τετυμμαι ο τετυμμένος. τω τετυμμένω. η τετυμμένη. φη τετυμμένης. γρ τετυμμένον. τω τετυμμένον.

Τ Ωα.

Το τυφθῆς. a secūda psona pmi aoristi passiuī, extrema i eis diphthōgū mutata. ut ἐτύφθησ ο τυφθῆς τω τυφθέντος. η τυφθῆσαι. φη τυφθείσης. γρ τυφέν. τω τυφέντος.

Τ Ω β.

Το τυπῆς. a secunda psona secundi aoristi passiuī. ἐτύπησ ο τυπῆς τω τυπέντος. η τυπῆσαι. φη τυπείσης. γρ τυπέν. τω τυπέντος.

Τ μετ. α.

Το τυφθῆσόμενος τω τυφθῆσόμενου. a prima psona futuri passiuī. η τυφθῆσόμενη. τῆς τυφθῆσόμενης. γρ τυφθῆσόμενον. τω τυφθῆσόμενον.

Τ μετ. β.

Το τυπῆσόμενος τω τυπῆσόμενου a prima psona secūdi futuri passiuī. η τυπῆσόμενη. τῆς τυπῆσόμενης. γρ τυπῆσόμενον. τω τυπῆσόμενον.

Τ μετ μετ

Το τετυφόμενος τω τετυφόμενου. a prima persona eius-

de temporis. ἢ πετυφόμενοι. τῆς πετυφόμενης. ὃ πετυφόμενοι.
τοῦ πετυφόμενου. ¶ Πρῆματα μέσαι.

u Erba media in præsentī et præterito imperfecto
formationem habent cōmunem cum passiuīs.
quibus prorsus in his temporibus similia existunt. ut
τύπομαι. τύπῃ. τύπῃται. ἐτυπώμην. τυπώθη. τυπώθηται. Nufquam
tamē inueni. hæc duo tēpora ab antiquis posita fuisse.
Sed p̄t̄m̄. p̄fectum. præteritū plusq̄ p̄fectū. ambos aō
ristos et utrunq; futurū. Neq; hæc seorsū declinata. sed
partim actiuīs inserta ut præteritum p̄fectū. et plusq̄
p̄fectum cū sint propemodum similia præterito p̄fe
cto. et præterito plusquam p̄fecto actiuorum ut πέτυφον.
πέτυψαν. ἐπέτυψαν. ἐπέτυπεν. partī passiuīs. ut ambos aōri
stos et utrūq; futurum. quoniā hæc tēpora simile ha
bent terminationem cum passiuīs. Sed quia hic ordo li
cet eruditioribus p̄spicius habeatur. rudibus tamen. ac
literas grecas discere modo aggrediētibus confusionem
quandam. ac prope desperationem inducere solet. au
sus sum Theodorum imitatus eo relicto ordine uerba
media seorsū ab actiuīs. et passiuīs declinare. ¶ Esto igi
tur tertius locus medii uerbi et per omnia tempora di
stincta sit eius uariatio.

¶ Μέσαι ὁριστικά. ἐνεστώσ.

τ Ὑπομαί. τύπῃ. κινῶς. καὶ τύπῃ. αἰωνικῶς. καὶ τύπῃ.
ἀπῃ. αἰωνῶς. τύπῃται. ¶ Δύμα. Τυπόμεθον. τύπῃ.
αὐτῶν. τύπῃ. αὐτῶν. ¶ Πληθυντικά. Τυπόμεθα. τύπῃ. αὐτῶν.
πορευοί. ¶ πτυπῶν. πτυπῶν.
¶ Ἐτυπόμην. ἐτύπον. καὶ ἰωνικῶς ἐτύπην. ἢ ὁδωρικῶς ἐτύπην.

ἐν τῷ πρώτῳ. **¶** Δὲ α. Ἐν τῷ πρώτῳ ἐν τῷ πρώτῳ ἐν τῷ πρώτῳ. **¶** Γ λ
θω π λ α. Ἐν τῷ πρώτῳ ἐν τῷ πρώτῳ ἐν τῷ πρώτῳ. **¶** δ ζ.

¶ Τ ἐν τῷ πρώτῳ. a praeterito actiuo fit pposita figuratiua li-
tera ate a finalē loco eius cōsonantis quæ fuerit ate a præ-
teriti actiui. quæ accepta mediū praeteritum simile erit
actiuo praeterito i omnibus modis et etiam participiis.
ut τέλνφα τέλνφα τέλνφε τέλνπε. Quomodo aut accipit
figuratiuā literā, hoc est ῥο γαλακτῆρας τὸν δὲ συζυγίας ad-
uerte. Nā pns aut definit in ω purum aut in ω nō purū.
si in ω purum, siue diphthongus praecedat ω, siue uoca-
lis, sola ea remanet ante finalem in praeterito medio. ut
ἀλόνω ἡλόνω ἡλόνω. λύω λέλυκα λέλυκα. Pauca tamen in-
ueniuntur in ω purum exeuntia quæ habeant medi-
um praeteritum. Sed ea quæ ante ω habent aut δν aut ον
omnino carent medio praeterio praeter ἀλόνω ἀλόνω.
Si in ω non purum aut simplex consonans praecedat
ω, aut duplex. si simplex, ea assumitur ante α ut λέγω
λέλφα λέλοιθα. πείθω πέπεικα. πέποιθα. si duplex aut a-
ctu, aut potestate. si actu, aut in diuersis est syllabis, et
tūc sequitur eādem supradictam regulam quia in me-
dio praeterito assumitur consonans, quæ est in finali
syllaba ante ω ut ῥέγνω ῥέγνω. aut ambæ consonan-
tes sunt in eadem syllaba finali et tūc magis formati-
uā hoc ē prior consonās assumit ate a finalē in medio
ptō, ut τύνω τέλνφα. καμνω κέκαμα. nisi fuerit duo ω si-
ue duo η tūc n. aut futurū terminatur i ζω et tūc p m
mediū assumit γ ut πλῆσσω siue πλῆσσω. πλῆσσω πῆσσω.

Aut in $\sigma\omega$, et tunc medium præteritum assumit λ , ut
 $\epsilon\rho\epsilon\sigma\omega$, $\mu\epsilon\epsilon\rho\epsilon\sigma\omega$, $\omega\epsilon\eta\rho\epsilon\kappa\alpha$, $\mu\epsilon\epsilon\eta\rho\epsilon\delta\alpha$, et si in usu non sit.
 Si autem potestate duplex consonans præcesserit ω ut
 est ξ , illud idem intelligendum est, quia si futurum desi
 uerit in $\xi\omega$ medium præteritum assumit ϵ $\kappa\rho\alpha\lambda\omega$, $\lambda\rho\alpha\lambda\omega$
 $\lambda\epsilon\lambda\rho\alpha\lambda\alpha$. Si in $\sigma\omega$, λ , ut $\phi\rho\alpha\lambda\omega$ $\phi\rho\alpha\sigma\omega$ $\pi\epsilon\phi\rho\alpha\sigma\theta\epsilon$. Qui
 busdam tamen placet ut in uerbis duas consonantes ha
 bentibus in præsentibus $\sigma\omega$ assumatur in medio præterito,
 per quam nomen uerbale a præsentibus deriuatum enun
 ciatur ut $\kappa\omicron\pi\omega$, uerbale nomen $\kappa\omicron\pi\eta$, medium præteri
 tum $\kappa\epsilon\lambda\omicron\pi\alpha$, $\sigma\eta\lambda\omicron\pi\omega$, $\sigma\eta\lambda\phi\eta$, $\epsilon\sigma\eta\lambda\phi\alpha$, et cætera. Sed hu
 iusmodi uerborum quatuor tantum inuenimus quæ
 a superiori regula declinant, et omnia primæ sunt con
 iugationis barytonorū, hoc est $\epsilon\lambda\alpha\pi\omega$, $\sigma\eta\lambda\alpha\pi\omega$, $\kappa\rho\upsilon\pi\omega$,
 $\kappa\alpha\lambda\upsilon\pi\omega$, quorum propria præterita media sunt $\beta\epsilon\lambda\alpha$,
 $\pi\omega$, $\epsilon\sigma\eta\lambda\alpha$, $\kappa\epsilon\lambda\upsilon\pi\alpha$, $\kappa\epsilon\kappa\alpha\lambda\upsilon\pi\alpha$, quæ in usu non sunt,
 sed pro eis utimur $\epsilon\beta\epsilon\lambda\alpha\beta\alpha$, $\epsilon\sigma\eta\lambda\alpha\beta\alpha$, $\kappa\epsilon\kappa\alpha\lambda\upsilon\beta\alpha$,
 quorum positiones sunt $\epsilon\lambda\alpha\beta\omega$, $\sigma\eta\lambda\alpha\beta\omega$, $\kappa\rho\upsilon\beta\omega$, $\kappa\alpha\lambda\upsilon$
 $\beta\omega$, et si omnia in usu non sint. Cætera uero proprium
 seruant præteritum medium cum in eo sumatur prior
 consonans præsentis temporis, quæ proprie appella
 tur formatiua litera uerbi ut supra dictum est, ut $\tau\upsilon\pi\omega$
 $\tau\epsilon\tau\upsilon\pi\alpha$, $\kappa\lambda\epsilon\pi\omega$, $\kappa\epsilon\kappa\lambda\omicron\pi\alpha$, $\lambda\omicron\pi\omega$, $\kappa\epsilon\kappa\omicron\pi\alpha$, $\tau\epsilon\mu\omega$, $\tau\epsilon\tau\omicron\mu\alpha$, et
 reliqua. Est etiam parium syllabæ cum præterito acti
 uo in barytonis, ut $\tau\upsilon\pi\omega$, $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\alpha$, $\tau\epsilon\tau\upsilon\pi\alpha$. In circumflexi
 uero minuitur una syllaba, ut $\delta\upsilon\sigma\omega$, $\delta\epsilon\delta\upsilon\pi\eta\lambda\alpha$, $\delta\epsilon\delta\upsilon\sigma\omega$.
 Quia quodcumq; futurum primū superat præsens
 circumflexum

circumflexū tunc medium præteritū minuitur una syl-
 laba ab actiuo. Secundus aoristus a primo. Secundū futu-
 rum a primo. ut κτυπῶ μέγ' αὖ. κτυπήσω. πρῶτον. ἐκτύπηκα
 μέγ' αὖ. κτυπῶ. aoristus primus ἐκτύπησα. Secundus ἐκτύ-
 πω. futurū primum κτυπήσω. secundū. κτυπῶ. Si autē
 futurū pares habuerit syllabas cū præsentī tūc dicta tē-
 pora iuicē erunt paria. ut πύπῳ πύψω. πέτυφα τέτυπα. ἐτύ-
 ψα ἐτύπον. πύψω τυπῶ. Nec potest esse mediū præteritū
 pauciorē q̄ triū syllabarū si a consonāte īceperit, aut a
 solo ē quia incideret ἐς δυσλαβίαν, id est, in id ut esset
 duarū syllabarū, duarū dico cū augumēto qđ absurdū
 ē. Nā omne prīmū īcipiens a cōsonāte aut a sola ē uoca-
 li, nūq̄ dissyllabū esse potest. Et hoc ratiōabiliter. Vult. n.
 habere primā syllabā a declinatiōe, hoc est ab ipso augu-
 mēto. Extremam, quæ prī finalem exprimat. Vult et de
 themate hoc ē positione uerbī aliqd habere, quod erit
 media syllaba. Si igitur ī uerbis circumflexis præteritū
 actiuū a cōsonante incipiens, siue a solo ē trissyllabum
 fuerit, medium præteritū minime formare poterit, cū
 ipsū oporteat una syllaba minus esse præterito actiuo
 ut dictū est. Nam si ab eo qđ est πύληκα ἀπὸ τοῦ λαῶ λαῶ
 uellemus formare mediū præteritum oporteret facere
 ipsum unius syllabæ quia licet πύληκα sit triūm sylla-
 barum annumerata accidentali cum propriis, tamen
 intelligim⁹ ipsum esse tantū duarum syllabarū. Qua-
 re oportet medium fieri unius syllabæ abiecta acciden-
 tali syllaba hoc est augmento. & ex eo quod est ὀληκα

faceremus ipsum mediū monosyllabum $\mu\alpha$. qđ nullo
 modo fieri potest. Nec solum i circūflexis. hoc seruā-
 dum est. sed et in terminatis in μ . cū idem präteritum
 utrisque cōmune sit. Penultimā uero syllabam ean-
 dem habet cum präterito actiuo, ut $\pi\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$ $\pi\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\alpha$. nisi
 i disyllabo futuro iueniatur ē siue solū, siue in diphthō
 go ē. tunc n. ipsum ē in o mutatur i medio präterito. ut
 $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$ $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$. $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$ $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$. $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\omicron\gamma\alpha$. $\kappa\acute{\epsilon}\rho\omega$. $\kappa\acute{\epsilon}\rho\omega$. $\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\rho\alpha$. $\pi\acute{\epsilon}\iota\delta\omega$. $\pi\acute{\epsilon}\iota\sigma\omega$. $\pi\acute{\epsilon}$
 $\pi\omicron\iota\theta\omega$. $\epsilon\iota\kappa\omega$. $\epsilon\iota\delta\omega$. $\omicron\iota\kappa\alpha$ & $\alpha\tau\tau\iota\kappa\omega\varsigma$. $\epsilon\iota\omicron\iota\kappa\alpha$. Disyllaba uero de-
 sinētia in unū λ retinent ē i medio präterito. ut $\pi\acute{\epsilon}\lambda\omega$ π
 $\lambda\omega$ $\pi\acute{\epsilon}\tau\epsilon\lambda\alpha$. $\mu\acute{\epsilon}\lambda\omega$ $\mu\epsilon\lambda\omega$. $\mu\acute{\epsilon}\mu\epsilon\lambda\alpha$. & $\mu\acute{\epsilon}\mu\eta\lambda\alpha$. Si aut i penulti-
 ma præsēntis fuerit α solū, idem seruabit i medio præ-
 terito. ut $\kappa\acute{\alpha}\mu\upsilon\alpha$. $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\alpha\mu\alpha$. $\psi\acute{\alpha}\lambda\omega$. $\psi\alpha\lambda\alpha$. Si uero fuerit $\alpha\iota$
 diphthōg⁹ tunc α mutatur in η et i subscripti in medio
 präterito. ut $\phi\acute{\alpha}\iota\upsilon\omega$ $\phi\acute{\epsilon}\phi\eta\upsilon\alpha$. $\chi\acute{\alpha}\iota\upsilon\omega$ $\kappa\acute{\epsilon}\chi\eta\upsilon\alpha$. Hoc ēt aduertē
 dū est ϕ i quibusdā uerbis barytonis primæ et secun-
 dæ coniugationis habētibus siue ϕ siue χ in præsēnti
 accidit medium ptm idem esse cū actiuo ut $\gamma\epsilon\alpha\phi\omega$ $\acute{\epsilon}\gamma\gamma\alpha$
 $\phi\alpha$. $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$ $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$ $\gamma\eta\gamma\alpha\phi\alpha$. $\tau\epsilon\iota\chi\omega$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\iota\chi\alpha$. $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$ $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega$ $\tau\acute{\epsilon}\tau\iota\chi\alpha$. Sed hoc
 diuersa fit ratiōe. $\acute{\epsilon}\gamma\gamma\alpha\phi\alpha$ enim actiuū ptm accipit ϕ cū
 sit primæ cōiugatiōis barytono⁹. et $\tau\acute{\epsilon}\tau\iota\chi\alpha$ accipit χ
 cum sit secundæ. $\acute{\epsilon}\gamma\gamma\alpha\phi\alpha$ uero präteritum medium, et
 $\tau\acute{\epsilon}\tau\iota\chi\alpha$ easdem assumunt consonantes cum sint $\chi\epsilon\gamma\alpha$
 $\kappa\tau\eta\epsilon\iota\sigma\iota\kappa\alpha$ hoc est formatiuæ literæ coniugationis. Cū
 proprium sit medii präteriti ante α finalē, formatiuam
 suā cōiugatiōis assumere.

¶ $\pi\tau\chi$.

¶ $\epsilon\tau\iota\upsilon\pi\epsilon\iota\omega$. fit a präterito medio $\pi\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\alpha$ i $\pi\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\epsilon\iota\omega$. Vel

ab actiuo praterito plusquamperfecto assumpta for-
matiua litera coniugationis uidelicet π ut ἐτετύφειν. ἐτε-
τύπειν. Secunda persona ἐτετύπεις. Tertia ἐτετύπει.

¶ Δὴ καὶ ἐτετύπει τον ἐτετυπέτω. ¶ Γληθυρτικὰ ἐτετύπει
μεν ἐτετύπειτε. ἐτετύπεισαμ.

¶ α.

¶ Ἐτυφάμην. ab actiuo fit, addita μὴν ἐτυφα ἐτυφάμην.
Secunda psona a tertia fit, subtracto τ καὶ ἔρχεται το α
καὶ ὁ εἰς ὦ μέγα. ἐτύφαο ἰωνικῶς ἐτύφω κοινῶς. Ter-
tia psona a prima, extrema in ρ̄ mutata. ἐτύφαο. ¶ Δνι
κα. Prima psona a prima plurali fit. ἐτυφάμεθα ἐτυφάμε-
θον. Secunda a secunda plurali. ἐτύφαθε ἐτύφαθεν. Ter-
tia a secunda duali ὄν in ῥ̄ mutata. ἐτυφάθη. ¶ Πλη-
θύνθη καὶ ἐτυφάμεθα a prima psona singulari μὴν in
μέθα conuersa. Secunda a tertia singulari ρ̄ in θε
mutata. ἐτύφαο ἐτύφαθε. Tertia etiam a tertia singulari
interposito ρ̄. ἐτύφαντο.

¶ β.

¶ Ἐτυπόμην ἐτύπον κοινῶς. καὶ ἐτύπο ἰωνικῶς. ἐτύπεν δου-
κῶς. ἐτύπετο ad similitudinem prateriti imperfecti passi-
ui. ¶ Δὴ καὶ ἐτυπόμεθον ἐτύπεθον ἐτυπέσθην. ¶ Γληθυνπι-
κα. ἐτυπόμεθα. ἐτύπεθε. ἐτύποντο.

¶ Μέλωρ α.

¶ Τύφομαι. a prima psona primi futuri actiui. sicut et
praesens ut τύφω τύφομαι. τύφη. τύφεται. Nam omne fu-
turum actiuum in ὦ desinēs assumens μαί syllabā
ac mutans ὦ μέγα, si barytonum est in ὀ μικρόν. si au-
tem circumflexum in οὐν diphthongum medium fu-
turum facit. ¶ Δὴ καὶ Τυφόμεθον. τύφεσθον. τύφεσθον.

n ii

Ⲭ ⲧⲩⲡⲱⲙⲁⲓ a prima persona ē magno in οὐ diphthon-
gum mutato ac eodē accentu seruato et addito μⲏ syl-
laba, ut τϣⲟⲩⲧⲩⲡⲱⲙⲁⲓ. secunda p̄sona a tertia fit abie-
cto ϣ ut supra. abiecto etiam ϣ de diphthongo ē κⲓⲗⲉⲣⲱ
σει τⲱⲓ ⲛⲉⲃⲁⲥⲓ ⲁⲓ ⲛⲓ ⲛⲓ ⲫⲟⲩⲕⲟⲩⲟⲩⲓ ⲛⲓ ⲛⲓ. καὶ τⲱⲓ ἵⲭⲱⲣⲉⲁⲙⲙⲉⲓⲛⲟⲩ. τϣⲟⲩ
πⲉⲓⲧⲱⲓ. τϣⲟⲩⲡⲉⲓⲧⲱⲓ. Ⲭ Δⲓⲕⲁ ⲧⲩⲡⲱⲙⲉⲑⲩ. τϣⲟⲩⲡⲉⲓⲁⲑⲩ. τϣⲟⲩⲡⲉⲓⲁⲑⲩ.
Ⲭ Γⲗⲁⲑⲩⲛⲧⲓⲕⲁ ⲧⲩⲡⲱⲙⲉⲑⲩ τϣⲟⲩⲡⲉⲓⲁⲑⲩ. τϣⲟⲩⲡⲉⲓⲁⲑⲩ. a tertia sin-
gulari ē in οὐ mutata, ac interposito υ̇.

Περὶ τῆς ἁγίας.

ॐ स्वस्ति नमो भगवते वासुदेवाय.

ΤΙ' ΤΥ ΠΕ ΤΕΤΥ ΠΕ ΤΩ. Sicut τέτυφε τετυφέτω. Τόση κα' τετύ
 περον. τετυπέτων. ΤΡΛΗΘΥΝΤΙΚΑ ΤΕΤΥ ΠΕ ΤΕ. ΤΕΤΥ ΠΕ ΤΩ ΣΑΛ.

1893

¶ Τὴν α. a prima persona primi aoristi medii abiecta
 μιν syllaba. et addita τ. ut ἐτυξάμην. τυξάμην. uel fit a pri
 ma actiui addita τ. ἐτυξα τυξάμην. Tertia a tertia actiui πω
 in δω conuersa. τυξάτω. τυξάδω. ¶ Διὴ καὶ τυξάδωρ. τυ
 ξάδωρ. ¶ Πλουντε καὶ τυξάδε τυξάδωσαν. ¶ β.

① T₁ a secunda persona secundi aoristi medii accen-
 tu circumflexo super extremā ut ἐτύπων. τυπῶ, τυπῶμαι.
 ② ἵκναι. τυπῶμαι τυπῶμαι. ③ ἵκναι. τυπῶμαι. τυπῶμαι.
 ④ ἵκναι. τυπῶμαι. τυπῶμαι.

Ἐν ἑκτῇ μέσῳ.

ο Ptatiua omnia fiunt a proprio indicatiuo medio, extrema in *μῶ* mutata ubi talis terminatio non fuerit et addito *ι* penultima. dempto praterito pfectoq̄ actiuorū sequitur formā. Ἐν ἑκτῇ μέσῳ.

Ἐν *τυποίμῳ*. Secunda persona *τύποις*. Tertia *τύποιτο*. Ἐν *Διῇ* *τυποίμεθ* *τυποῖσθ* *τυποῖσθ*. Ἐν *Πληθυντικῇ* *τυποίμεθα* *τυποῖδε* *τύποιντο*, ἢ *ἰωνικῶς* *τυποῖατο*.

Ἐν *ἑκτῇ* *Τετύποιμι*. a genitiuo participii medii. *τετύποις* *τετύποις*. Secunda persona *τετύποις*. Tertia *τετύποι*. Ἐν *Διῇ* *τετύποιτον* *τετύποιτην*. Ἐν *Πληθυντικῇ* *τετύποιμεθ* *τετύποιτε* *τετύποιτην*. Ἐν *ἑκτῇ* *τετύποιμεθα* *τετύποιδε* *τετύποιντο*, ἢ *ἰωνικῶς* *τετύποιατο*.

Ἐν *τυφείμῳ*. a prima persona primi aoristi medii, *εἰτυφάμην* *τυφάμην* *τύφαις* *τύφαις*. Ἐν *Διῇ* *τυφάμεθ* *τύφαισθ* *τύφαισθ*. Ἐν *Πληθυντικῇ* *τυφάμεθα* *τύφαιδε* *τύφαιντο*, ἢ *ἰωνικῶς* *τυφάατο*.

Ἐν *τυποίμῳ*. a prima persona secundi aoristi medii, *εἰτυπόμεην* *τυπόμεην* *τύποις* *τύποις*. Ἐν *Διῇ* *τυποίμεθ* *τυποῖσθ* *τυποῖσθ*. Ἐν *Πληθυντικῇ* *τυποίμεθα* *τυποῖδε* *τύποιντο*, ἢ *ἰωνικῶς* *τυποῖατο*.

Ἐν *τυφοίμῳ*. a prima persona primi futuri medii, *τύφομαι* *τυφοίμην* *τύφοις* *τύφοις*. Ἐν *Διῇ* *τυφοίμεθ* *τύφοισθ* *τύφοισθ*. Ἐν *Πληθυντικῇ* *τυφοίμεθα* *τύφοιδε* *τύφοιμ* *τύφοιμ*, ἢ *ἰωνικῶς* *τυφοῖατο*.

Ἐν *τυποίμῳ*. a prima persona secundi futuri medii, *οὐ ἴσῃ* *diphthongū conuersa et accentu circumflexo in acutū* mutato ubi ultima existit longa, *τυποῖμαι*, *τυποίμῳ*.

ΣΠΛΗΘΥΝΤΙΚΑ ΤΥΠΙ ΜΕΘΙ. ΤΥΠΙ Δ' ΤΥΠΙ ΡΤΟ.

Υπάρχοντα μέσα.

ΤΕΝΕΣΩΣ Ε

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय

ॐ अ.

١٢٣٤

idyllic cast

Α' παρέρματα μέσα.

regarded

ET ^{VI}ME ⁸ sicut et passium.

ᾠδὴ καὶ Πρ.

Ἐν τῷ πρῶτῳ a tertia persona prateriti medii sicut τῆτος
φέναι.

Ἐβ.

Ἐν τῷ φάσκει a tertia psona singulari ἐν τῷ φάσκει extreā i dū cō
uersa uel a secūda plurali ποπῇ τῷ ἐβ. αἰ δὲ φάσκει.

Ἐβ.

Ἐν τῷ φάσκει a tertia psona singulari ἐν τῷ φάσκει extrema i dū
mutata et accentu in penultimā tranſiāto uel a secūda
plurali.

Ἐβ.

Ἐν τῷ φάσκει a tertia persona primi futuri medii τῷ φάσκει
uel a secūda plurali.

Ἐβ.

Ἐν τῷ φάσκει a tertia psona secūdi futuri medii τῷ φάσκει
uel a secūda plurali.

Ἐβ. καὶ μέντοι ἐν τῷ φάσκει.

Ἐν τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει fit a prima psona prāsen
tis indicatiui, quē admodum et passiuium μᾶν in

μᾶν mutata. Ἐν τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει. Ἐν τῷ φάσκει.

Ἐν τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει. a secūda psona prateriti me
dii a i ω mutata τῷ τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει. Ἐν τῷ φάσκει.

Ἐν τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει. Ἐν τῷ φάσκει.

Ἐν τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει. a prima persona primi ao
risti medii ἐν τῷ φάσκει ἢ τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει. Ἐν τῷ φάσκει.

Ἐν τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει. Ἐν τῷ φάσκει.

Ἐν τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει. a prima psona secūdi ao
risti medii ἐν τῷ φάσκει ἢ τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει. Ἐν τῷ φάσκει.

Ἐν τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει. Ἐν τῷ φάσκει.

Ἐν τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει a priā psona primi futuri medii
τῷ φάσκει ἢ τῷ φάσκει τῷ τῷ φάσκει. Ἐν τῷ φάσκει.

n iiii

ΘΜΕΛΩΤ.Β.

Ὁ τυπν μένος. το τυπν μένον. a prima persona secūdi
 futuri medii accentu circūflexo in acutum mutato τυ
 πνμαι. ἢ τυπν μένη φλ τυπν μένος. γ τυπν μένον το τυπν μέ
 νον παραδείγματα τῶ βαρυτόνων ῥημάτων. (93)

Θεστικά σπυργντικά ἐνεσως.

Εἶπω. λέβεις λέβεις. καὶ σκευητῶς λέβων. λέβει. καὶ αἰολι-
κῶς λέβεις. λέβει. **¶** Δὲ καὶ λέβει τον. λέβει τον. **¶** Γλῶ-
σσιντι. λέβει. λέβει. τε. λέβει. τον. καὶ σκευητῶς. λέβει. τον. λέ-
βει. τε. λέβει. τον. **¶** $\frac{5}{7}$ 3.

ⲉϥⲧⲁ ⲛⲓⲃⲟⲣⲏ
Ⲙⲉⲗⲁⲃⲱⲛ. ἔλⲁβⲉⲥ. ἔλⲁβε. ϩⲓⲱⲛⲓⲕⲱⲥ λᾶβⲉⲥⲓⲕⲉ. λᾶβⲉⲥⲓⲕⲟⲛ δⲉ
ⲕⲁὶ λᾶβⲉⲥⲓⲕⲱⲛ ⲡⲟⲓⲛⲧⲓⲕⲱⲥ. Ⲙⲉⲗⲁⲑⲁ ἔλᾶβⲉⲥⲓⲧⲱⲛ. ἔλⲁβⲉⲥⲓⲧⲱ.
Ⲙⲉⲗⲁⲑⲁ ⲛⲓⲃⲟⲣⲏⲕⲁ ἔλᾶβⲉⲥⲓⲙⲱⲛ. ⲕⲁὶ δⲱⲛⲓⲕⲱⲥ ἔλᾶβⲉⲥⲓⲙⲱⲛ. ἔλᾶβⲉⲥⲓⲧⲉ. ἔ-
λᾶβⲉⲥⲓⲧⲉ ⲕⲁὶ βⲱⲱⲧⲓⲕⲱⲥ ἔλᾶβⲉⲥⲓⲣⲱⲛ. Ⲙⲉⲗⲁⲑⲁ.

Σ λείφα· λείφας· λείφε· **Τ** ἀλλὰ λελοίφαν· λελοίφαν·
Π λυθύντηα· λελίφμεν· λελόφατε· λελήφασι & ὡρεῖσθε
 λελόφαμες· λελόφατε· λελόφαντι· καὶ ἅψινός ἐστι φα· εἴλε-
 φας· εἰλέφε· & reliqua.

[illegible]

Εἴσα· εἴσα· εἴσα· ἡ ἰωνίῳς λέει· σκε· **Τ** Δὲ καὶ ἐλ-
 φα· σον· ἐλφά· τιν· **Π** λῆθι· τὰ ἐλφά· μιν· ἡ ὁμοῦς ἐλφά·
 μιν· ἐλφά· τε· ἐλφάν· **Θ** ρ'.

μην· ἐλεῖται π. ἐλεῖται

Εὐέλθον· ἐλίσσον· ἐλίβεσ· ἰωρικῶς λίβισκε· λίβισκον δὲ ὕλι

ἔσθον ποικιλικῶς. Τλὴν μὰ ἐλὶς τον. ἐλὶς τλν. ΤΓ λονων
 πὰ. ἐλὶ βο μορ. καὶ δουρικῶς ἐλὶ βο μόν. ἐλὶς π. ἐλὶ βο μ. ἔβοιο
 πικῶς ἐλὶ βο σον

Σμειωτέον!

Θεῶν· λέει· λέει· ἡ αἰολικὴ λέει· λέει· Θεοὶ καὶ λέει·
 ὅτι λέει· Θεοὶ πλοῦτοι καὶ λέει· ὁμοῦ λέει· τε λέει· ὅτι· ὡς·
 ἀφ' ὧν· λέει· λέει· Θεοὶ καὶ λέει· ὅτι· λέει· ὅτι· Θεοὶ
 πλοῦτοι καὶ λέει· ὅτι· λέει· τε· λέει· ὅτι· Θεοὶ
 καὶ·

Σμex β'

ΕΛΙΞ.ΛΙΒΥΣ.ΛΙΒΥ. ΕΛΥΚΑ.ΛΙΒΥΤΟΥ.ΛΙΒΥΤΟΥ. ΕΠΛΗΘΥΝ
 ΠΑΛΙΒΟΥΜΟΥ.ΛΙΒΥΤΕ.ΛΙΒΟΥΣΙ.

Προσευχὴ καὶ ἐνεργητικά. Τὴν ἐξουσίαν 873.

λ Εἴβελεθέτω. Τάχηά λάβετορ λεβέτωρ. Τ Πλανον
 τικὰ λάβετε λεβέτωσ. Ὡ ἀπ κτ λεβόντων. Τ Ως Τ Π
 Τ Λέλεφε. λελεφέτω. Τάχηά λελέφετορ. λελεφέτων.
 Τ Πλανον τικὰ λελέφετε. λελεφέτωσιν. καὶ ἀπ κως. ἔλεφε. ἔ
 λεφέτω. Τ Ως α.

CC. 2.

ΤΛῆπον. λειψών. ΤΔῖν. ἀλείφατον. λειψάτων. ΤΓλιν. οὐ
 πικῶ. λείφατε. λειψάτωσιν. Εἰς ἡμῶς. λειψάντων. ΤΘβ'.

721.

ΕΛίβε·λιβέτω. ΕΔίψ·αλίβερον·λιβέτωρ. ΕΓλησων·τι·α
 λίβε·τε·λιβέτωσιν·δ·α·πικῶς·λιβόντων.

ⲉⲩⲛⲓⲧⲓⲁ ⲡⲁⲩⲏⲧⲓⲁ. ⲉⲃⲉⲥⲱⲟ ⲉⲛ ⲛⲓⲧⲓⲁ.

α Εἶβοιμι. λείβοις. λείβοι. **Τ**αυτὰ λείβοιμεν. λείβοιτω.
Πληθυντικὰ λείβοιμεν. ἡθελικῶς λείβοιμεν. λείβοντι
 λείβοιεν. **Τ**ὸ δὲ ἢ ἐπε.

८६३

Τελέφοιμι. λέλφοι. λέλφοι. Τημά. λέλφοιτον. λέλ
 φοίτω. ΤΓλινοντικά. λέλφοιμι. κ' δωριζ. λέλφοιμι. λέλ
 φοιτε. λέλφοιεν. κ' α' η' κ' ως. ελέφοιμι. ελέφ' ελέφοι. ΤΘά.
 ΤΔά. φαμι. λά. φασι. λά. φαι. κ' λά. φηα. εἰο. λη. ως. κ' λά. φηασι.

ἐλθέτω.

λαίφε αήκως. Δὲ καὶ λαίται πορ λαίται τῶ. Πλῆθυνται
λαίται μὲν. καὶ δουρικῶς λαίται μὲν. λαίται τε. λαίται ἐν. ἡ αἴτις.
ὡς λαίται. Πβ.

Πλῆθους. λίβους. λίβους. Δὲ καὶ λίβους. λίβους. Πλῆθυνται
πὺ καὶ λίβους. δουρικῶς λίβους. λίβους. λίβους. Πβ.
Πλῆθους. λαίται. λαίται. Δὲ καὶ λαίται πορ λαίται τῶ. Πλῆθυνται
πὺ καὶ λαίται μὲν. καὶ δουρικῶς λαίται μὲν. λαίται τε. λαίται ἐν. Πβ.
Πλῆθους. λίβους. λίβους. Δὲ καὶ λίβους. λίβους. Πλῆθυνται
πὺ καὶ λίβους. δουρικῶς λίβους. λίβους. λίβους. Πβ.

Πύπται. Πύπται. ἐν τῶ. Πβ.
Αὐτῶ. λαίται. λαίται. Δὲ καὶ λαίται πορ λαίται τῶ.
Πλῆθυνται καὶ λαίται μὲν. καὶ δουρικῶς λαίται μὲν. λαίται τε.
λαίται ἐν. Πβ.

Αὐτῶ. λαίται. λαίται. Δὲ καὶ λαίται πορ λαίται τῶ.
Πλῆθυνται καὶ λαίται μὲν. καὶ δουρικῶς λαίται μὲν. λαίται τε.
λαίται ἐν. Πβ.

Πλῆθυνται καὶ λαίται μὲν. καὶ δουρικῶς λαίται μὲν. λαίται τε.
λαίται ἐν. Πβ.

Πλῆθυνται καὶ λαίται μὲν. καὶ δουρικῶς λαίται μὲν. λαίται τε.
λαίται ἐν. Πβ.

Αὐτῶ. λαίται. λαίται. Δὲ καὶ λαίται πορ λαίται τῶ.
Πλῆθυνται καὶ λαίται μὲν. καὶ δουρικῶς λαίται μὲν. λαίται τε.
λαίται ἐν. Πβ.

Πλῆθυνται καὶ λαίται μὲν. καὶ δουρικῶς λαίται μὲν. λαίται τε.
λαίται ἐν. Πβ.

८७३.

गै. १५५५८०

και ενσωματωσ

ଫି.ସି.ସି.

ελευθέρως

ἡλεφόντος.

σινς. γὰρ λ

١٩٣١

σπῆς· γὰρ λιλ

Смѣл!

ἰσχύος. γὰρ

① $\mu_{\text{E}}^{\text{B}}$

σπης. γὰρ λιβ

Τ. 515

ἡ λείβει

கேள்வியை .

Σάββατο

 $\omega_k \omega_5 \cdot n$

εαθμ. ελδ/

உயிர். நல்ல

ਦੇਵੀ!

αἰμαεθ). 7

Θε. λελειμε

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय.

κα. ἐλελε

ἐλεάσθην. ἐλεάσθην. **Γ**λαυντικὰ ἐλεάσθη. ἐλεάσθη. λελεάσθη. ἡ ἰωνικὴ ἐλεάσθη. ὁ ἀπὸ τοῦ ἐλεάσθην. **Γ**α.

Γελέσθην. ἐλεάσθην. ἐλεάσθην. **Δ**ὲ καὶ ἐλεάσθην. ἐλεάσθην. **Π**ληθυντικὰ ἐλεάσθην. ὁ δὲ καὶ ἐλεάσθην. ἐλεάσθην. ἐλεάσθην. καὶ ἐλεάσθην. **Γ**α. **Β**. **Γ**ελέσθην. ἐλεάσθην. ἐλεάσθην. **Δ**ὲ καὶ ἐλεάσθην. ἐλεάσθην. **Π**ληθυντικὰ ἐλεάσθην. καὶ δὲ καὶ ἐλεάσθην. ἐλεάσθην. ἐλεάσθην. ὁ ἐλεάσθην. **Γ**α.

Γελέσθην. λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. **Δ**ὲ καὶ λελεάσθην. λελεάσθην. **Π**ληθυντικὰ λελεάσθην. λελεάσθην. **Γ**α.

Γελέσθην. λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. **Δ**ὲ καὶ λελεάσθην. λελεάσθην. **Π**ληθυντικὰ λελεάσθην. λελεάσθην. **Γ**α.

Γελέσθην. λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. **Δ**ὲ καὶ λελεάσθην. λελεάσθην. **Π**ληθυντικὰ λελεάσθην. λελεάσθην. **Γ**α.

Γελέσθην. λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. **Δ**ὲ καὶ λελεάσθην. λελεάσθην. **Π**ληθυντικὰ λελεάσθην. λελεάσθην. **Γ**α.

Γελέσθην. λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. **Δ**ὲ καὶ λελεάσθην. λελεάσθην. **Π**ληθυντικὰ λελεάσθην. λελεάσθην. **Γ**α.

Γελέσθην. λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. ὁ καὶ λελεάσθην. **Δ**ὲ καὶ λελεάσθην. λελεάσθην. **Π**ληθυντικὰ λελεάσθην. λελεάσθην. **Γ**α.

λείφοντε λειφθήτωσαν.

ΤΩΡ'.

ΤΑίβηδ. λιβήτω. ΤΑίκα. λίβητορ. λιβήτων. ΤΑλινωτι.
κα λίβητε λιβήτωσιν.

ΤΕνιπια παθηπια. ενεσως ΕΛΤΖ'.

λ Ειβοίμω. λείβοις. λείβοις. ΤΑίκα λειβοίμεθω. λεί-
βοιδω. λειβοιδην. ΤΑλινωπια λειβοίμεθα. λειβοιδε.

λείβοντο κα ποιητικως λείβοιατε.

ΤΩ' κα ΤΩ'.

ΤΑελφμμένοσ. είν. είν. είν. ΤΑίκα λελφμμένοσ είντων. είν-
των. ΤΑλινωπια λελφμμένοσ είνω. είντε είνωσιν. Ε' α' η' κ' ωσ
ελφμμένοσ είν. είν. είν.

ΤΩ' α'.

ΤΑφφθείμω. λφφθείμω. λφφθείμω. ΤΑίκα λειφθείμω. λειφθεί-
μω. ΤΑλινωπια λειφθείμω. κα σωρικως λειφθείμω. λειφθεί-
μω. λειφθείμω. κα λφφθείμω. λφφθείμω.

ΤΩ' β'.

ΤΑίβηδ. λιβήτω. λιβήτω. ΤΑίκα λιβήτων. λιβήτων.
ΤΑλινωπια λιβήμω. κα σωρικως λιβήμω. λιβήτε. λιβή-
τωσιν. κα λιβήμω. λιβήτω.

ΤΜΕ' α'.

ΤΑφφθνοσίμω. λφφθνοσίμω. λφφθνοσίμω. ΤΑίκα λειφθνοσίμω.
λφφθνοσίμω. λειφθνοσίμω. ΤΑλινωπια λφφθνοσίμω. λειφθ-
νοσίμω. λφφθνοσίμω. κα ποιητικως λειφθνοσίμω. ΤΜΕ' β'.

ΤΑίβηδ. λιβήτω. λιβήτω. ΤΑίκα λιβήτων. λιβήτων.
λφφθνοσίμω. λφφθνοσίμω. λφφθνοσίμω. λφφθνοσίμω. λφφθ-
νοσίμω. λφφθνοσίμω. λφφθνοσίμω. λφφθνοσίμω. λφφθ-
νοσίμω. κα ποιητικως λιβήτωσιν.

ΤΜΕ' γ'.

ΤΑελφφοίμω. λελφφοίμω. λελφφοίμω. ΤΑίκα λελφφοίμω.
λφφθνοσίμω. λελφφοίμω. λελφφοίμω. ΤΑλινωπια λελφφοίμω. λελ-
φφοίμω. λελφφοίμω. κα ποιητικως λελφφοίμω.

ΤΥ' ποτα κ' τ' κα παθηπια. ενεσως ΕΛΤΖ'.

λ Αν λειβωμω. λειβωμω. κα λειβωμω. Ε' α' η' κ' ωσ
λινωτως. λειβωμω. ΤΑίκα Ε' αν λειβωμω. λειβωμω.

λεβηθον. **Π**λανθοντι α' εαν λεβωμεθω λεβηθι λεβωρηται.
Πωδ' **Π**ωδ' λελεμμενος εαν ω' ης. η. **Π**Δηκα λελεμμενος
εαν ητην. ητον. **Π**λανθοντικα λελεμμενοι εαν ω' μω. ητε. ω' σι. η
α' ηικως ελεμμενος εαν ω' ης. η. **Π**ωδ' α'.

ΠΕαν λεφω. λεφωης λεφωη. **Π**Αηα εαν λεφωητην λεφωη
τον. **Π**λανωτικα εαν λεφωωμω. η δωρικως λεφωωμω.
λεφωητε λεφωωσι. **Π**ωδ' β'.

ΠΕαν λιβω. λιβωη. λιβωη. **Π**Αηα εαν λιβωητην λιβωητον. **Π**Λη
θοντικα εαν λιβωωμω η δωρικως λεβωωμω. λιβωητε. λιβωωσι.

ΠΑπαρεμματα παθητικα. ενεως **Π**ωδ' γ'.

Ειβεωται. **Π**ωδ' ης. **Π**ωδ' λελεφωται. και α' ηικως ελεβ
φωται. **Π**ωδ' α'.

ΠΛεφωηται. λεφωως. η λεφωωμω α' ηικως. η δωρικως. η λε
φωωμω ιωνικως. **Π**ωδ' β'.

ΠΛοιβωται κοιρως. η λιβωωμω α' ηικως και δωρικως. και λι
βωωμω ιωνικως. **Π**ωδ' α' λεφωωσεως. **Π**ωδ' β' λιβωωσεως. **Π**ωδ' γ'
λελεβωται.

ΠΜετοχαι παθητικαι. ενεως. η **Π**ωδ' γ'.

ΠΟλεβωμενος. τω λεβωμενου. **Π**λεβωμενη. λεβωμενης. τω
λεβωμενου. τω λεβωμενου. και α' ηικως ο ελεμμενος. τω ελεμ
μενου. **Π**ωδ' α'.

ΠΟλεφθεις. τω λεφθεντος. **Π**λεφθεισα. τω λεφθεισης. τω
λεφθεν. τω λεφθεντος. **Π**ωδ' β'.

ΠΟλιβεις. τω λιβεντος. **Π**λιβεισα. τω λιβεντος. τω λιβεν
τος. **Π**ωδ' α'.

ΠΟλεφθισμενος. τω λεφθισμενου. **Π**λεφθισμενη. λεφθισ
μενης. τω λεφθισμενου. **Π**ωδ' α'.

ΠΟλεφθισμενος. τω λεφθισμενου. **Π**λεφθισμενη. λεφθισ
μενης. τω λεφθισμενου. **Π**ωδ' α'.

Τ μετ β. Ολιβησόμενος. το λιβησόμενον. Η λιβησμένη φησὶ λι
βησμένης. ὃ λιβησόμενον. το λιβησόμενον. Τ μετ μετ.

ΤΟ λειψόμενος. το λειψόμενον. Η λειψόμενος. φησὶ λει
ψόμενος. ὃ λειψόμενον. το λειψόμενον.

Τ Οριστικὰ μέτρα

Τ ενεσώς.

λ Εἶδομαι. εἶδον κοινῶς. καὶ εἶδον ἁπλῶς. εἰ εἶδον ἰωρι
κῶς. εἶδεται. Τ δὲ καὶ εἰδόμενον. εἶδον. εἶδεον.

Τ Πληθυντικὰ. εἰδόμεθα κοινῶς. καὶ εἰδόμεθα ὁριστικῶς. καὶ
ἰωνικῶς. εἶδετε. εἶδονται. Τ μετ μετ.

Τ Ελεβόμενος. ελεβόμην κοινῶς. εἰ ελεβόμην, ἰωνικῶς. εἰ ελεβόμην ὁρι
κῶς. ελεβέω. Τ δὲ καὶ ελεβόμενον. ελεβέον. ελεβείον.

Τ Πληθυντικὰ. ελεβόμεθα κοινῶς. εἰ ελεβόμεθα ὁριστικῶς. εἰ
ἰωνικῶς. ελεβείθε. ελεβόντο. Τ μετ μετ.

Τ Λέλοιπα. λέλοιπας. λέλοιβε. Τ δὲ καὶ λελοίπατον. λελοίπα
τον. Τ Πληθυντικὰ. λελοίπαμεν κοινῶς. καὶ λελοίπαμεν ὁρι
κῶς. λελοίπατε. λελοίπασι. εἰ ὁριστικῶς, λελοίπαντι. καὶ ἁπλῶς,

εἰλοιβα. εἰλοιβας. εἰλοιβε. Τ μετ μετ.

Τ Ελελοίβην κοινῶς. ελελοίβην ὁριστικῶς. ελελοίβην ἁπλῶς.
Secunda psona ελελοίβης. Tertia ελελοίβην κοινῶς. ελελοί
βην ἰωνικῶς. ελελοίβην ἁπλῶς. καὶ ὁριστικῶς. Τ δὲ καὶ ελελοίβην

τον. ελελοίβην. Τ Πληθυντικὰ. ελελοίβαμεν κοινῶς. καὶ ελε
λοίβαμεν ὁριστικῶς. ελελοίβατε. ελελοίβατο καὶ ελελοίβεσαν.

ἁπλῶς καὶ ὁριστικῶς. Τ μετ μετ.

Τ Ελεψάμενος. ελεψάμην κοινῶς. εἰ ελεψάμην ἰωνικῶς. ελεψάμην. Τ δὲ
καὶ ελεψάμενον. ελεψάμενον. ελεψάμενον. Τ Πληθυντικὰ. ελεψά
μεθα ἁπλῶς. ελεψάμεθα ὁριστικῶς.

Τ μετ μετ.

Τ Ελεβόμενος. ελεβόμην κοινῶς. εἰ ελεβόμην ἰωνικῶς. εἰ ελεβόμην ὁρι
κῶς.

Πλείομαι λείψονος· ἢ λείψα ἢ ἡκῶς ἢ λείψαι ἰωνικῶς· λέ-
 γεται. **Π**λὴν ἀλείφόμενον· λείψαδον· λείψαδον. **Π**λῆθυνσι
 κάλῃ φόμεθα· λείψαδε· λείψονται. **Π**μὲν β'.

Π Λιβούμαι· λιβεκοινῶς· ὁ λιβεὲς ἀπ' αὐτῆς· ἐλιβεῖται· ἰωνικῶς
λιβύται· **Τ** ὀκκα λιβούμενον· λιβύδον· λιβύθον· **Γ** ληθύτι
κά λιβούμεθα· λιβεθε· λιβούνται.

ΠΡΟΣΑΝΤΙΝΑ ΜΕΣΑ.

Πνεύματος ἁγίου.

Εἴρου κοινῶς καὶ λείβεο ἰωνικῶς. Ε' λείβον δωρικῶς. λείβω
 δωρ. ΕΔὲ καὶ λείβεαδον. λείβειδων. ΕΓ λειβοντι καὶ λείβονται

၆၆၀။ ဂုဏ်သိက္ခာပုဒ်။ ဂုဏ်သိက္ခာပုဒ်။ ဂုဏ်သိက္ခာပုဒ်။
 ၆၆၁။ ဂုဏ်သိက္ခာပုဒ်။ ဂုဏ်သိက္ခာပုဒ်။ ဂုဏ်သိက္ခာပုဒ်။

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय.

ΠΛέλοιβε· λειοβέτω. ΠΛήκα λειοβέτω· λειοβέτων. ΠΛ
 θυνηκ' α' λειοβέτε· λειοβέτω σμ. ς. α' η' κ' ς'. ε' λειοβε· ε' λειοβέ
 τω. et reliqua.

८७५.

ΠΛεῖστα λεῖψαδων λεῖψαδων. ΠΡΑ
 θυτικὰ λεῖψαδε. λεῖψαδωσα. λεῖψαδωσα. λεῖψαδωσα.

ଅମଳାସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଶ୍ରୀମତୀ

Ⲭⲗⲓϣⲟⲩ. ⲗⲓβⲉ' ⲁⲛⲱ. Ⲭⲭⲏⲙⲉ ⲗⲓβⲉ' ⲁⲛⲱⲣ. ⲗⲓβⲉ' ⲁⲛⲱⲣ. Ⲭⲥⲗⲏⲙⲱⲧ
ⲕⲁ ⲗⲓβⲉ' ⲁⲛⲱ. ⲗⲓβⲉ' ⲁⲛⲱⲡⲁⲣ. ⲛⲓ ⲗⲓβⲉ' ⲁⲛⲱⲣ ⲁⲧⲓⲕⲏⲱⲥ.

Ἐν κτίσιν αὐτῶν.

ΕΝΕΣΩΣ ΕΝΤΕ

Εὐαγγ. λέβοιο. λέβοιο. Τὰ γὰρ λέβοιμεθον. λέβοιο.

ΕΙΣΑΜΕΝ. ΛΕΒΟΙΟΝ. ΛΕΒΟΙΟΝ. ΕΙΣΑΜΕΝ. ΛΕΒΟΙΟΝ. ΛΕΒΟΙΟΝ.
 ΕΙΣΑΜΕΝ. ΛΕΒΟΙΟΝ. ΛΕΒΟΙΟΝ. ΕΙΣΑΜΕΝ. ΛΕΒΟΙΟΝ. ΛΕΒΟΙΟΝ.

λείβουν καὶ λείβει τὸ πνευματικόν.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय.

Τελούβοιμι, τελούβοις, τελούβοι. ΤΔήμα. τελούβοιτορ, λ

ⲉⲗⲉⲓⲃⲟⲓⲙⲓ ⲗⲉⲓⲃⲟⲓⲥ ⲗⲉⲓⲃⲟⲓⲥ ⲉⲃⲣⲁⲥ ⲗⲉⲓⲃⲟⲓⲥ
ⲗⲟⲓⲃⲟⲓⲥⲧⲉⲣⲏ. ⲉⲣⲗⲁⲑⲣⲏⲧⲓⲁ ⲗⲉⲓⲃⲟⲓⲙⲉⲣⲏ ⲗⲉⲓⲃⲟⲓⲙⲉⲥ ⲉⲃⲣⲁⲥ

καὶ ὡς λελοίβοιτε. λελοίβοιεν καὶ ἅπικως ἐλοίβοιμι. ἐλοίβοις

ὡς ἀλλοιοῖτε. ἀλλοιοῖτε καὶ αὐτὸς ὡς ἀλλοιοῖτε. ἀλλοιοῖτε.

Q. 1.

1944

26

5078

is 21

9071

27.

၇၄၆၆

5.

Πλ

王元

四

WNT

1

257

4601

০৭৬০

•

μ. 26

2004

5105

1

8
L.

1

1

100

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

Τ Απαρέμφατα μέσα ἐν ἑσῶς καὶ $\frac{\epsilon\zeta\tau\zeta}{\pi}$
 Τ Λείβεσθαι. Τ $\frac{\epsilon\zeta\tau\zeta}{\pi}$ Λελοιβέναι κοινὸν εἰλοιβέναι ἀπὸ
 κῶς. εἰλοιβέναι ἀπὸ κῶς, καὶ δουρικῶς. καὶ λελοιβέναι ἰωνικῶς
 Τ $\frac{\epsilon\zeta\alpha}{\beta}$. Λείψασθαι. Τ $\frac{\epsilon\zeta\beta}{\alpha}$. Λιβέναι. μετὰ. Λείψασθαι. Τ μετὰ β.
 Λιβεσθῶς. Τ Μετοχὴ μέσαι. ἐν ἑσῶς καὶ $\frac{\epsilon\zeta\tau\zeta}{\pi}$
 Τ Ὁ λεβόμενος. τὸ λεβομενός. ἢ λεβομενός. εἰ λεβομενός. τὸ λεβ
 ομένον. τὸ λεβόμενον. Τ $\frac{\epsilon\zeta\tau\zeta}{\pi}$ καὶ $\frac{\epsilon\zeta\tau\zeta}{\pi}$.
 Τ Ὁ λειβορός. τὸ λειβορός. ἢ λειβορός. τῆς λειβορός. τὸ λει
 βορός. τὸ λειβορός. καὶ ἀπὸ κῶς ὁ εἰλοβός. τὸ εἰλοβός. Τ $\frac{\epsilon\zeta\alpha}{\beta}$.
 Τ Ὁ λειψόμενος. τὸ λειψόμενον. ἢ λειψόμενος. τῆς λειψόμενος
 τὸ λειψόμενον. τὸ λειψόμενον. Τ $\frac{\epsilon\zeta\beta}{\alpha}$.
 Τ Ὁ λιβόμενος. τὸ λιβόμενον. ἢ λιβόμενος. τῆς λιβόμενος. τὸ
 λεβόμενον τὸ λιβόμενον. Τ μετὰ.
 Τ Ὁ λειψόμενος. τὸ λειψόμενον. ἢ λειψόμενος. τῆς λειψόμενος. τὸ
 λειψόμενον. τὸ λειψόμενον. Τ μετὰ β.
 Τ Ὁ λιβούμενος. τὸ λιβούμενον. ἢ λιβούμενος. τῆς λιβούμενος.
 τὸ λιβούμενον. τὸ λιβούμενον.

Τ Ἐνεργητικά.	Τ Παιθητικά	Τ Μέσαι.
Τ ἐν ἑσῶς Τρέπω.	τρέπαι.	τρέπομαι.
Τ $\frac{\epsilon\zeta\tau\zeta}{\pi}$. ἔρειπον.	ἐτρίπομαι.	ἐτρέπομαι.
Τ $\frac{\epsilon\zeta\tau\zeta}{\pi}$. τρέφα.	τρέφαι.	τρέφω.
Τ ἀπὸ κῶς. τρέφα.		
Τ $\frac{\epsilon\zeta\tau\zeta}{\pi}$. ἐπείρην.	ἐπείρην.	ἐπείρην.
Τ ἀπὸ κῶς. ἐπείρην.		
Τ $\frac{\epsilon\zeta\alpha}{\beta}$. ἔρεφα.	ἐρέφην.	ἐρέφην.
Τ $\frac{\epsilon\zeta\beta}{\alpha}$. ἔραπον.	ἐράπον.	ἐράπον.
Τ μετὰ. ἔρεψω.	ἐρεψομαι.	ἐρεψομαι.

Τριτησύνη.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεώς. Ἀδω.	ἄδωμαι.	ἄδωμαι.
Ε ^π ρ ³ . ἠδον.	ἠδόμεν.	ἠδόμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠκα.	ἠομαι.	ἠομαι.
Ε ^π ρ ³ . ἠέσμεν.	ἠομένη.	ἠέσμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠσα.	ἠσάμεν.	ἠσάμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠδον.	ἠδόμεν.	ἠδόμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠσώ.	ἠσώμεν.	ἠσώμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠσώ.	ἠσώμεν.	ἠσώμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠσώ.	ἠσώμεν.	ἠσώμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠσώ.	ἠσώμεν.	ἠσώμεν.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεώς. Πείθω.	πείδομαι.	πείδομαι.
Ε ^π ρ ³ . ἐπειθον.	ἐπειδόμεν.	ἐπειδόμεν.
Ε ^π ρ ³ . πείπεια.	πείπομαι.	πείπομαι.
Ε ^π ρ ³ . ἐπεπείεμεν.	ἐπεπείομεν.	ἐπεπείομεν.
Ε ^π ρ ³ . ἐπείσα.	ἐπείσθην.	ἐπείσθην.
Ε ^π ρ ³ . ἐπείθην.	ἐπείσθην.	ἐπείσθην.
Ε ^π ρ ³ . ἐπείσθην.	ἐπείσθην.	ἐπείσθην.
Ε ^π ρ ³ . ἐπείσθην.	ἐπείσθην.	ἐπείσθην.
Ε ^π ρ ³ . ἐπείσθην.	ἐπείσθην.	ἐπείσθην.
Ε ^π ρ ³ . ἐπείσθην.	ἐπείσθην.	ἐπείσθην.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Ενεώς. Ἐλθω.	ἐλθόμεν.	ἐλθόμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠλθον.	ἠλθόμεν.	ἠλθόμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠλθον.	ἠλθόμεν.	ἠλθόμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠλθον.	ἠλθόμεν.	ἠλθόμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠλθον.	ἠλθόμεν.	ἠλθόμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠλθον.	ἠλθόμεν.	ἠλθόμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠλθον.	ἠλθόμεν.	ἠλθόμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠλθον.	ἠλθόμεν.	ἠλθόμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠλθον.	ἠλθόμεν.	ἠλθόμεν.
Ε ^π ρ ³ . ἠλθον.	ἠλθόμεν.	ἠλθόμεν.

Τὰ ἡικῶν ἐληλύκειν.	ἐληλύσμεν.	ἐληλύθεν.
Τὸ α. ἤλυσεν.	ἤλυσεν.	ἤλυσάμεν.
Τὸ β. ἤλυθεν.	ἤλυθεν.	ἤλυθόμεν.
συγκοπή. ἤλυθεν.		ἤλυθόμεν.
Τὸ α. ἐλύσω.	ἐλυθήσομαι.	ἐλύσομαι.
Τὸ β. ἐλυθῶ.	ἐλυθήσομαι.	ἐλυθούμαι.
Τὸ γ. ἐλύσθαι.	ἐλυθήσομαι.	
Τὸ δ. ἐλήλυθα.	ἐληλύσομαι.	

Τὸ τετάρτην συζυγίαν.

Τὸ ἐνερμητικόν	Τὸ παθητικόν	Τὸ μέσον
Τὸ ἐνερμῶς. φράζω.	φράζομαι.	φράζομαι.
Τὸ πρῶτον. ἐφράζον.	ἐφράζομεν.	ἐφράζομεν.
Τὸ δεύτερον. πεφράκα.	πεφράσμαι.	πεφράδα.
Τὸ τρίτον. ἐπεφράκην.	ἐπεφράσμεν.	ἐπεφράδην.
Τὸ α. ἐφράσα.	ἐφράσθην.	ἐφράσάμεν.
Τὸ β. ἐφράδην.	ἐφράσθην.	ἐφράδόμεν.
Τὸ γ. φράσω.	φράσσομαι.	φράσσομαι.
Τὸ δ. φράδῶ.	φράσσομαι.	φράδύμαι.
Τὸ ε. φράσθαι.	πεφράσμαι.	
Τὸ ἐνερμητικόν	Τὸ παθητικόν	Τὸ μέσον
Τὸ ἐνερμῶς. ὀρύσσω.	ὀρύσσομαι.	ὀρύσσομαι.
Τὸ πρῶτον. ὀρύσσαν.	ὀρύσσομεν.	ὀρύσσομεν.
Τὸ δεύτερον. ὀρύξα.	ὀρύγμαι.	ὀρύξα.
Τὸ τρίτον. ὀρώρυχα.	ὀρώρυγμαι.	ὀρώρυχα.
Τὸ α. ὀρύξην.	ὀρύγμεν.	ὀρύγην.
Τὸ β. ὀρώρυξεν.	ὀρώρυγμεν.	ὀρώρυξεν.
Τὸ γ. ὀρύξα.	ὀρύγην.	ὀρύξάμεν.

Τ μ ε β' παμῶ.

Τ μ ε τ' μέλ.

Τ συνησπῆ.

παμήσομαι.

παμούμαι.

τετεμήσομαι.

τέτμήσομαι.

Τ ε ρ ε ρ η π τ ι α

Τ παθητικᾶ

Τ μέσο.

Τ ενεσῶς φαίνω.

φαίνομαι.

φαίνομαι.

Τ κ τ' ε' φαίνομ.

εφαίνομην.

εφαίνομην.

Τ σ' ε' πεφαινα.

πεφαιμαι.

πεφηνος.

Τ π ε' επιφάμην.

επιφάμην.

επιφένειν.

Τ θ α' εφνα.

εφάδην.

εφνάμην.

Τ θ β' εφανον.

εφάνη.

εφανόμην.

Τ μ ε α' φανῶ.

φανήσομαι.

φαρούμαι.

Τ μ ε λ β' φανῶ.

φανήσομαι.

φανούμαι.

Τ μ ε τ' μέλ.

πεφανόμαι.

Τ ε ν ε ρ η π τ ι α

Τ παθητικᾶ

Τ μέσο.

Τ ενεσῶς κλίνω.

κλίνομαι.

κλίνομαι.

Τ κ τ' ε' εκλινον.

εκλινόμην.

εκλινόμην.

Τ σ' ε' κέκλινα.

κέκλιμαι.

κέκλινα.

Τ π ε' ἐκεκλίνην.

ἐκεκλίμην.

ἐκεκλίνην.

Τ θ α' ἐκλινα.

ἐκλίθην.

ἐκλινάμην.

Τ θ β' ἐκλινον.

ἐκλίρην.

ἐκλινόμην.

Τ μ ε α' κλινῶ.

κλινήσομαι.

κλινούμαι.

Τ μ ε λ β' κλινῶ.

κλινήσομαι.

κλινούμαι.

Τ μ ε τ' μέλ.

κεκλίσομαι.

Τ Hic aduertendum est uerba disyllaba in ρῶ desinen-
tia si habuerint ante νῶ uel' ῖ uel, α uel, ὀ omnino abii-
cere ρ ἢ π τ ὁ pfecto tā actiuo q̃ passiuo ut κείρω. κέκεκα.
κέκειμαι. κτείνω. ἐκτακα. ἐκταμαι. δύνω. τέθυκα. τέθυμαι.

Ενεργητικά	Παθητικά	Μέσα.
Ενεσώς. Σπείρω.	σπείρομαι.	σπείρομαι.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείρον.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείρομαι.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείρα.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείρα.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείραν.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείραν.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείρα.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείρομαι.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείρον.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείρομαι.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείρω.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείρω.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείρα.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείρα.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείρον.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείρον.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείρω.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείρω.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείρα.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείρα.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείρον.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείρον.
Ε ^{πρ} π. ἑσπείρω.	ἑσπείρομαι.	ἑσπείρω.

Ενεργητικά	Παθητικά	Μέσα.
Ενεσώς. αἰνέω.	αἰνέομαι.	αἰνέομαι.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέον.	ἑαινέομαι.	ἑαινέομαι.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέω.	ἑαινέομαι.	ἑαινέω.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέαν.	ἑαινέομαι.	ἑαινέαν.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέω.	ἑαινέομαι.	ἑαινέω.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέον.	ἑαινέομαι.	ἑαινέον.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέω.	ἑαινέομαι.	ἑαινέω.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέω.	ἑαινέομαι.	ἑαινέω.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέω.	ἑαινέομαι.	ἑαινέω.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέω.	ἑαινέομαι.	ἑαινέω.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέω.	ἑαινέομαι.	ἑαινέω.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέω.	ἑαινέομαι.	ἑαινέω.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέω.	ἑαινέομαι.	ἑαινέω.
Ε ^{πρ} π. ἑαινέω.	ἑαινέομαι.	ἑαινέω.

Ενεργητικά	Παθητικά	Μέσα.
Ενεσώς. Γάω.	γάωμαι.	γάωμαι.
Ε ^{πρ} π. ἑγάον.	ἑγάωμαι.	ἑγάωμαι.
Ε ^{πρ} π. ἑγάω.	ἑγάωμαι.	ἑγάω.
Ε ^{πρ} π. ἑγάαν.	ἑγάωμαι.	ἑγάαν.
Ε ^{πρ} π. ἑγάω.	ἑγάωμαι.	ἑγάω.
Ε ^{πρ} π. ἑγάον.	ἑγάωμαι.	ἑγάον.
Ε ^{πρ} π. ἑγάω.	ἑγάωμαι.	ἑγάω.
Ε ^{πρ} π. ἑγάω.	ἑγάωμαι.	ἑγάω.
Ε ^{πρ} π. ἑγάω.	ἑγάωμαι.	ἑγάω.
Ε ^{πρ} π. ἑγάω.	ἑγάωμαι.	ἑγάω.
Ε ^{πρ} π. ἑγάω.	ἑγάωμαι.	ἑγάω.
Ε ^{πρ} π. ἑγάω.	ἑγάωμαι.	ἑγάω.
Ε ^{πρ} π. ἑγάω.	ἑγάωμαι.	ἑγάω.
Ε ^{πρ} π. ἑγάω.	ἑγάωμαι.	ἑγάω.

Ⲯⲟⲁ	ἔπαισι.	ἔπαιθῃρ.	ἔπαισάμην.
Ⲯⲟⲃ	ἔπαιον.	ἔπαιν.	ἔπαιόμην.
Ⲯⲉⲁ	παῖσι.	παῖθῃσμαι.	παῖσμαι.
Ⲯⲉⲃ	παῖ.	παῖσμαι.	παῖσμαι.
Ⲯⲉⲥ		παῖσμαι.	

ⲮExempla hæc, & si omnia in usu non sunt, posita ta-
men sunt ut habeamus formam barytonorum
uerborum regulariter declinandorum
quæ si declinarentur, talis
esset eorum infle
xio.

ⲮΤέλος τῶν ἐξ συζητῶν τῶν βα-
ρυτόνων.

Ἐπεὶ τῶν περισπωμένων ῥημάτων

Ircūflexa uerba a sexta coniugatione barytono-
rum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis. sed ab
iis solū quæ in penultima habent siue ε, siue α, siue ο. ut
ποιέω. βοάω. γένω. Et dicūtur circūflexa eo q̄ habent
circūflexum accentum in ultima, a qua omnis ratio
accentus pendet. ut ποιέω. βοάω. γένω. Patiunt̄ aut̄ synære-
sim in præsentī & ptō imperfecto modi īdicatiui, quæ
quidem tempora in aliis modis, & ēt participiis simul
uariantur, ut dictum est in barytonis. Etcū in his uerbis
uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet
quæ per supradictas tres uocales distingūtur. quas *χαρὰ*
ῥημάτων, hoc est formatiuas literas appellare possum̄,
quæ admodum et cōsonantes in barytonis. Dicūtur aut̄
χαρὰ ῥημάτων quoniā sunt signa, siue notæ cōiugatiōis.
per ea. n. cognoscimus unumquodq; uerbum quorū
sit cōiugationis. Esto igitur ε *χαρὰ ῥημάτων*. primæ cō-
iugationis circūflexorū. α secundæ. ο tertiæ. Quæ
quidem seruantur in omnibus modis tam actiuorum
quam passiuorum quantum ipsa natura fert. & si com-
munes synæresium regulæ aduersari uideātur. propri-
as. n. synæreses habet unaquæq; circūflexorum con-
iugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum est
futurum in σω definens superā ῥημάτων una syllaba si
præcepta quorundam sequi uolumus, qui scribunt
ποιέσω. βοήσω. γένωσω. & alia huiusmodi eē a circūflexis.
Sed analogia postulat, ut hæc futura sint a baryto-
nis pro

nis propriis circumflexorum mutatis ε in η. α in η. ο in ω.
ut ποιέω ποιεῖσθαι. βούλω βουλεύσθαι. χενύω χενύσθαι. licet in qui-
busdā maneāt imutabiles, ut τελίω τελέω. ὀνόω et alia.
Penultima et futuri seruatur in ptō perfecto, & plusq̃
perfecto, et i primo aoristo in oībus uerbis circumflexis.
ut ποιήσω πεποιήκα. ἐπεποιήκα ἐποίησα. βουήσω. βεβούκα. ἐβέ-
βουκα. ἐβούσα. χενύσω κεχενύκα. ἐκεχενύκα. ἐχενύσω.
De quibus omnibus singulatim dictum est.

Γρῶνι συζυγία τῶ περιπαρμένω.

Rima igitur Coniugatio circumflexorum a uer-
bis sextæ coniugationis barytonorum in εω de-
finientibus per synæresim fit ut ποιέω ποιῶ cuius secun-
da et tertia persona in ε diphthongum propriam de-
finiunt ut ποιῆς ποιῆ. Et habet in futuro ante σω η hoc est
cum præsens longam habeat penultimam siue natura,
siue positione ut οἰεῶ οἰήσθαι. ποιῆς ποιήσθαι. ἀθλῶ ἀθλήσθαι. ex-
cipitur νίκα νικήσθαι τὸ φιλονεκέω hoc est contendo, νικά
enim νικήσθαι secundæ coniugationis est. Excipitur & ἀρ-
κῶ ἀρκήσθαι. Etiam cum præsens in ω purum desuerit fu-
turum habebit η ante σω ut νοῶ νοήσθαι. Etiam si an-
cipitem habuerit præsens in penultima. ut φιλέω φιλήσθαι
κίχῳ κίχῳ. præter ἀρῶ ἀρέσθαι. et καλῶ καλέσθαι. Etiam
Verba deriuata a nominibus masculinis in ὅς desi-
nentibus. ut κτύπῃς κτυπήσθαι. δυνῶς δυνήσθαι.
Etiam de composita. ut οἰκονόμος οἰκονομήω οἰκονομήσθαι.
Etiam a barytonis uerbis i circumflexa deducta, ut οἰκτεῖ
οἰκτεῖσθαι. ἐλκῶ ἐλκῶ ἐλκῶ. Etiam quæ in

differenter sunt & primæ & secundæ coniugationis . ut
 ζυρῶ ζυρεῖς . & ζυρεῖς ζυρήσω . ἐλεῶ ἐλεεῖς & ἐλεεῖς ἐλεήσω . γη
 ρῶ γηρεῖς . καὶ γηρεῖς γηρήσω . ¶ Etiam monosyllaba . ut χῶ
 χήσω . ῥῶ ῥήσω . μῶ . μῆσω . Quæ uero nihil horum ha
 bent & penultima præsentis aut in ε̄ aut in ο̄ desinat
 per ε̄σω faciunt futurum ut . πελῶ πελέσω ὀλῶ ὀλέσω . exci
 piuntur μολῶ μολήσω . πορῶ πορήσω ὠφελῶ ὠφελήσω . Hæc
 autem annotantur quæ indifferens habent futurum . κα
 λῶ καλέσω . καὶ καλήσω . φρονῶ φρονέσω . καὶ φρονήσω . λεορῶ . λε
 ρέσω καὶ κορήσω . αἰδῶ αἰδέσω καὶ αἰδήσω . χερῶ χερέσω καὶ χερήσω
 φορῶ φορέσω καὶ φορήσω . αἰνῶ αἰνέσω καὶ αἰνήσω . πορῶ πορεύσω
 καὶ ποιήσω . πορεύσω quidem dicimus si ad corpus refera
 mus , ποιήσω uero si ad animam . Et aduerte disylla
 ba in hac prima coniugatione non pati synæresim in
 prima persona singulari præsentis temporis . & ut plu
 rimum accipere ε̄ in futuro . ut πλείω . πλείεσ . πλείεσ . πλείεσ
 πλείεσ . μέγ . πλύνσω . νένυνύσω . ῥέω ῥόδύσω Synæreses autem hu
 ius coniugationis quæ semper ex ε̄ & uocali sequente
 fiunt , hæ sunt .

εἰς ω̄ . εἰς ε̄ . εἰς ε̄ . εἰς οῡ . εἰς οῡ . εἰς οἱ . εἰς η̄ . εἰς η̄ .

χερῶ . χερεῖς . καὶ . Si post ε̄ sequitur diphthongus
 ο . οῡ . in eadem fit synæresis .
 ω̄ . ω̄ .

Προσθετικά ενεργητικά.

[illegible]

Евѣтка с'брунѣла.

Ptatiua actiua omnia fiunt a genitiuis suorum participiorum quemadmodum et barytona. ut ποιεῖν τος ποιῶντος ποιεῖμι. ποιῶμι. Attici tamē & æoles mutantες μι in ην puram dicunt ποιεῖν ποιεῖς ποιεῖ. sicut τυφθεῖν τυφθεῖς τυφθεῖ. Dores uero non solum μι in ην sed et ο penultimam diphthongum propriam in φ ἴpro priam uertentes dicunt ποιεῖν. ποιεῖς. ποιεῖ. et sic in ali is uerbis circumflexis. Aduertendum est etiam q̄ tertia persona pluralis s̄m hos, nō in εῖν, sed in σῶν definit. cū penultima primæ pluralis sit η monophthongus, sicut in passiuis aoristis dictum est. ut ποιεῖσθαι ποιεῖσθε. ποιεῖσθαι. ποιεῖσθε.

Ποιέοιμι. οἶμι	ποιέοις. οἶς.	ποιέοι. οἶ.
	ποιέοι τὸν. οἶ τὸν.	ποιέοι τὴν. οἶ τὴν.
ποιέοι μὲν. οἶ μὲν.	ποιέοι τε. οἶ τε.	ποιέοι ἐν. οἶ ἐν.
ποιέοι. οἶ.	ποιέοις.	ποιέοι.
λίκως.		ποιέοις.

Ⲭ Ἀπερίμφοτα. ἐερμητικά.

Ⲭ Infinitiva circūflexoꝝ oĩum praesentis tēporis fm
iuniores grāmaticos a tertia eiusdē praesentis indicatiui
modi fit addito ϣ quemadmodū & barytona, ut ποιέϣ
ποιῖ ποιῖρ. Veteribus tamen placuit ut hac ifinitiva
a tertia psona praeteriti imperfecti omnino deduceren-
tur, a quibus hac datur regula quam ex Theodosio
& Herodiano accepimus. πᾶς ἐνεσῶς ἀπὸ βαρυτόνων θε-
μάτων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον γὰρ ὃ προσλαβὼν ἀπερίμφο-
τον ποιῖ, λέγει λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρὰ ταῖς οἰς προσ-
δωτὸ ϣ καὶ συσπλῖ τῆς ἀρχύσης ἐποιέϣ ποιῖν. ἐβόα βοᾶν. ἐχρῖ-
σιν χρῖσθην. quod fecisse videntur, tum ut formatiua
litera. cuiusvis coniugationis sicut in aliis modis, ita &
in infinitiuo seruaretur. hoc est ε̄ ᾱ & ὀ ut ποιῖρ βοᾶν.
χρῖσθην tū ne repugnare uiderentur cuidam regulā di-
cētī ὅτι πᾶς εἰς ὃν λήγονται ῥήματα εἰς τὸ πρὸ τοῦ ὅτι ἀνι-
φώνητον hoc est q̄ uerba desinentia in ὃ nunq̄ habent
ante ϣ quicquā nō prolatum sicut est ἱ in ᾱ dipthon-
go impropria & in ὃ. est. n. ἱ ἀρεκ φώνητον. nā ἱ dipthō-
gis impropriis nullū habet sonum. Si igitur in uerbis
secūda cōiugationis a tertia psona praesentis tēpis forma
re uoluerimus infinitiuū, necessario ἱ erit subscriben-
dum. ex ᾱ enī & ε̄ fit synæresis ἱ ᾱ, ἱῶται quidē subscri-
pto, quod ἀνιφώνητον est, hoc est nō prolatum, ut βοᾶϣ
βοᾶ βοᾶν. πειράϣ πειρά. πειράν καὶ δὲ οὐκ ὠς πειρῖν. Ζᾶϣ
Ζᾶ Ζᾶν καὶ Ζῖν quod manifeste est contradictam regu-
lam. Verba etiam tertia coniugationis si a tertia pra-

sentis facerent infinitiuū aut in ἔν secundum cōem
 regulam, aut in ὄν secundum propriā desinēdum fue-
 rat. at cū neutra harū terminationū in usu sit, sed poti-
 us in ὄν, ut χρυσῶν. aptior erit formatio si a tertia præ-
 teriti imperfecti fiet antiquorū more, quorū sententiā oī-
 no puto esse sequendā. Reliqua uero tépora barytono-
 rum formam sequūtur. ut ποίηκα περιηκέναι. ἐποίησα.
 ποίησαι.

Ἐνεστὸς αὖ πρῶτον.

Ποιῶν. fit a tertia psona singularis numeri præteriti
 imperfecti secundū ueteres grāmaticos ἐπίει ἐπία ποιῶν.
 καὶ δὲ ὡς κέν. subtracto τ & accentu circūflexo in acu-
 tū mutato. Regula πᾶν ῥήμα βαρύνεται ἢ περισσύνεται. ὅζον
 νεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν ὁμιλίαν συνήθειαν, εἰμὴ παρὰ δὲ οὐδὲς
 τὸ σωρημένον ἀπὸ ῥήματος εἰς ἔν ὡς ῥησὶς τοῦ τ ποιῶν
 τοῦ ποιῶν. διαφοροῦν αὐτὸ τοῦ διαφοροῦν. ὅστις δηλοῖται φέ-
 ρειν, ἢ τοῦ φόρου λαμβάνειν. excipiuntur tamē aliqua, quæ
 extremā acuiūt ὁμιλίαν. Reliqua uero tépora ut dictū ē
 barytonū sequūtur formā. Ἐστὶ πρῶτον περιηκέναι. Ἐστὶ δὲ.

ποίησαι. μετὰ ποιῶν.

Ἐμετὰ ἐν ῥημτικῇ.

Ἐνεστὸς αὖ πρῶτον ὁ ποιῶν. ὡς. ἢ ποιῶν. ὡς. ἢ ποιῶν. ὡς.

Ἐστὶ δὲ πρῶτον ὁ ποιῶν. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν.

Ἐστὶ δὲ ὁ ποιῶν. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν.

Ἐστὶ δὲ ὁ ποιῶν. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν.

Ἐστὶ δὲ ὁ ποιῶν. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν.

Ἐνεστὸς Ποιῶν. ὡς. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν.

ποιῶν. ὡς. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν.

ποιῶν. ὡς. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν. ἢ ποιῶν.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲉⲡⲓⲣⲉⲟⲙⲏⲛ. ⲟⲩⲙⲏⲛ. ⲉⲡⲓⲣⲉⲟⲩ. ⲟⲩ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲧⲟ. ⲉⲓⲧⲟ
 ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲙⲉⲁⲩⲟⲛ. ⲫⲙⲉⲑⲟⲙ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲉⲁⲩⲟⲙ. ⲉⲓⲁⲩⲟⲛ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲉⲁⲩⲟⲛ. ⲉⲓⲁⲩⲟⲛ. ⲉⲓⲁⲩⲟⲛ.
 ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲙⲉⲁⲩⲟⲛ. ⲫⲙⲉⲑⲁ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲉⲁⲩⲉ. ⲉⲓⲁⲩⲉ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩⲛⲁ. ⲉⲓⲛⲁ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲡⲓⲛⲁⲩⲟⲩ. ⲡⲉⲡⲓⲛⲁⲩⲟⲩ.
 ⲡⲉⲡⲓⲛⲁⲩⲟⲩ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.
 ⲡⲉⲡⲓⲛⲁⲩⲟⲩ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲡⲓⲛⲁⲩⲟⲩ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲡⲉⲡⲓⲛⲁⲩⲟⲩ. ⲡⲉⲡⲓⲛⲁⲩⲟⲩ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲙⲏⲛ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ.
 ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲙⲉⲁⲩⲟⲛ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲉⲁⲩⲟⲛ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲉⲁⲩⲟⲛ.
 ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲙⲉⲁⲩⲟⲛ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲉⲁⲩⲉ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲉⲁⲩⲟⲩ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ.
 ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ.
 ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ. ⲉⲕⲣⲓⲉⲟⲩ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.
 ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.
 ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.
 ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.
 ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.
 ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.
 ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.

Ⲭⲏⲛⲓⲛⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ. ⲡⲉⲕⲣⲓⲏⲙⲙⲓ.

ua ἰπὺν purum desinētia. quia etiā ipsa circumflectuntur,
ut πῖθμι. πῖθειμην. πῖθοιο, quia πῖθειν optatiuū actiuū ē. δυνάμην
αὐτ δυνάμιο acuitur in antepenultima quia nō habet
δυνάμμι in usu, neq; δυνάμην optatiuū actiuū. Circūflectun-
tur etiā secundae personae praeiteriti perfecti. πεποιήμην πε-
ποιήσθε. δεδιδίμην δεδιδίο. reliquae uero oēs secundae personae in ὁ
desinētes acuuntur in penultima τυπῆοιμην τυπῆοιο. λε-
γόμεμην λέγιο. τυφόμεμην τυφοιο. Tertiae personae horū opta-
tiuorū in τῷ desinentiū eundē habēt accentum, quē se-
cundae νοοῖο νοοῖτο. τυπῆοιο τυπῆοιτο.

¶ Ὑποτακτικὰ παθητικὰ.

¶ ὁρῶς	Εάν πρέωμαι ὡμαι ποιεῖν.	ποιεῖνται, ἦται.
¶ πῖ	πρεώμεθον ὡμέθορ. ποιέηθορ. ἦθορ.	πριέηθορ. ἦθορ.
	ποιεώμεθα ὡμέθε. ποιέηθε. ἦθε.	ποιέωνται. ὦνται.
¶ πῖ	Εάν πεποιήμαι.	πεποιή.
¶ πῖ	πεποιήμεθον.	πεποιήθορ.
	πεποιήμεθα.	πεποιήθε.
¶ πῖ	Εάν ποιηθῶ.	ποιηθῶ.
		ποιηθῶτον.
	ποιηθῶμεν.	ποιηθῶτε.

Ic etiam annorandum est q subiunctiua in μαι
desinentia si a circumflexis existant, circumfle-
ctunt penultimam εἰν νοῶ εἰν νοῶμαι. εἰν φιλῶ εἰν φιλῶ-
μαι. Et etiam si sint praeiteriti perfecti, εἰν πεποιήμαι. εἰν
μεινῶμαι. grauantur autem si a barytonis extiterint,
εἰν τύπτω. εἰν τύπτωμαι.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

ῥ Rateritum perfectum & praeteritum plusq̄ perfectum medium secundusaoristus & secundum futurum non inueniuntur in uerbis circumflexis in ὠ purum desinentibus, ut in barytonis dictum est.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν. Ἐν ἑσὶν ἡ ἀπαρχὴ τῶν παθητικῶν.

Ⲫⲣⲟⲩⲁⲗⲧⲏⲕⲁⲙⲉⲥⲁ.

Ⲫⲉⲛⲉⲩⲱⲥ. Ⲡⲟⲓⲟⲩⲟⲩ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲛⲉⲁ ⲛⲉⲁ ⲛⲉⲁ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 Ⲫⲉⲁ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.

Ⲫⲉⲛⲉⲩⲱⲥ.

Ⲫⲉⲛⲉⲩⲱⲥ. Ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲛⲉⲁ ⲛⲉⲁ ⲛⲉⲁ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 Ⲫⲉⲁ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 Ⲫⲉⲁ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.

Ⲫⲉⲛⲉⲩⲱⲥ.

Ⲫⲉⲛⲉⲩⲱⲥ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲛⲉⲁ ⲛⲉⲁ ⲛⲉⲁ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 Ⲫⲉⲁ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.

Ⲫⲉⲛⲉⲩⲱⲥ.

Ⲫⲉⲛⲉⲩⲱⲥ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 Ⲫⲉⲁ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. Ⲫⲉⲁ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.

Ⲫⲉⲛⲉⲩⲱⲥ.

Ⲫⲉⲛⲉⲩⲱⲥ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.
 ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ. ⲡⲟⲓⲉⲃⲱⲧ.

Σμῆα. ὁ ποιησόμενος. ἡ ποιησόμενη. τὸ ποιησόμενον.

Ἐδούτερα συζυγία ἔχει περισπωμένη.

Ecunda cōiugatio circū flexorū a uerbis sextæ cō
iugatiōis borytonorū ī αω desinētibꝰ p synæresim
fit ut βοάω βοῶ. γλάω γλῶ. quorum fa p̄sona & tertia p̄ α
diphthōgum ī propria enūtiātur, ut βοᾷς βοῶ. γλαῖς γλῶ.
In futuro uero ante ρω quādoq; hēt α. quādoq; η. De
sinētia ī ω purū p̄cedēte aut ε aut ι siue solo, siue in di
phthongo, hēt α in penultima futuri ut εῶ εἶσω. θεῶ θεῖ
σω. αἰῶ αἰέσω. ὁπῶ ὁπίσω. ἄλω ἄλοισω κοινῶς, καὶ ἄλω
ἴσω ἄψιγῶς. ¶ Habentia uero ο in penultima p̄sēn
tis quinq; annotantur, quorū duo hēt η in penultima
futuri, hoc ē βοῶ βοήσω. καὶ γοῶ γοήσω. duo autē α αἰροῶ ἀκρο
ῶσω. μαλοῶ μακροῶσω. Quintū uero ī differens ē, uidelicet
ἔλω, qđ ἀλοῶσω facit & ἀλοήσω. Etiā habentia siue ρ si
ue λ ὡ περιμονούλαβα. nulla cōsonante p̄cedēte α habēt
ī penultia futuri, ut περῶ περάσω. φερῶ φεράσω. γλῶ γλάσω.
χελῶ χαλάσω. Quæ uero habēt ν ante ω ī p̄sēnti p̄ ῶσω
faciunt futurū ut ἐγγνῶ. ἐγγνήσω. Etiā ὡ περιδούλαβα in
ρῶ siue ī λω desinētia p̄cedēte aliqua cōsonāte, η habēt
ante σω, ut ποδίζῶ ποδίζήσω. ὁμοιλῶ ὁμοιλήσω. κολλῶ
κολλήσω. monosyllaba uero habētia ante ρῶ siue λω con
sonantē aliqua, si faciunt deriuatiua uerba in μι, η habēt
ante σω. ut χεῶ χεῖμι χεήσω. τλῶ τλήμι τλήσω. Si autem
non faciunt deriuatiua in μι, α habent ante σω ut

ελῶ ἐλάσω. ἐλῶ. ἐλάσω. φλῶ φλάσω. φρω φρωσω. Etiam
 habentia ante ῶ aliquam aliarum consonantium ἢ ha-
 bent ante σῶ, ut σμῶ σμήσω. κνῶ κνήσω. ζῶ ζήσω. νικῶ νική-
 σω. τιμῶ τιμήσω. κνβθρῶ κνβθρνήσω. ἰβῶ ἰβήσω. τρνῶ τρνήσω.
 σιῶ σιήσω. σιῶ πῶ σιῶ πήσω. σῶ σήσω ἢ ἀπολουθῶ sequor.
 σῶ δὲ σῶσω. ἢ ἀρασῶ euello, τρνφῶ τρνφήσω. θιψῶ
 θιψήσω. Synæreses autem huius coniugationis hæ sunt.
 αῶ, ὦ. αἶ, ἄ. αἷ, ἀ. αῶ, ὦ. αῶν, ὦ. αῶι, ὦ. αἷ, ἀ. αἷ, ἄ.

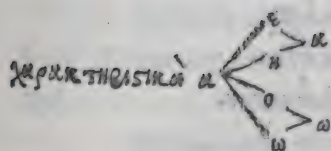
Quo in loco aduertendum est quod ex ᾱ quod est for-
 matiua litera huius coniugationis, & ex quauis uo-
 cali, fit synæresis in ᾱ longum, nisi ὅ ut cunque se-
 quatur ipsum ᾱ. quia tunc in ὅ fit synæresis, & sic
 in omnibus modis, & participiis tam actiuorum
 quam passiuorum duæ tantum fient synæreses, hoc
 est in ᾱ & in ὅ.

Hoc etiam annotandum est quod ex ᾱ & ῆ fit synæresis
 in ᾱ longum (ut dictum est) atticorum more, &
 communium ut βοᾶς βοᾶς γλαῖς γλαῖς.

At secundum dores non in ᾱ sed in ἡ fit synære-
 sis, ut βοᾶς βοᾶς γλαῖς γλαῖς. πεινᾶς πεινᾶς θιψᾶς
 θιψᾶς. ζᾶς ζᾶς. ὀρᾶς ὀρᾶς διόκριτος

Ἐμᾶρα δὲ πᾶς αἰγᾶς ὀρᾶς φίλε, τῶ συμβαίνει.

Ὀρᾶν ὀρᾶν καὶ ὀρᾶν ἀπὸ τοῦ ὀρᾶσθαι. ὀδυᾶσαι ζῆ. τὰ ἢ αὐτὸς
 ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶν, αὐτὸ τοῦ ὀρᾶς. Inueniuntur etiam in
 usu apud atticos πεινᾶς θιψᾶς ζᾶς, et ζῆν infinitiuum
 quanquam dorum sint propria.

si sequitur in diph. idem re-
manet in diph. impropria.

Προσλιτὰ ἐνερμητικὰ.

Τένεωσ. Βοάω.ω.	βοάωσ.ωσ.	βοάω.βοάω.
	βοάει τον.άτην.	βοάει τον.άτον.
βοάομην.ωμην.	βοάει τε.άτε.	βοάουσιν.ωσιν.
Τένεωσ. έβοάον.όων.	έβοάεισ.όασ.	έβοάει.όα.
	έβοάει τον.άτον.	έβοάει την.άτην.
έβοάομην.ωμην.	έβοάει τε.άτε.	έβοάον.όων.
Τένεωσ. βεβόηκα.	βεβόηκασ.	βεβόηκε.
	βεβόηκα τον.	βεβόηκα τον.
βεβόηκαμην.	βεβόηκα τε.	βεβόηκασιν.
Τένεωσ. έβεβόηκην.	έβεβόηκεις.	έβεβόηκε.
	έβεβόηκε τον.	έβεβόηκε την.
έβεβόηκην.	έβεβόηκε τε.	έβεβόηκασιν.
Τένεωσ. έβόησα.	έβόησας.	έβόησε.
	έβόησα τον.	έβόησα την.
έβόησαμην.	έβόησα τε.	έβόησαν.
Τένεωσ. βόησω.	βόησεις.	βόησει.
	βόησεν.	βόησεν.
βόησωμην.	βόησετε.	βόησιν.

Προσλιτὰ ἐνερμητικὰ.

Τένεωσ. βοάει.βοάει.	βοάει το.βοάει το.
βοάει τον.άτην.	βοάει τον.άτον.
βοάει τε.άτε.	βοάει τοσιν.τωσιν.

[illegible]

СѢвѣтѣхъ свѣтъхъ.

Εοάοιμι. ᾠμι.	Εοάοις. ὤς.	Εοάοις.
	Εοάοις. ᾠτον.	Εοάοις. ᾠτην.
Εοάοι. μιν. ᾠ μιν.	Εοάοι. τε. ᾠ τε.	Εοάοι. εν. ᾠ εν.

Ταίολικῶ βοῶν.	βοῶνς.	βοῶν.
Εὐδικῶ.	βοῶντων.	βοῶντιν.
βοῶνμεν.	βοῶντε.	βοῶσιν.

Съз.	Вєвонѣомѣ.	Вєвонѣоѣ.	Вєвонѣоѣ.
Вѣдѣ.	Вєвонѣоѣтѣ.	Вєвонѣоѣтѣ.	Вєвонѣоѣтѣ.
	Вєвонѣоѣмѣ.	Вєвонѣоѣтѣ.	Вєвонѣоѣтѣ.

Α. ροῦται. ροῦται. ροῦται.
 Α. ροῦται. ροῦται. ροῦται.

	Вонѣтор.	Вонѣтнр.
Вонѣмр.	Вонѣтѣ.	Вонѣтѣн.

Σὺ δ' ἀπὸ τοῦ ὕδατος
 Σὺ δ' ἀπὸ τοῦ ὕδατος.

Вопы мѣр.	Вопы гр.	Вопы тнѣ.
Вопы те.	Вопы гр.	Вопы тнѣ.

Υποτακτικὰ συνιτικὰ.

Θεμιστω' ἐὰν βοῶν. βοῶν. ᾄδ. βοῶν. βοῶ.
 βοῶν. ᾄδ. βοῶν. ᾄδ.

	βοῶμαι. ὦμαι.	βοῶνται. αἰται.	βοῶσσι. ὦσι.
Τζ' α.	ἐὰν βεβόηω.	βεβήκης.	βεβόηῃ.
Πξ.		βεβόηοντο.	βεβόηεντο.
	βεβόημαι.	βεβόηετε.	βεβόηασθαι.
Τζ' α.	ἐὰν βόησω.	βόησῃς.	βόησῃ.
		βόηοντο.	βόηοντο.
	βόησωμεν.	βόησθε.	βόησθαι.

ΤΑ παρ' ἐμφατὶ σφραγισμένα.

Τενεως βοῶν. fit a tertia persona praeteriti imperfecti secū
 ὡς πξ'. dū ueteres grāmaticos, ut ἐβόαε, ἐβόα. βοῶν. nec
 subscribitur, ut dictum est. καὶ σφραγισμένον βοῶν. si
 cū περὶ.

Τζ' ὡς πξ'. βεβόηεναι. Τζ' α. βόησαι. Τμεξ' α. βόητε.

ΤΜεταξὺ σφραγισμένα.

Τενεως ὡς πξ'. Ὁ βόων. ὦν. ἢ βόουσαι. ὦσαι. ἢ βόων. ὦν.
 πξ'. Ὁ βεβόηων. ἢ βεβόηον. ἢ βεβόηον. ἢ βεβόηον.
 Τζ' α. Ὁ βόησας. ἢ βόησας. ἢ βόησας.
 Τμεξ' α. Ὁ βόησαν. ἢ βόησαν. ἢ βόησαν.

ΤΟριστὰ καὶ σφραγισμένα

Τενεως Βοῶμαι. ὦμαι. βοῶνται. αἰται. βοῶσσι. ὦσι.
 βοῶμεν. ὦμεν. βοῶσιν. αἰσιν. βοῶσιν. αἰσιν.
 βοῶμεθα. ὦμεθα. βοῶσθε. αἰθε. βοῶσθαι. ὦνται.
 Τπξ'. ἐβοῶμαι. ὦμαι. ἐβοῶσιν. ὦσιν. ἐβοῶσιν. ὦσιν.
 ἐβοῶμεν. ὦμεν. ἐβοῶσιν. αἰσιν. ἐβοῶσιν. αἰσιν.
 ἐβοῶμεθα. ὦμεθα. ἐβοῶσθε. αἰθε. ἐβοῶσθαι. ὦνται.
 Τζ' α. βεβόημαι. βεβόησαι. βεβόηται.
 βεβόημεν. βεβόησιν. βεβόησιν.

[illegible]

ΤΕΥΚΛΗΝΑ ΠΑΘΗΤΑ.
 ΤΕΥΚΛΗΣ ΒΟΑΘΙΜΗΝ. ΨΗΜΗ. ΛΟΔΙΟΝ. ΨΙ. ΛΟΔΙΟΝΤΑ. ΨΙΤΑ.
 ΛΟΔΙΟΝΤΑ. ΨΙΤΑ. ΛΟΔΙΟΝΤΑ. ΨΙΤΑ. ΛΟΔΙΟΝΤΑ. ΨΙΤΑ.
 ΛΟΔΙΟΝΤΑ. ΨΙΤΑ. ΛΟΔΙΟΝΤΑ. ΨΙΤΑ. ΛΟΔΙΟΝΤΑ. ΨΙΤΑ.

Τ ^ω ^ς καὶ Τ ^ω ^ς βεβονίμην. βεβονό. βεβονή
 βεβονίμεθον. βεβονήατον. βεβονήατην.
 Τ ^ω ^ς βεβονίμεθα. βεβονήδε. βεβονήν.
 Τ ^ω ^ς α. βονείην. βονείησ. βονείην.
 βονείησ. βονείησ. βονείησ.
 βονείησ. βονείησ. βονείησ.
 Τ ^ω ^ς α. βονήσιμην. βονήσιον. βονήσιον.
 βονήσιμέθον. βονήσιον. βονήσιον.
 βονήσιμέθον. βονήσιον. βονήσιον.
 Τ ^ω ^ς ^ω ^ς βεβονήσιμην. βεβονήσιον. βεβονήσιον.
 βεβονήσιμέθον. βεβονήσιον. βεβονήσιον.
 βεβονήσιμέθον. βεβονήσιον. βεβονήσιον.

ΤΥπώματα πιντικά.

Τ ^ω ^ς ^ω ^ς εἰν βονήσιμην. βονήσιον. βονήσιον.
 Τ ^ω ^ς ^ω ^ς βονήσιμην. βονήσιον. βονήσιον.
 βονήσιμέθον. βονήσιον. βονήσιον.
 Τ ^ω ^ς ^ω ^ς εἰν βεβονήσιμην. βεβονήσιον. βεβονήσιον.
 βεβονήσιμέθον. βεβονήσιον. βεβονήσιον.
 βεβονήσιμέθον. βεβονήσιον. βεβονήσιον.
 Τ ^ω ^ς ^ω ^ς εἰν βονήσιμην. βονήσιον. βονήσιον.
 βονήσιμέθον. βονήσιον. βονήσιον.
 βονήσιμέθον. βονήσιον. βονήσιον.

ΤΑπέρεμματα πιντικά.

Τ ^ω ^ς ^ω ^ς ^ω ^ς βονήσιμην. βονήσιον. βονήσιον. βονήσιον. βονήσιον.
 βονήσιμέθον. βονήσιον. βονήσιον. βονήσιον. βονήσιον.

ΤΜετοχή πιντικά.

Τ ^ω ^ς ^ω ^ς ^ω ^ς βονήσιμην. βονήσιον. βονήσιον. βονήσιον. βονήσιον.

ⲉⲃⲁ. ⲟⲃⲱⲉⲓⲥ ⲛⲃⲟⲛⲉⲓⲥⲁ. ϣⲟⲃⲟⲛⲉⲓⲛ.
ⲉⲣⲉⲃⲁ. ⲟⲃⲟⲛⲉⲥⲟⲙⲱⲣⲟⲥ. ⲛⲃⲟⲛⲉⲥⲟⲙⲱⲣⲛ. ϣⲟⲃⲟⲛⲉⲥⲟⲙⲱⲣⲟⲛ.
ⲉⲣⲉⲃⲁ. ⲟⲃⲟⲛⲉⲥⲟⲙⲱⲣⲟⲥ. ⲛⲃⲟⲛⲉⲥⲟⲙⲱⲣⲛ. ϣⲟⲃⲟⲛⲉⲥⲟⲙⲱⲣⲟⲛ.

ⲉⲃⲁⲓⲥⲁⲓⲙⲓⲥⲁ.

ⲉⲛⲉⲥⲱⲥ. ⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲱⲙⲁⲓ. ⲃⲟⲁⲛⲁ. ⲃⲟⲁⲓⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.
 ⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲃⲟⲛ. ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲟⲛ. ⲁⲁⲃⲟⲛ. ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲟⲣ. ⲁⲁⲃⲟⲛ.
 ⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲃⲱ. ⲁⲙⲉⲃⲱ. ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲉ. ⲁⲁⲃⲉ. ⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓ. ⲱⲛⲥⲁⲓ.
ⲉⲣⲉⲃⲁ. ⲉⲃⲟⲁⲟⲙⲛ. ⲱⲙⲛ. ⲉⲃⲟⲁⲟⲛ. ⲱ. ⲉⲃⲟⲁⲓⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.
 ⲉⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲃⲟⲛ. ⲁⲙⲉⲃⲟⲛ. ⲉⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲟⲣ. ⲁⲁⲃⲟⲛ. ⲉⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲟⲛ. ⲁⲁⲃⲟⲛ.
 ⲉⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲃⲱ. ⲁⲙⲉⲃⲱ. ⲉⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲉ. ⲁⲁⲃⲉ. ⲉⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓ. ⲱⲛⲥⲁⲓ.

ⲉⲃⲁ. ⲉⲃⲟⲁⲟⲙⲛ. ⲉⲃⲟⲁⲟⲛ. ⲉⲃⲟⲁⲓⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.
 ⲉⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲃⲟⲛ. ⲉⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓⲥⲁⲓ. ⲉⲃⲟⲁⲓⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.
 ⲉⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲃⲱ. ⲉⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓⲥⲁⲓ. ⲉⲃⲟⲁⲓⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.

ⲉⲣⲉⲃⲁ. ⲃⲟⲁⲟⲙⲁⲓ. ⲃⲟⲁⲟⲛ. ⲃⲟⲁⲓⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.
 ⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲃⲟⲛ. ⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓⲥⲁⲓ. ⲃⲟⲁⲓⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.
 ⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲃⲱ. ⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓⲥⲁⲓ. ⲃⲟⲁⲓⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.

ⲉⲃⲁⲓⲥⲁⲓⲙⲓⲥⲁ.

ⲉⲛⲉⲥⲱⲥ. ⲃⲟⲁⲟⲛ. ⲱ. ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲱ. ⲁⲁⲃⲱ.
ⲉⲣⲉⲃⲁ. ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲟⲛ. ⲁⲁⲃⲟⲛ. ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲱⲣ. ⲁⲁⲃⲱⲣ.
 ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲉ. ⲁⲁⲃⲉ. ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲱⲥⲁⲓ. ⲁⲁⲃⲱⲥⲁⲓ.
ⲉⲃⲁ. ⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓ. ⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.
 ⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓⲥⲁⲓ. ⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.
 ⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓⲥⲁⲓ. ⲃⲟⲁⲟⲛⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.

ⲉⲃⲁⲓⲥⲁⲓⲙⲓⲥⲁ.

ⲉⲛⲉⲥⲱⲥ. ⲃⲟⲁⲟⲙⲛ. ⲱⲙⲛ. ⲃⲟⲁⲟⲛ. ⲱ. ⲃⲟⲁⲓⲥⲁⲓⲥⲁⲓ.
ⲉⲣⲉⲃⲁ. ⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲃⲟⲛ. ⲁⲙⲉⲃⲟⲛ. ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲟⲣ. ⲁⲁⲃⲟⲛ. ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲟⲣ. ⲁⲁⲃⲟⲛ.
 ⲃⲟⲁⲟⲙⲉⲃⲱ. ⲁⲙⲉⲃⲱ. ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲉ. ⲁⲁⲃⲉ. ⲃⲟⲁⲉⲁⲃⲱⲣ. ⲁⲁⲃⲱⲣ.

ⲉⲃⲁ.

Θά.	βοητῶμεν.	βοήταο.	βοήσῃτο.
	βοητῶμεθον.	βοήτασθον.	βοησάσθον.
	βοητῶμεθα.	βοήσεθε.	βοήσιντο.
Με. α.	βοησώμην.	βοήσῃς.	βοήσῃ.
	βοησώμεθον.	βοήσῃσθον.	βοησάσθον.
	βοησώμεθα.	βοήσῃτε.	βοήσιντο.

Εὐκταλτικὰ μέσαι.

Εὐκταλ.	ἐὰν βοάωμαι. ὦμαι. βοή. α.	βοήσῃται. ἄται.
Θά.	βοάωμεθον. ὦμεθον. βοήσῃσθον. ἄσθον.	βοήσῃσθον. ἄσθον.
	βοάωμεθα. ὦμεθα. βοήσῃτε. ἄτε.	βοήσῃνται. ὦνται.
Θά.	ἐὰν βοήσωμαι.	βοήσῃ.
	βοήσῃσθον.	βοήσῃσθον.
	βοήσῃτε.	βοήσῃνται.

Απαρέμφατα μέσαι.

Εὐκταλ. βοή. α. βοήσῃσθον. βοή. α. βοήσῃσθον.

Μετοχὰι μέσαι.

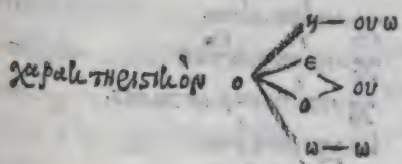
Εὐκταλ.	ὁ βοήσῃς. ὁ βοήσῃς. ὁ βοήσῃς.
Θά.	ὁ βοήσῃς. ὁ βοήσῃς. ὁ βοήσῃς.
Με. α.	ὁ βοήσῃς. ὁ βοήσῃς. ὁ βοήσῃς.

Τρίτη συζυγία τῶν περιπατωμένων.

Eertia cōiugatio circumflexorū a uerbis sextæ cōiugationis barytonorū i ὡς defīnētibus p sy n̄aresim fit, ut *χευσῶ. χευσῶ. ἀργυρῶ. ἀργυρῶ.* quorum secūda & tertia persona in ὡ diphthungū. defi nūt, ut *χευσῶς. χευσῶ. ἀργυρῶς. ἀργυρῶ.* In futuro uero an

te σω ut plurimū hēt ω magnū cognoscitur aut sic. Nā
 quādocunq; uerbū habet nomen p̄iacens a quo deriua
 tur, tunc futurū habet ω magnū ī penultima, ut χενός,
 χενώω χενώω χενώσω. ἀργυρός ἀργυρόω ἀργυρῶ ἀργυρώσω. γύ
 ρος γυρῶω γυρῶω γυρῶσω. χεῖρ χεῖρῶω χεῖρῶω χεῖρῶσω. πυρ
 πυρῶω πυρῶω πυρῶσω. σέφανος σέφανῶω σέφανῶω σέφανῶσω. ὄρθος ὄρθῶω
 ὄρθῶω ὄρθῶω. σφελός σφελῶω σφελῶω σφελῶω. καὶ ὁς κα
 κῶω καὶ καὶ καὶ καὶ. ταπεινός ταπεινῶω ταπεινῶω ταπεινῶω. et
 alia. Cum autem uerbum nullum habet nomē a quo
 deriuetur, tunc futurū habet in penultima ο parū ut
 ὁμός ὁμῶω ὁμῶω. ἀρόω ἀρῶω ἀρῶω. ὁμός ὁμῶω ὁμῶω. & cætera
 quæ pauca sūt numero. Synæreses autem huius tertiæ
 coniugationis quæ semper ex ο & sequente uocali fiūt
 hæ sunt οω, ω. οει, οι. οει, ου. οο, ου. οου, ου. οοι, οι. οη, οι. οη,
 ου. ω. Quo in loco aduertendū est q̄ ubicunq; post
 ο quæ est formatiua litera huius cōiugationis sequitur
 ω μέγα, fit synæresis in idē ω, ut χενώω χενώω. Vbi uero
 sequitur ε aut ο aut ου, in ου diphthongum fit synære
 sis, ut χενώειν, ούειν. χενώομαι χενώομαι χενώουσι χενώουσιν
 Sed ubi sequitur ιῶτα ī diphthōgo siue ε, siue οι, siue η,
 semp fit synæresis in ω in omnibus modis tā actiuorū
 quam passiuorum & hoc ut seruetur ὁ χεραιτικὸς ὁρ
 τῆς συζυγίας hoc est ὁ μικρόν, ut χενώεις χενώεις, χενώοι
 μι χενώομι. εἰς χενώεις χενώεις. Si uero sequitur η mo
 nophthongus, hoc est sine ιῶτα sicuti est in secunda &
 tertia persona dualis numeri, & secunda pluralis sub

iunctiui modi tam actini q̄ passiui, quæstio ē quomo-
 do facienda sit synæresis, quia in nōnullis per ḡ hæ per-
 sonæ repiuntur scriptæ εἰς χενσῆτον. εἰς χενσῆτε. Ema-
 nuel chrysolura asserit synæresim fieri omnino in ὠ di-
 phthongum, ut etiam in his seruetur ὁμηρον formati-
 ualitera εἰς χενσῆτον χενσῆτον. εἰς χενσῆτε. χενσῆτε. &
 sic i passiuis εἰς χενσῆτον χενσῆτον et cetera. Alii sen-
 tiūt synæresim fieri i ὠμῆχα. nitūturq; probare eā ita fa-
 ciendam esse auctoritate Theodori gaza qui in se-
 cundo ἔπος πῶταρα dicit ἐπομῶν δὲ τῶ ἡ εἰς ὠ, ἢ εἰς οὐ
 τῶ συνάρεσιν ἴνεσται. εἰς χενσῆται χενσῶται, ἢ χενσῶται.
 ¶ Sic etiam i his asserunt Theodorum uoluisse synæ-
 resim in ὠ fieri εἰς χενσῆτον χενσῶτον. εἰς χενσῆτε χενσῶ-
 τε. εἰς χενσῆτον χενσῶτον. Quem & ipse sequar, cum
 potissimum nullum adhuc exemplum in contrarium
 inuenerim. In tertia persona singularis numeri subiū-
 ctiui passiui Irenæus, quoq; qui de atticorum cōsuetu-
 dine scripsit affirmat synæresim in ὠμῆχα fieri ἂν ἡ κῶσ.
 εἰς σεφανῶνται σεφανῶται. εἰς πῶνται. πῶνται.

Si sequitur ῑ in quacun-
 que diph. fiet semp sy-
 næresis in ὠ.

χρυσώσατον.

[illegible]

[illegible]

ΣΑ^νταρέμφοτα. ενεργητικά.

Θεωρῶνς δὲ **Π** 3. χενσὼν fit a tertia p̄sona p̄teriti impfe
 cti ἐχέοντε ἐχέοντων, χενσὼν. **Σ** 3. **Π** 4. κεχενσώμενα. **Θ** 3.
 χενσώμενα. **Π** 4. α. χενσώσμεν. **Μ**ετοχὴ ἐνθρηνητικῇ.
 Θεωρῶνς ἢ **Π** 3. ὁ χενσώμενος. ἢ χενσώμενος. τὸ χενσώμεν. οὐμ.
Σ 3. ἢ **Π** 4. ὁ κεχενσώμενος. ἢ κεχενσώμενος. τὸ κεχενσώμενος
Θ 3. α. ὁ χενσώσας. ἢ χενσώσας. τὸ χενσώσας.
Π 4. α. ὁ χενσώσων. ἢ χενσώσων. τὸ χενσώσων.

Т О р е с к а я п о д н т к а .

[illegible]

ἐκ ἐχυσάμεθα. ἐκ ἐχυσάμεθα. ἐκ ἐχυσάμεθα. ἢ ἰωνι. ἐκ ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. (σῶμα).

ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.

ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.

ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.

ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.

ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.

ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.

ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.

ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.

ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.
ⲉⲕⲉⲭⲱⲥⲁ. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα. ἐχυσάμεθα.

hoc est secunda persona εἰς κεχυνσῶ & debebat esse,
 εἰς κεχυνσῶν. ut a tertia actiui secunda passivi fiat. at in
 circumflexis, & terminatis in μι. tertia persona praeteriti
 actiui per apocopen extremae syllabae secunda passivi
 fit. εἰς πεποιήην, εἰς πεποιῶμαι. πεποιή. εἰς βεβοήην. εἰς
 βεβοῶμαι. βεβοή. sic εἰς κεχυνσῶν. εἰς κεχυνσῶμαι. κε-
 χυνσῶ.

Ἐπὶ τῇ ῥήματι παθητικῇ.

Ἐν εἰσῶς κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν τῇ ῥήματι παθητικῇ.

Ἐν εἰσῶς ὁ κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν τῇ ῥήματι παθητικῇ.

Ἐν εἰσῶς κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

Ἐν αἰ. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι. κεχυνσῶμαι.

ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.

ΠΡΟΣΗΚΤΗΛΑ ΜΕΣΑ.

εἰς τὸν αὐτὸν ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.

ΕΝ ΤΗΛΑ ΜΕΣΑ.

εἰς τὸν αὐτὸν ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.

ΥΠΟ ΤΗΛΑ ΜΕΣΑ.

εἰς τὸν αὐτὸν ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.
 ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν. ἡνσώσωμεθιν.

Ἐν ἑσὶς ἁ $\epsilon\pi\tau\zeta$ · ἡνυσσέας· ἑσάμι Θ · ἡνυσσάσας· μετ' α' ἡνυσ-
σάσας.

ἘΜετοχὰς μέσαι.

Ἐν ἑσὶς ὁ ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος·
ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος·

ἘΘ· ὁ ἡνυσσάσας· ἡνυσσάσας· ἡνυσσάσας· ἡνυσσάσας· ἡνυσσάσας·

Ἐμετ' α'· ὁ ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος· ἡνυσσόμενος·

ἘΤέλος τῶν περιπατωμένων.

ῥημάτων.

ἘΠερὶ τῶν εἰς μὲν ῥημάτων.

Erba in μὲν definitia fiunt a uerbis sextæ con-
iugationis barytonorum ab iis potissimū quæ
synaresim patiuntur sunt autem horum con-
iugationes quatuor.

ἘΠρῶτη igitur coniugatio fit a uerbis barytonis circun-
flexorum primæ coniugationis, a quibus deriuantur.
Et in penultima actiui habet ἦ· ἢ passiuui autem penul-
tima, ε. ut πιδέω· πιδέω· πιδέμι· passiuum πιδέμαι.

ἘὍρισται ἀνεργητικὰ.

Ἐν ἑσὶς· ἘΤιδέμι· τιδέω· τιδέσι· ἘΛέμε· λέτε· λέσι· Ἐἰωνι· ἰών· ἰόν·

$\epsilon\pi\tau\zeta$ · ἘΠλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω·
ἘΠλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω· πλύνω·

ἘΤιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι·
τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι· τιδέμαι·

СЕ^инъ. ѿ^инъ асѣ^и. еднѣ. ѡнѣ атоу. ѡнѣ ати. ѡнѣ
мѣ. ѡнѣ ате. ѡнѣ аи.

Θ ρ'. Θ' ουν. ε' ους. ε' ου. ε' ουρον. ε' ου της. ε' ου μυ. ε' ου τε. ε'
ρεον.

$\mu\epsilon^{\alpha}\delta$. $\Theta \ominus \eta \sigma \omega . \theta \eta \sigma \epsilon \iota \varsigma . \theta \eta \sigma \epsilon \iota . \theta \eta \sigma \epsilon \tau \upsilon \nu . \theta \eta \sigma \epsilon \tau \upsilon \nu . \theta \eta \sigma \upsilon , \lambda \gamma \upsilon . \theta \eta \sigma \epsilon \tau \epsilon$
 $\theta \eta \sigma \upsilon \lambda \omicron \tau .$

[illegible][illegible]

Θβ'. Θ-έπι. ἢ Θέσ. Θέτω. Θέπιν. Θέτωρ. Θέτε. Θέτωσκη.

сѣдѣосъ и ѿ сѣтѣишъ. твѣноу. твѣни. *сѣдѣка твѣнѣтѣр. твѣнѣтъ*

ⲡⲗⲗ. Ⲫⲣⲗⲃⲟⲩⲧⲓⲁ ⲡⲓⲉⲓⲙⲟⲩ. ⲡⲓⲉⲓⲧⲉ. ⲡⲓⲉⲓⲟⲩⲣ. ⲕⲁⲓ ⲡⲓⲉⲓⲉⲛ.

23. σ Τεθείοιμι. τεθείοις. τεθείοι. τεθείοισιν. τεθεί

ἔπρ'. ἁοίπλω. τειέκοιμρ. τειέκοιτε. τειέλοισν.

Зв. $\partial\hat{e}n\dot{u}$. $\partial\hat{e}n\dot{s}$. $\partial\hat{e}n\dot{h}$. $\partial\hat{e}n\dot{t}u\dot{r}$. $\partial\hat{e}n\dot{t}\dot{u}s$. $\partial\hat{e}n\dot{u}\dot{r}$. $\partial\hat{e}n\dot{t}e$. $\partial\hat{e}n\dot{h}$
 $\partial\hat{e}n\dot{u}$. $\partial\hat{e}n\dot{h}$.

μεν α. σιν. και οτερ.
 Θ-ήσμι. θήσισ. θήσι. θήσι. ταν. θήσι. ττω. θήσι. μεν.
 θήσι. τε. θήσι. εν.

Сѣвъ пѡ. пѡнѡ. пѡнѡ. Сѡмъ ѡвѡ. пѡнѡ.

ΣΤ. Πληθυντικὰ ἐὰν τιθῶμεν. τίθητε. τιθώσι.

$\omega_3' \cdot \alpha \cdot \beta$ ἐὰν τεθεῖτω. τεθεῖλης τεθεῖς γ.
ἐὰν τεθεῖκηγὼ.
τεθεῖκηντο.

Πρ^{ος}. πειθήνησον. εἰς τὴν πειθὶ καὶ ὑποταγῇ σου. πειθήσεται.
εἰς τὸν θρόνον σου. εἰς τὸν θρόνον σου. εἰς τὸν θρόνον σου.

ⲥⲁⲡⲁⲣⲉⲙⲫⲁⲧⲁ ⲥⲉⲣⲱⲛⲧⲓⲕⲁ.

[illegible]

ΣΜΕΤΡΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ.

[illegible]

25. 26. 25.
 27. 28. 26.
 29. 30. 27.
 31. 32. 28.
 33. 34. 29.
 35. 36. 30.
 37. 38. 31.
 39. 40. 32.
 41. 42. 33.
 43. 44. 34.
 45. 46. 35.
 47. 48. 36.
 49. 50. 37.
 51. 52. 38.
 53. 54. 39.
 55. 56. 40.
 57. 58. 41.
 59. 60. 42.
 61. 62. 43.
 63. 64. 44.
 65. 66. 45.
 67. 68. 46.
 69. 70. 47.
 71. 72. 48.
 73. 74. 49.
 75. 76. 50.
 77. 78. 51.
 79. 80. 52.
 81. 82. 53.
 83. 84. 54.
 85. 86. 55.
 87. 88. 56.
 89. 90. 57.
 91. 92. 58.
 93. 94. 59.
 95. 96. 60.
 97. 98. 61.
 99. 100. 62.
 101. 102. 63.
 103. 104. 64.
 105. 106. 65.
 107. 108. 66.
 109. 110. 67.
 111. 112. 68.
 113. 114. 69.
 115. 116. 70.
 117. 118. 71.
 119. 120. 72.
 121. 122. 73.
 123. 124. 74.
 125. 126. 75.
 127. 128. 76.
 129. 130. 77.
 131. 132. 78.
 133. 134. 79.
 135. 136. 80.
 137. 138. 81.
 139. 140. 82.
 141. 142. 83.
 143. 144. 84.
 145. 146. 85.
 147. 148. 86.
 149. 150. 87.
 151. 152. 88.
 153. 154. 89.
 155. 156. 90.
 157. 158. 91.
 159. 160. 92.
 161. 162. 93.
 163. 164. 94.
 165. 166. 95.
 167. 168. 96.
 169. 170. 97.
 171. 172. 98.
 173. 174. 99.
 175. 176. 100.
 177. 178. 101.
 179. 180. 102.
 181. 182. 103.
 183. 184. 104.
 185. 186. 105.
 187. 188. 106.
 189. 190. 107.
 191. 192. 108.
 193. 194. 109.
 195. 196. 110.
 197. 198. 111.
 199. 200. 112.
 201. 202. 113.
 203. 204. 114.
 205. 206. 115.
 207. 208. 116.
 209. 210. 117.
 211. 212. 118.
 213. 214. 119.
 215. 216. 120.
 217. 218. 121.
 219. 220. 122.
 221. 222. 123.
 223. 224. 124.
 225. 226. 125.
 227. 228. 126.
 229. 230. 127.
 231. 232. 128.
 233. 234. 129.
 235. 236. 130.
 237. 238. 131.
 239. 240. 132.
 241. 242. 133.
 243. 244. 134.
 245. 246. 135.
 247. 248. 136.
 249. 250. 137.
 251. 252. 138.
 253. 254. 139.
 255. 256. 140.
 257. 258. 141.
 259. 260. 142.
 261. 262. 143.
 263. 264. 144.
 265. 266. 145.
 267. 268. 146.
 269. 270. 147.
 271. 272. 148.
 273. 274. 149.
 275. 276. 150.
 277. 278. 151.
 279. 280. 152.
 281. 282. 153.
 283. 284. 154.
 285. 286. 155.
 287. 288. 156.
 289. 290. 157.
 291. 292. 158.
 293. 294. 159.
 295. 296. 160.
 297. 298. 161.
 299. 300. 162.
 301. 302. 163.
 303. 304. 164.
 305. 306. 165.
 307. 308. 166.
 309. 310. 167.
 311. 312. 168.
 313. 314. 169.
 315. 316. 170.
 317. 318. 171.
 319. 320. 172.
 321. 322. 173.
 323. 324. 174.
 325. 326. 175.
 327. 328.

β'. Θεός το δέντρο. ἡ θεοὶ τῆς θεότης. τὸ δέντρο δέντρο

μετ' α. Ο ἡσυχ. τοι ἡσυχ. τοσ. ἢ ἡσυχ. σα. τῆς ἡσυχ. ὀσος.
 γ' ἡσυχ. τοι ἡσυχ. τοσ.

Πόρεια πείνη.

ὁν ἐσῶς. **Ε**Τῖθε μὴ καὶ πῖθεσαι. πῖθεται. **Ε**Δῖ καὶ πῖθε μέθυ. πῖθε
 ἄδον. πῖθε δον. **Ε**Πλῆθυνται καὶ πῖθε μέθυ. πῖθε δι. πῖθε ρ).

[illegible][illegible]

Ⲭⲉ ⲡⲉⲃⲓⲙⲏ. ⲉⲧⲉⲃⲉⲥⲟ. ⲉⲧⲉⲃⲉⲭ. ⲉⲧⲉⲃⲓⲙⲉⲃⲟⲣⲏ. ⲉⲧⲉⲃⲓⲙⲁⲧⲟⲥ
ⲉⲧⲉⲃⲓⲙⲁⲧⲟⲥ. ⲉⲧⲉⲃⲓⲙⲉⲃⲁ. ⲉⲧⲉⲃⲁⲓⲁ. ⲉⲃⲓⲃⲉⲭⲏⲧⲟ.

ⲉⲧⲉⲛⲣ. ⲉⲧⲉⲛⲥ. ⲉⲧⲉⲛ. ⲉⲧⲉⲛⲥⲣ. ⲉⲧⲉⲛⲥⲣ. ⲉⲧⲉⲛⲥⲣ.
ⲙⲛ. ⲉⲧⲉⲛⲥⲣ. ⲉⲧⲉⲛⲥⲣ.

ρη' α. **Ε**ΤΕΝΟΥΜΑΙ. ΤΕΝΟΥΣΗ. ΤΕΝΟΥΣΕΤΑΙ. ΤΕΝΟΥΜΕΘΥ.
 ΤΕΝΟΥΣΕΘΥ. ΤΕΝΟΥΣΕΘΥ. ΤΕΝΟΥΜΕΘΥ. ΤΕΝΟΥΣΕΘΥ. ΤΕ
 ΝΟΥΝΤΑΙ.

Ἐν προσηκτικᾷ παθητικᾷ.

ἐνεσώσ. κτλ. ἘΤίδεσ. τιθείω. ἘΔιγὰ τιθείω. τιθείω.

κτλ. ἘΓλυσυντικᾷ τιθείω. τιθείωσαν.

κτλ. ἘΤίδεισ. τεθείω. τιθείω. τεθείω. τιθείω. τεθείωσαν.

κτλ. ἘΤίδητι. τεδήτω. τεδήτω. τεδήτω. τεδήτω. τεδήτωσαν.

Ἐν κτικᾷ παθητικᾷ.

ἐνεσώσ. κτλ. ἘΤιδείμην. τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ.

κτλ. ἘΠλυσυντικᾷ τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ.

κτλ. ἘΤιδείμην. τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ.

κτλ. ἘΤιδείμην. τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ.

κτλ. ἘΤιδείμην. τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ.

κτλ. ἘΤιδείμην. τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ. τιθείμεθ.

Ἐν ὑποτακτικᾷ παθητικᾷ.

ἐνεσώσ. κτλ. Ἐἰάν τιθώμαι. τιθῇ. τιθῇται. ἘΔιγὰ ἰάν τιθώμαι.

κτλ. Ἐἰάν τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ.

κτλ. Ἐἰάν τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ.

κτλ. Ἐἰάν τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ. τιθῇ.

794

TE. TE

1901

5470

Σμ. 76

TECHN

V. T. 1

1887

2904

1159.

2 ME

39.

708

9
EOW

12

Θ α. ΤΟ εἰμυρ. θῆο θῆτο. θείμεθον. θείμεθον. θείμεθον. θείμεθον. θῆο θῆτο.

μ ε α. ΤΟ ησσίμυρ. θήσσιθ. θήσσιτο. θήσσίμεθον. θήσσίμεθον. θήσσίμεθον. θήσσίμεθον. θήσσιθ.

ΤΥ ποτακτικὰ μέσαι.

ενεσώσ' κ' π' ΤΕ εἰάν τιώμασι. πῶν. πῶνται. sicut & passiva.

Θ α. ΤΕ εἰάν τιώμασι θῆται. εἰάν τιώμεθον. θῆμεθον. θῆμεθον. εἰάν τιώμεθα. θῆδε. θῶνται.

ΤΑ παρέρμφατα μέσαι.

ενεσώσ' κ' π' ΤΙ θεῶς. Θ β. θεῶς. μ ε α. θήσεσθαι.

π' ΤΙ. ΤΜεταχρημέσαι.

ενεσώσ' κ' π' ΤΟ τιθέμενος. ήτιθε μένη. ἡ τιθέμενος.

Θ β. ΤΟ θέμενος. ήθε μένη. ἡ θέμενος.

μ ε α. ΤΟ θήσμενος. ήθισμένη. ἡ θήσμενος.

Secunda coniugatio uerborum in μι.

Ecunda coniugatio uerborum in μι fita uerbis barytonis circumflexorū secundæ coniugationis a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet ῶ. In passiuui autem penultima, α. ut ἴσῶ. ἴσῶ. ἴσῶμι. passiuum ἴσῶμαι.

ΤΟ εἰστικὰ ἐν ῥητικὰ.

ενεσώσ' ἴσῶμι. ἴσῶς. ἴσῶσι. ΤΑ ὑκὰ ἴσῶτον. ἴσῶτον.

π' ΤΙ ληθοντικὰ ἴσῶμεν. ἴσῶτε. ἴσῶσι.

π' ΤΙ ἴσῶν. ἴσῶς. ἴσῶ. ἴσῶτον. ἴσῶτιν. ἴσῶμεν. ἴσῶτε. ἴσῶσαν.

π' ΤΙ. ΤΕ ἴσῶκα. ἴσῶκασ. ἴσῶκα. ἴσῶκατον. ἴσῶκατον. ἴσῶκαμεν. ἴσῶκατε. ἴσῶκασι.

π' ΤΙ

②
 ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ.
 ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ.
 ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ. ΕΨΗΘΕ.

Α. 2. ΣΤΗΘΩ. ΣΤΘΕΙΘ. ΣΤΘΕΙ. ΣΤΘΕΥΩ. ΣΤΘΕΥ. ΣΤΘΩ. ΣΤΘ
ΣΤΘΕ. ΣΤΘΩΤ.

[illegible]

α. ΣΤΗΘΩ. ΣΗΘ' ΤΩ. ΣΗΘ' ΤΩ. ΣΗΘ' ΤΩ. ΣΗΘ' ΤΕ. ΣΗ
Θ' ΤΩ. ΣΗΘ' ΤΩ.

СѢУІТІА СІЕРІТІА.

ΕΠληθυντικὰ ἰσαίημεν. ἰσαίητε. ἰσαίησθε. ἢ ἰσαίετε.

[illegible]

μετ' α.
 ΤΣ τήσι μι. σήσις. σήσι. σήσιτον. σήσι τηρ. σή-
 σι, μω. σήσι τε. σήσι εν.

ἐν ἐπὶ δ.
 ΠΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.
 Εἰ ἂν ἰσῶ. ἰσᾶσ. ἰσᾶ. Πλῆκ. ἰαν. ἰσᾶτον. ἰσᾶτον.
 ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΑ Εἰ ἂν ἰσῶμεν. ἰσᾶτε ἰσῶσι.
 ἰαν. ἰσᾶνω. ἰσᾶκης. ἰσᾶκη. ἰαν. ἰσᾶκητον. ἰσᾶκητον.
 ἰαν. ἰσᾶκωμεν. ἰσᾶκητε. ἰσᾶκωσι.
 Εἰ ἂν σῶσω. σῶσῃς. σῶσῃ. ἰαν. σῶσητον. σῶσητον. ἰαν.
 σῶσωμεν. σῶσητε. σῶσωσι.
 Εἰ ἂν σῶ. σᾶις. σᾶι. ἰαν. σᾶτον. σᾶτον. ἰαν. σῶμεν.
 σᾶτε. σῶσι.

ΤΑ ΠΑΡΕΜΦΑΤΑ ΣΤΕΡΗΤΙΚΑ.
 ΕΝΕΣΩΘΙ. C^{I} ΣΤΑΝΩ. C^{I} ΕΙΣΑΚΕΡΑΣ. C^{I} Α. ΣΗΟΝ.
 C^{I} Β. ΣΗΟΝ. C^{I} Α. ΣΗΟΝ.

[illegible]

27. **Ε**ΙΣΑΜΑΣ. ΕΙΣΑΟΥ. ΕΙΣΑΤΟΥ. ΕΛΥΝΑΙ ΕΙΣ ΜΕΘΥΝ. ΕΙΣΑ
 ΜΙΝ. ΕΙΣΑΜΙΝ. ΕΠΑΝΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΜΕΘΥΝ. ΕΙΣΑΜΙ. ΕΙΣΑ
 ΕΙΣΑΜΗΝ. ΕΙΣΑΟΥ, ΕΙΣΑΟΥ. ΕΙΣΑΟΥ. ΕΙΣΑΜΙΝ. ΕΙΣΑΜΙΝ. ΕΙΣΑ
 ΜΙΝ. ΕΙΣΑΜΙΝ. ΕΙΣΑΜΙ. ΕΙΣΑΜΙΝ. ΕΙΣΑΜΙΝ. ΕΙΣΑΜΙΝ. ΕΙΣΑΜΙΝ.

ὄν. ἔστ' ὁπ' ὠπιν. ἔστ' ὁπ' μεθιν. ἔστ' ὁπ' δι. ἔστ' ὁπ' ντα.
 r ii

Προσωπικὰ πνευματικά.

ἐνεσὼς καὶ **Π**ἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον·
Πἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ·
ἀδὲ ἐσώμεθον.

Πἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.
ἀδὲ ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.

Πἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.
ἀδὲ ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.

Περὶ ἐμφαντικῶν πνευματικῶν.

ἐνεσὼς καὶ **Π**ἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον·
Πἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.

Μετὰ πνευματικά.

ἐνεσὼς καὶ **Π**ἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον·
Πἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.

Πἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.
ἀδὲ ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.

Πἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.
ἀδὲ ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.

Πἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.
ἀδὲ ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.

Περὶ ἐμφαντικῶν πνευματικῶν.

ἐνεσὼς καὶ **Π**ἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον·
Πἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.

Πἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.
ἀδὲ ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.

Πἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.
ἀδὲ ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.

Πἂν ἐσώματι· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.
ἀδὲ ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται. **Π**λὴν ἂν ἐσώμεθον· ἐστὶ· ἢ ἐστὶται.

Προσωπικὰ πνευματικά.

ενεργῶς καὶ παθῶς. **Π**ροσηκτιὰ μίση. **Τ**ί' σ' αὖ σὺ καὶ ἰσὺ· ἰσὺ δ' αὖ. sicut & passiva.

[illegible]

$\epsilon\iota\sigma\omega\varsigma$. καὶ $\frac{\epsilon\gamma\gamma}{\pi}$. $\Theta\iota$ σοῦ μὲν. ἰσοῖο. ἰσοῖο. sicut & passiva.

Σα. ΤΣ τήταιμνη. σήτοιλο σήτοιγο σήτοιμέδον. σήτοιμαδον.
σήτοιωδην. σήτοιμέδην. σήτοιμαδε. σήτοιμγο.

μέλων α. ΕΣΤΗΣΙ μιν. ΣΥΣΤΟ. ΣΥΣΤΙ γ. ΣΠΟΙΜΕΘΥ. ΣΠΟΙ
ΔΟΥ. ΣΠΟΙΔΗΝ. ΣΠΟΙΜΕΘΑ. ΣΠΟΙΔΕ. ΣΥΣΤΙΝΤΟ.

Εὐ' ἰσῶμα. ἰσῶ. ἰσῶται. sicut & passiva.

ἰάν σῆσωμαι. σῆσῃ σῆσονται. ἰάν σῶμαι. σῶ-
σιν. σῶσιν. ἰάν σῶμαι. σῶσιν. ἰάν σῶμαι. σῶσιν. ἰάν σῶμαι. σῶσιν.

ἐν τῷ σ' ἢ $\frac{1}{\pi}$ 3'. Τί' σ' αὐτοῦ. 2. α'. 5' σ' αὐτοῦ. μέλλων. α'. 5' σ' αὐτοῦ.

287. 288.
 τοῖς ἰστέμνοις. τοῖς ἰστέμνοις. ἡ ἰστέμνη. ἡ ἰστέμη.
 289. 290.
 τοῖς ἰστέμνοις. τοῖς ἰστέμνοις.

Ω α. Τὸ σησάμενος. ἢ σησάμεν. ᾧ σησάμενον.
 μέλλων α. Τὸ σησάμενος. ἢ σησάμεν. ᾧ σησάμενον.

t Ertia cōiugatio uerborū in $\mu\iota$ fit a uerbis barytonis circumflexorum tertiæ cōiugationis a quibus deriuantur. Et in penultima actiui habet $\omega\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$. in passiui autem $\sigma\mu\iota\lambda\acute{\alpha}\nu$ ut $\sigma\iota\delta\acute{\omega}\omega\omega$. $\sigma\iota\delta\acute{\omega}\mu\iota$. passiuum.

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.2

δίδωμι. Τόριστικὰ ἐνεργητικά.

ἐν: τῶς. **Α**Δίδωμι. δίδως δίδωσι. **Δ**ιχα δίδωτον δίδωτον.
Πληρωτικά δίδωμι. δίδωτε δίδωσι. **Ε**ἰωνικῶς δίδωσι
Π3. **Ε**δίδων. ἐδίδως ἐδίδω. ἐδίδωτον. ἐδίδωτην. ἐδίδωμεν
ἐδίδωτε. ἐδίδωσαν.

Α3. **Δ**έδωκα. δέδωκας. δέδωκε. δέδωκατον. δέδωκα
τον. δέδωκαμεν. δέδωκατε. δέδωκασι.

Π3. **Ε**δέδωκεν. ἐδέδωκας. ἐδέδωκε. ἐδέδωκατον. ἐδέ
δωκετις. ἐδέδωκεμεν. ἐδέδωκατε. ἐδέδωκασι.

Α3. **Ε**δωκα. έδωκας. έδωκε. έδωκατον. έδωκατην. έδω
καμεν. έδωκατε. έδωκαν.

Α3. **Ε**δωρ. έδωσ. έδω. έδωρον. έδωτην. έδωμεν. έδωτε. έ
δωσαν.

Α3. **Δ**ώσω. δώσεις. δώσει. δώσετον. δώσετε. δώσωμεν

Προσθητικά ἐνεργητικά. (δώσετε δώσαντες.

ἐν: τῶς. **Α**Δίδω. δίδωτω. **Δ**ιχα δίδωτον. δίδωτον. **Π**λη
Π3. ρωτικά δίδωτε. δίδωσαν.

Α3. **Δ**έδωκε. δέδωκέτω. δέδωκετον. δέδωκέτων. δέ
Π3. δωκετε. δέδωκέτωσαν.

Α3. **Δ**όξ. δός. δώτω. δώτον. δώτων. δώτε. δώτωσαν.

Ενκτικά ἐνεργητικά.

ἐν: τῶς. **Α**Διδοίμ. διδόιης. διδόιη. **Δ**ιχα διδόιητον διδόιη
Π3. τιν. **Π**ληρωτικά διδόιμεν. διδόιητε. διδόιησαν.
καὶ διδόιεν.

Α3. **Δ**εδώκοιμι. δέδωκοις. δέδωκοι. δέδωκοιτον. δέδω
Π3. κοίτην. δέδωκοιμεν. δέδωκοιτε. δέδωκοιεν.

Α3. **Δ**οίω. δοίωσ. δοίω. δοίωτον. δοίωτην. δοίωμεν.
δοίωτε. δοίωσαν. καὶ Δοίεν.

[illegible]

Πληθυντικά δὲ δώσαι μὴ. δώσαι τε. δώσαι εν.

ΣΥΠΟΤΑΚΤΙΚΑ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΑ.

[illegible]

Θ Ἐὰν δὲ σῶκω. Δεδώκης. Δεδώκη. ἐὰν Δεδώκη
τομ. Δεδώκητον. ἐὰν Δεδώκω μιν. Δεδώκητε. Δεδώλωσθε
ἐὰν δώ. Δῶς. Δῶ. ἐὰν δώτηρ. δώτων. ἐὰν δώ μιν. δώτε.

ⲥ ⲁⲩⲁ ϣⲉⲙⲟⲩⲁ ⲥⲁⲣⲏⲧⲏⲁ.

ἐνεπὶ τῷ. **Α**λιδνας. **Δ**ζ'. **Ε** **Π**δ'. Διδωλένας. **Β** β'. Δούνας.
Δζζ'. **Μ**ετοχὴ ἐνεστικῆς.

[illegible]

25. 26. **Π**Ο δεινόνος. τω δεινόνος. ἡ δεινόνῃ. ἡ δεινόνῃ
 27. 28. ας ὃ δεινόνος. τω δεινόνος.

[illegible]

ॐ ईशान . ता ईशानास . ई ईशानस . श्री ईशानास .

Θόρυβος καὶ ἀνῆλθον. α (ὅς δὲ σὺν. τὰ δὲ σὺν. γος.

ΕΛΙΘΟΜΕΝ. ΔΙΔΟΤΕ. ΔΙΔΩ. ΕΔΙΜΕΘΟΡ. ΔΙΔΟ
ΜΕΘΟΡ. ΔΙΔΟΜΕΘΟΡ. ΕΠΛΗΘΥΝΤΕΙ. ΔΙΔΟΜΕΘΑ. ΔΙΔΟΜΕΙ. ΔΙ
ΔΟΥΤΕ.

[illegible]

25. $\Theta\alpha\epsilon\iota\sigma\mu\alpha\iota.\alpha\epsilon\iota\sigma\alpha\iota.\alpha\epsilon\iota\sigma\tau\alpha\iota.\alpha\epsilon\iota\sigma\acute{o}\mu\epsilon\theta\omicron\nu.\alpha\epsilon\iota\sigma\acute{o}\nu$
 $\alpha\iota\tau\eta\nu.\delta\acute{\epsilon}\delta\omicron\alpha\iota\tau\eta\nu\alpha\epsilon\iota\sigma\acute{o}\mu\epsilon\theta\alpha.\alpha\epsilon\iota\sigma\acute{o}\alpha\delta\epsilon.\alpha\epsilon\iota\sigma\acute{o}\nu\tau\alpha\iota\kappa\alpha\theta\acute{\iota}$
 $\iota\omega\nu\eta\kappa\acute{o}\varsigma.\alpha\epsilon\iota\sigma\acute{\alpha}\tau\alpha\iota.$

μετ' α. Τ Δεδουσίμην. δεδούσαι. δεδούσαι. δεδουσίμεθον. δε
δούσαι. δεδουσίμεθον. δεδουσίμεθον. δεδούσαι. δε-
δούσαι.

ΤΥπτακτικὰ παθητικὰ.

ενεώς. α. Τ Εὰν διδῶμαι. διδῶ. διδῶται. Τ Δὲ καὶ εἰὰν διδῶ-
μεθον. διδῶμεθον. διδῶμεθον. Τ Ρληθύντικὰ εἰὰν διδῶ-
μεθον. διδῶμεθον. διδῶμεθον.

μετ' α. Τ Εὰν διδῶμαι. διδῶ. διδῶται. εἰὰν διδῶμεθον. δε-
δούσαι. δεδούσαι. εἰὰν διδῶμεθον. δεδούσαι. δεδούσαι.
μετ' α. Τ Εὰν διδῶ. διδῶ. διδῶ. εἰὰν διδῶμεθον. διδῶμεθον. εἰὰν
διδῶμεθον. διδῶμεθον. διδῶμεθον.

Τ Απαιρέμφοτα παθητικὰ.

ενεώς. α. Τ Δίδου. μετ' α. Τ Δίδου. μετ' α. Τ Δίδου. μετ' α. Τ Δίδου.
μετ' α. Τ Δίδου. μετ' α. Τ Δίδου. μετ' α. Τ Δίδου.

Τ Μετοχὴ παθητικὰ

ενεώς. α. Τ Ο διδόμενος. ἢ διδόμενος. ἢ διδόμενος.
μετ' α. Τ Ο διδόμενος. ἢ διδόμενος. ἢ διδόμενος.

μετ' α. Τ Ο διδόμενος. ἢ διδόμενος. ἢ διδόμενος.

μετ' α. Τ Ο διδόμενος. ἢ διδόμενος. ἢ διδόμενος.

μετ' α. Τ Ο διδόμενος. ἢ διδόμενος. ἢ διδόμενος.

Τ Οριστικὰ μέτρα.

ενεώς. α. Τ Δίδου. διδου. διδου. sicut passiva.

μετ' α. Τ Εἰδόμενος. εἰδόμενος. εἰδόμενος. et alia

μετ' α. Τ Εἰδόμενος. εἰδόμενος. εἰδόμενος. εἰδόμενος. εἰδόμενος.

μετ' α. Τ Διδου. διδου. διδου. διδου. διδου.

⁹ νεῶς καὶ ⲉⲃⲟⲩⲥ ⲉⲃⲟⲩⲥ. sicut & passiva.

Ⲫⲉⲛⲧⲓⲕᠠ ⲙⲉⲟⲁ.

ἐρεσὺς & $\frac{\pi}{\pi}$. Δ ἰσομω. ἰσοδίο. ἰσοδίτο. sicut & passiva.

[illegible]

ΣΥποτιμητικὰ μέσα.

ἐννεσὺς α $\frac{523}{\pi}$ 3 Εὐὰ Διδόμεν. διδω. διδω. ται. sic & passiva.

၉၂. ၉ Ἐὰν ἴδῃς ἄνθρωπον ἰσχυρὸν ὡς ὁ ἑαυτοῦ ἰσχυρὸς ὢν, ἔσται ὡς ὁ ἑαυτοῦ ἰσχυρὸς ὢν, ὁ ἑαυτοῦ ἰσχυρὸς ὢν, ὁ ἑαυτοῦ ἰσχυρὸς ὢν.

Ἡ Ἀ' παρέμφατα μέσα.

[illegible]

¶ Μετοχαί μέσαι.

ἐρεσὼς ἢ $\frac{2}{3}$ τοῦ δοδόμενου. ἡ δὲ δομένη. τὸ δοδόμενον.

Ωβ. Τὸ δόμενος. ἡδόμεν. ἢ δόμερον.

με^κ α' το δωσόμενος· ἡ δωσμένη. τὸ δωσόμενον.

Quarta cōiugatio uerborum in μ fit a uerbis barytonis sextæ coniugationis in ω desinentibus. Et in penultima actiui habet $\bar{\nu}$ productū in passiui uero penultima idē $\bar{\nu}$ correptū, ut ἰδέναι , ἰδέναι , passiui ἰδέναι .

ТѢСНОТѢ СЕБѢ РЪКТИ.

ἐν ἐσώ. Τζόλουνμι. ζόλουνς. ζόλουνσι. Τ. Διήκ. ζόλουντον. ζόλουντον. ΤΡ. Πρωτοπλά. ζόλουνμεν. ζόλουντε. ζόλουντουσι.

ἐξῆς. Ἐξόγνυμι. ἐξόγνυς. ἐξόγνυ. ἐξόγνυτον. ἐξόγνυ-
την. ἐξόγνυμι. ἐξόγνυτε. ἐξόγνυσαν.

ἘΠροσκαπιά ἐνεργητικά.

ἐνέως. Ἐξόγνυσι. Ἐξόγνυτω. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.
ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.

ἐξῆς. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.
ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.

ἐνέως. Ἐξόγνυται.

ἘΜετοχὰ ἐνεργητικά.

ἐνέως. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.
ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.

ἐξῆς. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.
ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.

ἘΟρίστικὰ παθητικά.

ἐνέως. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.
ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.

ἐξῆς. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.
ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.

ἘΠροσκαπια παθητικά.

ἐνέως. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.
ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.

ἐξῆς. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.
ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.

ἘΑπαρέμφατα παθητικά.

ἐνέως. Ἐξόγνυται.

ἘΜετοχὰ παθητικά.

ἐνέως. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.
ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.

ἐξῆς. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.
ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται. Ἐξόγνυται.

ἘΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ Εἰς
ΜΙΡΗΜΑΤΩΝ.

u Erba in μῑ definentia fiunt a uerbis sextæ coniu-
gationis barytonorum partim ab iis quæ habet
circumflexa, partim ab aliis quæ non habent. Deriua-
tiua a barytonis quæ habent circumflexa reduplicatio-
nem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt annumerata
ea syllaba, quam per reduplicationem suscipiunt ut πῖ-
θις. ὦ. πῖθιμι. Alia autem ab iis solum quæ in ὠ defī-
nunt, & ipsa quoq; trisyllaba sunt licet reduplicatione
non habeant, ut ζῶεν. ὦ. ζῶενμι. Nonnulla tamen
inueniuntur apud poetas trisyllaba, in quibus nulla est
reduplicatio & si a barytonis habentibus circumflexa
deriuentur, ut ὄζιμι. ὄνημι. Φίλημι. ἀνιμι. ἰλημι. unde
ἰληθῆν. ἰλαθῆ. δειπνυμι. ἴσμι. ἠρέμυμι. γήρμι, unde γηρά-
σῃ. ὄρμι unde ποθῶρμι compositum. Θεέκισθ
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπὶ κνίσσῳ πάλιν οὐ ποθῶρμι.
Νίημι. θεόκισθ. σκελίδαν. ρίημι. ὦν ἐκ σάμω. οὐτὲ Φιλητῶν.
& alia similia. ἘAnnotantur nonnulla quæ numeri
triū syllabarū excedunt, quæ etiam poetica sunt ἀείσῃ-
μι. ἀλάλημι. ἀλάχημι. ἀλαλύντημι, quorum passiuæ hoc
est ἀλάχμαι. ἀλαλύντημαι penultima producta ἰθαυό-
λις ὦ apud poetas frequētissimo habetur ἰ usu. Quiaq;
etiā annotatur, quæ cōiter in usu sūt & a uerbis in ὠ
definentibus deducuntur. ut ἠεράνυμι. πεπάνυμι. ὁμόρ-
νυμι. ὀρένυμι. ὀνίνυμι. ἠσίοδος ἐν θεοπαρίᾳ. ὦ δὲ θέλῃ μεγα-
λῶς παρνήρεται. ἢ δ' ὀνίησι. ἘSunt & quædam æolica
his

his similia ut δουμῶμι. ἐλθυέρῶμι. & cetera.

¶ Inueniuntur alia quæ cōtrarium patiuntur, quoniam disyllaba sunt, ut εἰμι ὃ ὑπάγω. εἶμι ὃ πορεύομαι. & μὴ τὸ λέγω. καὶ ἀφαιρέσει τὸ φ. ἡμὶ ὃ αὐτό. Sunt & alia disyllaba quæ licet cōmuniter nō annotetur, frequēter tamē apud poetas in usu sunt, ut γνῶμι. τλήμι. δῶμι. φῶμι & similia. sed de his & nō nullis aliis in fine huius tractatus dicetur. Nunc ad ea reuertamur quæ secundū naturam uerborum in μι regulariter formari possunt, quæ (ut dixi) trisyllaba esse uolūt. Nam prima syllaba ex reduplicatione fit, si a barytonis circūflexorū deducantur.

De reduplicatiōe.

¶ St autem reduplicatio duplex propria & impropria. Propria fit tribus modis communi, ionico, & attico. sed ex his cōmunis & ionicus sunt similes inter se præterq̃ in hoc q̃ in cōmuni, ἵ ponitur, in ionico. ἴ. Fuit autem ambo duobus modis prout uerbum incipit aut a consonāte tenui, aut a crassa. Nam si a tenui incipiat siue sola sit, siue cū alia, eadē repetit̃ ut δῶ δῶ δῶμι. πλῶ πλῶ πλῶμι. & τῶμι. Si a crassa, p̃ ea siue sola sit siue cū alia consonāte ἀντίστοιχον ei hoc ē tenuis pōitur ut θῶ θῶ θῶμι. χῶ χῶ χῶμι. Ionico cū ē. ut τῶμι. τῶμι. φῶμι. πῶμι. κῶ κῶ κῶμι. Et hac reduplicatiōe iones respuentes præteritorū augmentum in oībus modis & tēporibus, maxime autē in ambobus aoristis uti cōsueuerūt, cuius usus apud Homerum frequētissimus est in uerbis nec solū in ὠ desinentibus sed et

Ἰμῖλιαδος ἐστὶν πατέρῃ ῥατίμοι καὶ χαλῶσαι ὅτι μὲν εἶπω, ὅ
 ἰλιάδος Δ, ὑπὸ δὲ τῶν ἐσ κεκάνοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος, καὶ
 ἰλιάδος ζ. Φαίηκερ φρένα τέρπον ὁ ζῦος ἐκλελαθέσθαι.
 Attico modo fit in ptō perfectō, quādo uerbū incipit
 a mutabilibus uocalibus. hoc ē ab α ε ο sequēte conso
 nāte, i quā nō desinat prima syllaba, sed quā sit pīcipi
 um β α, q̄ reduplicatio fit hoc mō. Nā pīcipales duæ
 līx pītis pponūtur cōi ptō & tertia syllaba a pīcipio
 corripit̄ sicut in ptō attico dictū ē, ut ἀκούω ἡκούα ἀή
 κούα καὶ μέσσο ἡκούα ἀκήκοα ἐλδύθω ἡλδύα ἐλήλυθα ἐμέ
 σσο ἡλδύθω ἐλήλυθα. Et hāc dicit̄ propria reduplicatio
 qm̄ prima cōsonās pīsentis repetit̄. Impropria item
 duob⁹ fit modis. uno p ἰώτα altero p ε. sed p ἰώτα item
 duob⁹ modis. uno quādo uerbū incipit a uocali ut ὦ, ἰώ,
 ἱμί. altero quādo uerbū incipit a σ ut σῶ σῶ σῆμι. in
 quo σ nō repetitur pp difficultatē pnuntiandi aut in
 cōcinnitatē, sed utroq; modo ἰώτα solū pīponitur &
 hic modus cōi se st. Per ε solū ut ὦ εἶ εἶμαι ἡ ἡμαι.
 Et hāc attici uti solēt in ptīs uerbox ab ο incipiētium
 ut ὄρα καὶ ὠρα καὶ ὄσμαι ὠσμαι, quos poetæ imitari etiā
 in aliis temporibus aliorū uerborum tā in ὦ q̄ in μῖ de
 sinētium ea frequenter utūtur ut εἶπα εἶπα, ἡκα εἶκα
 ὠπᾶ μῖ ὠπᾶ μῖω. et hāc dicitur reduplicatio impropria
 quoniam nulla repetitur consonans, sed sola uocalis
 pponitur. Cum aut̄ alia uerba appellata sint partī bary
 tona partī cīrcūflexa ab accentu, hāc a terminatiōe in
 μῖ, in quā desinūt nūcupata sūt, q̄a pleraq; trisyllaba
 sunt et accentū hēnt in antepenultima. horū μῖ finalis

brevis ē. Penultia uero est uaria fin uarias uocales, quā
 inueniuntur ī penultima barytonorū a quibus īmediate
 fiūt, quā qdē uocales *χαρὰ θεῖσιν* sūt, hoc est formati-
 uā tā barytono & q̄ circūflexorū, & terminatorum ī *μῖ*,
 quā sunt *ε. α. ο. υ.* quibus ī proprias lōgas mutatis & ex
 trema ī *μῖ* breuē cōuersa, q̄ tuor fiūt cōiugatiōes uerbo-
 rū in *μῖ* ut *πῶμι. ἴσμι. δῖδωμι. ζῶσιν*. ab eo qd̄ est *ζῶ-
 ρῶ*, qd̄ nō circūflectitur quia nō patitur synæresim.
 Nāc me fugit ab aliis traditū ēē, tres primas cōiugatio-
 nes uerborū in *μῖ* fieri a circūflexis. sed si qs diligētius
 īuestigare uoluerit, inueniet a barytonis hāc uerba po-
 tius deduci q̄ a circūflexis, quia circūflexa uerba disyl-
 laba sūt, hāc autē trisyllaba, illa etiā annūmerata, quā
 per duplicationē assumunt. Ea enī accidentalis est. nec
 remanet nisi in præsenti & p̄tō imperfecto quā, abiecta
 circūflexū uerbū monosyllabū relinquitur, ut *θῶ. σῶ.
 δῶ*, undē non uidetur apte deduci posse ullum deriua-
 tum in *μῖ* cū minus duarū syllabarū esse non possit ab
 iecta ēē reduplicatione. Deinde nō potest discerni quo-
 tē coniugationis sit unūquodque uerbum illorum
 cū formatiua explicite nō existat ante *ω* finalē nisi re-
 soluantur in barytona a quibus fiunt. Minus igitur per
 ipsa cognoscemus īmediate uerba terminata in *μῖ*.
 Mediate tamen concurrunt circūflexa uerba ad ho-
 rum formationem, cum formentur non ab omnibus
 uerbis barytonis, sed ab iis solum, quā patiuntur synæ-
 resim & easdē mutatiōes uocaliū suscipiāt, quas et circū

flexa uerba. Oportet igitur primū cognoscere naturā barytonoꝝ utrum ab eis circūflexa uerba deduci possint. deinde an apta sint suscipere reduplicationē. quoniam ab his potissimum fiunt uerba in $\mu\iota$. Tercio scire oportet quæ sint eorum penultima, quibus cognitis facile poterimus distinguere unāquāq; horū coniugationē, ac ipsa uerba recte formare, prius tamē resolutis circūflexis ī barytona, a quib⁹ deducta sunt, ut in eis explicite appareāt formatiue literæ, quæ ī circūflexis implicite erant, hoc est. ϵ α η θ ut $\pi\theta\omega$ $\pi\theta\epsilon\omega$. $\iota\sigma\omega$ $\iota\sigma\epsilon\omega$. $\delta\iota\delta\omega$ $\delta\iota\delta\epsilon\omega$. quæ etiam formatiue sunt cōiugationum uerborū in $\mu\iota$, & per eas distinguuntur sicut & circūflexorum coniugationes. Esto igitur ϵ formatiua primæ cōiugationis terminatorum in $\mu\iota$. α secundæ, θ tertiæ, quæ quidem & si in singulari numero actiuorū in proprias longas mutantur, in duali tamē & plurali, & ī eorum passiuīs in easdem breues iterum uertuntur. ϵ quidem mutatur in η secundum præceptionē uerborū in $\mu\iota$. q̄q̄ per ι in diphthongū etiā augeri possit. α ē in η cū uocalem longam nullam habeat sibi propriam in quā mutetur. θ uero mutatur in ω ut $\pi\theta\epsilon\omega$. $\pi\theta\omega$. $\pi\theta\eta\mu\iota$. $\iota\sigma\epsilon\omega$. $\iota\sigma\eta\mu\iota$. $\delta\iota\delta\epsilon\omega$. $\delta\iota\delta\eta$. $\delta\iota\delta\eta\mu\iota$. In quibus extrema, hoc est ω magnum mutata est in $\mu\iota$ breuem. penultima uero, quæ in barytonis breues erant in proprias longas mutatae sunt quod factum est ut tempus quod in extrema amissū fuerat in penultima repararetur. At in duali et plurali et in eorum passiuīs cum ultima sit natura breuis

brevis nihil cogit penultimam produci, ζένυμι uero
 quartum sortitum est locum, cum simili uerbo dedu-
 ctum non sit. Patitur tamen eandem penultima mu-
 tationem cum supradictis non uocalis sed temporis tā-
 tum. nam cum ὦ sit anceps nec habeat uocalem lon-
 gam sibi propriam iquam mutari possit, eadem brevis
 in se ipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotan-
 dum est q̄ præsens horum uerborum propriam forti-
 tum est formationē, & declinationem, nec ulli uerbo-
 rum inflexioni similem. At prateritum imperfectum
 & secundus aoristus ubique sequuntur formationē & ua-
 riationem aoristi passivi uerborum in ὦ paucis ad mo-
 dū uariatis, ut ἐτύφθη, ἐτίφθη. τυφθητι, τίθειτι & cætera pro
 quibustalis datur regula, Quandoq; participium
 inuenitur terminatum in σ oxytonum, hoc ē cum ac-
 centu acuto in ultima, & declinatum per ντ ut est τιθείς
 τιθεῖντος, θεὸς θεῖντος, tunc indicatiuus eiusdem tem-
 poris hoc est prateriti imperfecti & secundi aoristi uer-
 borū in μι terminabitur cum penultima uocali præ-
 sentis temporis, ut ἐτίθειν ἐθύειν ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἔσθην ἔσθην ἀπὸ
 τοῦ ἔσθμι. ἐδίδων ἐδίδω ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζένυν. finali syllā-
 ba producta ἀπὸ τοῦ ζένυνμι, cuius penultima longa est
 Imperatiuus uero definitur ὅτι ut τίθειτι. non tamen τί-
 θεῖτι dicimus propter alternitatem duarum densarum
 sed τίθειτι. Optatiuus definitur in ῶν, ut τιθείων. Sub-
 iunctiuus in ὦ circumflexum. ἐάν τιθῶ. Infiniti-
 uus in ῶν τιθῆναι. Futurum uero horum uerborum

secundum aliquos a presente proprii derivatiui fit ab
iecta reduplicatione & extrema in *σῶ* mutata, ut *πῖθῶ*
μι θῆσω. Et sic minuitur una syllaba a presenti. si uero
nullam habuerit reduplicationem, futurum par erit
presenti, ut *φημι φήσω*. Possumus tamen dicere hæc
futura primitiuorum esse, & uerba in *μι* cum propria
non habeant futura a primitiuis ea sumere, sicuti & cir-
cunflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfe-
ctum, & præteritum plusquamperfectum, & primus
aoristus primitiuorum formam sequuntur. Verba
quarta coniugationis si trisyllaba sunt omnino carent
futuro, nec declinantur nisi usque ad parataticum. Si
uero disyllaba & futurum habet, & secundum aoristū,
ut *λῶμι δῶσω ἔδωκ*. De quibus omnibus singulatim di-
cendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ

εἰς μὴ ῥημάτων.

Verba in *μι* desinentia primæ coniugationis
fiunt (ut dictum ē) a uerbis barytonis circūfle-
xorum primæ coniugationis a quibus deri-
uatur. Et in penultima actiui habent *ι*. In passiui au-
tem penultima *ι*, quod ostendit & quoræ sint coniu-
gationis, & unde deducatur, ut *πιδῶ πιδῶ πιδῆμι*. passi-
uum *πιδεμαι*.

Ὅτις δ' ἐνεργητικῶς.

ἰπιδῶ *Τιδῆμι* fit ut supra dictum est non a *πιδῶ* cir-
cunflexo primæ coniugationis, sed a *πιδῶ* barytono

ipsius, ω ī μι & ē in η mutatis, & accētū ī antepenul-
 timam retracto. secunda persona a prima fit abiecto τ,
 & μ in σ mutata τιδης. Tertia a secūda addito τ τιδησι.
 nec subscribit̃ τιδησι secūda & tertia psona quē admo-
 dum in uerbis terminatis in ω quoniam nihil nō pro-
 latū inuenitur ī uerbis terminatis in μi nā τιδησι indi-
 phthongis ī propriis nullum habet solum, excipitur φη-
 μι φης. cuius secunda persona acuitur, & ei subscribitur
 τ η κατὰ παρὰ δὲ σιν τῶν παλαιῶν. Τὰ δὲ καὶ Prima psona dua-
 lis non fit propter duas regulas inuicem repugnantes,
 ut in indicatiuo barytonoru actiuorum dictum est. se-
 cunda persona a secunda plurali τῶν in τῶν conuersa. τιδε-
 τε τιδετον. Tertia similis est secūda duali τιδετον. ΤΓλ
 δυρτη καὶ τιδε μῶν a prima singulari fit extrema in μῶν mu-
 tata, & penultima quæ longa est in propriam breuem
 conuersa τιδημι τιδε μῶν. uel fit a genitiuo participii. Nā
 regula est q̃ participium præsens temporis, & futuri
 abiiciens extremā syllabam genitiui, & ante ω susci-
 piens μē facit primam personam pluralem, ut τιδῶς τιδ-
 ῶντος τιδε μῶν. cuius penultima ē et remanet breuis. Secun-
 da persona a prima fit μέρ in τῇ mutata τιδε μέρ. τιδε τι.
 Tertia τιδῶσι ad similitudinem datiuī pluralis eius par-
 ticipii. Nam tertia persona pluralis præsens tempo-
 ris & futuri uerborum tam in ω q̃ in μi desinentium
 similis est datiuo plurali participii eiusdem temporis
 ut τῷ τῶν τῷ τῶντος τῷ τῶσι. sic τῷ τῶ μῶν τῷ τῶσι. τιδ-
 ῶς τιδῶντος. τιδῶσι. sic τιδε μέρ τιδῶσι cuius penultima

ctum est. Secunda persona a secunda plurali fit $\pi\epsilon$ in $\pi\upsilon$
mutata $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\tau\epsilon$ $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\tau\alpha\nu$. Tertia a secunda duali $\pi\tau\upsilon$ in
 $\pi\lambda\omega$ conuersa $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\tau\alpha\nu$ $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\tau\lambda\omega$. $\text{Πληρωτικ\acute{\alpha}}$ Prima per
sona pluralis a prima singulari fit ultima correpta, & an
te υ pposita $\mu\iota$ $\epsilon\tau\iota\theta\eta\nu$ $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\mu\theta\upsilon$. secunda psona a prima fit
 $\mu\theta\upsilon$ in $\pi\epsilon$ conuersa $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\tau\epsilon$. Tertia a prima pluralis ex
trema in $\sigma\alpha$ mutata, $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\sigma\alpha\nu$. Hoc in loco aduertendum
est q in omnibus numeris & personis eadē sunt uocali
um mutationes quæ in præsenti tempore $\delta\iota\alpha\tau\lambda\omega$ $\sigma\upsilon\gamma\epsilon$
 $\nu\theta\alpha$, hoc est cognationem quam habet præteritū im
perfectum cum præsenti. Etiam annotandum est q in
prima & secunda & tertia coniugatione uerborum in
 $\mu\iota$, singularis numerus non est in usu, sed pro eo uti
mur singulari numero suo & circumflexo & hoc est $\alpha\pi\omicron$
 $\tau\omega$ $\tau\iota\theta\epsilon\omega$. $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\omega$. $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\iota\varsigma$. $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\iota$. $\alpha\pi\omicron$ $\tau\omega$ $\iota\sigma\alpha\omega$. $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\omega$. $\iota\sigma\alpha\iota$. $\iota\sigma\alpha\iota$. $\iota\sigma\alpha\iota$
 $\alpha\pi\omicron$ $\tau\omega$ $\delta\iota\theta\epsilon\omega$. $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\omega$. $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\iota\varsigma$. $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\iota$. $\alpha\pi\omicron$ $\tau\omega$ $\iota\sigma\alpha\omega$. $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\omega$. $\iota\sigma\alpha\iota$. $\iota\sigma\alpha\iota$. $\iota\sigma\alpha\iota$
sona plurali eorundem circumflexorum $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\sigma\alpha\nu$. $\iota\sigma\alpha\iota$.
 $\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\sigma\alpha\nu$.

$\text{Π}\epsilon\tau\iota\theta\epsilon\iota$.

Præteritum perfectum proprium non est in uerbis
desinentibus in $\mu\iota$ nec præteritum plusquamperfe
ctum ut supra dictum est, sed loco eorum utimur pri
mitiuorum temporibus non tamen erit alienum eo
rum iterum tradere formationem. $\pi\alpha\rho\alpha\kappa\epsilon\iota\mu\epsilon\nu\sigma$ ergo
 $\tau\iota\theta\epsilon\iota\alpha$, a futuro fit, ut $\theta\eta\sigma\tau\omega$ $\theta\iota\theta\epsilon\iota\alpha$. cuius penultima
debuerat esse η cum sit penultima futuri sed mos bæo
torum optinuit. ut η mutaretur in ϵ diphthongum.
Vbi enim dores seruant η , ibi bæoti mutant η in ϵ

diphthongū, Vbi uero dores mutant ἢ in α illic bæo
ti seruant ἦ. Et quod dores dicunt ἦρες, id bæoti scri
bunt ἦρες. Quod autem dores dicunt ἀδύ, ut θεόνη
τος ἀδύπρ & ψιδύσμα, & ἀπίτης, bæoti scribunt ἦδύ. Sic
igitur dicendum est de hoc præterito τέθεικα, quoniam
dores non consueuerunt mutare ἦ in α, bæoti muta
uerunt in ε diphthongum. Secunda persona a prima
fit addita. σ τέθεικας. Tertia etiam a prima, α in
ε conuersa τέθεικε. C Δὲ καὶ τεθείκαρ τεθείκατορ. C Πλ
θυρπὶ καὶ τεθείκαμεν τεθείκατε τεθείκασι. C Δ
C Εἰ τεθείκην. εἰ τεθείκῃς. εἰ τεθείκῃς, sicut εἰ τετύφην εἰ τετύφῃς
εἰ τετύφῃς. C Δὲ καὶ εἰ τεθείκατορ εἰ τεθείκῃτην C Πλ θυρπὶ καὶ
εἰ τεθείκῃμεν. εἰ τεθείκῃτε. εἰ τεθείκῃσαν. C Δ
C Εἰ θῆκα, a futuro fit, sicut a τυψω εἰ τυψα. Debuerant
tamen habere σ ἀπὸ τοῦ θῆσω. εἰ θῆσαι. sed quinque annota
tura aoristi, duo quidem in barytonis ut εἰπαίνεμα. tres
uero in his uerbis quæ sunt εἰθῆκα. εἰθῆκα. ἦκα. quoniam
non seruant consonantes suorum futurorum, sed per
mutas potius enuntiantur quod est contra propri
am naturam primi aoristi. Secunda persona εἰθῆκας
Tertia εἰθῆκε. sicut εἰ τυψα εἰ τυψας εἰ τυψε. C Δὲ καὶ εἰθῆ
καρ. εἰθῆκατε. C Πλ θυρπὶ καὶ. εἰθῆκαμεν. εἰθῆκατε. εἰθῆ
καν. C Δ
C Εἰ θῆν a futuro fit, extrema in ν mutata, ac præposito ε
cōmuni augmento ut θῆσω. εἰ θῆν. extrema δὲ τοῦ ἦ ut in
præterito perfecto est dictum Cur autem a futuro for
metur, & non a primo aoristo, quemadmodum secun

dusaoristus uerborum in ω desinentium hæc est ratio.
 Nam secūdus aoristus uerborū in ω desinentium fit a
 primo, extrema in σ mutata, & ante finalem syllabam
 præposita consonāte mediī præteriti, quæ cōmunis est
 trium temporum, hoc est præteriti mediī secundi aori-
 sti, & secundi futuri, ut $\tau\epsilon\tau\upsilon\pi\omega$. $\epsilon\tau\upsilon\omega$. $\tau\upsilon\omega$ & idem ha-
 bent principium cum primo. At in uerbis terminatis
 in $\mu\iota$ cum medium præteritum nō inueniatur, cuius
 consonantē accipere debet secundus aoristus, opus fuit
 aliunde sumere formationē hoc est a futuro, cum ab eo
 apte formari possit. Secunda persona $\epsilon\theta\eta\varsigma$. Ter-
 tia $\epsilon\theta\eta$. sicut & præteritum imperfectum. $\epsilon\lambda\iota\gamma\kappa\alpha$
 $\epsilon\theta\epsilon\tau\omega$. $\epsilon\theta\epsilon\tau\iota$. $\epsilon\lambda\iota\gamma\kappa\alpha$ $\epsilon\theta\epsilon\mu\omega$. $\epsilon\theta\epsilon\tau\epsilon$. $\epsilon\theta\epsilon\sigma\kappa\omega$.
 ¶ Quo in loco aduertendum est q̄ penultima plurali
 um producēda fuerat. quoniā aoristus secūdus quā uo-
 calem in singulari habet in ultima, eam in plurali uult
 habere in penultima. ut $\epsilon\sigma\eta\nu$ $\epsilon\sigma\eta\mu\omega$. $\epsilon\sigma\omega\nu$ $\epsilon\sigma\omega\mu\omega$. sed
 annotātur tres aoristi, hoc est $\epsilon\theta\eta\mu$. $\epsilon\sigma\omega\mu$. $\epsilon\sigma\omega$. qui cū in usu
 communiter non sint in singulari numero a quo cæ-
 tera formanda sunt, a communi regula deflexerūt, & ut
 forte euenit sortiti sunt declinationem. Nam in īdica-
 tiuo corripunt penultimam pluralium secundum a-
 nalogiam præteriti imperfecti, ut $\epsilon\theta\eta\nu$ $\epsilon\theta\epsilon\mu\omega$. $\epsilon\sigma\omega\mu$ $\epsilon\sigma\omega\mu\omega$
 $\epsilon\sigma\omega$ $\epsilon\sigma\omega\mu\omega$ quod nisi significat quam cæteri aoristi produ-
 cunt $\epsilon\sigma\eta\nu$ $\epsilon\sigma\eta\mu\epsilon\nu$. $\epsilon\phi\eta\nu$ $\epsilon\phi\eta\mu\omega$ $\epsilon\sigma\omega\nu$ $\epsilon\sigma\omega\mu\omega$.
 In imperatiuo uero, quod cum deberet desinere in σ

per cōmunē regulā, q̄ quādocunq; participiū definit
in σ oxytonū, & declinatur p υτ Impatiuus defi-
nit in σ̄ sortiti sunt lōge diuersam terminationē hoc
est in σ̄ ut θές. δός. ἔς. At in infinitiuo & si in ρᾱi defi-
nāt, in penultima tamē habēt diphthogum ut θείρα. δύν-
να. ἔννα. qđ oīno respuunt infinitiua in ρᾱi desinen-
tia. μέ. α. Θήσω. a præsenti fit abiecta reduplicati-
one. & extrema í σω̄ mutata, ut τίθημι. θήσω. Vel po-
tius a primitiuo barytono, cum hęc uerba propriū nō
habeant futurū, ut τίθω abiecta reduplicatiōe, & ex-
trema in η̄ mutata, θέω. θήσω. θήσεις. θήσει. Δύω. α. θήσετον
θήσετε. Πλύνω. α. θήσετε. θήσεται. θήσεσιν.
¶ Secundū futurū non inuenitur, ea ratione, qua nec
præteritū mediū. Nam ut mediū præteritū minuitur
una syllaba ab actiuo, sic ēt secundus aoristus a primo, Se-
cundū futurū a primo. Igitur primo futuro dissyllabo
existente opus esset secundū monosyllabū eē hoc est θω̄
quod absurdum est.

¶ Προσεταῑ ᾱ ἐν ἐργατῑ ᾱ. ἐνεστώσ.
ἴθι. a genitiuo sui pticipii fit abiecto ρ̄ & extre-
ma in σ̄ mutata, quia quādocunq; participiū
definit in σ̄ oxytonū & declinatur p υτ Impatiuus
definit in σ̄ ut τίθεις. τίθεντος. τίθει. Vel fit a prima p̄sona
plurali extrema in σ̄ conuersa τίθετε. τίθει. sed pp
alternatē duarū denariū secunda mutatur in propriā
tenuē ut τίθει. Penultima uero corripitur. Nā regu-
la est q̄ impatiua í σ̄ & infinitiua í ρᾱi desinētia penul-

timā seruare debēt primæ p̄sonæ pluralis numeri pro
 prii indicatiui & si a genitiuo participii ēt formētur, ut
 ἴδε μὲν. ἴδετε. πιδέναι. Est & alia regula q̄ impatiua uerbo
 rū in μι præsens temporis corripit penultimā Ho
 merus tamē eam produxit ὁδυσσεύς γ. ἀλλὰ ἀνὰ στήθεσσι δὲ
 δῶκε δέ μοι ἑλίοσ' ἐσθ' ἰόν. Annotandū est q̄ in uerbis ter
 minatis in μι secundæ p̄sonæ impatiuorū circūflexo
 rū præsens tēporis magis sunt in usu q̄ secundæ p̄sonæ
 imperatiuorū uerborum in μι ut ἐπίθι. ἐπίθι τίθει. ἴσα. ἴσα.
 ἴσα. ἴσα. ἐδίδου. ἐδίδου. δίδου. Tertia p̄sona a secun
 da fit extrema in τω mutata ut πιδετι. πιδετω. ¶ Διὰ τὴν
 γὰρ πιδετων. ¶ Πλὴν τὴν αὐτὴν πιδετωσαν. ¶ Ὡς δὲ πιδε.
 ¶ Τὴν ἐθεκε πιδεκέτω a tertia p̄sona præteriti actiui sicut
 πιδεφε. πιδεφέτω. ¶ Διὰ τὴν πιδεκέγον. πιδεκέτω. ¶ Πλὴν
 πιδεκέτε. πιδεκέτωσαν. ¶ Ὡς δὲ.
 ¶ Prim⁹ aoristus non inuenitur. Nā debuerat esse ὅμοιος
 ἐθεκέτω ἀπὸ τῶ ἐθεκέ. quēadmodū ἀπὸ τῶ ἐτυχε. ἐτύχε. τυ
 χετω. sed quia abnegauit consonantē futuri & accepit
 mutā hoc est ῥ & si per oēs modos secundū artē forma
 ri ac flecti possit, eius tamē usus nō est. hoc idē patitur
 & ἐδωκε, ὅτι ἦν α sicut in primo aoristo barytonorum di
 ctum est. ¶ Ὡς δὲ.
 ¶ Secundus aoristus debuit esse a gto sui participii sicut
 & præsens abiecto ν & extrema in ῥι mutata ut θεις θεν
 τος. θέντι. uel a prima p̄sona plurali extrema in ῥι muta
 ta ἴδε μὲν. θέντι. altera densa in τε uel conuersa, tamē θέντι
 non dicimus duabus regulis inter se repugnantibus.

τυφένος τυφέν. **Τ**αὐτὰ τινὲς τινὲς τινὲς. **Π**ληθυντικὰ
 τινὲς μὲν καὶ συνηγορεῖ τινὲς μὲν τινὲς τε τινὲς σκρ. a tertia perso-
 na singulari addita σκρ τινὲς τινὲς σκρ. Vela prima plu-
 rali extrema in σκρ mutata τινὲς μὲν τινὲς σκρ. nā quando
 cunq; prima persona pluralis optatiuorum ante μὲν ha-
 buerit monophthōgum hoc est solam uocalem, tunc
 in σκρ mittit tertiā personā. Quando uero ante μὲν di-
 phthōgum habuerit, subtracto μ̄ facit tertiā personā
 pluralē, ut τὴν π̄οι μὲν τὴν π̄οιεν, sicut in primo aoristo pas-
 siuo barytonorum dictū est. Ob quā rem si prima per-
 sona pluralis horum uerborum p̄ syncopā abiiciat pe-
 nultimā non in σκρ sed in σ̄ tertia terminabit cum pe-
 nultima quā in ītegra dictiōe antepenultima erat, sit
 diphthongus ut τινὲς μὲν τινὲς μὲν, subtracto μ̄ fit τινὲς
 ἀφ̄ ἡλ̄ωσ̄.

Τεθείνομι. a genitiuo participii extrema in μ̄ muta-
 ta & addita ἰώτα penultimae ut τεθείκως τεθείκοιμι. τεθείκοισ̄.
 τεθείκοι. sicut τετύφοιμι τετύφοις τετύφοι. **Τ**αὐτὰ τινὲς τινὲς σκρ.
 τεθείκοι τινὲς. **Π**ληθυντικὰ τεθείκοι μὲν τεθείκοι τε τεθείκοιεν.
Θα. **Θ**ήκημι. θήκηαις. θήκηαι. ἀρχεται. **Θ**β. **Θ**είην.
 agtō sui pticipii fit sicut & praesens, ut θείς θέντος θείην θείης.
 θείην. **Τ**αὐτὰ τινὲς τινὲς τινὲς. **Π**ληθυντικὰ θείην μὲν θείην τε θείην
 σκρ καὶ θείην ἑπ̄ ἡλ̄ωσ̄ ἀπὸ τοῦ θεί μὲν. ὁ θύαται. γ. αὖ δ̄ ἐμοὶ γρηθ̄
 δε θεοὶ δυνάμιν παραθεῖεν καὶ ἡλ̄ωσ̄. δ. τὰ δ̄ πάντα θεοὶ με-
 ταμώλια θείην. **μ**ετ̄ ᾱ. **Θ**ήσοιμι. a gto participii eiūde
 t̄pis extrema in μ̄ mutata, & add. ἰώτα penultimae θήσων
 θήσωντος θήσοιμι θήσοις θήσοι. **Τ**αὐτὰ τινὲς τινὲς τινὲς σκρ. **Π**λη-
 θυντικὰ θήσοι μὲν θήσοι τε θήσοιεν.

Τὸν ἐσὼς ἢ $\frac{523}{\pi}$.

¶ Est enim talis regula generalis modi subiunctiui.

καθόλου τὰ εἰς ὦ ὑποτακτικά εἰς ἡ ὅ Δυτέρου Ὁ Τρίτον ποιῶ
 πλὴν τοῦ Δυτέρου καὶ τρίτου συνήκας ἡμῶν περιλαμβανόμενων καὶ
 ἡμῶν εἰς μὴ. ἐκείναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικά καλῶ-
 νουσιν. οἷον εἰάν βοᾷς· εἰάν χερσὶς· εἰάν ἰσχύς· εἰάν δυνάμεις. **Ἐ**Δὴ
 καὶ εἰάν πνῆσται· πνῆσται. **Ἐ**Γλωσσικά· εἰάν πνῶμεν· πνῶμε· πνῶσθαι.
Ἐδὲ ὁ **Ἐ**πὶ πνῶμε· ἀπρία φωνὰ πτὶ ἀκτινὶ hoc est πνῶμε
 καὶ sicut a πτύφα· εἰάν πτύφω. **Ἐ**Secūda φωνὰ· εἰάν πτύφωμεν.

Tertia

Tertia' εἰς τὴν τεθεῖκ. Τὰ δὲ καὶ εἰς τὴν τεθεῖκτον τεθεῖκτον. Τὸ γὰρ
 διπλὸν εἰς τὴν τεθεῖκω μὲν. τεθεῖκτε τεθεῖκωσι. Τὸ α'.
 Τὸ εἰς τὴν θῆκω. θῆκω θῆκω. ἄχωνσι. Τὸ β'.
 Τὸ εἰς τὴν θῶ. ατertia persona secundi aoristi, uel a prima si-
 cut & præsens ut ἐθην. ἐθῆ. εἰς τὴν θῶ θῶ θῶ. Τὰ δὲ καὶ εἰς τὴν θῶ. θῶ
 τῶ. Τὸ γὰρ διπλὸν εἰς τὴν θῶ μὲν. θῶτε. θῶσι.

Τὸ δὲ πρὸς μὲν φωνὰ ἐνεργητικὰ.

Ἰθὺς α. a prima persona pluralis numeri præsens
 tis temporis fit, extrema in νᾱς mutata. Est enim
 regula, q̄ prima persona pluralis præsens temporis
 uerborum in μι extrema in νᾱς conuersa facit infiniti-
 uum ut τῶε μὲν πῶεναι. δὲ δὲ μὲν δὲ δὲ μὲν. accentuēt in penul-
 timam translato, quia omne infinitiuum in νᾱς desi-
 nens in penultima habet accentum ut τετυφῆναι πῶεναι.
 potest etiam & a genitiuo participii formari πῶεις πῶεν-
 τος πῶεναι. nam omne participiū in σ oxytonum per
 ντ declinatum facit infinitiuum in νᾱς. Corripit eti-
 am penultimam, quoniam infinitiua præsens tem-
 poris uerborum in μι corripunt penultimam. εἰ μὲν
 uero tanq̄ disyllabum secutum aoristos disyllabos pro-
 duxit penultimam. Τὸ δὲ γὰρ πῶ.

Τὸ εἰς τὴν ἐναι a tertia persona prateriti actiui add. νᾱς. πῶ
 ἐθῆ. πῶεναι. sicut τετυφῆ τετυφῆναι. Τὸ α'. θῆκω.

Τὸ β'. Θῆναι. cū diphthongo in penultima, θῆναι tñ esse
 debuerat. Nam formatio secundi aoristi infinitiui mo-
 di a tertia persona singulari eiusdem temporis, modi in-
 dicatiui fit abiecto augmento & add. νᾱς ut ἐθην ἐθῆς ἐθῆ.

& tunc penultima natura producitur, sicut & pro-
 pria eius regula postulat, Est etiam & alia formatio cō-
 munis tam præsens temporis q̄ aoristi secūdi uerbo-
 rum in *μι* hoc est a genitiuo participii ut *θεῖσθαι* *διδῆναι* *εἶναι*
πῶς uel a prima persona plurali modi indicatiui abie-
 cto īcremento & extrema in *ναι* mutata, ut *ἔειπον* *δίδωμι*
 Vbi euenit penultimā correptam esse contra naturam
 secūdi aoristi. quare idem error hic accidit, qui & im-
 peratiuo modo, hoc est duarum regularum repugnan-
 tia, quarum prior est qđ imperatiua in *θι* & infinitiua ī
ναι secūdi aoristi penultimam natura longam habe-
 re uolunt & hac regula propria est secūdi aoristi. Est
 & alia regula generalis, q̄ imperatiua in *θι* & infinitiua ī
πῶς seruare debent penultimam primæ personæ plura-
 lis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima plu-
 ralis huius aoristi breuis sit, necesse est per hanc regu-
 lam & penultimam infinitiui aoristi secūdi corripi
 sed hic error tribus uerbis tantum accidit, quæ superi-
 us annotata sunt, quorum aoristi secūdi, hoc est *εἶπον*
δίδωμι corripunt penultimam pluralium contra eorū
 naturā, quā īfinitiua eiusdem tēporis seruare debēt ut
ἔειπον *δίδωμι* *εἶναι* *διδῶναι* *εἶναι*. QVæ quidē īfiniti-
 ua ut hāc euitarēt repugnantia acceperunt subiūctiuas
 uocales hoc est *ι* & *υ* in diphthongū (nā *ε* per *τ* au-
 getur, & *ο* *μικρόν* per *υ* *ψιλον*) & sic productam fecerūt
 eorū penultimā, ut *εἶποναι* *διδῶναι* *εἶναι*. q̄ iccirco anno-
 tata sunt, qm̄ diphthongū habēt in penultima contra
 ppriā naturā. Nā īfinitiua ī *ναι* habētia *π* declinati-

uum respuunt habere diphthogū in penultima. at ī aliis
uerbis siue a tertia psona singulari siue a p̄ma plurali
formetur infinitiua secūdi aoristi, penultima semp est
lōga cū indicatiuo eadē in oī nūero semp producat̄ur,
ut ἐγὼ ἐγὼ μὲν γινώσκω. ἐστὶν ἐστὶν μὲν σῶναι καὶ τὰ λοιπὰ.

¶ Μετὰ. Θήσιν a tertia psona eiusdē tēporis fit, ut θήσω.
θήσεις. θήσει. θήσιν. sicut a τύψω. τύψεις. τύψει. τύψιν.

¶ Participiorū formatiōes ī proprio tractatu latissime
habētur, Οὐδὲν αὖ παθητικὰ. ἐν τῷ.

¶ Τίθεμαι ab actiuo fit extrema ἰμαί ac penultia ἰ pro
pria breuē mutatis. τίθημι. τίθεμαι. Corripitur et penultia
ad similitudinē penultimæ primæ psonæ pluralis nūe
ri actiui. Quia oē uerbū passiuū siue mediū habēs in
fine μ̄ declinatiuū penultimā uult h̄re primæ psonæ
pluralis proprii idicatiui actiui τίθημεν. τίθησθε. τίθε
μεν. τίθεσθε. Est autē μ̄ declinatiuū (ut et in barytonis di
ctum est) qđ in prima psona oīum numerorū ex decli
natiōe sumitur ut τίθεμαι. τίθεμεν. τίθεσθε. ἐτίθεμην. ἐτίθε
σθε. ἐτίθεσθε. Secūda psona τίθεσαι a tertia fit τ̄ in σ̄
mutato. Est. n. regula qđ uerba passiuua habētia partici
piū actiuū ἰ σ̄ oxytonū mutato τ̄ tertia psonæ singu
laris in σ̄ faciūt secūda psonam singulare eiusdē nu
meri. τίθεσαι. τίθεσθε. Tertia a prima μαί ἰ ταῑ mutata τίθε
ται. ¶ Δὲ καὶ τίθεμεθον. τίθεσθον. τίθεσθον. ¶ Πληθυντικὰ τι
θέμεθα. τίθεθε. τίθενται. ¶ 73.

¶ Ἐτίθεμην. a prima psona singulari præsētis t̄pis μαί
in μην̄ mutata, ac ē cōi incremento prap̄posito. τίθεμαι ἐπ̄
τίθεμην. secūda psona ἐτίθεσθαι a tertia singulari τ̄ ἰ σ̄ cōuerfo

per eandem regulam quæ in præfenti dicta est ἐπείπερ
ἐπείπερ Tertia uero a prima μῆρ in τῷ conuersa ἐπείπερ
μῆρ ἐπείπερ. Τῷ γὰρ ἐπείπερ μεθον. ἐπείπερ μεθον. ἐπείπερ μεθον. Τῷ γὰρ
δυντῆκα ἐπείπερ μεθον. ἐπείπερ μεθον. ἐπείπερ μεθον.

Τῷ γὰρ. Τῷ γὰρ. ἐπείπερ μεθον. quoniam cum præterito
passiuo uerborum in μῆ cætera cum præteritis bary-
tonorum communia sint, hoc habet proprium, ut
penultimam in debitam breuem coniugationis con-
uertatur δέδωκα δέδομαι. Sed quia præteritum actiuum
huius uerbi actiui τῶν μεθον, amisit propriam penultimam
& assumpsit ᾱ diph. boeotorum more, eandem etiam
retinuit præteritum passiuum ut τῶν μεθον τῶν μεθον. Secunda
persona τῶν μεθον a tertia τ in σ conuerso. Tertia a prima
μῆρ ἰ τῷ mutata τῶν μεθον τῶν μεθον. Τῷ γὰρ ἐπείπερ μεθον τῶν μεθον
μεθον. τῶν μεθον. Τῷ γὰρ δυντῆκα ἐπείπερ μεθον τῶν μεθον. τῶν μεθον τῶν μεθον. καὶ ἰω
εἰκῶς τῶν μεθον.

Τῷ γὰρ. Τῷ γὰρ. ἐπείπερ μεθον. a præterito passiuo μῆρ in μῆν mutata, & ἰ
præposito, cū præteritum a consonante incipiat τῶν μεθον
ἐπείπερ μεθον. habet etiam eandem penultimam cum præ-
terito passiuo ut cunq; sit. Secunda persona ἐπείπερ μεθον a ter-
tia τ in σ conuerso. Tertia a prima extrema in τῷ mu-
tata ἐπείπερ μεθον. Τῷ γὰρ ἐπείπερ μεθον ἐπείπερ μεθον. ἐπείπερ μεθον. Τῷ γὰρ
δυντῆκα ἐπείπερ μεθον. ἐπείπερ μεθον. ἐπείπερ μεθον. Τῷ γὰρ.

Τῷ γὰρ. Τῷ γὰρ. ἐπείπερ μεθον. a tertia persona præteriti passiuī extrema in ὄν
mutata, & abiecta consonante in principio præteriti ge-
minata. Corripitur etiam penultima, quia omnis aori-
stus passiuus uerborum in μῆ penultimam correptam
habere

habere debet, ut $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta$ $\iota\delta\acute{\epsilon}\theta\eta$, sed pp alternitatē duarū dē
farū penultima mutatur in propriā tenuē, non aut ex-
trema, ut $\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta$, qđ factū est ne p̄pria terminationē amit-
teret primus aoristus passiuus. Annotantur $\epsilon\sigma\upsilon\omega\delta\eta$ καὶ
 $\eta\delta\omega\omega\delta\eta$ quorum penultima producitur, sed non sūt
a themate uerborū in $\mu\acute{\iota}$ nā alterū a circumflexo uerbo
hoc est $\epsilon\sigma\upsilon\omega\delta\eta$ deducitur, alterū uero a barytono hoc est
 $\delta\omega\omega\delta\eta$. Secūda persona $\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma$. Tertia $\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta$, sicut $\iota\tau\acute{\upsilon}$
 $\phi\theta\eta$ $\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\theta\eta\sigma$ $\epsilon\tau\acute{\upsilon}\phi\theta\eta$. $\epsilon\Delta\iota\kappa\alpha$ $\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\tau\omicron\iota$ $\epsilon\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\tau\eta$. $\epsilon\text{Πλ}\eta\omega$
 $\tau\eta\kappa\alpha$ $\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\mu\epsilon\tau\alpha$. $\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\tau\omicron\iota$. $\epsilon\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\tau\omicron\iota$. καὶ $\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta$. $\epsilon\text{Θ}\beta$.

ϵ Secundus aoristus passiuus nō in uenitur, qm̄ secūdi
aoristi actiui uendicarunt sibi eorū terminationē, hoc ē
 $\iota\theta\eta$. $\mu\epsilon\tau\alpha$ $\epsilon\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\mu\alpha\iota$. a secūda p̄sona primi aoristi
passiui addita $\sigma\mu\alpha\iota$ et abiecto τ cōmuni icremēto, ut $\iota\tau\acute{\epsilon}$
 $\theta\eta$ $\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma$ $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\mu\alpha\iota$. Secūda persona a tertia fit abiecto τ ,
et ϵ et α in η , ac τ subscripto $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\tau\omicron\iota$. Tertia a prima
 $\mu\alpha\iota$ in $\tau\alpha\iota$ ac penultima in ϵ mutatis, $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\tau\omicron\iota$. $\epsilon\Delta\iota\kappa\alpha$
 $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\mu\epsilon\tau\alpha$. $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\epsilon\delta\eta$. $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\epsilon\delta\eta$. $\epsilon\text{Πλ}\eta\omega\tau\eta\kappa\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\mu\epsilon\tau\alpha$. $\tau\acute{\epsilon}$
 $\theta\eta\sigma\epsilon\delta\eta$. $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\tau\omicron\iota$. $\mu\epsilon\tau\alpha$ $\mu\epsilon\tau\alpha$. $\epsilon\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\mu\alpha\iota$. a secūda persona
præteriti passiui interposita $\sigma\mu\alpha\iota$ ut $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\tau\omicron\iota$ $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\mu\alpha\iota$.
Differt autem a passiuo futuro penultima solū. $\epsilon\text{Πλ}\eta$
 $\omega\tau\eta\kappa\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\mu\epsilon\tau\alpha$. $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\epsilon\delta\eta$. $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\tau\omicron\iota$.

ϵ Προσακτικὰ πρῶτη. $\epsilon\sigma\iota\omega\delta\eta$ $\epsilon\sigma\iota\omega\delta\eta$.
 $\epsilon\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma$. a secūda p̄sona pt̄i imperfecti passiui abiecto in
cremento, ut $\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\mu\epsilon\tau\alpha$ $\iota\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma$. $\epsilon\text{Πρ}\sigma\alpha\kappa\tau\iota\kappa\omicron\iota$ $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma$ $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma$.
ad similitudinē impatiui pt̄i p̄fecti passiui barytonorū
tertiæ cōiugationis. $\epsilon\Delta\iota\kappa\alpha$ $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\tau\omicron\iota$. $\tau\acute{\epsilon}\theta\eta\sigma\tau\omicron\iota$. $\epsilon\text{Πλ}\eta\omega\tau\eta$

καὶ πῆδει. πῆδιδων. ς. Ϟ ς. Ϟ . CT ἔδισα secūda p
fona pti plusq̃ pfecti abiecto ē ut ἐπέδμην ἐπέδισα πῆδιδων.
 CΔ καὶ πέδιδον πῆδιδων. CP ληδυντὶ καὶ τῆδιδ. πῆδιδων.
ad similitudinē barytonoy. C α'. CT ἔδντι. a ter-
tia p fona primi aoristi passiui abiecto ἱcremēto, & add.
ῖ syll. ἐτέδν πῆδντι. sed pp alternitatē duarum den sarū ex
trema ἱ tenuē cōuertit, ut πῆδντι πῆδντω. sicut τυφόντι τυ-
φόντω. CΔ καὶ τέδντων πῆδντων. CP ληδν καὶ τῶντε πῶντων.
 CE νκτικὰ πῶντικὰ. ἐνεσὼς ς. Ϟ ς.

περὶ μέθυ. περὶ δέ. περὶ πρό. *μετ' μετ'.* *CT* περὶ μῆρ.
a prima p̄sona eiusdē tpis, ut περὶ μέθυ. περὶ μῆρ. περὶ ο
περὶ πρό. *CT* ἀ περὶ μέθυ. περὶ δόν. περὶ δην.
CT Πληθυντικά περὶ μέθυ. περὶ δέ. περὶ πρό.

CT ὑποτακτικά παθητικά. ἐν τῷς *CT* *CT* 3.

CT ἂν πῶμαι. a prima p̄sona subiūctiui actiui add. *μαι*
ἂν πῶ. ἂν πῶμαι. Nā subiūctiuū actiuū assumpta
μαι syll. passiuum facit. Potest et formari a prima p̄so
na passiuū, modi indicatiui, penultima in *ω* mutata. Nā
oē uerbū passiuū siue mediū habēs in fine *μ* declinati
uū extrema in *μαι* mutata, si in eā nō desinat, & uocali
penultima syllabæ in *ω* cōuerfa subiūctiuū passiuum
facit, ut πῶμαι ἂν πῶμαι. penultima circūflexa. qm̄ πῶμαι
hēt in usu. Subiūctiua enī i *μαι* desinētia præsēntis
tpis a uerbis desinētib⁹ in *μ* si habeāt indicatiuū actiuū
in usu circūflectūtur in penultima, ut πῶμαι ἂν πῶμαι
ἴσῃμαι ἂν ἴσῳμαι. Si aut nō habeāt actiuū in usu acuūtur
i ante penultima δυνάμαι. ἂν δυνώμαι. q̄a δυνήμαι nō est in
usu ἔπισμαι. ἂν ἔπισῶμαι. Alia aut si a circūflexis existāt
circūflectuntur. ἂν νοῶ. ἂν νοῶμαι. ἂν φιλῶ. ἂν φιλῶμαι.
Etiā quādo sint p̄tī perfecti ἂν πεποιῶμαι ἂν μεμνῶμαι.
QVod etiam seruandum ē in uerbis desinētibus in *μ*
quia & ipsa in præteritis perfectis circūflectuntur.
Grauantur autem eaquæ a barytonis existūt, ut ἂν τύ
πτω. ἂν τύπτωμαι. ἂν τύπτω. ἂν τύπτωμαι. Secunda p̄so
na πῶ. quæ similis est tertiæ p̄sonæ actiui eiusdem tpis

CT ἀ περὶ μέθυ. περὶ δόν. περὶ δην. *CT* Πληθυντικά

p cōem regulā q̄ in uerbis circūflexis, & terminātis in
 μ̄ uniuerſaliter tertia p̄ſona ſubiunctiui actiui ē ſecun-
 da ſubiunctiui paſſiui. Tertia p̄ſona a ſecūda fit. addita
 ται π̄θ̄ν π̄θ̄νται. poſſūt tamē & alio mō formari ſecūda &
 tertia p̄ſona, ſicut in barytonis dictū ē, hoc eſt, ſecunda a
 tertia, ſubtracto τ & ἡ ἱ ᾱ ac ἱ ſubſcripto π̄θ̄νται π̄θ̄ν. Ter-
 tia uero a prima μ̄ in ται, ac penultima in ἡ cōuerſa. π̄-
 θ̄νμαι π̄θ̄νται. ¶ Διὶ ἅ ἐὰν π̄θ̄νμεθον. π̄θ̄νθον. π̄θ̄νθον. ¶ Γλ
 θον π̄θ̄ν ἐὰν π̄θ̄νμεθα. π̄θ̄νθε. π̄θ̄νται. ¶ ὧς κὺ π̄θ̄ν. ¶ Ἐὰν π̄-
 θ̄νμαι a cōi p̄tō paſſiuo hoc ē π̄θεμαι. (nā π̄θεμαι boco-
 torū eſt) penultima in ᾱ mutata p̄ cōem regulā ſupra in
 praeſenti dictā q̄ oē uerbū paſſiuū ſiue mediū habēs in
 fine μ̄ declinatiūū & cetera. Moſcopulus tamē for-
 mari uult a p̄tō actiuo ſubiunctiui modi ſicut & praeſens
 add. μ̄ ἐὰν π̄θεῖω. ἐὰν π̄θεῖωμαι. ſed quia hoc p̄tm nō ē,
 in uſu, nec ēt uidetur hāc regula cē cōis oīum tēporū
 nā in uerbis terminatis in ᾱ. ſi ab actiuo p̄tō modi ſub-
 iunctiui formari liceret paſſiuū dicēdū eſſet, ἐὰν π̄τεύω.
 ἐὰν π̄τεύωμαι. nec opus eſſet ſupplere p̄ participium &
 uerbū ſubſtātiuū, uidet̄ potiūſeē formādū a p̄tō paſſi-
 uo cōi modi indicatiui penultima in ᾱ mutata. ſicut in
 aliis uerbis, ubi nulla interceſſerit cōſonās, nec diphthō-
 gus fuerit ut πεποιήμεαι. ἐὰν πεποιῶμαι. ſic π̄θεμαι. ἐὰν π̄θεῖ-
 μαι. Secūda p̄ſona ἐὰν π̄θ̄ν. a tertia ſingulari p̄ti actiui
 extrema ſyllaba abiecta & accētū acuto in circūflexū
 mutato ἐὰν π̄θ̄νῃ π̄θ̄νῃς π̄θ̄νῃ. π̄θ̄ν. ῥ. η. regula ὅτι ἐπὶ τῇ
 περιπωμύων ἐπὶ τῇ εἰς μὴ καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶ

fēti & pto impfecto formationē habēt cōmunē cū paf
fiuis, & si ueteres grāmatici ī his duob' tēporib' ea nul
lo modo uariare cēsuerūt iccirco eundē ordinē quo in
barytōis usus sū ī his quoq; uerbis suandū putauī. Esto
igī hox uerboꝝ tertius locus & p oia tpa q̄ formari pos
sunt sit eorū uariatio. Ἡ ὀρθὴ μέση. ἐν τῷ

[illegible]

tores a tertia psona pmi aoristi medii ἤθηκατο. **¶** **β.**
 9^{ος} a tertia persona secundi aoristi medii ἤθετο
¶ **μεν** d. ἤθεσθαι.

Ταυτέρ' αὖ συζυγία τῶν εἰς μὴ ῥημάτων.

Verba in $\mu\iota$ secundæ cōiugatiōis fiunt (ut supra ē dictū) a uerbis barytonis circumflexorū secundæ cōiugationis a quibus deriuātur. Et in penultima actiui habēt ι . In passiui aut penultima α , qđ ostēdit & quotæ sint cōiugationis, & unde deducātur, ut $\iota\sigma\alpha\omega$. $\iota\sigma\omega$. $\iota\sigma\mu\iota$. Passiuū $\iota\sigma\alpha\mu\alpha\iota$. $\Theta\epsilon\sigma\iota\kappa\acute{\alpha}$ $\epsilon\pi\epsilon\pi\eta\mu\acute{\iota}\kappa\acute{\alpha}$. $\epsilon\pi\epsilon\sigma\tau\omega$.

¶ Ἰσμη. ἀπὸ τοῦ ἰσάω uerbo barytono fit, unde ἰσῶ uer-
 bum secundæ coniugationis circumflexorum, extrema
 in μὶ cōuersa, & penultima hoc ἔσ̄ quæ breuis est ī pro-
 priā longā mutata, ac accētū ī antepenultimā retracto,
 ut ἰσάω ἰσμη. At ἰσάω ἀπὸ τοῦ σάω, cui p̄ponitur ἱ solū,
 & ē reduplicatio abusua siue īpropria cū cōsonās non
 reduplicatur, ut in p̄ciπio huius tractatus dictum est,
 nam σάω dicēdum fuerat, & σῖσμη, sed p̄pter difficilē
 pronuntiationē non repetitur σ. Habet etiam aspira-
 tionē in prima syllaba, quoniā ἱ ante σ aspiratur nisi
 fiat syncopa, uel subsequatur ϣ post σ, quia tūc tenui
 spiritu scribitur, ut, ἱσῆ. ἰσῶ. ἀπὸ τῶ ἱσῆ. τῶ ἰσῆ. et ἰσῶ^{ος}.
 Secunda p̄sona a prima fit extrema in σ̄ mutata, ἰσμη
 ἰσῆς. Tertia a secundā addito ἱ ἰσῆσι. ¶ Διημὰ ἰσῆτον ἰσῆτον.
 penultima correpta. ¶ Πλινθιντῆα. ἰσῆμεν. ἰσῆτε.
 tertia ἰσῆσι ad similitudinem datiuī pluralis participiī
 actiuī eiusdē temporis penultima circumflexa, quia ἁ

quæ uocalis ancepes ē hic natura habetur lōga. Ionice
 uero nō formatur tertia persona ī hac secūda coniuga-
 tione ἀνὰ τὴν λιανόφωνον. nam ἴστασι. dicendum fuerat
 ἴστη. ἴστην ἴσθ. ἴσθ. apræsenti sicut ἐπὶ θη. Ἐδὲ καὶ ἴ-
 στατον. ἴστατην. penultia correpta sicut et præsens. Πλη-
 θωτικὰ ἴσταμεν. ἴστατε. ἴστασιν. ὧ. Ἐσθκα esse debue-
 rata futuro σήσω. cuius penultimā præteritū pfectum
 seruari debet sed ne coincidat cū ἐσθκα, quod est medi-
 um præteritum ἀπὸ τοῦ ἐσθω mutata ē η in α & dici-
 mus ἐστακα. ἐστακας. ἐστακε. Ἐδὲ καὶ ἐστακατον. ἐστακα-
 τον. Ἐπληθωτικὰ ἐστακαμεν. ἐστακατε. ἐστακασι. Seruat
 enī aspirationē præsentis, quoniā ē ingrediens præteri-
 ta tēpora modi indicatiui si remanet in aliis modis spm̄
 thematis seruat, ut in hoc uerbo ἴσθμι. ὧ. ὧ. ἐστακα. ἐστακε
 ἐστακοιμι. ἐλὼ ἐστακω. ἐστακέραι. ἐστακῶς ἐστακόρος. Si uero ca-
 dit hoc est si nō remanet in aliis modis, sicut est ī ambo-
 bus aoristis, tenuē spm̄ habet ut ἴσθσαι, σήσων. σήσοιμι. & cæ-
 tera ἴσθν. σήθι. σάιην. ἐλὼ σῶ. & alia. πρ.
 Ἐσταλέην. ἐσταλέης. ἐσταλέη. apræterito perfecto, unde &
 eundem seruat spiritū, cū in aliis modis idē sit præteri-
 tum perfectum & præteritū plusq̄ pfectum. Ἐδὲ
 καὶ ἐσταλέην. ἐσταλέην. Ἐπληθωτικὰ ἐσταλέημεν. ἐσταλέ-
 ἐσταλέσιν. ὧ. Ἐσθσαι. ἐσθσαι. ἐσθσαι. Ἐδὲ καὶ ἐσθσθην.
 ἐσθσθήν. Ἐπληθωτικὰ ἐσθσθμεν. ἐσθσθατε. ἐσθσθιν. ὧ.
 Ἐσθν. ἐσθς. ἐσθ. a futuro extrema ī σ mutata & ē com-
 muni incremento præposito σήσω ἴσθν. Ἐδὲ καὶ ἴσθ-
 τον. ἴσθτην. Ἐπληθωτικὰ ἴσθμεν. ἴσθτε. ἴσθσιν. μέ.
 Ἐσθήσω. σήσεις σήσει. sicut τὴν ψ. τὴν ψις. τὴν ψι.

4

ἔσονται. ἔσονται. ἔσονται. sicut τετύφοιμι. φοις. φοι. **Θ** α
 Στήσοιμι. σήσεις. σήσει. αἰολι κῶς σήσεις. κῶς ἁπλῶς σήσεις
 σεις. **Θ** β'. Στάιν a gto sui picipii sicut et p̄sens. ut σᾶσ
 σᾶντος. σᾶίν σᾶίνος σᾶίν. **Δ** ἡ καὶ σᾶίν τον σᾶίντην. **Γ** ληθον
 τικὰ σᾶίν μιν. κῶς συνησπῆ. σᾶίν μιν. σᾶίντε. σᾶίνσας. κῶς ἁπλῶς
 σᾶίν. ἀπό τοι σᾶίν μιν. **Μ** εἰ α'. Στήσοιμι. σήσεις. σήσει. sicut τυ
 φοιμι. τυφοις. τυφοι. **Υ** πακτικὰ ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς καὶ
Ξ ζ'. **Ε** αν ἰσῶ a tertia p̄sona singulari p̄ti ip̄fecti siue a
 p̄ma ut in subiunctiuo p̄ma cōiugatiōis dictū ē & extre
 ma in ὠ circumflexū mutata. ἰσῆν ἰσῆς. ἰσῆ. εἰ αν ἰσῶ ἰσῶς. ἰσῶ
 καὶ β' ἐν τοῖς εἰς μὴ τὰ δυνάμει καὶ β' τα πρόσωπα ὑποτακτικὰ
 τῆς μὲν δυνάμει συζυγίας διὰ τοῦ α'. τῆς δὲ τριτῆς διὰ τοῦ ὦ μὲν
 γάλον. **Δ** ἡ καὶ εἰ αν ἰσῶ τον ἰσῶτ. **Γ** ληθον. εἰ αν ἰσῶ μιν. ἰσῶτε.
 ἰσῶσι. **Θ** ζ'. καὶ **Ξ** ζ'. εἰ αν ἰσῶ κῶς ἰσῶ κῶς. ἰσῶ κῶς. sicut εἰ αν τε
 τυφῶ. τετύφῃς. τετύφῃ. **Θ** α'. εἰ αν σῆσω. σῆσης. σῆσει. **Δ** ἡ καὶ
 εἰ αν σῆσῃ τον. σῆσῃ τον. **Γ** ληθοντικὰ εἰ αν σῆσω μιν. σῆσητε. σῆσω
 σι. **Θ** β'. εἰ αν σῶ σᾶς. σᾶ. a tertia p̄sona secundi a
 risti, sicut & p̄sens. **Δ** ἡ καὶ εἰ αν σᾶ τον. σᾶ τον. **Γ** ληθον
 τικὰ εἰ αν σῶ μιν. σᾶτε. σῶσι. **Α** πα. ἐνεργητικὰ ἐνεσῶς **Ξ** ζ'.
Ε αν ἰσῶμαι a prima p̄sona pluralis nūeri ἰσῶ μιν, extrema
 in ὠ mutata. **Θ** ζ' ἡ περ ἑστέκονται sicut τετυφίμαι. **Θ** α'
 σῆσαι. **Θ** β'. σῆναι. **Μ** εἰ α'. σῆσαι. **Ο** εις ἡ παθητικὰ ἐνεσῶς.
Ε αν ἰσῶμαι. a p̄ia p̄sona actiui ἡ ἰ α in correptū & extre
 ma ἰ μαι mutatis ἰσῆμι. ἰσῶμαι. Secunda p̄sona ἰσῶ
 σαι κοινῶς. καὶ ἰσῆ. ἁπλῶς a tertia p̄sona sicut a τυπῆται.
 τυπῆ. Tertia p̄sona ἰσῶται. **Δ** ἡ καὶ ἰσῶ μετον. ἰσῶ αὐτον.
 ἰσῶ αὐτην. **Γ** ληθοντικὰ ἰσῶ μετον. ἰσῶ αὐτε. ἰσῶνται.

σῆσεν

͵Ϟϛ'. ͵Ισα'μην. secūda persona ἴσασι. ἀποβολὴ τοῦ σ' ἢ
 κρᾶσει τοῦ α' καὶ ὁ εἰς ὦ μέγα ἴσω. Tertia ἴσατο. ͵Διήκας
 ἴσα'μεθον ἴσα'ον ἴσα'ον. ͵Πληθυντικὰ ἴσα'μεθα. ἴσα'τε.
 ἴσαντο. ͵Ϟϛ'. ͵Ἐσα'μαι. ἴσα'σαι. ἔσα'ται. a praterito acti
 uo penultima correpta ac principali aspirata, cum eti
 am in aliis modis ē seruetur sicut in actiuis. ͵Διή
 κας ἴσα'μεθον. ἔσα'ον. ἴσα'ον. ͵Πληθυντικὰ ἔσα'μεθα.
 ἔσα'τε. ἔσανται. καὶ ἰωνικῶς ἔσα'αται esse debuerat, sed pro
 pter hiatum, siue malum sonum in usu non est.

͵Ϟϛ'. ͵Ἐσα'μην ἴσα'σθ' ἴσα'σθ'. a praterito perfecto extre
 ma ἰ μὴν mutata. ͵Διήκας ἔσα'μεθον. ἔσα'ον. ἴσα'ον.
 ͵Πληθυντικὰ ἔσα'μεθα. ἔσα'τε. ἔσαντο. ͵Ϟ α'.
 ͵Ἐσα'θη. ἔσα'θη. ἔσα'θη. ͵Διήκας ἔσα'θητον. ἔσα'θητην.
 ͵Πληθυντικὰ ἔσα'θημεν. ἔσα'θητε. ἔσα'θησαν. καὶ ἔσαν, princi
 pali syllaba tenui spiritu signata quoniam ē cadit ut σα
 ρητι γὰρ προσκεκλητὸν & reliqua. ͵Ϟ β'.

͵Στοιχισμοί. σα'θήσθ' σα'θήσεται. a secunda persona aori
 sti passiuī abiecto augmento & addita ομαι. ͵Διήκας
 σα'θήσμεθον σα'θήσεσθον σα'θήσεσθον. ͵Πληθυντικὰ σα'θήσμε
 θα σα'θήσεθε. σα'θήσονται. ͵Ϟ γ'.

͵Ἐσα'σμαι. ἔσα'σθ' ἔσα'σεται. a secunda persona prateriti
 passiuī interposita ὄμ. ͵Διήκας ἔσα'σμεθον ἔσα'σεσθον ἔσα
 σεσθον. ͵Πληθυντικὰ ἔσα'σμεθα ἔσα'σεθε. ἔσα'σονται. prin
 cipali syllaba aspirata cum ē in aliis modis seruetur, si
 cut in praterito perfecto.

͵Προσκεκλητὰ παθητικὰ. ͵Ἐνέως ἢ ͵Ϟϛ'.
 ͵Ἰσα'σθ' ἴσω. a secūda persona prateriti imperfecti pas
 siuī

Ἰνὶ ἰσάδω. Ἐλὶα ἰσάδων. ἰσάδωρ. Ἐλθοντιὰ ἰσάδε.
 ἰσάδωσαν. $\omega\zeta$ ἢ $\pi\zeta$. Ἐσάσῃ ἰσάδω. Ἐλὶα ἰσάδων.
 ἰσάδωρ. Ἐλθοντιὰ ἰσάδε. ἰσάδωσαν. $\omega\zeta$ α. Ἐσά-
 θητι. σάθῃτω. Ἐλὶα σάθῃτην. σάθῃτηρ. Ἐλθοντιὰ σά-
 θῃτε. σάθῃτωσαν. Ἐλκτικὰ παθητικὰ. ἐν εὐσὶς $\kappa\zeta$ $\pi\zeta$.
 Ἐσάμην. ἰσάο. ἰσάω. accentu circumflexo in penulti-
 ma secundæ & tertiæ personæ. Ἐλὶα ἰσάμεθον.
 ἰσάδον. ἰσάδην. Ἐλθοντιὰ ἰσάμεθα. ἰσάδε. ἰσάμετο.
 $\omega\zeta$ $\eta\zeta$ $\pi\zeta$. Ἐσάμην. ἐσάμε. ἐσάω. accentu circumflexo
 in penultima sicut in præsentī ἰσάμεθον. ἰσάδον. ἰσάδην
 Ἐλθοντιὰ ἐσάμεθα ἐσάδε ἐσάω. $\omega\zeta$ α. Ἐσάθεην.
 σάθεῖς. σάθειν. Ἐλὶα σάθειτον. σάθειτην. Ἐλθοντιὰ
 σάθειμεθον. σάθειτε. σάθεισθον. $\mu\epsilon\zeta$ α. Ἐσάθησιμην. σάθη-
 σοι. σάθησι. Ἐλὶα σάθησιμεθον. σάθησιδον. σάθησιδην.
 Ἐλθοντιὰ σάθησιμεθα. σάθησιδε. σάθησιντο. $\mu\epsilon\zeta$ $\mu\epsilon\zeta$.
 Ἐσάσιμην. ἐσάσοι. ἐσάσιτο. Ἐλὶα ἐσάσιμεθον. ἐσά-
 σιδον. ἐσάσιδην. Ἐλθοντιὰ ἐσάσιμεθα. ἐσάσιδε. ἐσά-
 σιντο. Ἐλκτικὰ παθητικὰ. ἐν εὐσὶς ἢ $\kappa\zeta$ $\pi\zeta$.
 Ἐλὶα ἰσάμαι. ἰσάι. ἰσάται. διὰ τοῦ α. licet a quibusdā διὰ τοῦ η
 inueniam has personas uidelicet secundā & tertiā decli-
 natas sed ego regulā cenſeo potius sequendā quæ tradit
 tertiā pſonam subiunctiui actiui fieri secundam passi-
 ui eiusdē modi & tēporis quā inueniatur in actiuo et
 aliter declinatū hoc tēpus a nō nullis quæ regula tradat.
 Illi enī ponunt ἐλὶ ἰσά ἰσῆς ἰσῆι, regula uero ἰσάις ἰσάι διὰ
 τοῦ α quæ dicit primā coniugationem uerborū in μι de-
 clinari per η secundam per α tertiā per ω in modo subiū-

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.2

antiquorū more extrema in $\mu\eta\eta$ mutata. $\epsilon\sigma\alpha\theta\eta\eta$. $\epsilon\sigma\alpha\mu\eta\eta$.
 $\epsilon\sigma\alpha\sigma\tau$, $\eta\sigma\alpha\epsilon\sigma\omega$. $\epsilon\sigma\alpha\gamma\omega$. & est literatura similis pto plusq̃ pfe-

cto passiuo, differt tamen spiritu $\mu\epsilon\gamma\alpha$. $\text{C}\Sigma\tau\eta\sigma\mu\alpha\iota$.

$\text{C}\Pi\phi\sigma\kappa\tau\iota\kappa\alpha\ \mu\epsilon\sigma\alpha$. $\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma\ \eta\sigma\alpha$ $\frac{\epsilon\sigma\tau\eta}{\eta}$. ($\sigma\eta\sigma\eta$. $\sigma\eta\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$.

$\text{C}\iota\sigma\alpha\sigma\tau$. $\epsilon\iota\sigma\omega$. $\iota\sigma\alpha\epsilon\delta\omega$ sicut & passiuā. $\Theta\alpha$. $\text{C}\Sigma\tau\eta\sigma\mu\alpha\iota$. $\sigma\eta\sigma\alpha\epsilon\delta\omega$.
 $\omega\varsigma\ \tau\upsilon\ \psi\omega\iota$. $\tau\upsilon\ \psi\alpha\epsilon\delta\omega$. $\text{C}\epsilon\upsilon\kappa\tau\iota\kappa\alpha\ \mu\epsilon\sigma\alpha$. $\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma\ \eta\sigma\alpha$ $\frac{\epsilon\sigma\tau\eta}{\eta}$.

$\text{C}\iota\sigma\alpha\mu\eta\eta$. $\iota\sigma\alpha\iota\sigma\tau$. $\iota\sigma\alpha\iota\tau\omega$. sicut & passiuā. $\Theta\alpha$. $\text{C}\Sigma\tau\eta\sigma\mu\alpha\iota$.
 $\sigma\eta\sigma\alpha\mu\eta\eta$. $\sigma\eta\sigma\alpha\iota\sigma\tau$. $\omega\varsigma\ \tau\upsilon\ \psi\alpha\mu\eta\eta$. $\tau\upsilon\ \psi\alpha\iota\sigma\tau$. $\tau\upsilon\ \psi\alpha\iota\gamma\omega$. $\mu\epsilon\gamma\alpha$.

$\text{C}\Sigma\tau\eta\sigma\mu\alpha\iota$. $\sigma\eta\sigma\alpha\iota\sigma\tau$. $\sigma\eta\sigma\alpha\iota\tau\omega$. $\omega\varsigma\ \tau\upsilon\ \psi\alpha\mu\eta\eta$. $\tau\upsilon\ \psi\alpha\iota\sigma\tau$. $\tau\upsilon\ \psi\alpha\iota\gamma\omega$.

$\text{C}\Upsilon\psi\sigma\tau\alpha\kappa\tau\iota\kappa\alpha\ \mu\epsilon\sigma\alpha$. $\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma\ \epsilon\sigma\alpha$ $\frac{\epsilon\sigma\tau\eta}{\eta}$.

$\text{C}\epsilon\alpha\upsilon\ \iota\sigma\omega\mu\alpha\iota$. $\iota\sigma\alpha\iota$. $\iota\sigma\alpha\iota\tau\alpha\iota$. sicut & passiuā. $\Theta\alpha$. $\text{C}\epsilon\alpha\upsilon$.
 $\sigma\eta\sigma\omega\mu\alpha\iota$. $\sigma\eta\sigma\eta$. $\sigma\eta\sigma\eta\tau\alpha\iota$. $\omega\varsigma\ \tau\upsilon\ \psi\omega\mu\alpha\iota$. $\tau\upsilon\ \psi\eta$. $\tau\upsilon\ \psi\eta\tau\alpha\iota$.

$\text{A}\psi\alpha\gamma\epsilon\mu\phi\alpha\tau\alpha\ \mu\epsilon\sigma\alpha$. $\epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma\ \epsilon\sigma\alpha$ $\frac{\epsilon\sigma\tau\eta}{\eta}$. $\text{C}\iota\sigma\alpha\omega\tau\alpha\iota$. $\Theta\alpha$. $\sigma\eta\sigma\alpha\omega\tau\alpha\iota$.
 $\mu\epsilon\gamma\alpha$. $\sigma\eta\sigma\epsilon\omega\tau\alpha\iota$. $\text{C}\text{Tertia cōiugatio uerborū i } \mu\iota$.

Erba i $\mu\iota$ tertiæ cōiugatiōis fiūt ut supra dixim^a barytōis a q^b deriuātur circūflexa tertiæ cōiuga-
tionis. Et in penultima actiui hēnt ω . in passiui autē pe-
nultima σ paruū, qđ ostendit & quotæ sint cōiugatio-
nis & undededucātur ut $\delta\iota\delta\omega$. $\delta\iota\delta\omega\mu\iota$. Passiuū uero $\delta\iota\delta\omega$
 $\mu\alpha\iota$.

$\text{C}\text{O}\epsilon\iota\sigma\iota\kappa\alpha\ \epsilon\pi\epsilon\sigma\omega\varsigma\ \epsilon\sigma\alpha$ $\frac{\epsilon\sigma\tau\eta}{\eta}$.

$\text{C}\delta\iota\delta\omega\mu\iota$. fit a $\delta\iota\delta\omega$ barytono. cui² circūflexū est $\delta\iota\delta\omega$.
extrema in $\mu\iota$ & penultia hoc ē σ paruo, i ω magnū mu-
tatis, ut $\delta\iota\delta\omega$ $\delta\iota\delta\omega\mu\iota$. $\delta\iota\delta\omega$ uero $\alpha\pi\omicron\ \tau\epsilon\delta\omega$. p reduplicatio-
nē p^priā quæ ē cū bis eadē cōfonās repetitur cū i uocali
ut in principio huius tractatus dictū est. Secunda p^po-
na a prima fit, extrema in σ mutata $\delta\iota\delta\omega\sigma$. Tertia a se-
cūda addito i $\delta\iota\delta\omega\sigma\iota$. $\text{C}\delta\iota\delta\omega\sigma\iota$ $\delta\iota\delta\omega\sigma\tau\omega$ $\delta\iota\delta\omega\sigma\tau\omega$. $\text{C}\Pi\lambda\omega\omega\tau\iota\kappa\alpha$

διδωμεν. διδότε διδόντες, ad similitudinē datiuī pluralis proprii participii. καὶ ἰωνικῶς διδάσκει διδύχου. ⲉⲛⲓⲛⲓⲛⲓ

ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ. ἑδῶσ' ἑδῶσ' a præsenti, sicut ἐπῖθῃ. ἐπῖθῃ. extrema διὰ τοῦ ὠμεγάλου. nam ut in πῖθῃ dictum est præteritum imperfectum et secundus auristus uerborū in μῖ penultimā proprii actiui præsentis seruare debent ut διδῶμι. ἑδῶμι. ἑδῶν. ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ

ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ. ἑδῶμι. ἑδῶν. ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ

ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ. ἑδῶμι. ἑδῶν. ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ

ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ. ἑδῶμι. ἑδῶν. ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ

ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ. ἑδῶμι. ἑδῶν. ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ

ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ. ἑδῶμι. ἑδῶν. ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ

ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ. ἑδῶμι. ἑδῶν. ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ

ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ. ἑδῶμι. ἑδῶν. ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ

ⲉⲃⲉⲃⲉⲃⲉ

Εὐνική ἐνεργητική. ἐνεσὼς καὶ ͵ΑΨ'.

Διδίημι. διδύης. διδίη. sicut πείνη. πείνης. a gto picipii δι
δύς. γος. ͵ΑΨ' καὶ ͵ΑΨ'. δέδωκοιμι. δέδωκοις. δέδωκοι. sicut
πέτυφοιμι. πέτυφοις. πέτυφοι. ͵Α. δώλαιμι. δώλαις. δώλαι. sicut
τύψαιμι. τύψαις. ἄχυσαι. ͵Β. διίην. διίης. διίη. a gto par
ticipii διύς. διύγος. Διήκα διήκην. διήκτην. Πληθυντική διί
μην. ο. συνηοῦν διίμην. διήτε διήσαν. καὶ ἁπλῶς. διίεν ἁπλῶς
το διίμην ἐκβολή το μ. ὀδυσσεύς ὡ οὐ λείπε. ἔμεινα χεῖρε, θεοί.
δέρσι ὀλβία διίαν. μετ' ἁ. δώσοιμι. δώσοις. δώσοι. ὡς τύψοιμι. τύ
ψοις. τύψοι.

Υποτική ἐνεργητική. ἐνεσὼς ο. ͵ΑΨ'.

Εάν διδῷ διδῶς διδῷ. διὰ τοῦ μεγάλου. ut in prima & se
cunda coniugatione dictum est. ͵ΑΨ' καὶ ͵ΑΨ'. εἰάν διδῷ
κω. δέδωκῃς. δέδωκεν. sicut εἰάν πέτυφω. πέτυφῃς. πέτυφῃ. ͵Α. εἰάν δώ
κω. δώκῃς. δώκεν. ὡς εἰάν τύψω. τύψῃς. τύψῃ. ἄχυσαι. ͵Β. εἰάν δώ
δῃς. δῶ. διὰ τοῦ μεγάλου. ὡς εἴρηται.

Ἀπαρέμφατα μέσαι. ἐνεσὼς καὶ ͵ΑΨ'.

Διδόναι a prima persona plurali extrema in ναι muta
ta. ͵ΑΨ' καὶ ͵ΑΨ'. δέδωκέναι. ὡς πετυφέναι. ͵Α. δώκει. ἄχυσον
͵Β. δύναι διὰ διφθόγῃ. ut in πίνω dictum est. μετ' ἁ. δώ
σειν.

Οριστική παθητική ἐνεσὼς

Δίδωμαι. δίδουσι. δίδονται. ab actiuo ὡ magno in ὀ par
uū & extrema in μαι mutatis. Διήκα διδόμεθα. δίδασθαι. δίδασθαι.
δίδασθαι. Πληθυντική διδόμεθα. δίδασθε. δίδονται. ͵ΑΨ'.
Εἰδόμεθα. εἰδούσι. καὶ εἰδούν. εἰδούτο. Διήκα εἰδόμεθα.
εἰδόμεθα. εἰδόμεθα. Πληθυντική εἰδόμεθα εἰδόμεθα. εἰδόμε
θαι.

④ **Σ**τ' ἀέδουμαι. ἀέδουσαι. ἀέδουται. a pto actiuo ἀέδουκα ὡ μα-
 gno iō paruū mutato. ④ **Δ**ύκα ἀεδόμενον. ἀεδόμενον. ἀεδόμενον.
 ④ **Π**ληθυντικὰ ἀεδόμεθα. ἀεδόμεθα. ἀεδόμεθα. ἡ ἰωνικῶς ἀεδόμ(ε)θα.
 ④ **Σ**τ' ἐδεδόμην. ἐδέδουσι. ἐδέδου. ④ **Δ**ύκα ἐδεδόμενον. ἐδέδου-
 σιν. ἐδέδουσαν. ④ **Π**ληθυντικὰ ἐδεδόμεθα. ἐδέδουσι. ἐδέδουσαν. ἡ
 ἰωνικῶς ἐδέδουσαν.

Τμήμα.

na futur

orina pe

CHESTER A.

nos. At f

, quonia

borum

er. in

८३६

sona è a

Foris exu

ନିଶ୍ଚୟ. T

• $\partial \tilde{\theta}_n$. a te

sum mu

ΤΙΚΑ. ΞΥΛ

Σύδοται με

$\pi^S \cdot \rho \rho$

 μ_X de de

571, 572

Σ. ἐδιδόμ
2. α!

[illegible]

Εδὲ δὲ ν. Εδ

main menu

ei us com

[illegible]

የፍጥነት ስርዓት

u 1

ⲉⲩⲁ. δῶκε. δῶκε δῶ. sicut τὸ ψα. τὸ ψα δῶ. ἄρχεται.

ⲉⲩⲃ. δῶκε δῶκε. δῶκε δῶκε δῶκε.

ⲉⲩⲛⲧⲓⲕⲁ ⲙῆⲥⲁ.

ἐν ἐσῶς ς ⲉⲩⲛⲧⲓⲕⲁ.

ⲉⲩⲁ. δῶκε. δῶκε. δῶκε. sicut passiva.

ⲉⲩⲃ. δῶκε δῶκε. δῶκε δῶκε. δῶκε δῶκε.

ⲉⲩⲃ. δῶκε. δῶκε. δῶκε. δῶκε.

ⲉⲩⲃ. δῶκε δῶκε. δῶκε δῶκε. δῶκε δῶκε.

ⲉⲩⲛⲧⲓⲕⲁ ⲙῆⲥⲁ. ἐν ἐσῶς ς ⲉⲩⲛⲧⲓⲕⲁ.

ⲉⲩⲁ. δῶκε. δῶκε. δῶκε. sicut passiva.

ⲉⲩⲃ. δῶκε δῶκε. δῶκε δῶκε. δῶκε δῶκε.

ⲉⲩⲃ. δῶκε δῶκε. δῶκε δῶκε. δῶκε δῶκε.

ⲉⲩⲛⲧⲓⲕⲁ ⲙῆⲥⲁ. ἐν ἐσῶς ς ⲉⲩⲛⲧⲓⲕⲁ.

ⲉⲩⲁ. δῶκε. δῶκε. δῶκε. δῶκε. δῶκε. δῶκε.

ⲉⲩⲃ. δῶκε δῶκε.

ⲉⲩⲛⲧⲓⲕⲁ ⲙῆⲥⲁ.

Quarta coniugatio uerborū in μῆ.
Erba in μῆ quartæ cōiugationis sūt ut dictū ē a
uerbis barytonis sextæ coniugationis in η̄ defī
nentibus in quibus nulla fit synæresis. Et in penultima
actiui habēt ὦ productum, in passiui uero penultima idē
ὦ correptum, quod ostendit & quotæ sint coniugatio
nis, et unde deducantur, nec suscipiunt reduplicationē
quē admodum aliarum trium coniugationū uerba in
μῆ desinentia, ut ζῶντων. ζῶντων. passiuum ζῶντων.

ⲉⲩⲛⲧⲓⲕⲁ ⲙῆⲥⲁ. ἐν ἐσῶς ς ⲉⲩⲛⲧⲓⲕⲁ.

ⲉⲩⲁ. δῶκε. δῶκε. δῶκε. δῶκε. δῶκε. δῶκε.
mutata, & penultima, quæ in barytono brevis est uideli
cet ὦ in seipsam productam conuersa. Secunda per
sona

sona ῥόγης a prima fit extrema in σ̄ cōuersa. Ter-
tia a secunda addita σ̄. Ἐὰν δὲ ῥόγηντορ. ῥόγηντορ.

Ἐ Πληθυντικὰ ῥόγηνμερ. ῥόγηντε. ῥόγῃσι secundum
communem regulam esse debuerat ad similitudinem
datiui pluralis. καὶ ἰωνικῶς ῥόγῃσι. Sed usus optinu-
it ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius uta-
mur tertia plurali barytonorum. ut ῥόγῃσι. ῥήγῃσι.
πηγῃσι. σβερμῃσι. & similia. Ἐ 73.

Ἐ ῥόγην. ῥόγῃς. ῥόγῃ. Ἐ Δὲ καὶ ῥόγηντορ. ῥόγῃ-
τω. Ἐ Πληθυντικὰ ῥόγηνμερ. ῥόγηντε. ῥόγῃσιν. Nec
ultra declinatur. Nam huiusmodi uerba si polysyllaba
sint, in præsenti solum & ptō imperfecto uariantur tā in
actiuis q̄ in passiuis. Si uero disyllaba, & futurum pri-
mum & secundum aoristū habēt, ut κλῦμι. Ἐ 73. ἐκλῡ-
μεν. αὐ. κλῡσώ. Ἐ β. ἐκλῡρ. ἢ μετοχὴ κλῡς κλῡτος. τὸ πρῶ-
τον κλῡθι. ὥς τὸ κλῡθίμεν ἀγρόφει. & cætera quæ ab
his deducuntur. δῶμι. Ἐ 73. ἐδῶ. μεν δῶσώ. Ἐ β. ἐδῶ.
& similia ī quibus secūdus aoristus par ē ptō imperfecto
cum nō habeat reduplicationem.

Ἐ Προσθητικὰ ἐνερητικὰ. ἐνερῶς καὶ Ἐ 73.
Ἐ ῥόγην. ῥόγῃτω. Ἐ Δὲ καὶ ῥόγηντον. ῥόγῃτων. Ἐ Πλη-
θυντικὰ ῥόγηντε. ῥόγῃτωσιν.

Ἐ Ἑνικὰ ἐνερητικὰ ἐνερῶς καὶ Ἐ 73.
Ἐ ῥόγην. ῥόγῃς. ῥόγῃ. Ἐ Δὲ καὶ ῥόγηντορ. ῥόγῃ-
τω. Ἐ Πληθυντικὰ ῥόγηνμερ. ῥόγηντε. ῥόγῃσιν.

Quæ & si regulariter formari possunt a genituo parti-
cipii ῥόγῃς ῥόγῃτος sicut & alia uerba in μι in usu

tamē non sunt. At eorum passiuā omnino deficiunt
 in hoc modo optatiuo. quia si formarentur secundū re-
 gulam oporteret ea habere η diphthongum in penulti-
 ma sequente consonāte cū hic modus formetur a pri-
 ma persona indicatiui passiuī extrema in $\mu\eta\eta$ mutata.
 & add. τ penultima ut $\tau\eta\eta\sigma\mu\alpha\iota$ $\tau\eta\eta\delta\iota\mu\eta\eta$. sic $\lambda\delta\sigma\eta\eta\mu\alpha\iota$
 $\lambda\delta\sigma\eta\eta\mu\eta\eta$. sed hoc fieri non pōt, quia post η diphthon-
 gū sequeretur μ consonās, qđ eēt contra regulam, quæ
 post η diphthongū uocalē tantummodo admittit ut
 $\alpha\pi\eta\mu\alpha$ $\mu\eta\alpha$ $\tau\eta\eta\phi\eta\alpha$, qua cautū est ut post η diph, uoca-
 lis tātum sequatur, non aut consonans. ¶ Subiuncti-
 uus ē tā actiuorum q̃ passiuorum huius quartæ con-
 iugationis non pōt formari duabus regulis inter se re-
 pugnantib⁹ quarū altera est q̃ subiunctiua uerborū
 in $\mu\eta$ eādē uocē & eundē accentū habere debent cū suis
 primitiuis. sic enim circūflexa coīter appellantur, & si
 uerba in $\mu\eta$ ab eis mediate deriuentur sicut supra dictū
 est. ut $\pi\theta\omega$ $\iota\sigma\omega$ $\delta\iota\sigma\omega$ $\epsilon\alpha\lambda\pi\theta\omega$ $\epsilon\alpha\lambda\iota\sigma\omega$ $\epsilon\alpha\lambda\delta\iota\sigma\omega$ & similia. Se-
 cundū quam regulā etiā subiunctiua quartæ coniugati-
 onis coguntur eandē habere uocalem, & accētum cum
 suis primitiuis, quæ barytona sunt, ut $\lambda\delta\sigma\eta\eta\omega$ $\epsilon\alpha\lambda\lambda\delta\sigma\eta\eta\omega$
 $\pi\eta\sigma\eta\eta\omega$ $\epsilon\alpha\lambda\pi\eta\sigma\eta\eta\omega$. Altera regula est q̃ omne parti-
 cipium in $\sigma\delta\eta\eta\sigma\eta\sigma$ declinatū per $\nu\tau$ subiunctiuū fa-
 cit circūflexū, ut $\tau\eta\phi\theta\epsilon\iota\sigma$ $\epsilon\alpha\lambda\tau\eta\phi\theta\omega$ $\pi\theta\epsilon\iota\sigma$ $\epsilon\alpha\lambda\pi\theta\omega$. sic $\lambda\delta\sigma\eta\eta\omega$
 $\lambda\delta\sigma\eta\eta\omega\tau\sigma$ $\epsilon\alpha\lambda\lambda\delta\sigma\eta\eta\omega$ $\pi\eta\sigma\eta\eta\omega$ $\pi\eta\sigma\eta\eta\omega\tau\sigma$ $\epsilon\alpha\lambda\pi\eta\sigma\eta\eta\omega$
 qđ priori regulæ omnino repugnat. ob quā rem sub-
 iunctiuus modus prorsus defecit.

Απαρέμματα ἐν ῥητῇ καὶ ἐν σῶς.

Ζδύνωαι.

Ὅστις καὶ παθητικὰ ἐν σῶς

Ζδύνωμαι. ζδύνουσαι. ζδύνονται. ab actiuo fit penultima
quæ est longa in se ipsam breuem conuersa.

Διὰ καὶ ζδύνυμεθον. ζδύνουθον. ζδύνουθον. Πληθυντικὰ
ζδύνυμεθα. ζδύνουθε. ζδύνωται. $\frac{\epsilon\zeta\tau\zeta}{\kappa}$.

Ἐζδύνυμην. ἐζδύνουσιν. ἐζδύνουσι. Διὰ καὶ ἐζδύνυμεθον.
ἐζδύνουθον. ἐζδύνουθον. Πληθυντικὰ ἐζδύνυμεθα. ἐζδύνουθε.
ἐζδύνωτο.

Προσκειτικὰ παθητικὰ ἐν σῶς $\frac{\epsilon\zeta\tau\zeta}{\kappa}$.

Ζδύνουσιν. ζδύνουθω. Διὰ καὶ ζδύνουθον. ζδύνουθων.

Πληθυντικὰ. ζδύνουθε. ζδύνουθωσαν.

Απαρέμματα. παθητικὰ ἐν σῶς $\frac{\epsilon\zeta\tau\zeta}{\kappa}$.

Ζδύνουσαι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

De uerbis in $\mu\iota$ quæ omnino regulas
non sequuntur.

p Ostea q̃ de uerbis in $\mu\iota$ dictū est quæ trisyllaba
sunt & regulariter formari possunt. & quorū
usus per omnes modos frequenter habetur,
Nunc de iis dicendū ē quæ ī cōibus regulis declinant
nec per omnes modos & tempora ac genera eorū inflexio
inuenitur. Et primū de disyllabis quorū cum $\epsilon\mu\iota$
substantiuū uerbum frequentissimo sit in usu, ab eo in
cipiendū esse duxi. Verū quoniam $\epsilon\omega$ primitiuum eius
secundū uarium accētū & spiritum uaria habet signifi
cata, hæc primū exponā. Barytonū. n. & tenui spū signa
tū, sum, siue existo significat & ēt uado & pficio, Aspira
tū uero īduo, & sedeo, unde $\epsilon\acute{\zeta}\omega$. significat ēt mitto, unde
 $\epsilon\acute{\iota}\omega$ $\epsilon\omega$ κατὰ τὰ ἀπλασιασμόν. At $\epsilon\omega$ circūflexū & tenuē spi
ritū habens, ἀπὸ τοῦ $\epsilon\acute{\alpha}\omega$ sino significat. aspiratum uero,
sedeo & fit ἀπὸ τοῦ $\epsilon\acute{\iota}\omega$.

¶ Περὶ τοῦ $\epsilon\mu\iota$ ὃ ὑπάρχει.

B $\epsilon\omega$ igitur qđ existo significat sextæ cōiugatiōis
barytonorū deriuatur $\epsilon\mu\iota$. extrema in $\mu\iota$ mutata
sicut πθέω πθηνμι. & $\epsilon\omega$ τὰ ancipiti assumpta. qm̄ uerba in
 $\mu\iota$ desinentia penultimā productā habere uolūt, & ē in
cōueri nō potuit ne coincideret cū hoc uerbo qđ est
 $\epsilon\mu\iota$ ὃ λέγεται ἀπὸ τοῦ φημι κατὰ ἀφαιρέσιν τοῦ φ. & ēt ne pe
nitus amitteret omnes partes, siue literas sui primitiui,
quoniā deriuatiua oīo aliquid de suis primitiuis serua
re debent. præterea ut sciret naturā uerborū in $\mu\iota$ quar

tæ cōiugatiōis quæ in penultima ꝑ ancipitem, longam
 habere uolūt. Nā ī nō pōt ꝑduci per ū, sed per ī aut ī &
 sic penultima ā diphthongo facta ē longa, & εἰ dictū
 est qđ omnino est contra, cōem regulam uerborum in
 μί, quæ uolūt habere in penultima aut ī, si sint primæ,
 uel secūda cōiugationis, aut ω, si sint tertiæ aut ū longā,
 si sint quartæ, iccirco hoc uerbū excipitur, & ἐτ εἰ μὴ
 πορδόμεαι cum & ipsum ā diphthongū habet in penul-
 tima, & ē quartæ cōiugationis uerborū in μί cū eius pri-
 mītiū nō patiatur synæresim in modo indicatiuo, *infra loquitur de sab-
 dictis oppositum.*
 & ἐτ sit ei par syllabis, sicut ζέννω ζέννυμι. Acuit extre-
 mā, qđ est etiam cōtra cōem dictōrū uerborū regulam
 nam uerba in μί aut habēt circūflexū accentum in pe-
 nultima si sint disyllaba, aut acutū in antepenultima si
 polysyllaba sint. sed ab hac regula excipiuntur εἰμι &
 φημι ἡμῶν πατρῴων τοῦ φημι, quæ cū sint enclitica op-
 est ut acuat extremam. Nā oīs enclitica dictio accentū,
 supra extremam hēt aut acutū, aut circūflexū, si per se
 ꝑferat, nunq̄ aut̄ grauē nisi ꝑpathoseēt grauis accētus
 ut οφείας ἀπό το σφῶς. ἰλιάδος Δ καὶ σφῶς φερήτος ἑπα-
 ῖε φέρντα προσήδα. cū aliis uero enuntiata inclinatur
 ad accētū præcedentis syllabæ. si dictio præcedēs ꝑmi-
 serit, ut εἰμι ἐγώ εἰμι. φημι σύμφημι. Secūda ꝑsona εἶς, ἀπὸ
 τοῦ εἰμι extrema in σ̄ mutata sicut ἀπὸ τοῦ τίθημι τίθης. cu-
 ius apud poetas frequētissimus est usus Quo in loco ad-
 uertēdum est, εἶς acutum habere accentum qđ ꝑ com-
 munem regulam circūflecti appetat. Nam omne

uerbum in longam desinens accentum suscipientem
 circumflectitur, quod ut quibusdam placet factum est
 ne coincidat cum $\epsilon\iota\varsigma$ secunda persona ἀπὸ τοῦ ἐμὶ ᾧ πο
 ρούμαι quæ circumflexum habet accentum. est etiam en
 cliticum ut αἶματός ἐς ἀγαθὸν φίλον τέκος ὁδυσσεύς Δ' ab
 iecto uero σ fit ἐ ᾧ ᾧ ὑπαίρχεις & circumflectitur, q̄q̄ de
 ducitur ab $\epsilon\iota\varsigma$ quod acuitur ut dictum est, nec inclina
 tiuum est, ut ἕως ἐμοῦ ἐσὶν. & si ἐμὶ. $\epsilon\iota\varsigma$ ἐγὼ λήπεται. sint.
 Pōt ēt & alio modo formari s̄m Apollonium, hoc est a
 uerbo barytono ἔω ᾧ ὑπαίρχω, passiuum ἔομαι. Se
 cunda persona ἐγὼ λήπεται καὶ ἐφ' ἀπὸ τοῦ ἐμὶ, ἐλίσσει. Nam
 consueuerunt attici formare huiusmodi secundas per
 sonas passiuorum per $\epsilon\iota$ diphthongum. quorum qua
 tuor in usu habentur hoc est βούλομαι βούλει. ὀψομαι.
 ὀψει. μέμνημαι. οἴομαι οἴει. καὶ ἔομαι ἔει. καὶ κρύπτει. Est & alia se
 cūda persona huius uerbi, cuius apud poetas frequen
 tissimus est usus, hoc est ἐσὶ quæ secundum aliquos
 fit a secunda persona regulariter formata ἀπὸ τοῦ ἐμὶ,
 hoc est $\epsilon\iota$; cui addito altero σ & ἰώτω in finem tran
 flato fit ἐσὶ. σ enim necessario duplicatur. quoniam
 simplex σ cum ἰώτω prolato est χειρὸς τρεῖς τὸν ter
 tia personæ, ut τὴν τῶσι. τῶσι. δῶσι. Sed alio modo
 eā format Herodianus hoc ē ἀπὸ τοῦ ἐμὶ interposito σ ἰσμι
 facit cuius extrema in σ cōuersa fit ἰσ. geminato σ
 sed quoniam nulla dictio in eādē consonantem ge
 minatam desinere potest additum est ἱ & sic ἐσὶ fa

etum est, quod inclinatur ut *ἑταῖρος ἐστὶν ἄνθρωπος*. Ter-
 tia persona *ἑστί* cuius uaria est formatio cum nullo mo-
 do regulariter formari possit quin coincidat cum ter-
 tia plurali. nam si a prima persona formare uolueri-
 mus *μὴ* in *σὶ* conuersa, *ἐστί* fiet Si a secunda regulari-
 ter formata, hoc ē *ἑστί*, addito *τ* fiet tertia singularis *ἐστὶ* & ta-
 lis est tertia pluralis. Iccirco alii alio modo eam forma-
 runt. Quidam enim a prima persona *ἐμὶ* abiecto
 prius *τ* de diphthongo deinde extrema in *σὶ* conuer-
 sa secundum communem regulam, ac postremo *σ* in
τ mutato *ὁμοιωσὶς ἐστὶν* faciunt. Sed quoniam omne
 uerbum *ἰ* *τ* desinens uult habere penultimam longam,
 necesse fuit interponere *σ*, ut saltem penultima esset
 longa positione. & sic factum est *ἑστί*. Est & alius mo-
 dus aptior, ut reliquos omittam. hoc est a secunda
 persona *ἐστί* mutato altero *σ* in *τ* fit *ἑστί*. non ta-
 men doricum est, licet in *π* desinat, sed dorico simile.
 Nam dorica proprie secundum Herodianum in *π*
 purum desinunt, hoc est nulla consonante præceden-
 te *τ* ut *φατὶ δὲ δῶπ*. at *ἑστί* *σ* habet ante *τ*. *ἑστί*
καὶ ἐπὶ τὸν ἐπὶ μ. esse debuerat penultima correpta *ἀπὸ τοῦ ἐπὶ*
μ. interposito uero *σ* *ἐπὶ μ ἐπὶ μ* dicimus, penultima
 quidem producta contra regulam uerborum in *μ*
 quæ illā in singulari *τῶν* productā hēre uolunt *ἱλιάδης ἄ*.
ἀλλὰ πῶς δὲ δῶ μ φω ἢ πρὸς τὸν ἐπὶ μ οἶο. *ἑστί* *πλὴν τῶν ἐπὶ μ ἐπὶ μ*
ἐπὶ μ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ μ ἱλιάδης ὅτι πῶς δὲ δῶ μ φω ἢ πρὸς τὸν ἐπὶ μ οἶο

interposito τ ut penultima producat^r sicut dictum est
ad similitudinē dativi pluralis proprii participii cū τ
desināt. ὡριμῶς ἔασι, ut πῶσι πείσασι. retracto accentu
in antepenultimā cū nō amplius sit encliticū. polysylla-
ba enī enclitica esse nō possunt, sed disyllaba tm̄ & mo-
nosyllaba. Ⲛⲓⲛ

Ⲛⲓⲛ a prima p̄sona præsentis fit, extrema in $\bar{\nu}$ muta-
ta, ut ἐμὶ ἔν. sicut ἴσμεν ἴσμεν. deinde soluta diphthōgo, &
in $\bar{\nu}$ cōuerso sicut ἔμελλον ἔμελλον. fit ἦν. τ tñ prius ab-
iecto, quoniā desinentia in $\bar{\nu}$ nihil uolūt habere nō pro-
latū ante $\bar{\nu}$. Iones uero dicūt ἔα. ἱλιάδης ἔκει ζῶς ἀμεν-
ρὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι siue ἀπὸ τοῦ ἔν dissoluta diphthongo
in ἔα ἱωριμῶς sicut ἠδερῖ ἠδεα. siue ἀπὸ τοῦ ἦρ, ἦ in ἔα soluta
ēt ἱωριμῶς abiecto $\bar{\nu}$ ut ζῆρζμερ ζῆρζεα. Nā respuit habe-
re post se $\bar{\nu}$ nisi dictio ex declinatōe desinat in $\bar{\nu}$. μοῦσων
& ἐτυπα a declinatione habēt $\bar{\nu}$ καὶ οὐ λιατὰ παῖδος. & sic
fit ἔα. Vnde mutata ē in $\bar{\nu}$ fit ἦα. ἀλλοτε δὲ χεδὸν ἦα κίωρνε
ὁσάμφριελίσσης. Attici uero ē & ἔα κατὰ κράσιν ὡς ἦ uerten-
tes ἦ dicūt sicut ἠδεα ἠδην. Aristophanes in pluto. δεῖ γὰρ
ὡς εἰλέμε λέγειν ἄ κρὺπτεν. ἦ παρσιδασμείρος. ἀντὶ τοῦ ἦν.
Poetæ uero p̄ponentes ē primæ p̄sonæ comuni. ἦν.
ἔην dicunt ἱλιάδης. ἄ. ὡς ἐορέσθη γ μετὰ ροβόσιν.
Dicunt etiam ἔσμεν. ὡς τυπῆσμεν καὶ χείρεσμεν. Et
sic prima persona prateriti imperfecti uaria est secun-
dum uaria idiomata. Communes enim ἦν dicunt
Iones uero ἔα & ἦα. attici uero ἦ monosyllabum. At
poetæ ἔην & ἔσμεν. Secunda persona a prima fit $\bar{\nu}$ in $\bar{\sigma}$

mutato ut ἦν. ἦς. sicut ἐπὶ θηρ ἐπὶ θησ. nec subscribitur τ ut
 in πῶμι dictum est cui addita θη syllaba αἰολικῶς ἦθαι di-
 cimur ὀδυσσεύας. π. ἢ γάρ τοι νεὸν ἦθαι γέρον, & αἰεὶ αἰεὶ ἦθαι
 tamen inuenitur subscripto τ in modo indicatiuo, sed
 hoc est a uerbo barytono ἦσθαι ὁ μὲν πῶν. ἦσθαι ἦσθαι add.
 θη ἦσθαι, & συγχοπῇ. ἦθαι. sicut. οἶδα. οἶδας. οἶδα ἦθαι. οἶδα.
 Tertia persona ἦ esse debuerat a secunda persona abie-
 cto σ secundum cōeim regulam uerborum in μτ, ut ἐπὶ
 θησ ἐπὶ θη. sic ἦσ ἦσ sed in usu nō est. pro ea autem utimur ἦν
 quæ a barytono uerbo deriuatur, hoc est ἦν. ὁ ἦν. ἦν.
 ἦς. ἦς. καὶ ἦν. Nam εἰ si in id desinat tertia persona uer-
 borum appetit post se ν & κρᾶσει τω ἦ καὶ εἰς ἦ fit ἦν. καὶ
 τρωπῇ τω ἦ εἰς σ δωρικῶς ἦς. θεοκρετοσ. ἦσ χροσ ἀνὴρ γῶτε
 καὶ δῶρικος εἰς τὸν ἀλεντα ἔρποντες ἐκπῶλιν. poetae uero.
 praeponentes εἰ ἦν dicunt ἰλιάδης ὦ. ὅς δέ μοι οἶος ἦν, ἔρποντα
 δὲ ἄστυ καὶ αὐτοῖς. καὶ ὀδυσσεύας ζῆ οἱ ὀμηλικὴ μὲν ἦν. καὶ χρε-
 σθῶν. Deinde producetes. εἰ. in ἦ. ἦν faciunt ὀδυσσεύ-
 ας τῷ καὶ κερπῶλαι ἐπὶ δὲ ὀδυσσεύς ἦν. iones uero εἰσεν δι-
 cunt. Et sic tertia persona sex modis inuenitur. hoc est
 ἦν. ἦν. ἦς. ἦν. καὶ εἰσεν quod ἀπὸ τω ἦ fit abiecto tem-
 porali augumento, & addita σ κῆ ἰωνικῶς εἰσεν sed pp al-
 ternitate duorum εἰ alterum abiicitur & fit εἰσεν. ὀδυσσεύ-
 ας. εἰ. εἰσεν εἰς ἀνδρῶν τῶν μέγας τε πῆλεμος. Sed
 aduertēdū est qd ἦν tertia persona cois, & ἦν & ἦν nunq̃
 inueniuntur absq; ν. & ἦν ἦν. & ἦν. & ἦν. & ἦν. Illud ue-
 ro Hesiodi i theogonia τῆς Διὸς ἦν ἦν καὶ φελαλά, μία μὲν καὶ

ῥοποιοῦντες. ἀντὶ τοῦ ἥσαν. nōnulli dicunt hoc esse bæo-
 torum more ac thebanorū, qui singulare uerbū plurali-
 bus noībus & masculini generis & fœminini iūgere cō-
 sueuerūt. Pindarus in olympiis μελιγάρυες ὕμνοι ὕστερων
 ἀρχαί λόγων πέλειται. ἀντὶ τοῦ πέλονται, τουτέστιν ὑπέρχουσι.
 & διήγετο σάριες ἀντὶ τοῦ διήγοντο. qđ attici solū in noībus
 neutris faciunt. Quidā autē pluralem eē existimāt per
 syncopā ἀπὸ τοῦ ἥμεν, ἥν pro ἥσαν. sicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν
 ἐτύφθεν pro ἐτύφθησαν. quod et bæotorū est.

Ἐσώ. ἥλα. ἥλας. ἥλε. a futuro ἔσω. ἔψ. ἥκη. ἥκει. ἥκη. ἄχης-
 σαι. μέ. ἥα. ἥας. ἥε. ἄχηςσαι. Aliqui tamē uolunt ἥα & ἥε
 primā personā ptī imperfecti. ut dictum ē, ἀπὸ τοῦ ἥν esse
 poti' q̄ medii ptī perfecti ἔμε. ἔψ. ἥεν. ἥεις. ἥει. ἔψ. παθῆναι
 ἥος. ἥμαι. ἥσαι. ἥται. ἄχηςσαι. ἔψ. παθῆναι ἥος. ἥμην. ἥσθ. ἥσθ.
 ἄχηςσαι. quibusdā tamen placet hoc esse præteritū imper-
 fectū ἀπὸ τοῦ ἐμαί cuius actiuū ē ἐμαί ὁ ἔψ. ἥμην. ἥσθ. ἥσθ.
 οὐκ ἐπὶ δὲ ἐγὼ δὲ προδύτησ' οὐκ ἥμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἥν.

Ἐσώ. ἥσθ. ἥσθ. ἥσθ. a futuro ἔσω. ἄχηςσαι.
 Ἐσώ. ἥν. ἥς. ἥ. a futuro ἔσω. sicut ἀπὸ τοῦ θήσω. ἔθην. ἔθης. ἔθην.
 sed in usu nō est pro eo aut utimur præterito imperfecto
 ἥν. ἥς. ἥν. ἔμε. ἄ.

Ἐσώ ἀπὸ τοῦ ἔω. sed in usu nō habetur, ne coincadat
 cum ἔσω ad uerbis loci. ἔμε. μέσος

Ἐσώμαι. ἔσθι καὶ ἔσθαι ἰωνικῶς. ἔσθαι. συνηοπή. ἔσθαι. δύχης-
 σαι πάντα. ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uero dicunt ἐσθῶμαι. ἐσθί.
 ἐσθίται. ἀπὸ τοῦ ἔσω. ἀπὸ καπῆ. sicut πεσῶ. πῆσθμαι.

Προσπεκτικὰ, συνὼς ἢ π'.

Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐστίν. qđ secundum cōem regulam forma-
 tū est ἀπὸ τοῦ ἐμυρ prima persona plurali, extrema in δι.
 mutata, uel a gto participii ἐς. ἐμυρ ἐστίν. ὅτι καὶ οὐκ ἔστιν αὖτε
 ἐστίν. ὅτι ἐν τ̄ mutato. Quia quādocunq; fit pleona-
 smus alicuius cōsonantis inhabitibus penultimā deli-
 nētem in ε, uertitur ut plurimum ἐν ι ut εἰπω. εἰπιω.
 μύω. μίμρω. sic ἐστίν. ἐστίν. Tertia persona ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἐστίν. καὶ ἡ
 τὸ σ ac seruato ἐν ι mutato contra regulā iā dictā. Διψα-
 λὰ ἐστω. ἐστω. Πληθυντικὰ ἐσε. ἐσσω. καὶ ἐστων καὶ συνημοτήν.
 uel erit dualis pro plurali. ἐσθ uero ab eo qđ ἐστὶν. forma-
 tur a secunda persona ptī imperfecti ἤμην ἢ σ ἥτο. quādo ac-
 cipitur pro eo qđ ἐστίν. ὁ sis uel es. qđ ἐστὶν tpis præsentis &
 præteriti imperfecti impatiui modi. Si aut̄ ponatur in si-
 gnificatione ptī perfecti accipe poterimus deriuatū ἐε
 a præterito plusq̃ perfecto, qđ in hoc uerbo simile ē uo-
 ce præterito imperfecto. utrunq; enim facit ἤμην ἢ σ ἥτο. li-
 cet significatione differant inter se quo ad tempus. In-
 uenitur etiam ἐσθ σ geminato ὀδυπέας ἂ ἀλαίμος ἐσθ.
 καὶ πῆσε καὶ ὀμότονων ὅτι ἐστίν. Εὐελτικὰ ἐνεσώς καὶ ἐσθ.
 Εὐελτικὰ ἐστίν. a gto picipii ἐς. ἐστίν. qđ ἰ usu nō habet. sicut
 πιδέην πιδέης ἀπὸ τοῦ πιδείσ. θέντος. Διψαλὰ ἐκτον. ἐκτῆρ. Πλη-
 θυνητικὰ ἐμυρ. ἐμυρ τε. ἐμυρ καὶ συνημοτήν. ἐμυρ. ἐπετέεν. non au-
 tem ἐσθ cum penultima primæ personæ pluralis di-
 phthongus existat, sicut in primo aoristo passiuorum
 barytonorum dictum est. ὀδυπέας ἂ ὀπίτες ἐκ ἀμέρες ἐσθ
 καὶ ὁδὸν ἐσθ. καὶ τὸ ἐσθ. καὶ τὸ ἐσθ.

¶ Ὑποτακτικὰ. ἐν τῷ 6. 5273.

¶ Ἐάν ὦ, quod circumflectitur quia eius participium in
 / ὦ oxytonum desinens declinatur per οτ ut ἐὼς ἐν τῷ 8 &
 si in usu nō sit nec obstat altera regula quæ in ῥῶνυμι
 dicta est, q̄ subiunctiua uerborum in μι eandem uocē
 & eundem accētum habere debent cum suis primiti-
 uis circumflexis, quia licet ἔω barytonum sit, a quo deri-
 uatur ἔμι quartæ coniugationis, ut dictum est, possu-
 mustamen ab eo formare circumflexum uerbum ὦ, cū
 ante ὦ præcedat ἔ licet in usu non habeatur, sicut neq̄
 πᾶν ἀπὸ τοῦ πᾶν. & similia quæ disyllaba sunt primæ
 coniugationis circumflexorum. At ῥῶνυμι nullo modo
 synæresim pati potest cum neque ᾠ, neque ἔ, neque ὦ
 paruum præcedat ὦ magnum. Secunda persona ἦς cui
 addita θᾶ αἰολικῶς fit ἦθε. ἦτα subscripto. Tertia per-
 sona ἦ. ὦ ἰωνικῶς ἦσι add. σι syllaba. ¶ Διὰ καὶ ἐάν ἦτον. ἦτον.
 ¶ Πληθυντικὰ ἐάν ὦμι. ἦτε. ὦσι.

¶ Ἀπαρέμφατα. ἐν τῷ 6. 5273.

¶ Ἐἶναι. ἔρμαι tamen esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἔμην prima per-
 sona plurali sicut ἀπὸ τοῦ τίθεμι τίθεναι. Nam infinitiua
 uerborum in μι præsentis temporis penultimā corre-
 ptam habere uolūt. At ἔναι tanq̄ δισύλλαβον δισυσλλαβῶς ἀο-
 εῖστος imitatu producit penultimam. formatur autē uel
 ἀπὸ τοῦ ἔμην. extrema in ναι mutata. ἔμην. ἔναι. Vel ἀπὸ τοῦ
 ἔμην. interposito ἰ ἔναι καὶ δωρικῶς καὶ ἀττικῶς ἔμεναι. καὶ
 ἔμμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἔμην. sicut in infinitiua actiuorū
 barytonorum dictum est. καὶ δωρικῶς ἦμην πρὸ πη τοῦ ἔ in
 ἦ.

ἢ. Θέλει τις ἐν Φαρμακείᾳ ὅς μετὰ λήσαντων ἀντιγράψαι. ὅς ἐστι
καὶ κακὸν καὶ ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ ἡμῶν, ἀντὶ τούτου εἶναι.

Ἐπεὶ δὲ a tertia persona singulari medii futuri εἰσὶ τὰ.

Ἐπεὶ δὲ. εἰς τὸν ὅτι.

Ἐπεὶ δὲ. τὸ ἐν τῷ. sicut περὶ πέντε. sed in usu nō est. Pro
eo autem utimur ὅτι ἐν τῷ ἐν τῷ quod ab ὁ circumflexo in
usitato deriuatur ἢ οὐκ. ὅτι οὐκ. ὅτι οὐκ. ὅτι οὐκ. ὅτι οὐκ.

Ἐπεὶ δὲ. τὸ ἐστὶ μένος. τὸ ἐστὶ μένος. ἢ ἐστὶ μένος. τῷ ἐστὶ μένος. ὅτι ἐστὶ μένος.
τῷ ἐστὶ μένος. Sed de hoc satis, cū nihil plus in simpli-
citate habeatur in usu. Nunc uero de cōpositis quæ
ab eo deriuantur, & de eorum significatione.

Ἐπεὶ δὲ. ἀντὶ τῷ ἐν τῷ. ὅς ὁ ἐστὶ μοι πλούτος. ἐστὶ. ἀντὶ
τῷ δυνάμει.

Ἐπεὶ δὲ. ἀντὶ τῷ ἀδελφῷ.

Ἐπεὶ δὲ. ἀντὶ τῷ συνυπέρχει. ἀντὶ τῷ ὁμιλῇ. Ἐπεὶ δὲ. ἀντὶ τῷ δια-
λέκται. καὶ συνυπέρχει. καὶ συνουσιάζει.

Ἐπεὶ δὲ. ἀντὶ τῷ συνάλλοις, οἷς ἐστὶ μοι καὶ ἀλλότι, συντρίβει
ἔστι καὶ τὸδε.

Ἐπεὶ δὲ. ἀντὶ τῷ μεγαλοῦ ἐστὶν, ἢ πῶς με τοῦ, ἢ συντάσσεται
ἀπὸ δουλικῆς εἰς ἐνδύμν, οἷον μέτεσται μοι πλούτου, ἢ πῶς μεγαλοῦ
ἐστὶ μοι πλούτου.

Ἐπεὶ δὲ. ἀντὶ τῷ περὶ ἐστὶν, ἢ περὶ οὐκ ἐστὶν. ἢ ἐπὶ οὐκ ἐστὶν
περὶ ἐστὶν.

Ἐπεὶ δὲ. ἀντὶ τῷ ἐξουσία ἐστὶν. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δουλικῆς εἰς ἀπὸ
ἐμφατον, οἷον ἐστὶ μοι πῶς ἐστὶν τὸδε ἀντὶ τῷ ἐπὶ μοι ἐστὶν πῶς ἐστὶν τοῦ
το, ἢ πῶς ἐπὶ τῷ ἐμῷ οὐκ ἐστὶν. ἢ πῶς ἐπὶ τῷ ἐν τῷ.

Ἐπεὶ δὲ. ἀντὶ τῷ περιουσία ἐστὶν, ἢ πῶς πλῆθος ἐστὶν συντάσσεται

ἂν δὲ δῶτικῃ εἰς ἑνὶ κήν. ἡ γὰρ περὶ ἐστὶ μοι σφία. περὶ ἐστὶ ἂν τὴν τοῦ
 κρείττων ὄντι. καὶ ὁ μῆρος περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν. περὶ δ' ἐστὶ μά-
 χου. ἡ γὰρ περὶ ἐστὶ μὲν. καὶ κρείττους ἐστὶ ἐν τῇ βουλῇ τῶ δανα-
 ῶν. περὶ ἐστὶ δὲ ἂν ἐν τῇ μάχου. ἀπὸ ἑνὶ κήν εἰς δῶτικῃ. περὶ ἐ-
 στί. ἀντὶ τοῦ ἡ. ὡς ἂν περὶ. ἀντὶ τοῦ μακρὰν ὄντι.
 ¶ Τὸ ἐπὶ γὰρ περὶ ἐστὶ.

¶ Περὶ τοῦ εἶμι γὰρ πορδύομαι.

¶ Οὐριστὰ ἐν ἐργασίᾳ ἐν ἐσὼς

Ἰμι γὰρ πορδύομαι. hoc est uado, fit a uerbo baryto-
 no εἶω. Pro quo aduertendum est q̄ quatuor
 sunt uerba in ὠ desinentia quæ uado significant, quo-
 rum primum est εἶω ut dictum est a quo deriuatur εἶω,
 interposito ἰῶτα. cui subtracto εἶfit εἶω. unde ἰμι, disylla-
 bum. & εἶω. ὠ. ἀπὸ τοῦ ἰω κατὰ ἀναδιπλασιασµὸν τοῦ ἰ. unde
 ἰμι γὰρ πορδύομαι. A uerbo igitur εἶω διὰ δὲ φθόγου fit εἶμι.
 & est quartæ coniugationis uerborum in μι cum eius
 primitiuum non patiarur synæresim quemadmodum
 εἶμι γὰρ ὑπέρχω. Habet etiam εἶ diph. in penultima con-
 tra naturam uerborum ἰ μι & eadem circumflectitur
 cū sit longa natura ante breuem. Secūda persona εἶσ
 a prima fit extrema in σ̄ mutata καὶ ἀπολιπὼς εἶσθαι. ἰλιά-
 δος κ. εἶ μὲν γὰρ κέσσε νῶν ἀπολύσθαι ἢ ἐμὲ μὲν. ἢ τε ἂν ὑπερ-
 εἶσθαι θάς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. hoc est ibis. Tertia persona εἶσι
 a secunda add. ἰῶτα ἰλιάδης γ. ὅς τ' εἶσι διὰ δυνείας. ¶ Δι

ἡ ἀ' ἰσθ' ἰτον. διὰ τὸ ἰ. Nam singularia cum ē diphon. scri-
 buntur ut productam habeāt penultimam secundum re-
 gula præceptionem. Dualia uero & pluralia solo ἰ
 correpto, siue a proprio singulari fiant abiecto ē de di-
 phtho. siue ἀπὸ τοῦ ἰμι. ἡ σίοδος ἐν ἑρταῖς λυκοῖσιν φαρῖεσσιν
 καλὴν καὶ μέγα χροῖα καλὸν ἀνδράτων μετὰ Φύλον ἰτον ἀντὶ τοῦ
 ἐλδόντων. præsens pro futuro. Γλῆθοντι καὶ ἰμεν. ἰτε.
 ἰσι κοινῶς. penultima producta cū in ἰ desinat καὶ ἰωνιῶς
 ἰασι. ἰλιῶδες π. ἢ τὰ γλῆθον ἰασι νὰ πὼ λήνης μελανύθρον. ac-
 centu in eadem syllaba seruato. Nam Iones interponen-
 tes α in huiusmodi personis accentū reliquunt in eadē
 syllaba, in qua prius erat, circumflexo tamen in acutum
 mutato, cum etiam syllaba & locum & tempus mutaue-
 rit ut πιδέσι πιδέασι ἰσι ἰασι.

Γλῆθοντι καὶ ἰμεν. ἰτε. ἰσαν.

Γλῆθοντι καὶ ἰμεν. ἰτε. ἰσαν. penulti-
 ma correpta ἰλιῶδες γ. οἰδύρ' ἰσαν σκῆ, μέγα πνέοντες ἀχαιοί

καὶ πλεονασμῷ πλεῖν τοῦ ἡ ἰλιῶδες. ὅ. τοῖσι μεριόνης τε καὶ ἰδο-
 μένους ἀγροῖ ἀνδρῶν ἡ ἰσκαρ. ἐς πώλεμον. Quidam tamen

uolunt hanc esse tertiam personam pluralem primi
 aoristi ἀπὸ τοῦ ἔω. μέγ' ἔσω. α. ἔσαι. tertia pluralis α-
 σαν. α. θαλῖσαι, ἡ τροπὴ τοῦ εἰς ἢ ἡ σκαρ.

Γλῆθοντι καὶ ἰμεν. ἰτε. ἰσαν. penulti-
 ma correpta ἰλιῶδες γ. οἰδύρ' ἰσαν σκῆ, μέγα πνέοντες ἀχαιοί

καὶ πλεονασμῷ πλεῖν τοῦ ἡ ἰλιῶδες. ὅ. τοῖσι μεριόνης τε καὶ ἰδο-
 μένους ἀγροῖ ἀνδρῶν ἡ ἰσκαρ. ἐς πώλεμον. Quidam tamen

ἔμελλεν ἔσθαι. Ἐξήν. ἡς. a preterito medio. Ἐλίκᾳ ἦσαν.
 ἦσαν. ἘΠληθυντικὰ ἡς. ἡς τε. ἦσαν. ἢ κατὰ συσλῶν ἦσαν.
 σαν. & sic omnia cōposita ab his ut ἀνέην. ἐξήν. ἀνέμενον.
 ἐξέμενον. ἀνέσαν. ἐξέσαν. συνέσαν. συνέσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκόντων
 ἐξέσαν ἀντὶ τοῦ ἐπεμψάν. διὰ τοῦ ἰώτα. ἘΣ.

¶ Secundus aoristus non inuenitur. sed pro eo utimur
aoristo primitiui hoc est ἰόν. ἰες. ἰε. ἀπὸ τῆς ἴως. unde par
ticipium ἰών. ἰόντος. Ἐξ ἡνὶ ἰζιόματος secundū aliquos. At
secundum Theodorū libro tertio ἡνὶ εἰς τῆσσι παρὰ
fentis tpsis est. nam tria uerba annotantur, hoc est. ἰω. ἰώ.
ἐκ ἰώ. quorum participia acuunt extremam, ut ἰών.
ἰόντος. ἰών ἰόντος. κίων. κιόντος. quæ cum sint præsentis tē
poris barytona esse debuerāt. ἡ πρόσκλητικόν ἰε, καὶ ἐξ ἡ
καὶ ἀπὸ μεταθέσιν καὶ συντάξεσιν εἰ, καὶ ἐξ ἀριστοφάνους ἐν νεφέ
λαις πρὸς ἑσφάνους. ἐξ δὲ τὸν ἀσπλάντην λαβών.

Vtimur autem pro eo praesenti tempore hoc est. ἔμμελλοι
ἕσσι. ἐλπίδδοσ. αὐτὴν δέ μιν φθίμωδε hoc est ibo Hesiodus οὐκ ἔρ
γοισ. τῇ δ' εἰς. ᾧ δ' ἀν' ἐγὼ πρὸς ἄγω. hoc est ibis & ἐλπίδδοσ. σ. ἀφ'
ἐλπίδδοσ. τῇ νῆας. hoc est ibit Πρωτοκλήα ἐν τῷ β'. π.
¶ 1^a. unde ἀπὸ τοῦ. fita prima persona plurali extrema
in σι mutata ἐλπίδ. ιβ. sicut διδόμεν. διδομι. Ter-
tia persona ἐγώ, a secunda extrema in τῶ mutata.
¶ Διδόμα ἐγὼ. τῶν. ¶ Γλυφον κλήα ἐγὼ. ἐγὼ τῶν.

8/27/2020

ΣΕΥΚΤΙΚΑ. εν εσωσ ης 573.

Θεῶν. ἢ ἡσ. esse debuerat secundū artem a genitiuō par-
 ticipii ἐκ ἐρ τος. quod idem est cum optatiuō uerbi sub-
 stantiui ἐμ. Sed in hac significatione in usu non habe-
 tur. Neq; subiunctiuus modus, quia coincideret subiū-
 ctiuo eiusdem uerbi substantiui. hoc est ἐὰν ὦ. ἡσ. ἡ.

Ἐπαρέμφαι ἐν εὐαγγελίῳ καὶ $\frac{52}{\pi}$!

Ἡ πρώτη α prima persona plurali, extrema in ἡμῖν mutata
 ἡμῶν. ἡμῶν καὶ ἀπὸ τῆς καὶ ὁμοειδῆς ἡμῶν interposita μᾶν syllaba
 καὶ ἡμῶν καὶ ἡμῶν. qđ omnino simile est primæ personæ
 plurali ἡμῶν α. ἐπεὶ πολλὸν φέρει τὸν ἐν ὅλῳ δὲ ἡμῶν. hoc
 est ire. Inuenitur etiam ἡμῶν ὁ πορτοῦ καὶ δὲ διφθόγγου
 πορτοῦ καὶ δὲ. quod fit aut ἀπὸ τῶν ἡμῶν præposito ε, aut ἀπὸ
 τῶν ἡμῶν quod idem significat ἀπὸ τῶν ἡμῶν καὶ τῶν μετὰ
 τῶν ἡμῶν. unde παρῆναι & ἀπῆναι ab eo cōposita
 et hæc inuenimus, quorum usus in simplicitate habe-
 tur. Nunc autē de compositis eiusdem huius uerbi ἡμῶν.

Τὸ ἐν αὐτῷ. αὐτὸ τοῦ ἐν πάρεχ.

Συνέσιμι, αὐτὶ τοὶ συνεισέρχονται. ἢ αὐτὶ τοὶ συνπαίρχει.
τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμίλειόσ' λέγεται. ἔτι τε ἐπὶ συνουσίας.

Εἰσεμι. αὐτὸ τοῦ εἰσερχομαι.

ΤΕ³₄μι. ἀντὶ τοῦ ἐρχομαι.

ΕΡ
ροσέμι αὐτὶ τοῦ προσέρχου.

ΕΠρόφμι. ἀντὶ τοῦ προέρχου.

Ἐάντις
ἀντὶ τοῦ ἀνέρχου.

ΕΚάτεμι αὐτὶ τοῦ κατέρχομαι.

Ελίσμι ὁ ἄμμα. ἡγυνώδ' ἔρχομαι. percurro.

Μετρίμι λόγους ἢ πῶς μετρίχεται. ὁ μέτριμι πρὸς ἡρώδην
 Πάρεμι ἀπὸ τοῦ παρὼν ἐμι (λάζω.
 Ε' πέριμι ἀπὸ τοῦ ἐπέρχεται exequor
 Περιέμι ἀπὸ τοῦ περιέρχεται obco obambulo.
 Α' πέριμι ἀπὸ τοῦ ἀπέρχεται.

Περὶ τοῦ ἱμι.

Ημι uaria significat secundū uarium spiritū. den-
 so enī spiritu mitto & cupio significat. tenui autē,
 uado. Nec in omnibus modis & tēporibus, ac generib⁹
 idē ē usus & scriptura. accirco in tria illud distinguere li-
 cet secundū tria diuersa significata, hoc est ἱμι ἢ πέμι πῶς
 ἱμι ἢ ἐπιδυμῶ. ἱμι ἢ πορεύομαι. quorū ἱμι ἢ πέμι πῶς cū
 eius inflexio magis sit in usu id in primis formandū &
 declinādū ēē censui. Οὐδὲν γὰρ ἐν ἐργασίᾳ ἐν ἐπὶ.
 ἱμι ἢ πέμι πῶς ἀπὸ τοῦ ἱέω fit extrema in μι ac penulti-
 ma in propriam longā mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἱώ ἢ
 πέμι πῶς p reduplicationem, quæ ἰpropria dicitur, ut in
 principio uerborū in μι dictū est. & patitur syneresim,
 & est primæ cōiugationis circumflexorū, ut ἱέω. ῶ. unde
 ἱμι. sicut ἀπὸ τοῦ πῆω πῆμι. cuius formationem & infle-
 xionem in oībus modis & tēporibus & generibus hoc
 uerbū ἱμι oīo imitatur. Secūda psona ἱσ. Terria ἱσι
 sicut πῆς πῆσι. Ἐὰν γὰρ ἱέτον. ἱέτον. Πλὴν οὐκ ἱέμεθα
 πῆσι πῆσι. ἱλιδὸς γὰρ ἀνδρῶν ἐφεζόμενοι ὅσα λεγόμενα
 ἱσσι καὶ ἱωνικῶς ἱέσι. sicut πῆσι πῆσι καὶ ἱράσει τοῦ ἱεῖ
 ἢ μακρόν ἀπὸ τῆς ἱσσι trisyllabum. sicut ἱσι ἀπὸ τοῦ ἱμι ἢ

[illegible]

σφωει θεων εν εβρα. ζωνεναι μαχεται. C D E.
 ΘΗν. ης η. a futuro ἦτω sicut ἔθνη. a futuro θήστω. C Δ ἦ.
 κα' ἐζον ἔτην. C Π ληθυντικὰ ἔμεν. ἔτε ἔσμεν. penultima cor-
 repta contra cōmunem regulam secundi aoristi uerbo-
 rum in μῆ. Nam aoristus secundus quam uocalem in
 singulari habet in ultima, eandē in plurali uult habere
 in penultima, ut ἔσμεν ἔσημεν. sic ἦν ἦμεν dicēdū fuerat. sed
 de hoc in π'θμῃ satis dictum est. C μῆ α'.

ΠΡΟΤΕΚΤΙΚΑ ΣΥΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΣΥΝΕΣΩΝ 573.

Ἐξ ἱερω. agentiuo participii, uel a prima persona plu-
 ralis extrema in ἤ mutata ἱερω. ἔει, sicut πῖδε μω πῖδε π.
 Ἐξ ἱερω. ἔει. Ἐξ ἱερω. ἔει. Ἐξ ἱερω. ἔει. Ἐξ ἱερω. ἔει.
 π. sed in usu non habetur nisi apud poetas ἱερω. ἔει.

αρχῶν ἐκ μυσὶν ἐνί τε δεσποδιστῶν πῦρ ἀντὶ τοῦ ἐμβαλλεῖται

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

Secundus aoristus debuit esse a gto participii extrema in 3i mutata, uel a prima psona pluralis sicut & praesens ἐμὸν εἶμι. tamen εἶμι non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus sicut in πῶμι de hoc secundo aoristo dictum est. Sed εἶμι potius in usu habetur, quod fit a secunda persona proprii aoristi longa in breue mutata ης, ες. unde ἀφες. πρὸς. ἀντες. ἀντες. παρτες. & cetera. Tertia persona εἶμι. ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ ⲉⲩⲱⲛ

ⲥⲱⲉⲓ εἰναι. sicut πεθεῖναι. unde καθῆναι, ἀφῆναι. πρὸ
πειναι.

ⲥⲱⲉⲓ β'.

Εἶναι. unde καθῆναι. ἀφῆναι τὸ ἀπολύσαι ἐν γλῆματός. ἔμαι
tamen esse debuerat, a prima persona plurali secundū
cōem regulam uerborum in μ. ut ἔμα. εἶναι. sed cum
huic regulæ alia contraria inueniatur, quæ propria est
secundī aoristi. Quod imperatiua in ἤ & infinitiua in
ναι secundī aoristi penultimam natura longam habere
uolunt, opus fuit producere penultimam non ε in ἤ
conuerso, sed assumpto τ in diphthongo sicut in πῆναι
latius dictū est sic factum est εἶναι. καὶ ἀπῆναι. καὶ ὄναι. καὶ
ἔμα. καὶ ἰωνικῶς ἔμα. unde μεθέμα. ἱλιάδος α. αὐτὰρ ἔγω
γε λίσσομαι χλῆναι μεθέμα χόλον. Quo in loco aduertē-
dum est q̄ tria sunt εἶναι primum ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ ὑπάρχει.
Secundū ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορδύομαι. & hæc duo tenuem
spiritum habent, & præsens temporis sunt. Tertium
uero ab hoc uerbo ἴημι. quod aspiratur & est secundī
aoristi. Potest etiam esse præsens temporis ἀπὸ τοῦ εἶναι
κατὰ μετὰ θεσιν. καὶ σωαίρεσιν εἶναι.

ⲥⲙετοχαὶ ἐνερπηταὶ εἰς τὸς ἡγῆται.

ⲥⲟῖεῖς τοῖς ἐν τοῖς. ἢ ἰῖσα φλῖεῖς. τὸ ἐν τοῖς ὀρθοῖς ἐν ἄρ
χοραυτοῖς ἐκ σῶματος μελίπρω εἰς ἀνέπεμπον αἰσθῆν. καὶ ὄναι
σεῖας ρ. δῖσκοισι τέρπειτο καὶ αἰγανέουσιν ἐν τοῖς. ⲥⲱⲉⲓ β'.

ⲥⲟῖεῖς τοῖς ἐν τοῖς. unde ἀφῆκως. καθῆκως. παρῆκως.

ⲥⲱⲉⲓ β' ὁ εἰς τοῖς ἐν τοῖς. ἢ ἰῖσα τῆς εἰσῆς. τὸ ἐν τοῖς ἐν τοῖς. unde ἀφῆς
τος. ἢ ὑφῆς. τος. ἱλιάδος α. ἰσὸν δῖσοδὸν καὶ ἑλασιν πρὸ ὀνοισιν ὑφῆς
φῆτες.

seruauerit in usu nō hētur προσήκοντα ἀπὸ τοῦ προσήκοντος.
& alia composita, sed in modo indicatiuo tm. **Π**ρῶτον
ἐμιν ab aoristo passiuo fit, extrema in μιν mutata ἐμιν
ἐμιν, sicut. ἐπὶ οὖν ἐπέμιν. Secunda psona ἐσκαίρωσ καὶ
ἐο ἰωρικῶς. Tertia ἐρ. **Π**λὴν καὶ ἐμιν οὐν ἐμιν. ἐμιν. **Π**ρῶτον
ἐμιν καὶ ἐμιν. ἐμιν. ἐμιν. ὁμοίως αὐτὰ ῥ ἐπὶ πᾶσι τοῖς καὶ ἐμιν
ἐμιν ἐμιν. **Π**ροσῆκοντα μίση. ἐμιν καὶ ἐμιν.
ἐμιν ἐμιν. a prima persona prateriti imperfecti, sicut &
passiua. **Π**ρῶτον.

ῥα. ἢ πω. ἢ σεις. ἢ σεις. & sic per alios actiuorū modos. quæ
tamen in usu nō sunt.

Οὐσιπὰ παθητικὰ ἐνεστώς

Τίμαι. ἴεσαι. ἴεται. unde ἐφίμαι. ἐφίεσαι. ἐφίεται.

Τίμαι. ἴεσαι. ἴετο. ἰλιάδος. ἴετο δὲ αἰεὶ αἰνέαν κτείναν.
hoc est cupiebat unde ἐφίμην. ἐφίεσθ. ἐφίετο.

Προσηκτικὰ ἐνεστώς ῥα. Τίμαι.

Τίεσαι. ἴεω. ἴεσθαι. ἴεω. ἴεθαι. ἴεω. ἴεσθαι. & reliqua quæ & si
oīa in usu non sint regulariter tamen inflecti possūt.

Τίεσαι. ἴεω. ἴεσθαι. ἴεω. ἴεθαι. ἴεω. ἴεσθαι. ἴεω. ἴεθαι.

Τίμαι. ἴεσαι. ἴετο. ἴεθαι. ἴεω. ἴεθαι. ἴεω. ἴεθαι. quod tenui spi
ritu signatur, & eo solo a superiori uerbo hoc est ἴμαι
ῥα ἐπιδυμῷ distinguitur, cuius usus in modo infinitiuo
duntaxat habetur κοινῶς ut ἴεσαι. qd a priā persona plu
rali fit extrema in ναι mutata ἴεσθαι ἴεθαι. unde ἀπείρεται
μετρίως ἡ ἀπείρεται. & similia. poetæ tamen et aliis utun
tur modis, & participiis ὀδυσεύς ἢ ἢ τέρων ἢ τέρων ἢ τέρων
ὀδρ' ἴεσαι πρὸς ὀδμον ἢ ἢ λόν. ἰλιάδος ῥα. ἴεσθαι. ὅς κ' ἄλλισον ἴεσθαι
ἴεσαι. ἴεσαι. ἴεται. ἴεθαι. ἴεω. ἴεθαι. ἴεω. ἴεθαι.

Προσηκτικὰ ἐνεστώς ῥα. Τίμαι.

Τίεσαι. ἴεω. Τίεσαι. ἴεθαι. ἴεω. ἴεθαι. ἴεω. ἴεθαι. ἴεω. ἴεθαι.
σαρ ἰλιάδος. μ. ἀλλὰ πρὸς τὸ ἴεθαι, ῥα ἄλλοι οἱ κέλεθαι.

Μετοχὰς ἐνεστώς ῥα. Τίμαι.

Τὸ ἴεσθαι. τὸ ἴεσθαι. ἢ ἴεσθαι. ἢ ἴεσθαι. Τὸ ἴεσθαι. τὸ ἴεσθαι.
ἴεσθαι. ὀδυσεύς ῥα. ἴεσθαι. ἴεσθαι. ἴεσθαι. ἴεσθαι. ἴεσθαι.
ῥα. ἴεσθαι. ἴεσθαι. Reliqua uero si quis uariare uoluerit re

gulas uerborū in *μι* primæ cōiugationis oīno sequetur.

Περὶ τοῦ ἡμῶν καὶ ἀδελφῶν. ενεσώσ

ἡμῶν præsentis temporis est, & primæ coniugationis uerborum in *μι*. Est enim *ἡμῶν* καὶ ἀδελφῶν. a quo *ἡμῶν* καὶ ἀδελφῶν. unde *ἡμῶν* deriuatiuū, sicut a *πιδέω* ὡ. *τιθῆμι*. Passiuum *ἡμῶν*. *ἡμῶν* δὲ *ἡμῶν* sicut *ἡμῶν* *ἡμῶν*. sicut *ἡμῶν* *ἡμῶν*. licet frequentius & familiarius in *ἡ* diphthongū fiat huiusmodi crasis. Sed hoc factum est ne coincideret cum *ἡμῶν* præterito passiuo ἀπὸ τοῦ *ἡμῶν* καὶ *ἡμῶν*. Præterea *ἡμῶν* incipit a uocali, & duo *ἡ* percrasim in *ἡ* diphthongum plerunq; mutatur, quādo syllaba incipit a consonante, ut *ἡμῶν* *ἡμῶν* *ἡμῶν* *ἡμῶν*. licet interdū etiā in *ἡ* commutentur ut *ἡμῶν* *ἡμῶν*. Sed quando syll. incipit a uocali, duo *ἡ* *ἡ* diphthongum nunq̄ mutatur sed in *ἡ* ut *ἡμῶν* *ἡμῶν*. Propter q̄ argui posset hoc uerbum neq; esse a uerbo in *ω* desinente, neq; in *μι*. Nam si a uerbo desinente in *ω* fieret, penultima esset aut *ω* sicut *τύπωμα*. aut *ου* sicut *ποιῶμα*. aut *ω* sicut *βοῶμα*. Si uero a uerbo in *μι* desinente, aut eius penultima esset *ε* ut *τίθεμα* aut *α* ut *ἰσσεμα*. aut *ο* ut *διδμα*. aut *υ* correptū ut *ζέσσυμα*. quorum nullum uidemus esse. nec *α*olica sunt. Sed sciendum pathos, nā integrum eius est *ἡμῶν* quod habet *ε* correptum in penultima quod proprium est uerborum in *μι* primæ coniugationis, quod etiam secunda ostendit persona, quæ desinit in *ου*.

quia omne tempus præsens in $\mu\eta\iota$ definens habens se-
 cundam personam in $\sigma\alpha\iota$ est a uerbis in $\mu\iota$ ut $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\sigma\alpha\iota$
 ab eo quod est $\pi\acute{\iota}\theta\epsilon\mu\alpha\iota$. sic $\eta\sigma\alpha\iota$ ab eo quod est. $\eta\mu\alpha\iota$. $\iota\lambda\iota$
 $\alpha\delta\sigma$ β $\eta\sigma\alpha\iota$ $\delta\epsilon\iota\chi\omega\mu$. $\sigma\tau\iota$ $\sigma\iota$ $\mu\alpha\lambda\alpha$ $\pi\omega\lambda\lambda\alpha$ $\delta\iota\delta\upsilon\sigma\iota$. Tertia per-
 sona $\eta\tau\alpha\iota$. $\Sigma\alpha\iota$ $\mu\epsilon\delta\omega\mu$. $\eta\alpha\delta\omega\mu$. $\eta\alpha\delta\omega\mu$. $\Sigma\pi\lambda\eta\theta\upsilon\nu\tau\iota\kappa\alpha$
 $\eta\mu\epsilon\delta\omega\mu$. $\eta\delta\epsilon$. $\eta\nu\tau\omega\iota$. $\eta\delta\epsilon$ $\iota\omega\nu\iota\kappa\omega\varsigma$ $\epsilon\alpha\tau\omega\iota$. sicut $\alpha\epsilon\alpha\tau\omega\iota$ $\alpha\pi\delta$ $\tau\omega$
 $\iota\epsilon\alpha\tau\omega\iota$. $\alpha\upsilon\tau\iota$ $\tau\omega$ $\iota\epsilon\alpha\tau\omega\iota$. $\iota\lambda\iota\alpha\delta\sigma$ γ $\sigma\iota$ $\delta\epsilon$ $\rho\iota\omega$ $\epsilon\alpha\tau\omega\iota$ $\sigma\iota\gamma\eta$. Con-
 suevit enim Homerus has tertias personas plurales præ-
 sentis temporis hoc est $\eta\nu\tau\omega\iota$ $\eta\delta\epsilon$ $\iota\epsilon\alpha\tau\omega\iota$ a tertia singula-
 ri ionū more formare tanq̃ tertiā pluralē præteriti passi-
 ui uerborum circumflexorum, corripiendo penulti-
 mam, ac interponendo α sicut $\pi\epsilon\pi\omega\iota\epsilon\alpha\tau\omega\iota$ $\alpha\pi\delta$ $\tau\omega$ $\pi\epsilon$
 $\pi\omega\iota\eta\tau\omega\iota$. at metri gratia eandem syllabam quæ ex lon-
 ga brevis facta est $\pi\omega\upsilon\epsilon\rho\delta\epsilon\sigma\iota$ $\tau\omega$ ι iterum producit, ut
 $\epsilon\alpha\tau\omega\iota$. $\eta\delta\epsilon$ $\kappa\epsilon\alpha\tau\omega\iota$ $\iota\lambda\iota\alpha\delta\sigma$. β . $\eta\delta\epsilon$ $\mu\eta\pi\iota\alpha$ $\tau\epsilon\kappa\eta\alpha$ $\epsilon\alpha\tau\omega\iota$ $\epsilon\upsilon$ $\mu\epsilon\gamma\alpha\iota\sigma$
 α $\delta\upsilon\sigma\alpha\iota\alpha\varsigma$. υ . $\epsilon\upsilon\delta\iota\gamma\alpha$ $\sigma\iota$ $\mu\lambda\alpha\iota$ $\epsilon\alpha\tau\omega$ $\pi\omega\iota$ $\mu\eta\iota$ $\lambda\alpha\omega\upsilon$. Sed su-
 per de hoc & aliis huiusmodi Eustathius uarias addu-
 cit sententias & Eraclidæ & Aristarchi & Zenodoti quas
 referre longum esset.

$\Sigma\alpha\iota$ $\mu\epsilon\delta\omega\mu$.

$\Sigma\eta\mu\eta\nu$. $\eta\sigma\omega$. $\eta\tau\omega$. $\eta\delta\epsilon$ $\eta\sigma\omega$ $\epsilon\pi\epsilon\rho\delta\epsilon\sigma\iota$ $\tau\omega$ σ . ut quibusdā pla-
 cet $\iota\lambda\iota\alpha\delta\sigma$ α $\alpha\lambda\lambda\alpha$ $\iota\epsilon\omega\nu$ $\delta\eta\nu$ $\eta\sigma\omega$. $\Sigma\alpha\iota$ $\mu\epsilon\delta\omega\mu$. $\eta\alpha\delta\omega\mu$. $\eta\alpha$
 $\delta\omega\mu$. $\Sigma\pi\lambda\eta\theta\upsilon\nu\tau\iota\kappa\alpha$ $\eta\mu\epsilon\delta\omega\mu$. $\eta\delta\epsilon$. $\eta\nu\tau\omega$. $\iota\lambda\iota\alpha\delta\sigma$ γ . $\tau\epsilon\iota$ $\sigma\iota$ α $\rho\alpha$ $\beta\omega$ -
 $\omega\mu$ $\eta\gamma\eta\gamma\omega\varsigma$ $\eta\nu$ $\tau\epsilon$ $\pi\iota$ $\pi\upsilon\rho\gamma\omega$. $\epsilon\iota\omega\nu\iota\kappa\omega\varsigma$ $\epsilon\alpha\tau\omega$. $\iota\lambda\iota\alpha\delta\sigma$ η . $\sigma\iota$ δ ϵ $\alpha\tau\epsilon\iota\nu$
 α $\gamma\omega\mu$ $\beta\omega\varsigma$ α $\delta\alpha\rho\delta\alpha\mu\iota\omega\nu\epsilon\varsigma$. α $\epsilon\alpha\tau\omega$ $\delta\upsilon\sigma\alpha\iota\alpha\varsigma$ γ . $\pi\epsilon\rho\iota$ $\kappa\omicron$ $\sigma\iota$ $\sigma\iota$ $\delta\epsilon$ μ
 $\epsilon\kappa\alpha\tau\omega$. $\epsilon\iota\alpha\tau\omega$. possunt etiā hæc ut quibusdā placet $\alpha\pi\delta$ $\tau\omega$
 $\epsilon\omega$ barytono deduci ut suo loco dicetur. $\tau\omega$ $\pi\upsilon\sigma\alpha\kappa\tau\iota\kappa\omega\nu$
 $\eta\sigma\omega$ $\eta\delta\omega$. $\iota\lambda\iota\alpha\delta\sigma$ ϵ $\eta\sigma\omega$ $\pi\epsilon\rho\alpha\nu\tau\omega\nu$ $\iota\omega\upsilon\sigma\alpha$. ϵ $\iota\lambda\iota\alpha\delta\sigma$ δ $\tau\epsilon$ $\tau\iota$ α $\sigma\omega$

καὶ ἄλλοι. & cætera. Componitur hoc uerbum cum κατὰ
 præpositione, & idem habet significatum, ut κατὰ ἡμᾶς.
 κατὰ ἡμᾶς. κατὰ ἡμᾶς. unde κατὰ ἡμᾶς infinitiuum $\epsilon\kappa\alpha\tau\alpha\ \eta\mu\acute{\alpha}\varsigma$
 κατὰ ἡμᾶς. κατὰ ἡμᾶς. κατὰ ἡμᾶς ἐπὶ πάντες τοὺς. sicut ἡτο. ἡτο. ὅ
 πρὸς κατὰ ἡμᾶς. κατὰ ἡμᾶς. κατὰ ἡμᾶς. κατὰ ἡμᾶς. κατὰ ἡμᾶς. κατὰ ἡμᾶς.
 ἐμὲ δὲ κατὰ ἡμᾶς. & similia quæ in usu habentur in
 quibus accētus retrahitur in antepenultimam nisi ubi
 extrema lōga fuerit. cur autem hoc fiat, talis assignatur
 ratio, Quoniam κατὰ ἡμᾶς πρὸς αὐτὸν ἐστίν, sicut ἀέκων ἀέ
 κωνος. præpositiōes enī sumuntur cum partibus orati
 onis aut per αὐτὸν ut κατὰ γράφω, aut per πρὸς αὐτὸν.
 ut κατὰ ἡμᾶς. aut per αὐτὸν ut κατὰ ἡμᾶς. Sed aduer
 tendum est græcos id appellare αὐτὸν, quod in ipsa
 prima positione uerbi componitur. ut κατὰ ἡμᾶς ex κατὰ
 & ἡμᾶς. utrunque enim per se dicitur. πρὸς αὐτὸν uero
 non id solū quod a cōposito deriuatur, ut φιλιππος φι
 λιππος. sed etiam quod non in ipsa prima positione
 uerbi fit. quia ea non inueniatur, sed in eius deriuatis si
 cut est κατὰ ἡμᾶς. cuius prima positio esset ἐμᾶς. si in usu
 existeret, inde ἐμᾶς passiuum, quorum neutrum com
 ponitur. non enim κατὰ ἡμᾶς dicimus, neq; κατὰ ἡμᾶς, sed
 κατὰ ἡμᾶς, quod deriuatum est ἀπὸ τοῦ ἐμᾶς postq̃ κατὰ
 κράτος factum est ἡμᾶς, ut dictum est. Quare neq; mi
 randum est si κατὰ ἡμᾶς non eundem habet accentum,
 quem ἡμᾶς, cum traditum sit q̃ in cōpositis accentus
 simplicium non mutatur, siue q̃ κατὰ ἡμᾶς non est cō
 positum, sed de cōposito, siue q̃ ut ἀέκων non hēt
 cōpositionem

in augmento praeſentiorū dictum eſt. Non tamē in
 uſu habetur in omnibus temporibus, nam εἰς praeſenti
 tēpore in neutra harum ſignificatione utimur, neque
 εἶον praeſentio imperfecto, neque εἶλα praeſentio perfecto
 actiuo. At praeſentium perfectum paſſiuum hoc eſt εἶ-
 μαι. εἶσαι ἢ εἶσαι ἰωται abiecto, ac ὡς geminato εἶται ἢ εἶσαι, ὡς
 iteriecto, in utraq; habetur ſignificatione, & pro induo,
 & pro ſedeo. Pro induo ὀδυσσεύας ἔ. μὴν δ' ὅτ' ἔ. ἔντα,
 κακὰ δὲ χροὶ εἶματα εἶμαι. καὶ ὀδυσσεύας ὡς ἀλλὰ μακρὰς λυ-
 γρόν ἐχέει, αὐχμῆς τε κακῶς, ἢ ἀφ' ἑαῖας. καὶ ὀδυσσεύας λ. κα-
 λὰ δὲ χροὶ εἶματα εἶται. ſiue εἶσαι ut quidam legunt. Sic
 etiam & praeſentium pluſq; perfectū paſſiuum hoc eſt
 εἶμην. εἶσα, καὶ εἶσατο ἢ εἶσα, εἶσατο ἰωριωῶς. ἰλιάδης γ. λαί-
 νον εἶσατο χιτῶνα, λακῶν ἐνέκα. Et ὀδυσσεύας χ. ἀμφὶ δὲ δέρμα εἶσα-
 το. εἶσατο. καὶ ἰλιάδης ἔ. καὶ φωνήν, καὶ γὰρ περὶ χροὶ εἶμα-
 τα εἶσα. καὶ ἰλιάδης ὡς οἱ δὲ χιτῶνας εἶσατο τὸν αὐτοῦ. participio
 quoq; hoc eſt εἶμένος utitur Homerus. ἰλιάδης α. ὡς μοι αὐτῷ
 δαίμων ἐπιεμένος. id eſt impudentiam indute & ἰλιάδης ὡς
 τρεῖς δὲ δυνάμεις θούριον ἐπιεμένοι ἀλκίον. In alia uero ſi-
 gnificatione hoc eſt ſedeo frequentiffimo habentur in
 uſum maxime in tertiis perſonis pluralibus εἶνται & εἶντο.
 καὶ ἰωνικῶς εἶται & εἶατο. ἢ περινοθεῖται τῷ ἰ. διὰ τὸ μέτρον εἶα-
 ται εἶατο. quae pro praeſenti etiam & praeſentio imperfe-
 cto ſumuntur. iccirco nonnulli uolūt huiuſmodi perſo-
 nas in hac ſignificatione praeſentis tēporis eſſe & praeſen-
 tium imperfecti ἀπὸ τῶν ἡμῶν ut ſupra dictū eſt. Aduerten-
 dum eſt hoc in loco εἶμαι praeſentium paſſiuum eadē lite

simplicium etiā in cōpositione seruant, ut ἡγμαι κατῆγμαι ἡρμαι κατῆρμαι, sic ἥσμαι καθῆσμαι & ἥσμη καθῆσμη. Est & alia regula q̄ oīa praterita indicatiua a uocali natura lōga incipientia accētum seruant in cōpositione, quē eorum simplicia habent. ut εἶχον κατεἶχον. δῖρον δεῖδρον. ἦφα συνῆφα. ὤγαγόν γε. ὤγμαι ἀνῶγμαι. ὠσμαι ἀπῶσμαι. sic ἥσμαι καθῆσμαι. excipitur εἶζεν ὑπὸ εἶζον. & εἶλον ἀπὸ εἶλον συνῶλον uero ἀπὸ τοῦ οἶλον & κατὰ οἶλον ἀπὸ τοῦ οἶλον, οἶλον λι καὶ sunt gaudent enim æoles accentuū transmutatione, ut ἀτρῶδ' ἀτρῶσ & similibus. Positum est indicatiua praterita, quoniā ἐπὶ δεῖσσι & δῖσι ἐφῶσι. & δῖσι καὶ δῶσι imperatiua sunt non aut̄ indicatiua. Additū est a uocali incipientia propter χεῖρ πείχεσ. χῶλε κατέχου. καὶ ἔχου τέχεσ. Additum est et̄ a natura longa propter ἴζε' ἐφίζε cuius penultima apud poet̄as coīs est. Praterea καθῆσμαι & καθῆσμη ἀπὸ τοῦ κατέζομαι nō sunt decomposita ut καθῆμαι. sed cōposita. iccirco accentū seruant suorum simplicium. Etiam annotandum est q̄ hoc uerbum literatura passiua magis in usu habet̄ q̄ actiua, ut apud Homerum latissimē uidere licet.

¶ Ἰζω etiā ἀπὸ τοῦ ἰν̄ deriuatur πλεονασμῶ τοῦ ζ' ac ē in ἰmutato, sicut ῥέτω ῥίπτω. μένω μίμνω. & componitur cum κατὰ ut κατέζω. παρὰ ταπιδὸς ἐκατέζον. ¶ Ἐκείνη αἰ μετοχὴ καθεύωσ. ¶ Ἐκείνη αἰ. ¶ Ἐκείνη αἰ. ῥὸ προσεκτικὸν καθεύωσ ὡς τύπον. ¶ Ἐκείνη αἰ. ¶ Καθεύω. & reliqua quæ magis sunt in usu in literaturā actiua q̄ passiua. Significationem uero nunc actiua habet̄

habent ἰλιάδης γ' ἄλλους μὲν ἰλιάδην τρώας. nunc neutra
 ἰέ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. αὐτὲ δὲ ἡ βασιλῆος παρὰ τοῖσι καὶ ἰζ
 καὶ ὁμηρος ἐν βρωτίᾳ. ὅς τ' ὦν σὺν ὅσ' ἰζε ποδὶ κείῃσι πεποιδώς.
 ¶ Κῆμαι. etiam praesentis temporis est. & primæ coniu-
 gationis uerborum in μῆ sicut ἤμαι. Est κῆω barytonū
 cuius passiuo usus est Homerus ὀδυσσεύς π. καὶ τὰ μὲν ἐν
 ποιέει θεῶν ἰότητι κέονται. & ἰλιάδης χ. ἀτὰρ τοὶ εἴματα νὺ με-
 γάρουσι κέονται, aquo κῆω unde fit deriuatiuū in μῆ κέμαι
 Passiuum κέεμαι. καὶ κρᾶσαι τ' δύο εἰς εἷ diphthongum
 κῆμαι. sicut ποιεῖτον ποιεῖτον. Propter q̄ etiam argui
 posset hoc neque esse a uerbo in ω desinente, neque in
 μῆ cum eius penultima sit εἷ diphthongus, quam nul-
 lum uerbum passiuum in μῆ desinens inuenitur ha-
 bere, sed aut α. aut ε. aut ο. aut ου. aut υ. aut ω
 Sed hoc est κατὰ πάθος. Nam duo uerba passiuā a uer-
 bis in μῆ communiter annotantur. hoc est ἤμαι &
 κῆμαι. quæ cū æolica non sint penultima habent pro-
 ductam, alterum quidem η̄ monophthongum, alte-
 rum uero εἷ diphthongum. Sed de hoc in ἤμαι fa-
 tis est dictum. Secunda persona κῆσαι. Tertia κῆ-
 ται. ¶ Διὶ καὶ κέμεθον κέσθον. κῆσθον. ¶ Πληθυντικὰ
 κέμεθα. κέσθε. κέσθον. καὶ ἰωνικῶς κέαται. καὶ παρενδέσει τῷ
 ἰδιῷ τὸ μέτρον κέαται. ἰλιάδης ω̄ οἱ γάρ τε πῶτοι κατακέα-
 ται ἐν δὲ οὐδὲι. ¶ κῆμιν ἐέσσο. ἐέσσο. ¶ Διὶ καὶ ἐέμεθον ἐέσθον. ἐέσθον
 ¶ Πληθυντικὰ ἐέμεθα. ἐέσθε. ἐέσσο. καὶ ἀποβολῇ εἰ αὐ-
 ζήσας κέσθον. καὶ ἰωνικῶς κέατο καὶ ἐπενδέσει τῷ ἰδιῷ κέατο.

Ἐπειδὴ δὲ ἐνερπητικὰ. ἐν ἐστώ.

Σημι γὰρ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω σῶ fit, & est secundæ
coniugationis uerborum in μι. Est enim ἐσῶ γὰρ πρῶ-
τῶ σῶ. ὁ μὲν ἐσῶ unde ἰσῶ circumflexum, abiecto εἰ de di-
ph. quoniam uerba in ῶ definentia ex barytonis in cir-
cunflexa mutata terminantur in penultima in ι cor-
reptam. ut πείθῶ. πῶ. σείχῶ. σιχῶ. φείδῶ. φιδῶ. sic ἐ-
σῶ ἰσῶ. ἐσῶ ἰσῶ secundæ coniugationis circumflexorum.
unde fit deriuatiuum ἴσημι. ut ἰσάω. ὦ. ἴσημι. καὶ δὲ οὕτως
ἴσαμι, in α mutato. θεοῦ εἰς ἐν ὁδοῖ πόροις. καλῶς μάλα γὰρ
τὸ ἴσαμι. hoc est noui. Secunda persona ἴσῃς. Ter-
tia ἴσῃσι. Ἐὰν δὲ ἴσατο ἴσαντες. Ἐπληθυντικὰ ἴσαμεν.
καὶ συνηγοπή. ἴσμεν. καὶ δὲ οὕτως ἴδμεν. τροπή. τὸ σ' εἰς α', ὡς
ὁ σμῆ ὁ δμῆ. Secunda persona ἴσατε καὶ ἴσε. ἰλιὰ δὲ β' ὡς
μῆς γὰρ θεαὶ ἴσε. πύρετε. ἴσετε πάντα. Tertia perso-
na ἴσασι accentu acuto in antepenultima, sicut datiuus
pluralis participii ἴσας ἴσαντες. ἴσασι tamen oxytonum
esse debuerat cum sit participium præsentis temporis
uerbo in μι secundæ coniugationis sicut ἰσῆς. βιβῆς. λῆ-
ξῆς. Sed secutum est participia disyllaba primi aori-
sti actiui uarytonorum habentium ι in penultima,
quæ sunt ut ἡλῆς. πρῆς. λῆ. πῆ. & cætera cum similem
habeant literaturam. hac igitur ratione ἴσας ἴσαντες
in usu habetur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι. quam
scripturam, & accennum tertia persona pluralis præs-
entis temporis omnino secuta est. Ἐπὶ τῷ.

Ἐπὶ τῷ ἴσῃς ἴσῃ. sicut ἴσῃς ἴσῃς ἴσῃ.

Προσελῆτικὰ ἐν εὐαγγελίῳ.

Σαδι. agentiuo participii, siue a prima persona pluralis numeri sicut ἴσασι. & patitur συνηγορῶν. In omnibus numeris & personis, ut ἴσασιν. ἴδι. ἰσάτω. ἴσω. Τελειοποιεῖ. ἰσάτωσαν. ἰσάτωσαν. ἰσάτωσαν. In quibus syncopam patientibus aduertendum est qd principalis syllaba aspiranda fuerat quia ἱ ante σ per communem regulam aspiratur nisi sequatur ρ ut ἴσω ὁ ἐπιστήμων. ἰσοεις. ἰσοφῶ. ἰσείος λυγροὺς ὄροντα. ἰσός ἰσόρ. ἰσημι. At ἴσθωσ fluuii nomen tenui spiritu scribitur, quia post σ sequitur ρ. Annotantur etiam quæ syncopam patiuntur, qualia sunt iam dicta. ut ἴσω. ἴσωρ. ἴσων. ἴσε. ἴσωσαν καὶ ἴσων. καὶ ἴσων. Hoc etiam aduertendum est qd secunda persona huius imperatiui hoc est ἴδι & scriptura, & accentu eadem est cum secunda imperatiui substantiui uerbi εἰμι nec discerni possunt nisi ex orationis sententia. Cætera uero omnia ex ipsis primis uocalibus discretionem habent. Illa enim ab ε pricipium habent. ut ἴδι. ἴσω. ἴσωρ. ἴσων. ἴσε. ἴσωσαν καὶ ἴσων. Hæc autem ab ἰ ὀττω ut ἴδι. ἴσω. & cætera.

Τόρεια καὶ παθητικά ἐν ἑσώ.

Σα. μελ. ἴσσε. σαι. ἴσσε. ται. ἀπὸ τοῦ ἴσσημι. penultima in
 propria breuem mutata. καὶ ἐπενδύσει το τ ἴσσε-
 Mai. ἴσσε. σαι. ἴσσε. ται. nec aspiratur principalis syllaba q̄q̄
 postī sequatur s̄. quod ionum more factum est, quia-
 y iiii

inspirationem fugientes pro ea tenui spiritu utuntur, ut
 ἀφίγημαι ἀπὸ τοῦ ἀφίγημαι. & ἀπὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἀφίγημαι. &
 sic in aliis huiusmodi, quorum ἴσαι non aspiratum
 in usu remansit, quod eius approbant composita, ut
 ἐπίσαι, ἐπίσαι, ἐπίσαι in quibus π non mutatur
 in φ sicut in ἐφίσημι & ἀφίσημι ἀπὸ τοῦ ἴσημι. Metho-
 dius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur.
 Esse. ἴσημι ἀπὸ τοῦ ἴσω. ἴσω. μετὰ λων. ἴσῳ ὁ ὧς. ἴσημι. ὁ
 παθητικὸς ἴσαι, ἴσαι, ἴσαι. unde uerbale nomen ἴσαι
 καὶ συνηγορεῖ ἴσος quod non aspiratur ὅτι ῥ post τ sequa-
 tur, a quo nomine fit uerbum ἴσαι, ἴσω. unde ἴσημι. ῥ
 παθητικὸν ἴσαι. Philo uero sic. Est ἴσος barytonum
 ὁ μετὰ ἴσῳ. ὁ ὧς. ἴσημι. ὁ παθητικὸς ἴσαι. unde ἴσος uerbale
 nomen sicut a δίδωμι, δίδωμι abiecto ē de diphthongo. ut
 ἰμάτιον ἀπὸ τοῦ εἶμαι. Ab hoc igitur nomine ἴσος quod
 neque sic deductum aspiratur fit uerbum ἴσαι, ἴσω. a
 quo ἴσημι. passiuum. Vnde ἐπίσαι, μετὰ ἐπίσῳ
 ἴσαι, ἐπίσῳ, ἐπίσῳ. Isocrates ad demonium, τυχεῖν
 δὲ μάλλον ῥον τὸ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐπίσῳ. & reliqua.

Θεοῖς ἀνεργητικὰ.

ἐνέως

Φ. Ἡμὶ ῥ λέγω. ἀπὸ τοῦ φάω. φῶ. deriuatur, nec redup-
 licationem, suscipit, sicut πίνωμι. quoniam φ
 μὲ encliticum est, πίνωμι autem non enclitica enim
 aut monosyllaba sunt, aut dissyllaba nunquam autem poly-
 syllaba. Habet etiam acutum accentum supra extre-

mam, quod est contra naturam uerborum in $\mu\bar{\iota}$ nam
 uerba in $\mu\bar{\iota}$ si dissyllaba sunt accentum habent in pe-
 nultima, ut $\epsilon\upsilon\omega\mu\bar{\iota}$ $\tau\lambda\eta\mu\bar{\iota}$. Si polysyllaba antepenulti-
 m $\bar{\alpha}$. sed ab hac regula duo uerba excipiuntur, hoc est $\epsilon\bar{\iota}\mu\bar{\iota}$
 $\mu\bar{\iota}$ & $\upsilon\pi\epsilon\rho\chi\omega$. & $\phi\eta\mu\bar{\iota}$ & $\lambda\acute{\epsilon}\omega$, ut supra dictum est. Secun-
 da persona $\phi\eta\varsigma$ accētu acuto, ac $\iota\omega\tau\alpha$ subscripto con-
 tra regulam uerborum in $\mu\bar{\iota}$ q̄ nihil $\alpha\upsilon\epsilon\kappa\phi\omega\rho\eta\tau\alpha\iota$. hoc
 est non prolatum inuenitur in uerbis in $\mu\bar{\iota}$ quemad-
 modū in ω desinentibus. Sed hoc uerbum $\kappa\alpha\tau\alpha\ \pi\alpha\rho\alpha$
 $\delta\omicron\sigma\iota\upsilon$ $\tau\eta\varsigma$ $\pi\epsilon\lambda\lambda\alpha\sigma\tau\omega\varsigma$ habet $\bar{\iota}$ in secunda persona singulari
 præsens temporis ut inquit Eustathius $\delta\omicron\delta\upsilon\sigma\tau\epsilon\lambda\alpha\varsigma$ $\eta\cdot$ $\omicron\upsilon\ \delta\eta$
 $\pi\omicron\upsilon\ \phi\eta\varsigma$ $\epsilon\pi\bar{\iota}\ \pi\omicron\rho\tau\eta\varsigma\ \alpha\lambda\omega\mu\epsilon\upsilon$ $\epsilon\upsilon\theta\upsilon\delta\iota\kappa\epsilon\iota\omega\delta\alpha\iota$ $\delta\iota\alpha\ \tau\omicron\bar{\iota}$. Sunt
 qui dicāt $\phi\eta\varsigma$ a uerbis in $\mu\bar{\iota}$ tonum suscipere. literaturā
 uero a uerbis in ω . Nam uerba, in ω in secunda & ter-
 tia p̄sona diphthongū habent $\delta\iota\alpha\ \tau\eta\varsigma\ \iota\omega\tau\alpha$. Tertia p̄sona
 $\phi\eta\sigma\bar{\iota}$. Dicimus $\epsilon\tau\ \eta\mu\bar{\iota}$ $\eta\sigma\ \eta\sigma\bar{\iota}$ $\kappa\alpha\tau\alpha\ \alpha\phi\alpha\iota\varsigma\epsilon\sigma\iota\varsigma$ $\tau\omicron\phi$ nec aspi-
 ratur principalis syllaba propter ϕ ablatum, quoniā
 η ante μ ψ $\lambda\omicron\upsilon\tau\alpha\iota$ quibusdam paucis exceptis. $\Theta\alpha\iota\kappa\alpha$
 $\Phi\alpha\tau\bar{\iota}$. $\Phi\alpha\tau\bar{\omicron}\rho\varsigma$ $\Pi\lambda\eta\delta\upsilon\gamma\eta\kappa\alpha$ $\Phi\alpha\mu\bar{\iota}$. $\Phi\alpha\tau\bar{\epsilon}$. $\Phi\alpha\sigma\bar{\iota}$. $\Theta\omega\epsilon\iota\kappa\omega\varsigma$ $\Phi\alpha\tau\bar{\iota}$.
 $\Phi\alpha\sigma\bar{\iota}$ tamē barytonū esse debuerat ad similitudinem da-
 tiui pluralis eius p̄cipii. ut supra in aliis dictū est. quod
 accentū graue supra extremā habet, ut $\Phi\alpha\sigma\bar{\iota}$ $\Phi\alpha\upsilon\tau\omega\varsigma$ $\Phi\alpha\sigma\bar{\iota}$.
 quoniam omnis datiuus pluralis dissyllab ω in $\bar{\iota}$ desinēs
 non per protensionem sicut est $\lambda\omicron\gamma\omega\iota\sigma\iota$ pro $\lambda\omicron\gamma\omega\iota\sigma$ in no-
 minibus quidem acuit extremam, ut $\beta\omicron\sigma\bar{\iota}$ $\tau\omicron\omega\sigma\bar{\iota}$ excipitur
 $\pi\alpha\varsigma$ $\pi\alpha\rho\tau\omega\varsigma$ $\pi\alpha\sigma\bar{\iota}$. In participiis uero accentum grauem
 habet supra extremam, ut $\epsilon\bar{\iota}\sigma\bar{\iota}$ $\sigma\eta\sigma\bar{\iota}$. sic igitur $\phi\alpha\sigma\bar{\iota}$ at $\phi\alpha\bar{\iota}$

Early European Books, Copyright © 2010 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Ald.1.5.2

a praterito imperfecto reduplicatione tantum in singulari numero ut ἐπὶθην, ἐθην quæ si subtrahatur coincidunt omnino. sicut in uerbis non habentibus reduplicationem. nam si ab eo quod est ἐπὶθην subtrahatur πὶ syllaba quæ est reduplicatio ἐθην remanet, & talis est secundus aoristus, & sic in aliis. At in aliis numeris & reduplicatiōe differūt & penultia.

¶ Οὐριστὰ παθητικὰ. ἐνεστώς.

Αὐτὰ φατοὶ φατοὶ ab actiuo φημί sicut ἴσταμαι ἀπὸ τοῦ ἴστημι. sed in usu non sunt. ¶ Ἐφάμην ἐφασκεῖν. & cætera, quæ inflexionem uerborum in μι secundæ coniugationis omnino sequuntur. Ἐφάμην φάσθαι penultima circumflexa quia natura producta est, & ultima breuis pro sententia heraclidis apud Eustathiū ὁ θνατὶ ἀσπὶς qui ait, quæ admodum ab eo quod est πείθω. πείω. fit πείθην & ab eo quod est ἴστω. ἴσθην. sic ab eo quod est φάω secundæ coniugationis φημί passiuum φάμαι in usitatum uidelicet, cuius infinitiuum est φάσθαι. Aliis tamen placet ab eo quod est ἐφάμην medio. ¶ secundum factum esse, & propterea acui in penultima tanquā natura breuis sit in penultima sicut τυπέω. sed sententia heraclidis magis probatur.

¶ Περὶ τῶ ἀλάλημαι καὶ ἀκάχημαι.

¶ Ἄλλως τὸ ἀλάλημαι ἀνὸν πυλὶς αἰδοῦ.

In uersas iter grammaticos iuenio opiniōes sup his uerbis utrū sint pōtis tēpōs, an pōtis perfecti quia zenobius uult ea esse præsens temporis. Dicit enim esse

ἀλᾶω ἀλῶ, ab eo ἀλῃμι ἀλῃμαι & per mutationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reductionem ἀλᾶλῃμι passiuum ἀλᾶλῃμαι, unde ἀλᾶλῃσθαι eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλᾶλῃμενος quæ non fierent si ἀλᾶλῃμαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem contra in libro de passivis dictionibus uult esse præteriti perfecti. ab eo enim quod est ἀλῃμι, præteritum passiuum esse ἤλαμαι. καὶ ἀπὸ τῆς αἰολικῆς ἀλῃλαµαι & inde ἀλῃλάμενοι περὶ κύνελογον. & per transpositionem ἀλᾶλῃμαι. Sed sciendum est quod ἀλᾶλῃμενος & ἀναχῃμενος non sunt præterita quia debuissent acui in penultima sicut περὶ μενος πειρῃμενος. Sed ἀλῶ ἀλῃμι καὶ ἀλᾶλῃμι ἀναχῶ ἀνάχῃμι præsentis temporis sunt passiva ἀλᾶλῃμαι, & ἀνάχῃμαι αἰολικῶς nam æoles penultimam non corripunt. Et inde participia ἀλᾶλῃμενος, & ἀναχῃμενος præsentis temporis sicut ἀδίζῃμι δίζῃμαι δίζῃμενος. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν δίζῃμενος οὐδὲ χαπίζων. ex magno etymologico.

¶ περὶ τὸ ἀλᾶλύνεσθαι.

Ἀλᾶλύνεσθαι etiam idem pati uidetur quod ἀλᾶλῃμαι. Nam alii præteritum perfectum esse uolunt. alii uero præsens. Est igitur ἀλῶ ῥ' ὅταν ὦ. unde ἀλύνω. sicut αὐτῶ ἀρνύω. a quo ἀλύνω, sicut ὀρνύσσω. & quemadmodum ab ὀρνύσσω fit ὀρνυκτὴς sic ab ἀλύνω ἀλυνκτὴς. Et sicut ab eo quod est ἀπαύω uerbale nomen fit ἀπαύω, Sic ab eo quod est ἀλυνκτὴς ἀλυνκτὴς cuius præteritum perfectum est ἀλύνετῃκα. passiuum ἡλύνετῃμαι. καὶ ἀπὸ τῆς

καὶ ἀπὸ αὐτῶν ἀλλήλῃται, καὶ τροπῇ τοῦ ἑῶς ἀλλήλῃται
 Alii uero qui præsentis tēporis hoc eē uolūt sic. Est uer-
 bum ἀλὺντῶ a quo ἀλύντημι. passiuū ἀλύντημαι αἰολι-
 κῶς. Acoles enī huiusmodi uerbis producunt passiuo
 rū penultimā ut πρίνμι νόνμι πρίνμαι. νόνμαι. καὶ λατὰ ἀνὰ
 διπλασιασμὸν ἀλλήλῃται. Homerus enī multis huius-
 modi uerbis æolice utitur, & maxime ἀλαλήμενος. καὶ ἀ-
 κήχμενος. καὶ συνηθπῇ ἀκήχμενος. οὐτῶ μεδῶδτος.

Περὶ τοῦ ἀάθη. ἐπίστη. διώη. καὶ μέμνη.

Ἀθῆ. ἐπίστη. & διώη. Secundæ psonæ sunt præsentis
 temporis passiuæ uocis a uerbis in μι πρῶτο λόγῳ
 hoc est præter rationem, pro iis quæ sunt ἀάθητοι, ἐπίσσε
 σαι. διώασαι. quæ secundum cōem regulam uerborū in
 μι formatae sunt a tertia persona singulari τ in σ mu-
 tato, ut καάθημαι καάθηται καάθησαι. ἐπίσσεμαι ἐπίσσεται ἐπίσσε-
 σαι. διώασμαι. διώασται. διώασσαι. sicut τίθειμαι τίθειται τίθεισαι. a
 quibus subtracto σ fiūt secundæ personæ ἐθεῖωρηκα. ut
 καάθημαι. ἐπίσσεμαι, διώασμαι. sicut δίζημαι. δίζησαι δίζησαι. ὁδυσσῆας
 ἂν Νόστον δίζημαι μελινδῆα φρεσὶν μὲν ὁδυσσεύ. deinde penultia in
 ἑ conuersa fit ἀάθηται. ἐπίσσεται. διώασται. καὶ κρᾶσαι τοῦ ε καὶ α
 ἐς η, ac τ subscripto καάθη. ἐπίστη. & διώη dicimus ad simili-
 tudinem secundæ personæ passiuæ uocis uerborum ba-
 rytonorum ut τυπῆτομαι τυπῆτη. Eodem modo fit & μέ-
 μνη secunda persona præteriti passiuī. Est enim μράο
 μαι μῶμαι secundæ coniugationis circumflexorum.

ὁ δὲ μὲμνημαι. μὲμνηται a qua τ in σ conuerso fit
 secunda psona μὲμνησαι κοινῶς. sicut βεβόηται βεβόησαι.
 σ uero subtracto fit μὲμνησαι ἰωνικῶς. deinde η in ε cōuer
 sa καὶ ὑρασει τω ε καὶ α εἰς η ac i subscripto fit μὲμνη.

¶ Περὶ τῶ ἰση. αἰ ἰσαι.

Στη. Alii dicūt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorū desi
 nētium in η & augmentū sequi, ut ἰσαι θι. ἀπκο
 πῆ ἰσαι & per ἑκτασιν ἰση. Si breuis sit ἀποκοπὴν esse di
 cūt. Si uero longa per ἑκτασιν. ab eo quod est ἰσαι ω ἰσῶ.
 ἰσαι εἰσαι. sicut ab eo quod est βοάω. βοῶ. ita φίλων, & τρῶ
 φων. Nos autem dicimus non solum in uerbis desinen
 tibus in ω sed etiā in iis quæ desinūt in μι tertias präteri
 torū imperfectorū fieri secundas impatiuorum, ut νόει. Φέ
 λει. βοά sic & attici si non utantur terminatione in η
 utūtur tertiis personis präteritorū imperfectorum in
 impatiuis ut ἐτίθην ἐτίθης ἐτίθη. τίθη ἐπίμωλην. ἐπίμωλῃς ἐ
 πίμωλῃ. ἐπίμωλῃ. sic ἰσην ἰσησ ἰση ἰση ἰλιάδης φ ἰση δὲ μέγα
 κῦμα πολὺ δ' ὄρνυμα δὲν ὄειρε. Etiā hæc dorica sunt. Do
 res enim dicunt ὄρα ὄρη. & ἐπίμωλα ἐπίμωλῃ. οὐτως ἦρα
 δαίρως.

¶ Περὶ τῶ πέρημι. καὶ τέτλημι.

Εθραίης δὲ πρὸ τ' ἢ ἡ ἀκταρε βελλεροφόντην. ἰλιάδης 2
 αὐτὴ τῶ ἀποθανόντος. est tamen πέρημις presentis tem
 poris ab eo quod est πέρημι. secundæ coniugationis ἥ
 εἰς μι cuius primitiuum est πέρημι. per reduplicatio

nem quæ per ε proprie fit ab eo quod est θράω θρῶ eius
 participiū τεθράσ τεθράντος, unde τεθράν. sicut ἰσάσ ἰσάν
 τος ἰσάνην. qđ aut sit præsens tps τεθράθ. ostendit quia
 habet α breue ἰλιαδὺς χ. τεθράθ. ἡ ἡρα δ' ἐγὼ γ' οὐδέ μοι
 ὁπποτέρῃ δὴ δὺς ἐθέλει τέλεισαι. si enī esset secūdi aoristi, α
 debuisset longum esse, quia impatiuū in θ' desinens, se-
 cūdi aoristi natura productā habet penultimam. nec
 me fugit esse qui tradiderint τέθνημι. nō τέθνημι esse
 thema huius qđ est τεθνήσκης. sed hos poti⁹ sequor qđ τέθνημι
 ponūt et si τεθνήσκαι κατὰ τὴν ἑσπερίαν τε συλλαβῆς inuenia-
 tur penultima producta quia ut illi uolunt erit ptī per-
 fecti temporis ἀποβολὴ τοῦ η καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α καὶ ἰσάσεις
 τοῦ α εἰς εἰς α productum τέθνηκέμαι. τεθνήσκεις τεθνήσκει.
 qđ et si nō nego ita fieri posse, non tamē facit ad rem.
 QVærimus enim thema huius uerbi non alia tempo-
 ra, & si τεθράναι. eo modo inueniatur in infinitiuo præ-
 teriti temporis penultima producta, hoc non impedit
 quominus et in præsenti sit τεθράναι penultima corre-
 pta a prima psona plurali secundū cōem regulā μέν
 in ναι conuersa τεθράμεν τεθράραι siue a genitiuo par-
 ticipiū τεθράς τεθράντος τεθράραι. Et licet τέθνημι hoc
 modo fiat ab eo quod est θράω θρῶ per reduplicatio-
 nem quæ per ε fit sicut ἔστημι, tamen hæc differentia
 est inter has reduplicaciones, quia altera est propria, alte-
 ra impropria, sicut ex iis quæ de reduplicacione antea
 sunt dicta facile est cuius cognoscere.

Et idem arbitror tenendum esse de eo quod est τέτλημι

a quo τετραδι πένον ἰμὸν ἰλιάδης ἔ & τετραίν. & τε
 τλάμ. quod absque reduplicatione etiam inflectere
 licet, ut τλάμι. τλήσ. τλήσι. μέ. τλήσω. **Θ** β. ἐτλήν. ἐτλής. ἐτλή
 πὲ πλῆθυνται. ἐτλήμεν. ἐτλήτε. ᾧ προσεκτικὸν τλήθι. ἢ μέγ
 χὸ τλάσ. τλάντος. ᾧ δὲ κτικὸν τετράην. τετράης. τετράν. ἰλιάδης.
 δ. τετράης κεν μινε λάβῃ ἐπὶ πρὸς ἐμὸν τα χύρ ἰόν.

Γ ἐρὶ τῷ ἐσάην. καὶ ἀφ' ἐσάην.

Ibuit quærere quæ sit positio huius uerbi ἐσάην.
 sed a nemine traditū hoc ad huc potui iuenire, li
 cet Eustathius dixerit ἀφ' ἐσάην eius compositū noue for
 matum esse, & cōmune ac consuetum pro ipso poni ἀ
 ποσάην. ἀφ' ἐσάην tamen ab Homero magis amari tanq̃
 magis poeticum. Sed ex his nō intelligo quod esse uelit
 thema huius uerbi ἴσημι. an aliud. sed non uideo ἴσημι
 thema ipsius esse posse. Siue enim uellemus dicere ἐσά
 ῃν esse presentis temporis optatiui modi huius quod est
 ἴσημι non ἐσάην faceret sed ἴσάην ἀπὸ τῷ ἴσας ἴσαντες per
 reduplicationem quæ fit per τ̄ qualis reduplicatio est in
 presentis indicatiui. Siue esse a secundo aoristo indica
 tiui eiusdem uerbi ἴσημι uidelicet ἔσην, incrementum
 caderet, & σάην faceret ἀπὸ τῷ σάεντες. non ἐσάην. Sed
 hoc & alia consideranti nullum uisum est rationabili
 us thema q̃ ἴσημι. licet hoc forsità ἰ presentis nō sit ἰ usu
 sed multa alia etiam inueniuntur nec solum in uerbis,
 uerum etiam in aliis partibus orationis, quorum posi
 tiones, aut principia, uel simplicia non sunt in usu. nec
 reduplicatio quæ facta sit per τ̄ noua haberi potest cū
 in eam

in tam multis uerbis eam inueniamus, ut $\tau\mu\omega\ \tau\epsilon\tau\mu\omega$.
 $\phi\rho\omega\ \pi\epsilon\phi\rho\omega$. $\acute{\epsilon}\omega\ \acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\omega\ \acute{\epsilon}\omega$. unde $\acute{\epsilon}\eta\mu\iota\ \acute{\epsilon}\acute{\epsilon}\mu\alpha\iota$ $\eta\mu\iota\ \eta\kappa\acute{\alpha}\theta\eta\mu\alpha\iota\ \tau\lambda\eta$
 $\mu\iota\ \tau\epsilon\tau\lambda\eta\mu\iota$. $\theta\rho\eta\mu\iota\ \tau\epsilon\theta\eta\mu\iota$ & aliis cum præsertim pri-
 ma syllaba aspiretur, ut eius cōpositum declarat quod
 est $\acute{\alpha}\phi\epsilon\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\nu$. quod non fieret si $\acute{\epsilon}\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\nu$ esset secundi aori-
 sti, & maxime quia ē incrementum caderet. Nec solum
 $\acute{\epsilon}\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\nu$ placet esse ab eo quod est $\acute{\epsilon}\sigma\eta\mu\iota$, sed etiam $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\sigma\alpha\nu$ &
 $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\theta\iota$, $\lambda\iota\acute{\alpha}\delta\delta\varsigma$ $\bar{\nu}$ $\mu\eta\kappa\acute{\epsilon}\pi\tau\eta\nu$ $\tau\rho\acute{\omega}\omega\nu$ $\acute{\epsilon}\eta\acute{\alpha}\sigma$ $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\tau\iota$ $\delta\gamma\ \acute{\alpha}\chi\epsilon\iota\acute{\alpha}\iota$. & $\acute{\epsilon}\sigma\alpha$
 $\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\mu\iota$. unde $\acute{\iota}\phi\acute{\epsilon}\sigma\alpha\sigma\alpha\nu$ & $\acute{\iota}\phi\acute{\epsilon}\sigma\alpha\theta\iota$ & $\acute{\iota}\phi\acute{\epsilon}\sigma\alpha\iota\eta\mu\iota$ quorum $\acute{\epsilon}\sigma\alpha$
 $\sigma\alpha\nu$ tertiam personā præteriti imperfecti esse placet. $\acute{\epsilon}\sigma\alpha$
 $\theta\iota$ uero & $\acute{\epsilon}\sigma\alpha\iota\eta\mu\iota$ præsentis temporis & præteriti imper-
 fecti cum præsertim penultima in his correpta sit secun-
 dum regularum præceptionem, & secundum $\alpha\nu\alpha\lambda\omicron\gamma\iota\sigma\tau\alpha\nu$
 fiāt, nec ad eorum formationem multis mutationibus
 sit opus sicut si hoc secundum nonnullos alios uellem.
 accipere præteriti perfecti esse temporis p̄ metaplasmos
 & syncopas & huiusmodi figuras alias super alias. qui
 quantūlibet, hoc ostendere conētur, nō poterunt quin
 $\acute{\epsilon}\sigma\acute{\alpha}\iota\eta\nu$ præsentis sit temporis, cum non possit aliqua ra-
 tione a præterito p̄fecto deduci, cuius thema $\acute{\epsilon}\sigma\eta\mu\iota$ esse
 fateri op⁹ est a quo omnia supradicta regulariter dedu-
 cūtur. Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur
 tamen mihi libuit huic loco inferre, cum apud Home-
 rum usum horum uerborum tam frequen-
 tem reperiamus.

$\Theta\tau\acute{\epsilon}\lambda\omicron\sigma\ \tau\epsilon\ \acute{\epsilon}\iota\varsigma\ \mu\iota\ \rho\eta\mu\acute{\alpha}\tau\omega\nu$.

¶ Εὖ ἐν ῥημάτων ᾗ μὲν παρὰ τὸ πλεονάζον κλίνονται.

Erba in βω desinentia βαρύτερα & quæ habent
in penultima, siue solum siue cum aliqua immu-
tabili futuro carēt, & usq; ad præteritum imperfectum
solum uariantur, ut ῥέμω. ἔρριμβον. φέρω. ἔφερβον.

¶ Etiā in σκω desinentia, ut πνέσκω. ἐγνώσκον. ὀλέσκω. ὤλε-
σκον. excipitur ἀλύσκω. ἀλλύω. & θνήσκω. θνήσκον. διδάσκω. ἔ-
ρο ἀπὸ τοῦ διδάω. nō autem ἀπὸ τοῦ διδάσκω. unde διδάσκει.

¶ Etiam in ανω βαρύτερα. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω.

¶ Etiam in ηρω διάτης διφθόγης φαίρω. ἐρείρω.

¶ Etiam in σω a præsentis siue a futuro deriuata τείνω. βρω-
σεύω. excipitur. κλέω. Quæ enim horum a præsentis de-

ducuntur, præteritum imperfectum habent, ut τέλω. τέ-
λειω. ἐτέλειον. ῥέω. ἐτελείμεν. διός δ' ἐτελείτο βασιλῆϊ. ἰλιάδης α.

Quæ uero a futuro, hoc etiam tempore carent, ut βρώσω.
βρωσεύω. excipitur ὀψέω ἀπὸ τοῦ ὀψω, quod ὀψθον facit.

¶ In αω quoq; desinentia, & in εω & in υω. ut κινώω. ἐ-
κινάω. τελέω. ἐτέλεον. μινύω. ἐμίνυνον.

¶ Etiam cum implicatiōe consonantis, ut ἄχω. ἐρέχω.

¶ Verba etiam quintæ coniugationis habentia primā
syllabam ex reduplicatione, in liquidam desinentem,
ut μαρμαίρω. καρμαίρω. παμφαίνω. Similiter in ω desin-
nentia, & quæ ante ω per implicationem duas habent
consonantes, quorum altera sit liquida ut μέμλω. ὀφλω.
ἔγρω. δάκνω.

¶ Etiam in ω purum ἢ diphthongo antecedente, ut ὀ-
πύω. ἀγύω.

¶ Etiam in ὄω super duas syllabas habentia deriuata in
μι ut πινύω πινύμι ὀλύνω ὀλύνμι Attica quoque βαρύ-
στα a circumflexis facta ut ἀλέξω. ἔψω.

¶ Etiam æolica διὰ τῆς δύο ως, ut ὄωσιν ἀπὸ τοῦ ὀπῶ. λῶσιν
ἀπὸ τοῦ ἐλέω. πῶσιν ἀπὸ τοῦ πῶπῶ. κορύσιν ἀπὸ τοῦ κορύπῶ.

¶ Etiam quæ a futuro deducuntur βαρύτονα ut ὄρωσιν. ἄξω.

¶ Etiam in ὄω habentia ante ὀ aut ᾠ aut ὤ. ut ἔλῶ.
μέλῶ. σπέρῶ κυλίῶ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ἈΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Ἀρχὴ τοῦ α.

Γω. μέγ' ἄξω. τῷ ἦχα. καὶ ἀπὸ τῆς ἰσως ἀπὸχα. β. ἦχον, καὶ
ἀπὸ τῆς ἰσως ἦχον.

¶ Ἄζομαι. cuius actiuum est ἄζομαι ἄχον. ἀπὸ τοῦ ἄζω.
μέγ' ἄζομαι ἀπὸ τοῦ ἄζω. β. ἄζομαι.

¶ Ἄσινμι. μέλλων ἄξω ἀπὸ τοῦ ἄζω. τῷ ἦχα. καὶ μέγ' ἦχα ἄχον
σα. ὅθεν ἔαχα ἀπὸ τῆς ἰσως. β. ἄζω. ὅθεν κατὰ ζα.

¶ Ἄρω. μέγ' αἰρήσω. β. ἔλῶ, ἀπὸ τοῦ ἔλω ἄχον.

¶ Αἰρούμαι. μέλλων αἰρήσομαι. τῷ ἦρμαι. β. ἠρέθην. μέγ'.
β. ἔλῶ, ἀπὸ τοῦ ἔλωμαι ἄχον.

¶ Αἰδάρομαι. μέγ' αἰδοίσομαι. τῷ ἠδομαι. μέγ'. β. ἠδοίμην.
ἀπὸ τοῦ αἰδέομαι οὐμαι ἄχον.

¶ Ἀλίσκομαι. μέλλων ἀλώσομαι. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ αἰλῶ. β. ἦ-
λων. ἦλως. ἦλω. καὶ ἔαλω ἀπὸ τῆς ἰσως, ἀπὸ τοῦ ἄλωμι ἄχον.
ἦμετοχὶ ὁ αἰλῶς. τῷ αἰλῶντος.

¶ Ἀμαρτάνω. τῷ ἡμάρτανον. μέλλων ἀμαρτήσω.

ἀπὸ τοῦ ἀμαρτίνῳ. ὧ. ὧ. ἡμάρτηκα. ὧ. δυνάμει
ἡμάρτον.

Ⲭ Ἀμφιέννυμι. μετ' ἀμφιένω. ὧ. πενηνταὶ ἡμφίεσμαι.

Ⲭ Ἀραμινύσκει. μετ' ἀραμινύσω. ὧ. ἐμνήσθην. ἀπ' ἱεραμνῶ
ἀραμνῶ ἀχέουσιν.

Ⲭ Ἀπεχάρομαι. μετ' ἀπεχάρομαι. ὧ. ἀπέχρημαι. μετ' ὧ. β'.
ἀπεχρόμην. ἀπὸ τοῦ ἀπεχέομαι. οὐμαι. ἀχέουσιν.

Ⲭ Ἀπολέω. ὧ. ἀπολύνω. ὧ. ἀπόλυνμι. μετ' ἀπολύνω ἀπὸ τοῦ
ἀπόλλω. ὧ. ἀπολέσω. ὧ. ἀπόλεια. ὧ. ἀπ' ἡλῶς ἀπολώλεκα.
μέσος. ὧ. ἀπ' ἡλῶς ἀπόλωλα.

Ⲭ Ἀρέσκω. μετ' ἀρίσω. ἀπὸ τοῦ ἀρίω ἀχέουσιν.

Ⲭ Ἀχόμαι. μετ' ἀχέομαι. ἀπὸ τοῦ ἀχέομαι ἀχέουσιν. ὧ. ἀ.
ἡχέοσθην.

Ⲭ Ἀρχά το β'.

Ⲭ Βαίνο. μετ' βήσομαι. ἀπὸ τοῦ βάω. ὧ. ἀχέουσιν. ὧ. β'. ἐβην, ἀπ'
τοῦ βῆμι. ἀχέουσιν.

Ⲭ Βάλλω. μετ' βαλῶ. ὧ. βέβαλκα ἀχέουσιν. ὧ. ὡς ἀπὸ τοῦ
βάλλω. ὧ. βαλῶ. ὧ. βέβαλκα. ὧ. βέβαλκα. ὧ. βέβαλκα. ὧ. βέβαλκα.
βέβαλκα. βέβαλκα. ὧ. ἀπὸ τοῦ βαλῶ βλήσω. βέβαλκα.
ὧ. β'. ἐβαλον.

Ⲭ Βλαστάνω. μετ' βλαστήσω. ἀπὸ τοῦ βλαστῶ. ὧ. ἀχέουσιν. ὧ. β'.
ἐβλαστον.

Ⲭ Βιδέω. μετ' βιδέω. ὧ. β'. ἐβιδέω. ἀπὸ τοῦ βιδέω. ὧ. ἀχέουσιν. ὧ. μετ'
τοῦ βιδέω. ὧ. βιδέω.

Ⲭ Βούλομαι. μετ' βουλήσομαι. ὧ. βεβούλημαι. ἀπὸ τοῦ βουλέομαι
ἀχέουσιν.

Ⲭ Βρώσκω. μετ' βρώσω. ἀπὸ τοῦ βρώω. ὧ. ἀχέουσιν.

Ἐξ ἀρχῆς τοῦ γ'.

ἘΓΓΛΙΩΝ ΖΑΜΩ. $\rho\epsilon^{\epsilon}$ ΖΑΜΩΣΩ. $\Theta\alpha\iota\tau\mu\alpha$, ἀπὸ τοῦ ΖΑΜΩ ΒΑΡΥ-
ΤΟΥΝΟΥ ἈΧΕΪΣΟΥ.

Τὴν γὰρ ἀποκ. μέλων πρᾶσσω, ἀπὸ τοῦ γινώσκ. ἀχρηστῶν.

στίνονται καὶ ἔχονται μέλλον ὑπνοῦσθαι. $\omega\zeta'$. γυμνῆσαι. $\mu\epsilon'$.

Θ α ἐχρησάμην. μὲ' Θ β. ἐχρὸμην. ἀπὸ τοῦ γενόμεν. ὧμαι
ἀχρῆσον μὲ' πζ. ἐχρὸνα, ἀπὸ τοῦ γενῶ ἀχρῆσον.

Ἐγνώσκω. ὅθεν ἀναγνώσκω, ἢ καταγνώσκω. & similia ὁ-
μιλλῶν συνόσμαι, ἀπὸ τοῦ γνώω. ὅ β' ἐγνων' ἐγνώσ' ἐγνώ. ἢ με-
τοχὴ ὁ γνούς τοῦ γνώμτος ἀπὸ τοῦ γνώμι.

ΤΓέρομαι. μέλωρ ἔχουμαι. μέ' Qā' ἐχνα' μνρ.

Ἡ Ἀρχὴ τοῦ Δ

Θεὸς αὖ οὗτος πανδητὸς· διδάσκει ἀπὸ τοῦ δαΐα, καὶ διδάσκει
 ὁ β' ἐδάην ἀπὸ τοῦ δαΐα ἀχρῆσον.

Ελάκρω. μέλλων δὴ ζῶ. β'. ἑδάκρον. ἀπ' οὐκ ἔχουσιν.

Θαίω γ' δε σμῶ μέλλων δῆσσω. ὧ παρθενὸς δέδεμαι. (3) α
ἐδέσθην.

ⲉⲗⲟⲙⲁⲓ ⲡⲁⲣⲁⲕⲁⲗⲱ, ⲕⲁⲓ ⲧⲟ ϣⲉⲛⲓⲱ. ⲙⲉⲛ δⲉ ⲛⲟⲙⲁⲓ. Ⲙⲉⲛ ⲁ ⲉⲃⲉ
ⲛⲓⲛⲉⲛ, ἂπⲟⲧⲟⲓ δⲉ ⲉⲱ. ἂⲣⲉⲛⲓⲱⲛ.

Θεῶν. με' εἰσω. ᾧ' δὲ δευτ. καὶ ἰωρικῶς δὲ δα, δα τῷ
 μόνον. Nam quando cūque präteritum actiuum abii-
 cit ἡ ἐσῷωρικῶ, corripitur penultima. με' ᾧ' δὲ δευτ.,
 δα ἡ οἱ ἐφθόγην. δὲ δα tamen esse debuerat. δα τῷ
 ὁ cum sit χαρακτικῆς τῶν præsentis temporis & præte-
 riti medii sed propter alternitatem trium α α α
 seruatum est δα τῷ ἡ, quod est χαρακτικῆς τῶν präteriti
 actiui

Τ Διαδράσκω, ὅθεν ἀποδιδράσκω, καὶ διαδιδράσκω. ὁ μέλλων
διαδράσκει ἀπὸ τοῦ διδράσκω. ἀόριστος ᾧ διδράσκω καὶ ἀπείδω
ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδράμει ἐπὶ πρῶτον προσώπων ἢ ἐν κών,
ὡς φησι θωμάς ὁ μάγιστος καὶ τρίτον ἢ πλυνωτικῶν ὧ καὶ
σφοκλῆς ἐχέσταιτο. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ σὺν ὁ μὲν ἀπείδω, παταγού-
σιν ἅτε πηνῶν ἀέλει. καὶ ἀπείδω μὲν ἡμεῖς τὸ πλυνωτικὸν ὡς
ἀριστοφανῆς Δούρο δ' αὖ οὐκ ἀπείδω μὲν. καὶ οὐκ ἀπείδω.

Τ Ἀρχὴ τοῦ ε.

Τ Ἐἶδω ἀχέσων. μέλλων εἶσμαι καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἶδω. εἶδω
ἀχέσων. μέν. ὁἶδα. πρῶτον ἢ εἶμ. ἡ μετοχὴ ὁ εἰδὼς τοῦ εἰδούτος.
διὰ τοῦ εἰδούτου.

Τ Ἐἶρω ἀχέσων. μέλλων εἶρω. ὁ ὁἶ. εἶρηκα, ἀπὸ τοῦ εἶρω. εἶρω
ἀχέσων.

Τ Ἐῖρω μέλλων εἶρῃσω. ἀπὸ τοῦ εἶρω. εἶρω ἀχέσων.

Τ Ἐρομαι μέλλων εἰρήσμαι. ὁ β' ἡρόμην. ἀπὸ τοῦ εἶρωμαι ἀ-
χέσων.

Τ Ἐρχομαι. μέν. ἐλθίσμαι ἀόριστος β' ἤλυνθον καὶ συγκοπῇ ἤλθον,
ἀπὸ τοῦ ἐλθίσω ἀχέσων.

Τ Ἐνείσκω μέλλων ἐνέησω. ἀόριστος β' ἔνρον. ὁἶ. παθητικὸς ἐν-
ρημαι. ἀόριστος ᾧ ἐνέηται. ἀπὸ τοῦ ἐνέω. ἀχέσων.

Τ Ἐχω μέλλων ἐξω ὁ περ δα συνήται. ὁἶ. ἐχκα. ἀόριστος β' ἔχεν.
ἀπὸ τοῦ ἐξω. ὁ. ἀχέσων.

Τ Ἀρχὴ τοῦ ζ.

Τ Ζύγνυμι. μέλλων ζύξω.

Τ Ζώννυμι. μέλλων ζώσω.

Τ Ἀρχὴ τοῦ θ.

Τ Θάπρω μέλλων θαύσω. ἀόριστος ᾧ ἔθαψα. ἀόριστος β' ἔταφιν.

Θείλω μέλλωρ θελήσω. ἀόριστος ἄ' ἐθέλησα, ἀπ' τοῦ θελήω θελω
ἀρχήσων.

Θνήσκω. με' μέλλωρ β' θανούμαι. Θ' β' ἐθανον, ἀπ' τοῦ θείρω.
ω' π' θνήσκω. ἀπὸ τοῦ θνήσκω, ἀρχήσων. δ' ἀπὸ ὅλης τοῦ κ' καὶ
ζ' ὅππ' τοῦ η' εἰς ἁ' ἰωνιζῶς τέθναα. ὡς βέβηκα βέβαια. γ' προσε-
κτιλὸν τέθναθι. γ' δύετικόν τεθράην. γ' ἀπαρέμφαρον τεθρά-
ναι. ἢ μετὰ γ' τεθνάς τεθανύσθ' ἀπὸ τοῦ τεθνάω τέθνω. ἀρχήσων.
τεθνήσκει uero praeteriti temporis ἀπὸ τοῦ τέθνεα. Vnde
τεθνεὺς abiecto τ' a quo τεθνηὺς εἰ ἢ cōuerso quo τεθνεὺς
commune est alia uero poetica. τέθνεα uero ἀπὸ τοῦ τέθνεα
κα' βοιωτικῶς. sicut τέθεικα. cuius thema est τέθνημι pri-
mae cōiugationis uerborum in μι. Est enim θένω γ'
λέγω. ὁ μέλλωρ ἄ' θενῶ. ὁ δ' ὑπέρτος θενῶ. sicut ἀπὸ τοῦ ἀνεί-
ρω, ἀνείρω, ἀνείρω. Aprimo igitur futuro κατὰ μετὰ θείων
τοῦ μ' fit θενέω. γ' περιπατώμεθρον. θενῶ. δ' κατὰ ἀνάδ' ἀλασιόσμι
τεθνῶ. Vnde τέθνημι primae coniugationis γ' εἰς μι.
μέλλων θνήσκω. ω' π' τέθνεα διὰ φ' εἰς δ' φθόγου βοιωτικῶς. a se-
cūdo uero futuro κατὰ μετὰ θείων fit θενάω θενῶ. τέθνη-
μι secunde coniugationis ut supra dictum est.

Ἀρχὴ τοῦ τ'.

Τίθινούμαι. unde ἀφίθινούμαι. με' ἵζομαι. με' β' ἵκω
μην, ἀπὸ τοῦ ἵλωμαι. ἀρχήσων.

Τίπταμαι. unde ἀείπταμαι. ὁ μέλλωρ πήσεται. β' ἵπην,
ἀπὸ τοῦ ἵπταμι ἀρχήσων.

Τίλάσκομαι μέλλωρ ἱλάσσομαι ἀπὸ τοῦ ἱλάω. ἀρχήσων.

Ἐρχὴ τοῦ κ.

Καίω. μέλων καύσω. β. ἐκάνη.

Καθεύωμαι. μέσο μετ' β. καθεδύμαι.

Καθήμαι μέλων καθύσμαι.

Κλάω. μέλων κλάω ἀπὸ τοῦ κλάω ἀχέσθαι. ὁ μετ' β. κείληται.

Κλαίω. μετ' κλαύσω.

Καθεύω. ρω. β. καθεύων. ἀπὸ τοῦ καθεύω.

Καταδαρδύω. μέλων καταδαρδύσμαι. β. κατὰ δαρδύων ἀπὸ τοῦ καταδαρδύω ἀχέσθαι.

Κεραυνίω καὶ κεραυνύμι. μέλων κεραύσω. β. κείραμαι καὶ συγκοπῇ κείραμαι.

Κορευνίω καὶ κορεύνυμι. μέλων κορέσω. ἀπὸ τοῦ κορέσω. qd est iusu.

Κρύπτω. μέλων κρύψω. β. παθητικὸς ἐκρύβω ἀπὸ τοῦ κρύβω.

Ἐρχὴ τοῦ λ.

Λαγχάω. μέλων λήξω. β. ἐλήχα. ἐλαχον. ἀπὸ τοῦ λήγω ἀχέσθαι.

Λαμβάνω. μέλων λήψομαι. β. ἐλήφα. β. ἐλαβον, ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχέσθαι.

Λανθάνω. μέλων λήσω. μετ' β. λείληθα. β. ἐλαθον ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχέσθαι.

Ἐρχὴ τοῦ μ.

Μανθάνω. μέλων μαθίσμαι. ἀπὸ τοῦ μαθίω θω. β. μεμάθηκα. β. ἐμάθησα. ἀχέσθαι. β. ἐμάθον sicut ἀπὸ τοῦ δυνάω. πω. ἐδύνησαν. ἐδύνον.

Μάχμαι. μέλων μαχοῦμαι, καὶ μάχσμαι. ἀπὸ τοῦ μάχομαι ἀχέσθαι.

ΤΜένω μέλων μενῶ. ² μεμένηα, ἀπὸ τοῦ μενέω. ³ ἔμανα.

ⲉⲙⲟⲣⲟⲩⲛⲱ. ⲙⲉⲗⲗⲱⲣ ⲙⲟⲣⲟⲩⲱ.

Ἐοῖχομαι μέλλον οἰχέσθαι. ἀπὸ τοῦ οἰχέμαι ἀχέσθαι. ἡ.

В. ѿхмич.

Οὐνοὶ καὶ σὺν ἡσπέρῃ οὐρα. ἔσθ' ὅτι ὅμιλον. μέλλων οἰκίσματα.
 ἀπὸ τοῦ οὐνοῦ ἀρχήσου. ἔσθ' ὅτι ὅτι.

Τὸ φείλω· ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω ὀφειλῶ. ἀρχήσιν καὶ ὀφλω
 ὀφλήσω κατὰ συνηγορίην τοῦ ὀφλῃκα. ἀόριστος ᾧ ὀφλησσι. Θ β
 ὀφλον.

Θόμνῳ καὶ ὁμνῳ μέλλων ὁμῶς, ἀπὸ τοῦ ὁμῶ. ὁμῶ. 25.
ἀπὸ τοῦ ὁμῶ. 25.

Θ. Ὁμόρουν μι. μέλων ὁμόρζω.

ⲉⲁⲣϭⲏ ⲧⲟⲩ ⲡ̄.

Πάγω, μέλλων πῶσαι. Ὡς δ' ἔπειτα ἀπὸ τοῦ πῆθ' ἀχέ-
 σον, μέ' ὧς, πέπονθα, ἀπὸ τοῦ ποινῶ πονήσω, πέπονθα. μέ' ὧς
 ποινὰ ὧς ὡλεορασμῶ τοῦ θ' πέπονθα.

ΕΠΙ ΤΩ ΜΕΛΛΟΝ ΠΙΣΤΕΥΜΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΙΟΥ. Ο ΜΕΛΛΩΝ ΠΙ
ΣΤΩ. ΚΑΙ Ο ΔΩΡΟΝ ΟΣ ΠΙΣΤΕΥΩ, Ο ΜΕΛΛΩΝ ΠΙΣΤΕΥΜΑΙ. ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΙΟΥ, ΑΠΟ ΤΟΥ
ΠΑΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΙΟΥ. Ο ΔΕ ΠΙΣΤΕΥΩ, ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΙΟΥ. Ο ΔΕ ΠΙΣΤΕΥΩ, ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΙΟΥ.

ἐπιστά. ἀχέσαι. **Θ β.** ἐπιστ. a quo deduci posset. **μζ β.**
πεσώ, καὶ μζ πεινύμαι.

Πεταρύνω καὶ πεταρύνμι. **μζ.** πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω.

Πηγύνω καὶ πηγύνμι. μέλων πηγώ. **μζ.** πείπηγα. **Θ β.** ἐ-
πάτην, ἀπὸ τοῦ πηγώ. ἀχέσων.

Πρίνω. **μζ.** πρίσω. **μζ.** πρίσωκα. ἀπὸ τοῦ πρίω. **Θ β.** ἐπιορ.
ἀπὸ τοῦ πρίω.

Πυνθάρομαι. μέλων πένσμαι. **μζ.** πένψμαι. **μζ.** **Θ β.** ἐπυ-
θόμην. ἀπὸ τοῦ πένθμαι.

Πράττω καὶ πρῶω. μέλων πρᾶσω.

Αρχὴ τοῦ ρ.

Ρέω. μέλων ῥόσω, καὶ ῥύσω. **μζ.** ῥρύνκα. **Θ β.** ῥρύνην,
ἀπὸ τοῦ ῥέω. ἀχέσων.

Ρηγύνω καὶ ρηγύνμι. **μζ.** ῥήσω. ἀόριστος β ῥράσην, ἀπὸ τοῦ ῥήσω.
ἀχέσων.

Ρωννύω καὶ ρώννυμι. **μζ.** ῥώσω. **μζ.** ῥρρωμαι. **πρ.** ῥρρώμην
ῥρρωσθ. ῥρρωτο. καὶ προσεκτελόμεν. ῥρρωσι. ῥρρώδω. ῥρρωδι. ῥρ-
ρώδων. ῥρρωδε. ῥρρώδωσαν. καὶ ῥρρωδαὶ ἀπαρέμφαιτον.

Αρχὴ τοῦ σ.

Σβεννύω καὶ σβέννυμι. μέλων σβέσω καὶ σβήσομαι ἀπὸ τοῦ
σβέω. ἀόριστος β ἑσβην. ἀπὸ τοῦ σβῆμι. ἀχέσων.

Σδύομαι. ἀόριστος α ἑσύνθην. ἀόριστος α ἐνεργητικὸς ἑσεναι.

Στρωννύω καὶ στρώννυμι. **μζ.** στρώσω. ἀπὸ τοῦ στρώω. ἀχέσων.

Στρεννύω καὶ στρέννυμι. μέλων στρέσω, ἀπὸ τοῦ στρέω. ἀχέ-
σων σπείδω **μζ.** σπείσω ἀπὸ τοῦ σπείδω

Αρχὴ τοῦ τ.

Ταρνύω, τάρνω. μέλων τᾶσω.

ΕΤέμνω. μέλων τμήσω, ἀπὸ τοῦ τμήω. ἀχέησιν. ἀόριστος
β. ἑταμορ.

ΕΤι τρώσω. μέλων τρώσω. ἀπὸ τοῦ τρώω. ἀχέησιν.

ΕΤρέχω. μέλων τρέξω. εἰ δραμοῦμαι. μέ. με. β. τζ'. δεδρά-
μικα ἀπὸ τοῦ δραμείω. ἀχέησιν. ἀόριστος β. εἰδραμορ. ἀπὸ τοῦ
δρέμω, uel ἀπὸ τοῦ δραμείω. μὴ ὅθεν ὁ μέλων β. δραμῶ. ὁ ὁ
μέ. δραμοῦμαι.

ΕΤυχάω. μέλων πύζομαι, ἀπὸ τοῦ πύζω. τζ'. πτύχαια
ἀπὸ τοῦ τυχάω. ἀχέησιν. ἀόριστος β. ἑτυχεν. ἀπὸ τοῦ τύνχω. ἀχέ-
ησιν ἐν τῇ περὶ λόγῳ.

ΕΤρώω. μέλων φραγῶμαι. ἀόριστος β. ἑφαζεν.

ΕἈρχὴ τοῦ υῦ.

ΕΥπαιῶμαι. μέλων ὑποχίσσμαι ἢ ὑπεσῆσμαι ἀπὸ τοῦ ὑφί-
σαι. ὅθεν ὁ ὑπέστην δέντερος ἀόριστος. τζ'. ὑπέχημαι. ἀόριστος
α. ὑπεχέθην. μέσος ἀόριστος β. ὑπεχόμην. ἀπὸ τοῦ ὑποχέομαι.
οὔμαι. ἀχέησιν.

ΕΥπνώω. μέλων ὑπνώσω.

ΕἈρχὴ τοῦ φ.

ΕΦέρω. μέλων οἶσω. ἀπὸ τοῦ οἶω. ἀχέησιν. μέ. τζ'. ἐνήνοχα ἀπὸ
λεῶς. ἀπὸ τοῦ ἐνήχω. ἀόριστος α. ὑπεχόμην. ἀπὸ τοῦ ἐνήχω.

ΕΦθάνω. μέλων φθάσω. ἀόριστος β. ἑφθην. ἀπὸ τοῦ φθάνω. φθῆ-
μι. ἀχέησιν.

ΕΦθίνω. μέλων φθίσω. ἀπὸ τοῦ φθίω. ἀχέησιν.

ΕΦύω. μέλων φύσω. ἀόριστος β. ἑφω. ἀπὸ τοῦ φύμι.

ΕΦείτω. μέλων φείξω. μέ. τζ'. πέφρικα ἀπὸ τοῦ φείκω.
ἀχέησιν.

ἘΑρχὴ τοῦ χ.
 ἘΧάσκω. μέλων χανούμαι. ἢ πρὸς κίχνα. ἀόριστος β'. ἔχον
 ἀπὸ τοῦ χάνω ἀχέσθαι.
 ἘΧαίρω. μέλων χαρήσμαι. ἀπὸ τοῦ χαίρω χαρῶ ἀχέσθαι. ἀόρι-
 στος β'. ἔχην.
 ἘΧωννύω καὶ χώννυμι. μέλων χῶσω. ἀπὸ τοῦ χῶ.
 ἘΑρχὴ τοῦ ω.
 ἘΩθίω ω. μέλων ὠσω, ἀπὸ τοῦ ὠθω ἀχέσθαι. ἀόριστος α'. ὠσα.
 πρὸς παθητικὸς ἔωσμαι.

ἘΤέλος τῶν ἀναμάλων ῥημάτων.

ἘΠερὶ μετοχῆς.

Ετοχὴ δὲ λέξις μετέχουσα τῶν ὀνομάτων ἐστὶ τῶν
 ῥημάτων ἰδιότητος. hoc est. Participiū est dictio
 participans nominum ac uerborum proprie-
 tatem. nominis quidem genera & casus. Verbi autem si-
 gnificationes tempora & cōiugationes. & cōiter species,
 figuras, & numeros. Dicitur autē μετοχὴ παρὰ τὸ μετέχω
 quod latine participo significat, eo q̄ partem capit no-
 minis partemq; uerbi. pro quo ὁ τῶν ὀνομάτων commune sit
 exemplum quod habet generalē sui definitionē. in eo
 q̄ pars orationis esse dicitur. Specialē uero in eo q̄ par-
 tem capit noīs, partemq; uerbi. Propriū est huic parti sē-
 per in deriuatione cōsistere, quod de nulla alia pte orati-
 onis dici potest. Nā aliae partes & primitiuae habent spe-
 cies ut α βασιλὸς νοίε βασιλικός. ab ἄσθω uerbo ἀσθένω.
 & alia

¶ Τὸ θηλυκόν.

¶ Η' τὴν πεντα. a genitiuo masculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ τ declinatum extremam genitiui in σα cōuertens, ac penultimā natura producens fœmininum facit. producitur autē penultia per assumptionē τοῦ ν in diphthongo, ut supra dictum est, prius tamen ν consonante abiecta ῥ σα. correptū quoniam fœminina i α a masculinis formata, æqualem tempore habent α cum extrema genitiui masculini eius. uel sic. Omne fœmininum in α desinens ὁζωόμενον siue περιπατόμενον producit α πρὸς περὶ τὸν οὐδὲν siue πρὸς περιπατόμενον corripit ipsum ἢ γοιὴν ἢ τὴν πούσην. sicut τῆς μούσης. & reliqua.

¶ Τὸ οὐδέτερον.

¶ Τὸ τὴν πορ. a genitiuo masculini fit extrema syllaba abiecta nam omnis genitiu⁹ participii διὰ τοῦ τ declinatus abiecta ῥ, syll. neutrum facit ῥ πῶν μικρόν, nā omne neutrum ni ν desinens extremam corripit. ἢ γοιὴν τὴν πορτος. sicut & masculinum quoniā omne neutrum a masculino formatū cuiuscunq; sit declinationis eandē seruat declinationem.

¶ Τὸ ἐξ ἑκὸς πρ.

¶ Ο' πετυφώς. τὸ πετυφός. a prima persona prateriti perfecti α in ωσ conuersa, & accētu acuto in ultimam translato. quia participia in ωσ desinentia acuunt extremā & per ω magnum scribuntur quod quidem in obliquis in ο paruum conuertitur, & decliatur per τ.

¶ Τὸ θηλυκόν.

¶ Η' πετυφῶσα. fit a genitiuo participii eiusdem prateriti

ti temporis, ὅς in ᾠ conuerfa, ac ὑ penultima add. Nā
 ὁ μικρόν ut fupra dictum eft, πρὸ οὐδὲσσι τοῦ producitur &
 fic τετυφονα dicendum fuerat δαδου δφδόν. ficut τὴ
 ἡ ορτος τὴ ἡ οὔσα. Sed quoniam fœminina a masculinis
 formata in ᾠ purum definentia ut plurimum ἰῶτα in
 penultima habere uolunt additum eft ἰῶτα & abiectum
 ὁ μικρόν cum tres uocales in eadē ſyllaba minime locari
 poſſint. & fic ἡ diph. impropria facta eft. ὅ α βραχ. quia
 omne fœmininum in ᾠ definens προπαροξύτονον ſiue
 προπερισπωμένον corripit ᾠ ut fupra dictum eft. Vnde pe
 nultima quæ natura lōga eft ante breuem ſuſcipiens ac
 centum circumflectit ἢ γυνὴ τῆς τετυφας. ὅ α. μακρόν
 Quoniam omnis genitiuus par proprio nominatio
 producit extremam. ſupans autem corripit. ¶ Τὸ δὲ δὲ πρ
 ¶ Τὸ τετυφός a genitiuo participii masculini fit τετυφός
 ὅς ἀποβολῇ τοῦ τῶ, τετυφός. τοῦ τετυφός. τῶ τετυφότι. ὅ τε
 τυφός & reliqua.

¶ Ἀόριστος ᾠ.

Τύφας a prima perſona primi aorifti abiecto au
 gumento, & addito ὅ ἐτυφα ὁ τύφας. Vel a ſecun
 da perſona eodē modo abiecto augmento tantum. ὅ
 φας. μακρόν quoniam masculina in σῶς definentia
 barytona, ſiue nomina ſint, ſiue participia producunt
 extremam. ἢ γυνὴ τῶ τυφάντος. ficut τοῦ τυφόντος.

¶ Τὸ θληνόν.

¶ Τὸ τυφάσαι. fit a gēitiuo participii masculini. Nam
 omne participium δα τοῦ τῶ declinatum extremam

genitiui in $\sigma\alpha$ uertens, ac penultimam natura produ-
cens foemininum facit. $\eta \gamma\gamma\iota\lambda\eta$. $\phi\lambda$ τυ- $\phi\alpha$ σης. sicut $\tau\eta\sigma$ $\mu\alpha$
σης. $\gamma\delta$ οὐδέτερον. $\gamma\delta$ τυ- $\phi\alpha$ ν a genitiuo participii masculi
ni sicut τυ- $\phi\alpha$ ν. $\gamma\delta$ $\phi\alpha$ ρ. $\beta\rho\alpha\chi\epsilon$ quia omne neutrum in ρ de
finens & reliqua ut supra. declinatur autem \acute{o} τυ- $\phi\alpha$ ς το
τυ- $\phi\alpha$ ντος. $\phi\lambda$ τυ- $\phi\alpha$ ντι. ¶ Ἀόριστος β'.

¶ $\text{Ο} \tau\upsilon\omega\acute{\alpha}\nu$ a prima persona secundi aoristi, abiecto au-
gumento & \acute{o} paruo in ω magnum mutato ac accentu i
ultimam translato. ut $\epsilon\tau\upsilon\pi\omicron\nu$ \acute{o} $\tau\upsilon\omega\acute{\alpha}\nu$ το τυ- $\omega\acute{\alpha}\nu$ τος. $\gamma\delta$ $\theta\eta\lambda\upsilon$
 $\nu\acute{o}\nu$ η τυ- $\omega\acute{\alpha}\nu$ σα. $\phi\lambda$ τυ- $\omega\acute{\alpha}\nu$ σης. $\gamma\delta$ οὐδέτερον. $\gamma\delta$ τυ- $\omega\acute{\alpha}\nu$ το τυ- $\omega\acute{\alpha}\nu$ τος
sicut participium praesentis temporis. ¶ $\mu\epsilon\tau\alpha$.

¶ $\text{Ο} \tau\upsilon\phi\omega\nu$. a prima persona primi futuri $\pi\rho\alpha\delta\acute{\epsilon}\sigma\epsilon\iota$ το ν .
τυ- $\phi\omega$. τυ- $\phi\omega$ ν το τυ- $\phi\omega$ ντος. $\gamma\delta$ $\theta\eta\lambda\upsilon\kappa\acute{o}\nu$ η τυ- $\phi\omega$ νσα. $\phi\lambda$ τυ- $\phi\omega$ νσης
 $\gamma\delta$ οὐδέτερον. $\gamma\delta$ τυ- $\phi\omega$ ν το τυ- $\phi\omega$ ντος. ¶ $\mu\epsilon\tau\alpha$ β'.

¶ $\text{Ο} \tau\upsilon\omega\acute{\alpha}\nu$ a prima persona secundi futuri, add. η . cuius
extrema circumflectitur. Nam participium secundi fu-
turi \acute{o} μοφωρς participio si aoristi $\acute{n}\acute{o}$ tamen \acute{o} μοτονει. hoc
est, conueniunt uoce, non autem accentu. participium
enim secundi aoristi semper acuitur, & per $\acute{o}\nu$ de-
clinatur, ac etiam neutrum in $\acute{o}\rho$ facit. Participium ue-
ro secundi futuri circumflectitur semper, & per $\acute{o}\omega$ decli-
natur ac perinde neutrum in $\acute{o}\omega$ habet. ut \acute{o} $\tau\upsilon\omega\acute{\alpha}\nu$ το τυ-
 $\omega\acute{\alpha}\nu$ τος. $\gamma\delta$ $\theta\eta\lambda\upsilon\kappa\acute{o}\nu$ η τυ- $\omega\acute{\alpha}\nu$ σα. $\phi\lambda$ τυ- $\omega\acute{\alpha}\nu$ σης. $\gamma\delta$ οὐδέτερον $\gamma\delta$ τυ-
 $\omega\acute{\alpha}\nu$ το τυ- $\omega\acute{\alpha}\nu$ τος.

¶ Μετοχή παθητική ενεστώσ $\epsilon\sigma\tau\iota$.

¶ $\text{Ο} \tau\upsilon\kappa\acute{\eta}$ \acute{o} μοδος. $\acute{\alpha}\nu\acute{o}$ το τυ- $\kappa\acute{\eta}$ μα fit quia omne passiuū si
ue medium habens in fine μ declinatuum uertens ex-
tremam

tremam primæ personæ ἰ μῦος participium facit. ὅτι πῶς
 μικρὸν ut in uerbo. Quoniam omne uerbū passiuū &
 medium habens μ̄ absq; synæresi in syllaba finali ὁ ha-
 bere debet uel solum, uel cum τ̄ exceptis subiunctiuus.
 ὅτι μὲν φιλὸν nam participia in μῦος acuunt antepenulti-
 mā, ac π̄ φιλὸν scribūtur. ὅτι ῥῶς μικρὸν quoniā mascu-
 lina & fœminina in ῥῶς μικρὸν desinentia, & neutra in
 ὄν, habentia genitiuū in οῦ. π̄ ὄν scribuntur. Ἡ γυνὴ τῷ
 τυττὸ μῦον. Nā masculina in ὄς desinentia in οῦ faciunt
 genitiuū. ὅτι θηλυκὸν ἢ τυττὸ μῦον a masculino fit. quoniā
 omne desinens in ὄς cum aliqua cōsonante præter ῥ̄ si
 fœmininū habet, in ἢ facit illud. ἢ γυνὴ τῷ τυττὸ μῦος. ὅτι
 οὐδ' ἕτερον. ὅτι τυττὸ μῦον. τῷ τυττὸ μῦον. a masculino fit.
 quoniam omne masculinum paribus syllabis declina-
 tum cum ex se faciat neutrum simile proprio accusati-
 uo facit illud. & eandem habet declinationem, ut ὅτι ῥῶς
 φὸν ὅτι σφὸν τῷ σφὸν. ὅτι τυττὸ μῦον. ὅτι τυττὸ μῦον τῷ τυττὸ
 μῦον. ὅτι π̄ π̄. ὅτι π̄ π̄. ὅτι π̄ π̄. ὅτι π̄ π̄. ὅτι π̄ π̄. ὅτι π̄ π̄.
 Ο πετυμμένος. τῷ πετυμμένον. ἀπὸ τῷ πέ-
 τυμμαι. prima persona præteriti perfecti passiuī, per re-
 gulam iam dictam quoniam omne passiuū siue mediū
 & cetera Acuit penultimā contra cōmunem regulam
 q̄ participia in μῦος desinentia acuūt antepenultimā.
 hoc autem factum est quoniam præteritum passiuum
 syncopā patitur, ac defectum syllabæ in uerbo. quibus-
 dam tamen participiis cōtrarium euenit, quæ cum syn-
 copam siue systolen patiantur, acuunt antepenulti-
 mam. ut ὄρμημένος ὄρμενος. δεξιγμένος δεξιγμένος ἡσμένῳ
 &

ἀσμενος. ἀπὸ τοῦ ἴδουμαι. ὃ διφραϊρομαι. τῷ ὅτι τὸ ἴδω καὶ
τὴ συνδλῃ. ὃ διπλῆδὲρ ἢ τετυμμένῃ τῆς τετυμμένης. ὃ οὐδὲ
περὶ τὸ τετυμμένον τὸ τετυμμένον.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Οὗ τυφθεὶς ἀπὸ τοῦ ἐτύφθηρ. prima persona primi aoristi
passiui. Quoniam omne uerbum in ρ desinens cum
uocali natura longa, nec habens μ declinatum, mu-
tato ν in σ ὁζῦτον participium facit. ὃ φθεῖς: diph. q̃a
desinentia in εἰς δὲ τὸ $\nu\tau$ declinata diphthongum ha-
bent. Acuit ēt extremā quoniam omnis nominatiua
& accusatiua nō existens ex synæresi acuuntur. Quo
in loco quæri posset cur participium aoristi passiui
nō seruauit η sed illud in α diph. mutauit. Dicitur q̃
desinētia in η δὲ τὸ η facientia triplex genus per δ ; pu-
rum appetūt declinari, ut ὁ ὀσεβὴς τὸ ὀσεβέος. partici-
pia uero inæqualibus syllabis declinata uel per $\rho\tau$ de-
clinantur, uel per $\tau\sigma$ absque ρ obquā rem mutauit η
in α diph. ut sit imitatio declinationis nominis quæ
quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationem
suscipere δὲ τὸ $\nu\tau$. ἢ $\gamma\sigma\iota\kappa\eta$. τὸ τυφθέντος. a nō fit addi-
ta $\tau\sigma$ syllaba ac subtracta subiunctiua uocali diphtho-
gi, deinde σ in ν conuerso τυφθεῖς τος tamen esse debu-
erat. Sed declinata per $\rho\tau$ syllabā quæ in nō natura
existit longa in genitiuo uertunt in positione longam
καὶ ἄλλως. Desinētia in σ cū diph. in genitiuo abiiciūt

subiunctiuā uocalē excipiūtur *καὶ οὐκ ἐκλαδδός. ποιῶν ποι
 δός. ἢ δῶν δῶντος.* Declinatur et per *ντ*. quia oīs ge-
 nitiuus participii proprium superans nominatiuum
διὰ τὸ ντ declinatur dempto praterito perfecto. ἢ *δοτι
 καὶ τοῦ τυφθέντι. ἢ αἰτιατικῇ γὰρ τυφθέντα. ἢ κλητικῇ ὡς τυφθεῖς*
 Nam omnia participia inæqualibus syll. declinata &
 reliqua. *Ἐλὲν καὶ τὸ τυφθέντε. τῶν τυφθέντων. ὡς τυφθέν
 τι.* *Ἐπληθυντικῇ αὖ οἱ τυφθέντες. ἢ τοῦ τυφθέντων. γὰρ οἱ τυ
 φθεῖσι.* a datiuo singulari fit. sicut *ἀπὸ τῶν τυπῶντι τῶν τυπῶσι*
 differunt tamen diphthongo. Nam *τύπῶσι* producit
 penultimā *διὰ τὸ υ*. quoniam *ὁ μικρόν* productū, addi-
 tione *τῶ υ*. producitur. *τυφθεῖσι* uero *διὰ τὸ ῖωτα*. quo-
 niam *ἔ* productum, additione *τῶ ῖωτα* producitur, si-
 cut *χαίρειν τι χαίρεισι*. pōt etiam huiusmodi datiuus a ntō
 singulari deduci addito *ι* ac accentu ex acuto in cir-
 cunflexum mutato. Vbi penultima natura longa ac-
 centū suscipiens breuem præcedit *τυφθεῖς τυφθεῖσι. ἢ αἰ-
 τιατικῇ τῶν τυφθέντων. ἢ κλητικῇ ὡς τυφθέντες.* *Ἐρὶ θηλυκῇ*
ἢ τυφθεῖσα. ἢ τυφθείσῃς a genitiuo participii masculi-
 ni fit. Nam omne participiū *διὰ ντ* declinatum ex-
 tremam genitiui in *σα* conuertens, ac penultimā natu-
 ra pducēs foemininū facit, ut *τυφθέντος τυφθείσα. Ἐρὶ*
οὐδέτερον. *Τὸ τυφθέν τῶ τυφθέντος.* fit a genitiuo partici-
 pii masculini extrema syll. abiecta. sicut *γὰρ τύπον ἀπὸ
 τῶ τύποντος. γὰρ φθέρη λόγ.*

Ἐ Αἰείστος δὲ ὁ πέτος.

Ἐ Οἱ τυπείσ. τῶ τυπείστος. ἀπὸ τῶ ἐτύπην prima persona
 & ii

secundiaoristi ῥ θηλυκὸν ἢ τυπείσαι. ἢ τυπείσῃς ῥ οὐδέτε-
ρον ῥ τυπέν. τοῦ τυπέντος. Ethæc omnia formationes &
declinationes participii primi aoristi omnino sequuntur
Ⲭ ⲙⲉⲛ. ἁ ὁ τυφθῆσοῦμενος. τῷ τυφθῆσοῦμεν. ἁπὸ τῷ τυφθῆσοῦ-
μαι prima persona primi futuri passivi μᾶ in μένος con-
uerſa. ⲙⲉⲛ. β. ὁ τυπῆσοῦμενος τῷ τυπῆσοῦμεν a prima persona
secundi futuri passivi. τυπῆσομαι. ⲙⲉⲛ. γ. ὁ πετυφόμενος.
τῷ πετυφόμεν. ἁπὸ τῷ πετυφομαι prima persona τῷ ⲙⲉⲛ
πῆλορτος μᾶ εἰς μέρος conuerſa.

Ⲭ Μετοχὰι μέσαι.

Participia media singula a singularis temporibus
fiunt extrema in μέρος conuerſa quemadmodum
& passiva ut τυπόμαι ὁ τυπόμενος. ἐτυλάμην ὁ τυλάμενος ἢ
τυπόμην ὁ τυπόμενος. τυφόμαι ὁ τυφόμενος τυπύμαι ὁ τυπύ-
μενος. excipitur participium præteriti perfecti, quod a
ætiuorum more ab ipso medio præterito fit. extrema in
ῶς mutata, ut πέτυπα ὁ πετυπῶς. τῷ πετυπῶς.

Ⲭ Μετοχὰι ἐν ῥητιλῇ ῥῶ εἰς μῖ. ἐν ῥῶς ἢ ⲙⲉⲛ.

ῖ Τῖθεις a prima persona τῷ παρὰ τῆς τῆς ἐπίθην.
Quoniam omne uerbum in ῖ desinens cum uo-
cali natura longa, non habens μ̄ declinatum, in ῶ
ὁζύχρονον facit participium ῥ θεις diphthong⁹. quoniam
in εῖ desinentia διὰ τῷ ντ̄ declinata diph. habent. ἁ ἄλ-
λως. Ⲭ Desinentia in ῆς διὰ τῷ η̄, facientia triplex
genus

genus & reliqua ut in primo aoristo passiuo dictū est. ἄλλως
 primitiuum huius uerbi πίνμι hoc est πίνω. θω. a
 perfectiōe habet ε. ε. ψ. λ. ο. uero cū producitur appositio
 ne πινι producitur. ob quā rem prima coniugatio uer-
 borum in μι facit participium πινά. ε. ε. φ. θ. γ. ο. u. non
 autem πινά. τω. η. Quo in loco aduertendum est q̄ omnia
 participia masculina uerborum actiuorum tā in ω q̄ in
 μι desinentiū extremam syllabam productam habent.
 Quo modo autem producatu aperiendum est. Nā
 in uerbis in ω patet, omnia participia in ω desinere, uno
 excepto, uidelicet primi aoristi quod in ασ productā de-
 finit, ο. τ. υ. φ. α. σ. At in uerbis in μι quoniam eorū partici-
 pia præsens tps, & secunda aoristi uarias habent termi-
 nationes, uarias etiam formationes habere necesse est.
 Cum igitur participia præsens temporis horū uerbo-
 rū formetur a prima persona pti imperfecti, cuius extre-
 ma lōga ē, in oībus cōiugationibus, ut ε. π. ἴ. η. ν. ἴ. σ. η. ν. ἴ. δ. ἴ. δ. ω. ν.
 ἴ. ζ. ἴ. γ. ν. ν. & et ipsa in longam desinere necesse est. appe-
 tant præterea τὰ χαρὰ τῆς ἱστορίας coniugationum, hoc est
 formatiuas uocales, uidelicet ε. α. ο. υ. quæ breues sunt
 sicut i eorum perfectis πίνω. ἴ. σ. α. ω. δ. ἴ. δ. ω. ζ. δ. ἴ. γ. ν. υ. ω. opus est
 formare dicta participia alio & alio modo secundū di-
 uersas uocales coniugationum. Participium igitur pri-
 mæ coniugationis formatur a prima persona prateri-
 ti imperfecti, abiecto prius augumēto, deinde extrema
 uocali in propriā figuratiuā cōiugationis quæ est ε. & υ
 in σ mutatis, ac etiam accētu in ultimā translato, ut ε. π.

& iii

ως, ſicut τὸ τυφλὸν τοῦ τυφλῆνος, & cætera.

Παρακείμενος καὶ πρῶτος.

Ὁ πεφύκως τοῦ πεφικότος ἀπὸ τοῦ πέφκα prima persona prateriti perfecti sicut τετυφώς ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ὅθεν λυκὸν ἢ πεφύκα. τῆς πεφύκας. sicut ἢ τετυφῆα. ὅθεν οὐδέτερον. ὅθεν πεφικότος τοῦ πεφικότος. sicut ὅθεν τετυφός τοῦ τετυφότητος.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ θήκας τοῦ θήκαντος esse debuerat ἀπὸ τοῦ ἔθηκα sicut ὁ τυφας ἀπὸ τοῦ ἔτυφα. Sed eius usus nō habetur quoniam hic aoristus exceptus est a regula cū futuri consonante non seruauerit sicut in uerbis dictū est.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ θείς τοῦ θέντος ἀπὸ τοῦ ἔθην prima persona secundi aoristi sicut ἀπὸ τοῦ ἔτιθην ὁ πιδείς. ὅθεν λυκὸν ἢ θείσας τῆς θείσης. sicut ἢ πιδείσας τῆς πιδείσης. ὅθεν οὐδέτερον ὅθεν τὸ θέντος. sicut τὸ πιδέν τοῦ πιδέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ θήσων τοῦ θήσοντος ἀπὸ τοῦ θήσω. sicut ὁ τυψών ἀπὸ τοῦ τυψω. ὅθεν λυκὸν ἢ θήσοντας. τῆς θήσούσης. ὅθεν οὐδέτερον ὅθεν θήσων τοῦ θήσοντος.

Μετοχὴ παθητικῆς ἐνεστώσης καὶ πρῶτης.

Ὁ πιδέμενος τοῦ πιδέμενου ἀπὸ τοῦ πιδέμαι. καὶ in μένος conuersa. sicut ὁ τυπόμενος ἀπὸ τοῦ τυπέμαι. ὅθεν λυκὸν ἢ πιδεμένη. τῆς πιδεμένης. ὅθεν οὐδέτερον ὅθεν πιδέμερον τοῦ πιδεμένου.

Παρακείμενος καὶ πρῶτος.

Ὁ πιδέμενος τοῦ πιδέμενου ἀπὸ τοῦ πιδέμαι prima persona prateriti perfecti passivi. ὅθεν λυκὸν ἢ πιδεμένη. τῆς πιδεμένης. τὸ οὐδέτερον τὸ πιδεμένον τοῦ πιδεμένου.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Οὐ πείθεις τῷ τεθέντος. ἀπὸ τῷ ἐτέθην. prima persona primi aoristi passivi. sicut ὁ τυφθεὶς ἀπὸ τῷ ἐτύφην. ὃ θηλυὶν ἢ πείθεισά. τῆς πείσεως. ὃ οὐδέτερον ὃ τεθεὶν τῷ τεθέντος.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Οὐ πεθοῦμαι τῷ πεθοσμένου. ἀπὸ τῷ πεθήσομαι prima persona primi futuri passivi. ὃ θηλυκὸν ἢ πεθοσμένη τῆς πεθοσμένης. ὃ οὐδέτερον. ὃ πεθοσέμεν. τῷ πεθοσμένου.

¶ Μετὰ λίαν μέλλων.

¶ Οὐ πεισόμενος. τῷ πεισομένου. ἀπὸ τῷ πείσομαι prima persona τῷ μέλλοντος. ὃ θηλυκὸν ἢ πεισομένη φη πεισομένης. ὃ οὐδέτερον. ὃ πεισομένου. τῷ πεισομένου.

¶ Μετὰ χαί μέσαι ἐνεστώσ καὶ πρῶτος.

¶ Οὐ πείθω τῷ πειθέμενου. a prima persona presentis. quēadmodum passivi ὃ θηλυκὸν ἢ πειθέμενη. ὃ οὐδέτερον ὃ πείθω.

¶ Participium praeiteriti medii nō inuenitur cum nō habeat unde formari possit. Nam in uerbis in μι, Mediū praeiteritum & secundum futurum formari non possunt. sicut in uerbis dictum est.

¶ Ἀόριστος δεύτερος.

¶ Οὐ θέμενος. τῷ θεμένου. ἀπὸ τῷ ἐθέμην prima persona secundi aoristi medii ὃ θηλυκὸν ἢ θεμένη. φη θεμένης. ὃ οὐδέτερον ὃ θέμενον τῷ θεμένου.

¶ Μέλλων πρῶτος.

¶ Οὐ θεοῦμαι τῷ θεοσμένου. ἀπὸ τῷ θέσομαι prima persona primi futuri medii ὃ θηλυκὸν ἢ θεοσμένη. φη θεοσμένης. ὃ οὐδέτερον ὃ θεοσμένου. τῷ θεοσμένου.

Ἐπειδὴ τὸ ἀντικείμενον ἐστὶν ἐν τῇ πρώτῃ ἐκείνῃ.

Ὁ ἰσχυρὸς τὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ τοῦ ἰσχυρῆς prima persona präteriti imperfecti ἢ in ᾱ conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est. ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἢ ἰσχυρὸς τῆς ἰσχυρῆς ὁ οὐδέτερον ὁ ἰσχυρὸς τὸ ἰσχυρὸς.

Ὁ ἰσχυρὸς τὸ ἰσχυρὸς, ἀπὸ τοῦ ἰσχυρῆς extrema in ᾱωσ. mutata. ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἢ ἰσχυρὸς τῆς ἰσχυρῆς. ὁ οὐδέτερον ὁ ἰσχυρὸς τὸ ἰσχυρὸς. Inuenitur etiam ὁ ἰσχυρὸς τὸ ἰσχυρὸς ἀπὸ τοῦ ἰσχυρῆς ἰωνικῶς. Cōsueuerunt enim iones subtrahere ἢ in präteritis, ac penultimam corripere, ut βέβηκα βέβακα, sic ἰσχυρῆς ἰσχυρῆς. unde participium ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς καὶ ἰσχυρὸς συναλοιφῆν ἢ ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς. a quo fœmininum ἢ ἰσχυρῆς τῆς ἰσχυρῆς. Nam regula est q̄ participia in ὡς si sint ἀπαθῆ. hoc est sine passione per ὡ declinata in ἰα faciunt fœmininum ut ἰσχυρὸς ἰσχυρὸς. ἰσχυρῆς. Si uero patiuntur & declinationem habeant per ὡ, faciunt fœmininum in ὡ ut ἰσχυρὸς ἰσχυρῆς ἢ ἰσχυρῆς. Vnde διῃσῶσα quo Isocrates ad demoniciū usus est sic inquit ἐν πολλοῖς μὲν ὡ δὴμόνικε πολλὴ διῃσῶσα δὴρήσι μὲν ταῖς τε τῶν ἀποιδίων γνώμας & reliqua. Neutrum uero & ipsum etiam per ὡ magnum scribendum est, ut ὁ ἰσχυρὸς τὸ ἰσχυρῆς. & neutrum horum circumflectitur, quoniam crasis non est facta ex acuto & graui. Nam omnis synæresis siue crasis ex acuto & graui circumflexum facit ut ποιεῶ ποιεῶ, at in hoc participio ἰσχυρὸς ἰ penultima habet grauem, ἰ ultima uero acutum, quoniā participia in ὡς präteriti perfecti super extremā habet acutum

ut πετυφός. ex graui enim & acuto non fit circumflexus cum indiuerfum tendat, nec usquam ad unum concurrant. iccirco εῖς siue masculini generis sit, siue neutri acuitur quia amuis extrema per crasim sit longa. In obliquis uero & eorum foemininis eadem syllaba quae ex ultima penultima facta est circumflectitur, quoniam alia syllaba adueniente, accentuum regula uariata est, quae eiusmodi est. Omnis longa natura ante breuem finalem & in eadem existens parte, actonum suscipiens, circumflectitur, ut μούσα μάλα. sic εἶς τοι, & εἶς τοι. Hoc idem patitur & παῖς παῖς, ἀπὸ τοῦ γένους. & μεμῶς μεμῶς, ἀπὸ τοῦ μεμῶς. & βεβῶς βεβῶς, ἀπὸ τοῦ βεβῶς. quorum foeminina sunt γῆνις. μεμῶν. βεβῶν. Neutra uero τὸ παῖς τοῦ γένους. τὸ μεμῶς. τοῦ μεμῶς. τὸ βεβῶς τοῦ βεβῶς. Præterita uero cōmunia a quibus hæc deducuntur sunt ἔμνηα ἀπὸ τοῦ γένους. μέμνηα, ἀπὸ τοῦ μῶ μῆς. βέβηα ἀπὸ τοῦ βῶ βῆς, a quibus subtrahito π ac penultima correpta ἰωνικῶς. fit ἔμνηα μέμνηα βέβηα. Vnde participia παῖς. μεμῶς. βεβῶς, ἡ γὰρ ἔμνηα. γῆνις. μεμῶς. βεβῶς.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.

¶ Ὁ σῆσις. τοῦ σῆσαι. ἀπὸ τοῦ ἔσθαι prima persona prima aoristi. Sicut τυφᾶς τυφᾶς ἀπὸ τοῦ τυφᾶ. τὸ θηλυκὸν ἢ σῆσαι. ὡς σῆσις. τὸ οὐδέτερον τὸ σῆσαι, τοῦ σῆσαι τῶς.

¶ Ἀόριστος δεύτερος.

¶ Ὁ σῆς τοῦ σῆσαι. ἀπὸ τοῦ ἔσθαι. sicut ἰσῆς ἀπὸ τοῦ ἰσθαι. τὸ θη

ἀντικλῶν ἢ σέσκα . τῆς σέσεως . ὃ οὐδέτερον ὃ σέμ τῶ σέμ τῶς .

¶ Μέλλον πρῶτος .

¶ Οὐ σῆσται . τῶ σῆσται . ἀπὸ τῶ σῆσω prima persona primi futuri ἢ σῆσται . ὃ σῆσται .

¶ Μετὰ παθητικῆς ἐνέστωσιν .

¶ Οὐ σῆσται μένος . τῶ σῆσται μένου . ἀπὸ τῶ σῆσαι μά . μά in μένος cō uersa . ὃ θηλυκὸν ἢ σῆσται μένη . τῆς σῆσται μένης . ὃ οὐδέτερον ὃ σῆσται μένον τῶ σῆσται μένου .

¶ Παρρηκείματος καὶ πρῶτος .

¶ Οὐ ἔσται μένος . τῶ ἔσται μένου . ἀπὸ τῶ ἔσται μά prima persona praeteriti perfecti . sicut τετυμμέρος ἀπὸ τῶ τετυμμαι . ὃ θηλυκὸν ἢ ἔσται μένη . τῆς ἔσται μένης . ὃ οὐδέτερον ὃ ἔσται μένον . τῶ ἔσται μένου .

¶ Ἀόριστος πρῶτος .

¶ Οὐ σκεθῆς . τῶ σκεθῆντος . ἀπὸ τοῦ σκεθῶ prima persona primi aoristi passivi . sicut τυφθῆς τυφθέντος ἀπὸ τοῦ ἐτύφην . ὃ θηλυκὸν ἢ σκεθῆσαι τῆς σκεθείσης . ὃ οὐδέτερον ὃ σκεθῆν τοῦ σκεθῆντος .

¶ Μέλλον πρῶτος .

¶ Οὐ σκεθῶμενος τοῦ σκεθῶμενου . ἀπὸ τοῦ σκεθῶμαι prima persona futuri passivi . ὃ θηλυκὸν ἢ σκεθῶμενη τῆς σκεθῶμενης . ὃ οὐδέτερον ὃ σκεθῶμενον . τοῦ σκεθῶμενου .

¶ Μετὰ λίγον μένος .

¶ Οὐ ἔσται σῶμα . τοῦ ἔσται σῶματος . a prima persona τοῦ μέλλοντος . ἔσται σῶμα . ὃ θηλυκὸν ἢ ἔσται σῶμήν τῆς ἔσται σῶμένης . ὃ οὐδέτερον ὃ ἔσται σῶμενον . τοῦ ἔσται σῶμένου .

¶ Μετοχὰί μέσαι. ἐνεσώς καὶ ^{εἰ}πρῶτον.
¶ Οἰσόμενος τὸ ἰσόμενον. ἀπὸ τοῦ ἰσαι. quemadmo-
dum & passivum.

¶ Ἀόριστος πρῶτος.
¶ Οἰσόμενος. τοῦ σισαμέν. ἀπὸ τῆς ἰσάμην. ὅθι λυγρὸν ἦσται
μέν. τῆς σισαμένης. ὅθι οὐδέτερον ὅθι σισάμενον. τὸ σισαμένου.

¶ Ἀόριστος δεύτερος.
¶ Οἰσόμενος. τοῦ σισαμένου. ἀπὸ τοῦ ἰσάμην ἀχέσαν, ὅθι λυγρὸν
ἦσται μέν. τῆς σισαμένης. ὅθι οὐδέτερον. ὅθι σισαμένου. τοῦ σισα-
μένου.

¶ Μέλλων α.
¶ Οἰσόμενος. τοῦ σισαμένου. ὅθι λυγρὸν ἦσται μέν. τῆς σισα-
μένης. ὅθι οὐδέτερον ὅθι σισάμενον. τοῦ σισαμένου.

¶ Τέταρτος γὰρ. μετοχὰί ἐνερπητικαὶ ἐνεσώς καὶ ^{εἰ}πρῶτον.
¶ Οἰσόμενος. τὸ διδόντος ἀπὸ τοῦ εἰδόν. prima persona præ-
teriti imperfecti ὡς magno in ὁ paruum cōuerso, ac ὡς
interposito sicut in prima coniugatione uerborum
in μι dictum est. ὅθι λυγρὸν ἦσται διδόντος. τῆς διδόνσης. ὅθι
οὐδέτερον ὅθι διδόν. τὸ διδόντος.

¶ Τέταρτος β.
¶ Οἰσόμενος. τὸ διδόντος ἀπὸ τοῦ εἰδόν. prima persona præ-
teriti imperfecti ὡς magno in ὁ paruum cōuerso, ac ὡς
interposito sicut in prima coniugatione uerborum
in μι dictum est. ὅθι λυγρὸν ἦσται διδόντος. τῆς διδόνσης. ὅθι
οὐδέτερον ὅθι διδόν. τὸ διδόντος.

¶ Μέλλων πρῶτος.
¶ Οἰσόμενος. τοῦ διδόντος. ἀπὸ τοῦ εἰδόν. ὡς διδόντος ἀπὸ τοῦ εἰδόν.
ὅθι λυγρὸν ἦσται διδόντος. τῆς διδόνσης. ὅθι οὐδέτερον. ὅθι δόν. τοῦ δόντος.

¶ Μέλλων δεύτερος.
¶ Οἰσόμενος. τοῦ διδόντος. ἀπὸ τοῦ εἰδόν. ὡς διδόντος ἀπὸ τοῦ εἰδόν.
ὅθι λυγρὸν ἦσται διδόντος. τῆς διδόνσης. ὅθι οὐδέτερον. ὅθι δόν. τοῦ δόντος.

ὁριστικὰ

Τὸ εἰσὶν ἀπαθητικὰ ἐν εὐρώ καὶ ͵ϞϞϞ.

Τὸ διδόμενος. τῷ διδόμενῳ. ἀπὸ τοῦ διδόμεαι. ὃ θηλυκὸν ἢ δι-
δόμεν. φη' διδόμενης. ὃ οὐδέτερον. ὃ διδόμενον. τῷ διδόμενῳ.
͵ϞϞ. ͵Ϟ. ͵ϞϞ.

Τὸ δεδόμενος. τῷ δεδόμενῳ. ἀπὸ τῷ δεδόμεαι. ὃ θηλυκὸν ἢ δε-
δόμεν. φη' δεδόμενης. ὃ οὐδέτερον. ὃ δεδόμενον. τῷ δεδόμενῳ.

͵Ϟ α' ὁδοῦσ' τῷ ὁδοῦντος ἀπὸ τῷ ἰδοῦν *prima persona primi
aoristi passivi*. ὃ θηλυκὸν ἢ ὁδοῦσα. φη' ὁδοῦσης. ὃ οὐδέτερον. ὃ
δοῦέν. τοῦ δοῦέντος.

Τὸ δοθησόμενος. τῷ δοθησόμενῳ. ὃ θηλυκὸν ἢ δοθησόμεν. φη'
δοθησόμενης. ὃ οὐδέτερον. ὃ δοθησόμενον. τῷ δοθησόμενῳ.

Τῷ ͵Ϟ ͵Ϟ.

Τὸ δεδοσόμενος. τοῦ δεδοσόμενῳ ἀπὸ τοῦ δεδοσόμεαι. ὃ θηλυκὸν
ἢ δεδοσόμεν. φη' δεδοσόμενης. ὃ οὐδέτερον. ὃ δεδοσόμενον. τοῦ
δεδοσόμενῳ.

Τῷ ͵Ϟ ͵Ϟ. ἐν εὐρώ καὶ ͵ϞϞϞ.

Τὸ διδόμενος τοῦ διδόμενῳ ἀπὸ τοῦ διδόμεαι *sicut & passi-
uum*. ὃ θηλυκὸν ἢ διδόμεν. φη' διδόμενης. ὃ οὐδέτερον
ὃ διδόμενον. τοῦ διδόμενῳ.

Α' ὁδοῦσ' α' οὐκ' ἐστίν. ͵Ϟ β'.

Τὸ δοῦμενος. τῷ δοῦμενῳ. ἀπὸ τῷ ἰδοῦμεν. ὃ θηλυκὸν ἢ δομέ-
νη. φη' δομένης. ὃ οὐδέτερον. ὃ δοῦμενον. τῷ δοῦμενῳ.

Τῷ ͵Ϟ ͵Ϟ πρῶτος.

Τὸ δωσόμενος. τῷ δωσόμενῳ. ἀπὸ τῷ δώσμεν. ὃ θηλυκὸν ἢ
δωσόμενη. τῷ δωσόμενης. ὃ οὐδέτερον. ὃ δωσόμενον. τῷ δω-
σόμενῳ.

¶ Περὶ τῶν ἀντωνυμιῶν.

Ντωνυμία ἔστι μέρος λόγου λεγόν ἀντὶ ὀνόματος πρὸς
 λαμβανόμενῃ, idest pronomen est pars orationis de
 clīnabilis pro nomine assumpta. Dicitur autem ἀντω
 νυμία ἀπὸ τοῦ ἀντὶ quod prō significat, & ὄνομα nomen.
 Ἔστι δὲ τῶν πρὸς τὸ εἶναι τῶν δυνάμεων εἰς ὅ. Habet autē ac
 cidētia quatuor. genera numeros. casus & personas. ἀντω
 νυμιῶν ἢ μὲν πρὸς τὸ τυπὸς. ἢ δὲ κτητικῇ. ἢ δὲ δεικτικῇ. ἢ δὲ ἀνὰ
 φορικῇ. ἢ δὲ συνθετοῖς, idest pronominum, hoc quidem pri
 mitivum. hoc possessivum. hoc demonstrativum. hoc rela
 tivum. hoc autem compositum. Primitiva quidem tria.
 ἐγὼ σὺ ὅς. Horum declinationes positiuæ hæ.

¶ Πρὸς τὸν προσώπων.

¶ Ἐνικά. ἢ δυνάμει ἐγὼ. ἢ γυνικῇ ἐμοῦ. ἢ δοτικῇ ἐμοί. ἢ αἰτιατικῇ
 ἐμὲ. ¶ Διήκ. ἢ δυνάμει καὶ αἰτιατικῇ ἐγώ. ἢ γυνικῇ καὶ δοτικῇ ἐνὸν.

¶ Πληθυντικά. ἢ δυνάμει ἡμεῖς. ἢ γυνικῇ ἡμῶν. ἢ δοτικῇ ἡμῖν. ἢ
 αἰτιατικῇ ἡμᾶς.

¶ Τὸν δυνάμεων.

¶ Ἐνικά. ἢ δυνάμει σὺ. ἢ γυνικῇ σου. ἢ δοτικῇ σοί. ἢ αἰτιατικῇ σέ.

¶ Διήκ. σφὼ σφῶν. ¶ Πληθυντικά ὑμεῖς. ὑμῶν ὑμῖν ὑμᾶς

¶ Τὸν τρίτον.

¶ Ἐνικά. ὅς. οὗ. οἱ. ἐ. ¶ Διήκ. σφε. σφίν. ¶ Πληθυντικά
 σφεῖς. σφῶν. σφίσι. σφᾶς. Appellantur. κ. κλίσεις θεματι
 καί. idest declinationes positiuæ. quoniam unaquæ
 que vox sui ipsius est positio, nec altera regulatur, si
 cut in nominibus & uerbis.

¶ Possessiva uero a primitivis deriuata οὗτος. οὗτος. ὅς.
 ὑωίτερος. σφωίτερος. ὑμέτερος. ὑμέτερος. σφετέρως. Quo
 rum tria

rum tria a genitiuis singularibus fiunt. hoc est ἐμός. ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σός. ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὅς. ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uero a nominatiuis dualibus. hoc est νοῖ τερος. ἀπὸ τοῦ νοῖ. σφωῖ τερος. ἀπὸ τοῦ σφωῖ. & hæc de duobus tñdicuntur. A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum, quoniam σφῆ non est nominatiui casus, sed accusatiui tantum. A nominatiuis uero pluralibus tria fiunt pronomina idest ἡμέτερος. ἀπὸ τοῦ ἡμέτερος ἡμεῖς. ὑμέτερος. ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος. ἀπὸ τοῦ σφέτερος. σφῆς. Et hæc nomina tria sunt generum. Masculina enim. & neutra tertiam declinationem simplicium sequuntur. Fœminina uero secundam, ut sicut ἐμός. ἐμοῦ. ἐμῶ. ἐμόν. καλός. καλοῦ. καλῶ. καλόν. ἐμή. ἐμήσ. ἐμῇ. ἐμήν. sicut καλή. καλῆς. καλῇ. καλῶν. ἐμόν. ἐμοῦ. ἐμῶ. ἐμόν. sicut καλόν. καλοῦ. καλῶ. καλόν. Sic & σός. σοῦ. σόν. & ὅς. ὅν. Desinentia uero in ῥος mutantur fœmininum in ᾱ & id quoque in obliquis seruat. ut νοῖ τερος. νοῖ τέρα. νοῖ τέρας. νοῖ τέρα. σφωῖ τερος. σφωῖ τέρα. σφωῖ τέρας. σφωῖ τέρα. ἡμέτερος. ἡμέ τέρα. ἡμέ τέρας. ἡμέ τέρα. & alia similiter.

¶ Demonstratiua autem duo οὗτος. καὶ ἐκεῖνος. quorum talis est inflexio. οὗτος. τούτου. τούτω. τούτῳ. οὗτος. ὅς οὗτος. Ταῦτα καὶ τούτω. τούτῳ. ὅς τούτω. Πληθυντικὰ οὗτοι. τούτων. τούτοις. τούτων. ὅς οὗτοι.

Θηλυκά.

¶ Ἀντή. ταύτης. ταύτῃ. ταύτῳ. ὅς αὐτή.

Ὀνόματερα.

¶ Τούτῳ. τούτῳ. τούτῳ. τούτῳ. ὅς τούτῳ.

A

¶ Pronomina cōposita tria, quæ nominatiuū non habent. uidelicet ἐμὲν τοῦ παντός. καὶ ἐαυτοῦ. Et hæc quoq; trium sunt generum. Sed aduertendum est composita primæ & secundæ personæ in tribus casibus singularis numeri solum uariari. Tertiæ uero etiam in plurali, nec solum coniunctim. sed et disiunctim.

Μαντῶν. ἐμαντῶν. ἐμαντῶν. ἐμαντῶν. ἐμαντῶν.
ἐμαντῶν. ἐμαντῶν. ἐμαντῶν.

Θεαντοῦ. παντῶ παντὸν. παντῆς παντῆ. παντῶ. παντῶ. παντῶ. παντῶ.
 Θεοῦ τριῶν προσώπων.

ἘΤοῦ κτίτου προσώπου.

Ⲭⲉ ⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ. ⲉⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ. ⲉⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ. ⲉⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ. ⲉⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ. ⲉⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ. ⲉⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ.
 ⲉⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ. Ⲭⲉ ⲗⲏⲧⲱⲛⲓⲛⲁ ⲉⲁⲩⲧⲱⲛ. ⲕⲉⲓ ⲡⲓⲃⲁⲛ ⲁⲩⲧⲱⲛ. ⲉⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ ⲉⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ.
 ⲡⲓⲛ ⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ. ⲉⲁⲩⲧⲱⲧⲱⲛ. ⲕⲉⲓ ⲡⲓⲃⲁⲛ ⲁⲩⲧⲱⲛ.

¶ **Varia declinatio secundum uaria idiomata τῶ**

πρώτου προσώπου. ἐνικᾶ.

Ἐνθεῖα κοινῶς ἐγώ. ἀττικῶς ἐγώ, accentu in antepe-
nultimam retracto. καὶ δωρικῶς ἐγὼ καὶ ἐζώνη. ἢ γυν-
ὴ κοινῶς ἐμὸν, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τὸ ε. quod inclinatur ut
τὸ γ' μου σκόπει καὶ ἰωνικῶς ἐμίο, & ἐμέο. assumpto τ in di-
phthongum ἢ ἀττικῶς ἐμίοθεν, & ἐμέθεν. κατὰ συνηοπήν.
& δωρικῶς & αἰολικῶς ἐμδύ. ἢ δοτικῶς ἐμοὶ & μοι abiecto ε quod ēt
inclinatur, ut τὸ γ' μοι λέει. ἢ αἰτιατικῶς ἐμέ καί με, ὅπως ἐγὼ λέ-
γεται. ut γ' τό με δίδασκε. ἢ κλητικῶς οὐκ ἐστὶ. ¶ Διψία ἢ δὲθεῖα
καὶ αἰτιατικῶς ἢ γ' κατὰ συνηοπήν. ideo acuitur, sicut τὸ
καλῶ. ἢ γ' καὶ ἢ δοτικῶς ἢ γ' καὶ ἢ γ' ἢ γ'. ¶ Πληθυντικῶς ἢ δὲθεῖα ἢ
μέας ἢ μεις. καὶ δωρικῶς ἢ μεις. ἢ αἰολικῶς ἢ μεις. unde κατὰ
ἀναλογίαν fit ἢ μεις nominatiui casus, & accusatiui dualis
numeri. ἢ γ' καὶ ἢ μείων ἢ μῶν καὶ ἢ μείων. ἢ αἰολικῶς ἢ μείων. ἢ
δοτικῶς ἢ μῶν μορον, ultima producta, ob quam rem circū
flectitur. eadem uero nonnunquam apud poetas corripitur,
atque acuitur ἢ μιν. ideo tamen, & attici saepe circum
flectunt penultimam. Homerus ὁ φίλοι οὐ μὰν ἢ μιν ἐν κλε-
ῖς ἀπονεύει. & δωρικῶς ἢ μιν ὀζυτόνως. καὶ αἰολικῶς ἢ μιν.
ἢ αἰτιατικῶς ἢ μείας ἢ μείας.

¶ **Τοῦ Δευτέρου προσώπου.**

Ἐνθεῖα. σὺ & δωρικῶς τὸ. καὶ τὴν penultima pro-
ducta licet σὺ corripitur. Ἡσίοδος ἐν θεογονί-
ᾳ τὴν μουσάων ἀρχόμεθα, καὶ σὺ πατρί. ἢ πα-
τρὶ σὺ κοινῶς. καὶ σέο καὶ σέιο ἰωνικῶς. σέοθεν καὶ σέθεν.

A ii

ἀπὸ τῆς αἰτίας καὶ τῶν δωρικῶν καὶ αἰολικῶν ἢ δοτικῆς σὺ καὶ δωρικῶς
 τρί. ἢ αἰτιατικῆς σέ. καὶ δωρικῶς τὴν ἡλητικὴν σὺ secundum ali-
 quos. ¶ Διὰ τὴν ἡδύειαν καὶ αἰτιατικὴν σφῶϊ. καὶ σφῶϊ ὅζυτό-
 σως. sicut νῶ. ἢ γλῶσσικῆ καὶ δοτικῆς σφῶϊν καὶ σφῶν. ¶ Πληθυντικῆ
 καὶ ἡδύειαν. ὑμεῖς ὑμεῖς καὶ δωρικῶς ὑμεῖς. καὶ αἰολικῶς ὑμεῖς.
 unde ὑμεῖς nominatiui casus dualis numeri ἡ ἀνα-
 λογίαν. ἢ γλῶσσικῆ ὑμῶν ὑμῶν. καὶ ὑμῶν. καὶ αἰολικῶς ὑμῶν. ἢ
 δοτικῆς ὑμῖν qđ nūc pducit extremā, nunc corripit, sicut
 ἡμῖν καὶ δωρικῶς ὑμῖν. καὶ αἰολικῶς ὑμῖν. ἢ αἰτιατικῆς ὑμῖν καὶ ὑμῶν

¶ Τὸν τρίτον προσώπον

ἡ Εὐθεία. ὅς. καὶ ἡ. secundum ueteres ἀρχαῖα. ἢ γλῶσσικῆ οὐ
 καὶ ἰωνικῶς εἰ. καὶ εἰ. καὶ ἀπὸ τῆς εἰς εἰς. καὶ εἰς. ¶ Δωρι-
 κῶς καὶ αἰολικῶς οὐ. ἢ δοτικῆς οἱ καὶ εἰς. ἢ αἰτιατικῆς εἰ. ἢ ἡλητικῆς
 οὐκ ἔστι. Διὰ τὴν σφῶϊ. καὶ σφῶϊ. in accusatiuo casu tantum
 ἢ γλῶσσικῆ καὶ δοτικῆς σφῶϊν. καὶ σφῶν. Sciendum est σφῶϊ καὶ σφῶ
 ἵνα acutum accentum habere super extremā & inclinari
 ὅμοιος τῆς τῶ σφῶε, ἐκ καὶ σφῶϊν δὲ ἀγῶν. ¶ Πληθυντικῆ καὶ
 εὐθεία σφῶϊς σφῶϊς καὶ σφῶϊς δωρικῶς. ἢ γλῶσσικῆ σφῶϊν σφῶν. καὶ
 σφῶϊν. ἢ δοτικῆς σφῶϊσι. ἢ αἰτιατικῆς σφῶϊας σφῶας.

¶ Περὶ τῆς ἡλητικῆς.

Offensiva uero nomina præter supradicta, Alia
 apud poetas inueniuntur. ut τῶς. τέ. τῶν. εἰς δω-
 ρικῶν, ἀπὸ τῶ σῶς. σῶ. σῶν. εἰς. εἰ. εἰν. ἀπὸ τῶ ὅς. ἢ ὄν. Sunt &
 alia quæ a nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur
 hoc est

hoc est ἄμεις ὑμεῖς σφέες ἀπὸ μὲν τοῦ ἄμειος. ἁμός. ἁμή. ἁμόν. pro
ἡμέτερος ἡμέτερα. ἡμέτερον. ἀπὸ δὲ τοῦ ὑμεῖος. ὑμός. ὑμή. ὑμός.
πρὸς ἡμέτερος ὑμέτερα. ὑμέτερον. ἀπὸ δὲ τοῦ σφέος. σφέος. σφή.
σφόν. ἀντὶ τοῦ σφέτερος. σφετέρα. σφετέρων.

¶ Annotandum est etiam genitiuos singulares deriuat
tiorum pronominiū in οὐ κοινῶς desinentes διὰ τοῦ οἷο
omnino enūtiari ἀπὸ κῶς ἐιδωνικῶς sicut & genitiuos no
minū tertiæ declinationis simplicium. cum & hæc ad
ipsam declinationem referantur, ut ἐμός. ἐμῶ. ἐμοῖο. sicut
καλός. καλοῦ. καλοῖο. σός. σοῦ. σοῖο. & πέος. πεοῦ. πεοῖο. ὅς οὖ. οῖο.
& εἶός. εἶοῦ. εἶοιο. ἡμέτερος. ἡμέτερου. ἡμέτεροιο. & alia similiter.

¶ Περὶ δεκτικῶν οὐτος ἢ ἐκείνος.

Ἐνθάδε οὐτος κοινῶς. καὶ οὐτος ἀπὸ κῶς. Nā proprium
est atticorū addere ἰῶτα pronomibus demonstrati
uis secundæ personæ. ἢ γὰρ ἐκ τοῦ οὐτοῦ καὶ τοῦ οὐτί. ἢ δὲ ἐκ τοῦ
οὐτί καὶ τοῦ οὐτί. ἢ ἀπὸ τῆς κῶς τοῦ οὐτοῦ καὶ τοῦ οὐτοῦ. ἢ ἀπὸ τῆς κῶς
τοῦ οὐτοῦ. & reliqua.

¶ Θελευτά.

¶ Ἀντή. καὶ αὐτή. πάντης. ἢ παντὸς.

¶ Οὐδέτερος.

¶ Ἐκείνος. ἐκείνου. ἐκείνη. ἐκείνης. ἐκείνο. ἐκείνου. & alia.

Eoles uero auferentes edicunt ἐκείνος. ἐκείνη. ἐκείνο. Dores
uero uertentes κ. in τ & ε diphthongi in η. subscriben
tesq; ἢ τῆς. ἢ τῆς. dicunt. Quidam tamen uolunt
hæc absq; ἢ scribi.

A iii

¶ Ο quoque articulus præpositiuus assumens δὲ & π̄ cō
iunctiones repletivas, fit pronomen demonstratiuum,
ut supra dictum est. ut ὁ δὲ & ὁ δὲ. τῷ δὲ. τῇ δὲ, pro οὗτος τὸν
τοῦ. τῆς. ἡ δὲ. τῆς δὲ. τῷ δὲ pro αὐτὴ ταύτης ταύτῃ. τῷ δὲ
ταύτῃ τῷ δὲ τῷ δὲ pro τοῦ. τῆς. τῷ. τῆς. Sic ὁ γὰρ. ἡ γὰρ. ὁ γὰρ.

¶ Inuenitur etiam ὁ δεινὰ in tertia persona solum, ob
quam rem μονοπρόσωπος appellatur. Quidam uero in
finitum pronomen uocant. Et id quoq; trium existit
generum. Declinatur autem sic ὁ δεινὰ. τοῦ δεινός. τῷ δει
νι. τὴν δεινὰ. λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ, ὁ δεινὰ. τοῦ
δεινός. τὴν δεινὰ ἐγράψατο. hoc est quidā cuiusdam quen
dam accusauit. Fœmininum. ἡ δεινὰ. τῇ δεινῇ. τὴν δεινῇ
τῷ δεινῷ. Neutrum τὸ δεινὰ. τοῦ δεινός. τῷ δεινῷ. τὸ δεινὰ.
Declinatur etiam ὁ δεινὰ. τοῦ δεινάτος. Et ὁ δεινὰ. τοῦ δει
νάτος. Et ὁ δεινός. τοῦ δεινός. τῷ δεινῷ. τὴν δεινὰ ποιητικῶς.

¶ Sunt & alia pronomina quæ μορόπῳ τὰ siue μοναδικὰ
appellantur. hoc est ἐμὶ γὰρ. pro ἐμοί. & πῖν. καὶ πείν.

pro σὺ. Et μὴν & γίγ. pro αὐτῶν. αὐτῶν αὐ
τῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν. Et σφὲ αὐτῶν

τῶν αὐτῶν. Et ἡ αὐτῶν τῶν

σφᾶς δὲ αὐτῶν

καὶ αὐτῶν

αὐτῶν

αὐτῶν

¶ Τέλος γὰρ ἀπορρυμῶν.

Περί προθέσεων.

π ρόθεσις ἔστι μέρος λόγου ἀλλοτριῶν προθέσει μὲν πάντων τῶν
 λόγων μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν ἢ κατὰ
 παζιν. hoc est. Præpositio est pars orationis indeclinabi-
 lis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per
 compositionem, uel appositionem siue constructio-
 nem idest per regîmen casus per compositionem ut σύν-
 ροικος cohabitator ἐμπειρος peritus. Per appositionem si-
 ue constructionem ἐν τῷ οἴκῳ in domo ἐπὶ τῷ ἀττικῷ.
 in agrum atticum, Nominibus enim iuncta per com-
 positionem omnibus casibus præponitur ut ὁ ἐμπειρος.
 τὸ ἐμπειρον. ἔξ ἐμπείρῳ ὃν ἐμπειρον. ὃ ἐμπειρε. per appo-
 sitionem uero, siue constructionem nunquam nominatiuo
 aut uocatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per solam
 compositionem ut ἀνατέλλω orior. διαλέγομαι differo.
 Cum participiis, per compositionem, secundum uer-
 borum figurâ, ex quibus nascuntur ut ἀνατέλλον. oriens
 διαλέγμενος differens. Et præterea per appositionem
 obliquis casibus secundum nomina, ut πρὸς ἀνατέλλοντα.
 πρὸς διαλέγμενον. Pronominibus autem, per appo-
 sitionem solam, ut ἐπὶ μοῦ a me, πρὸς σέ. ad te. Cæteris
 uero partibus orationis per solam compositionem præ-
 positio iungitur. Accidunt autem præpositioni tria ὅ
 ὅζιν ἐθαίει ἐπὶ δὲ χεῖται τέρων. i. acui si tonū admittat. ὅ ὡς
 λαοῦδς hoc est principalem syllabam leuigari. demptis
 quæ in principio ὤ habent. βραχὺ καὶ τλητέον. hoc est

A iiii

extrema syllaba corripitur, quibusdā exceptis, ut ī eis facile discerni potest. Sūt autem numero decem & octo tantum diuersas singulæ habentes significationes. Quarū sex sunt monosyllabæ ἐν. εἰς. ὅς. σὺν. πρὸς. πρὸ. Duodecim uero disyllabæ ἀνὰ. κατὰ. διὰ. μετὰ. παρὰ. ἀντὶ. ἐπὶ. περὶ. ἀμφὶ. ἀπὸ. ὑπὸ. ὑπέρ.

¶ Περὶ συντάξεως τῶν προθεσίων.

N quidem præpositio datiuo semper iungitur ἐν οἴκῳ. in domo. ἐν ἀγορᾷ. in foro. Genitiuo uero κατὰ λέγειν τῆς δοτικῆς. idest per defectum datiuī ἀττὶ καὶ σὺν ἀδυν. ἀντὶ τοῦ. ἐν οἴκῳ τοῦ ἀδυν. in domo plutonis. Inuenitur etiam apud poetas ἐν κατὰ πέκτασιν τοῖς, καὶ ἐν. ἐπὶ uero παρὰ ὕμνον uim uerbi habet. hoc est ἐνδοξία. ¶ Εἰς uero quæ & εἰς dicitur ἀττὶ καὶ σὺν accusatiuo semper iungitur εἰς ἐκκλησίαν ad ecclesiam εἰς ἀγορὰν ad forum. Genitiuo uero κατὰ λέγειν τῆς ἀντιπικῆς ἀττὶ καὶ σὺν. εἰς διδασκάλου. ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου. ad domum præceptoris. Utimur enim εἰς in rebus inanimatis. πρὸς uero maxime ī rebus animatis, ut παρὸν καὶ εἰς ἀγορὰν uado ad forum. πέμπω τὸ χρυσίον πρὸς σέ. mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου. καὶ ἀναφοράς. hoc est in laude, & relatione. ut ἀνένεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἀρχόντα Φαμὸν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. retulit enim ad magistratum dicim⁹ & hymnos ad apollinē. πρὸς uero contrario πολέμῳ δὲ πρὸς ὁμόρους. bellata autem aduersus finitimos. Secundum quam sententiam nonnunq̃ uti

mur & εἰς ut ἡ γνώμη κείνη ἐστὶν ἐς ἡμᾶς. ingrati fuerunt
contra nos.

¶ Εἰς uero, quæ & ἐν dicitur genitiuo semper iungitur, &
motum ex aliquo significat. εἰς ἀγορᾶς ex foro. habet
enim & sequente uocali. κ̄ uero si consonans sequatur
εἰς ἀττικῆς ex agro attico ἐκ μετρώων ex domibus. Signifi-
cat etiam χροῖον. ἐκ νεότητος ex iuuentute εἰς ἀλεξανδρῶν τὸ
pore alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον causam. ἐκ
ῥαθυμίας τὰ λυαλὰ ex pigritia mala. Etiam causam mate-
rialem. ἐκ πηλοῦ ex luto εἰς ἀργύρεα. In compositione ue-
ro ἐμφασιν significat ἐξέφαγον. μέχρι τοῦ τέλους ἐφαγον us-
que ad finem comederunt. significat & τὸ ἐξω. ut ἐκφρων
ὁ ἐξω τῶν φρενῶν extra mentes. similiter in uerbis. ἐξέρχο-
μαι egredior.

¶ Συ uero quæ & ζυν. ἀπὸ ἡκῶς dicitur datiuo semper iun-
gitur συν θεῷ. συν λόγῳ. cum deo, cum ratione. Significat
autem τινὲς μετὰ τῷ συνάφειν. καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιῆν id est cū
aliquo coniunctionem, & simul aliquid facere σύννομος.
ὁ συν ἐτέρους οἰκῶν. cum aliis habitans σύμβουλος. ὁ συν ἐτέ-
ρῳ βουλευόμενος cum altero consultans.

¶ Πρὸς uero genitiuo, & datiuo, & accusatiuo iungitur.
genitiuo quidem cum τινὲς ἀπὸ προσώπων σημαίνει κίνησιν.
hoc est motum a persona πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ a deo bo-
na. Etiam cum ἐπὶ ὅρκου hoc est in iure iurando acci-
pitur πρὸς θεῶν ὡς ἄνδρες δικασταὶ δότε μοι κῶρυμβον per deos οἱ
iuri iudices date mihi uenenum. Vel cum τὸ ἐναντίον. ἢ

ὃ ἐνώπιον. i. corā significat πρὸς τοὺς θεοὺς μακάριον, πρὸς τοὺς ἄνθρωποις. coramq; diis beatis, coramq; mortalibus hominibus. uel ὃ καθύπερθε. hoc est officium siue conueniens. οὐ πρὸς ἰατροῦ σιφοῦ θροῖν ἐπαθῆς. non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo autē iungitur cū ὃ ἐγγὺς ἐστὶ παρακείμενον. idest propē & adiacens significat πρὸς τοὺς πόδας. ad pedes. Etiam cum uim habeat συνπρæpositionis, δός μοι πρὸς τὴν ἱματίον & ἀργύριον. da mihi cū ueste & argentum.

Accusatiuo uero iungitur cum significat κίμῃσιν πρὸς ἐμὴν χερσίν. hoc est motum ad aliquid animatum. πορεύομαι πρὸς τὸν ἀρχόντα. Vado ad magistratum. Etiam cum χέσιν τινα & λόγον significat idest habitum quendam, & rationem. ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτως καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ. sicut duo ad quatuor, sic quatuor ad octo, uel παράδειγμα. idest exemplum ἃ δὲ πρὸς ἀνδρὶν cantat ad tibiam.

Ἐπεὶ uero genitiuo semper iungitur. & ὅπου καὶ χρόνος hoc est locum & tempus significat, ut πρὸ τῆς πόλεως ante ianuam πρὸ ἀλεξάνδρου φιλίππος ἡρξεν ἡγεμονίαν μακεδόνων. ante alexandrum philippus imperauit macedonibus. Similiter & in cōpositione, ut πρόμαχος. qui ante alium pugnat. πρὸ γλίστερος. maior natu. Accipitur ἐτὶ ἐμφαντικῶς. ut προπετής. petulans. i. continens.

Ἐπεὶ autē accusatiuo semper iungitur. ἀνὰ στρατόν. per exercitum. ἀνὰ ἄστυ. per urbem. Accipitur etiam pro ἐπὶ ἀνὰ στόμα. ἀπὸ τοῦ ἐπὶ στόματος. in ore. In compositione ue

ro significat ὁ ἀνὼ. ut ἀνάβασις. ascensus. ἀναβαίνω.
ascendo. Significat etiam τὴν ὀπίσσω κάμψιν retro flexi-
onem ut ἀναδρομή. recursus. ἀνατρέχω recurro. Illud ue-
ro Homeri χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, poeticum est ἀντὶ τοῦ σῶ-
i. id est aureo sceptro.

Κατὰ uero genitiuo & accusatiuo iungitur. genitiuo
quidem, ἐπὶ καταφοράς & κατηγορίας. hoc est. in delatio-
ne, & accusatione κατὰ αἰχίνου λόγος contra æschinē ora-
tio. Etiam cum ἐπάνω significat κατὰ γῆς καὶ θύμης. su-
per terra sedeo. siue περίτι, ἢ περίην circa aliquid uel de
aliquo, ut ὁ ζῶν λέγεται κατὰ τὸ ἀνθρώπου. animal dici-
tur siue prædicatur de homine. Illud uero homeri κα-
τὰ πύλῳ καὶ κρήνῳ. ἀντὶ τοῦ ὁλύμπευ. ab olympi uerticibus.
Accusatiuo uero iungitur cum ὁμοίῳ significat hoc
est simile κατὰ δημοδέρην γράφει. secundum demo-
sthenem scribit. Siue χρόνον. καὶ θῆμας ἐτέρων σφῶς ἀνὴρ.
nostris temporibus fuit sapiens uir. Siue κίρησιν. id est
motum κατὰ μῆλας ἀχαιῶν per naues achiuorum. Siue
cum significat περίτι καὶ ἐντίρι. καὶ ὁδὸν ταῦτα ἐπὶ οὐρανῷ circa
uiam hæc faciebant ἑμέρον κατὰ χώραν. manserunt
in regione.

Διὰ genitiuo iungitur, & accusatiuo. genitiuo qui-
dem cum ἐρέσθαι τίνα hoc est actionem quandam si-
gnificat. διὰ σοὶ ταῦτα ἀνέμενον γένοντο. per te hæc for-
san melius facta fuissent. Siue μέσον. ut ἐπορδύομι δ᾽ ἄγ-
γας. ibā p̄ forū. Accusatiuo uero iungitur cū ἀπὸ παν. i. cām

significat διὰ σὲ πάντα γράφω. propter te hac scribo. Non
nunquam tamen apud homerum significat ὃ μέσση ἱλιάδης
καὶ διὰ πέντε, καὶ μέλαν ἄμα. perque arma. & nigrum san-
guinem.

¶ Μετὰ genitiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo cum
ἐνώσιν. hoc est unionem significat. ut ἰδύσμετὰ φίλων βίος
suavis cum amicis uita. Accusatiuo uero cum ὕστερον si-
gnificat. idest post. μετὰ τὴν ἐορτήν. post festum. Πλά-
των μετὰ σωκράτην. Plato post Socratem. Illud uero ho-
meri μετὰ τρίτην αἰῶνα. cum tertiis. hoc est cum homi-
nibus tertiae ætatis regnabat, poeticum est.

¶ Παρὰ genitiuo & datiuo & accusatiuo iungitur, geni-
tiuο, cum ἀπὸ προσώπου κίνησιν significat, hoc est motum
a persona παρὰ θεοῦ τὰ γαθὰ. a deo bona. ἀπὸ enim præ-
positio, & ἐκ maxime sunt motui de loco familiares.

παρὰ uero, & πρὸς. motui a persona. Datiuo autem iun-
gitur cum σάσιν, & ἐγὼς. hoc est statum & prope signifi-
cat παρ' ἐμοὶ διατρίβει. apud me moratur. Accusatiuo
uero cum κίνησιν ἐπὶ τι hoc est motum ad aliquid signifi-
cat παρὰ σὲ ἔρχομαι. ad te uenio. Vel cum significat ὃ
διὰ τι. propter aliquid ut παρὰ ὃ ἀδικῶ ἢ πτωχεύω. quia in
iuria fit, ultio. supple est. Vel ὃ ἐξω σκοποῖ, ἢ ἐπαγγελίας.
hoc est extra considerationem siue denuntiationem. ut
παρὰ γνώμην συμβαίνει. prater intentionem contingit.

¶ Ἀντὶ genitiuo iungitur semper ἀντὶ πολλῶν χρημάτων
pro multis pecuniis. Significat ἐν ἀμοιβῇ καὶ καταλλαγῇ
hoc est

hoc ē uicissitudinem, et permutationem, ut ἐκείνος ἀντί
ἐκείνου. ille pro illo ἀντί τοῦ οὗτος. pro equo aurum
In compositione uero interdum ὅτι σημαίνει significat ut ἀντί
θεοῖ πολυφῆμον diis parē polyphemū. Interdum uero ὅτι
ἐναντίον ut ἀντίθεον δόγμα contrarium deo decretum, siue
placitum.

¶ Ἐπὶ genitiuo datiuo, & accusatiuo iungitur. genitiuo
quidem cum significat ἡγεμόνα. ἐπὶ ἀρχόντος ἀθήνησι πυθο-
δώρου. imperante athenis pythodoro. Vel ὅτι περὶ. ἢ ἐν
vi circa aliqd & in aliquo. ut ἐπὶ πολλῶν μάθοις ἀνὰ τὰ λεγόμε-
να. circa multa, uel in multis disceret aliquis quæ dicū-
tur. Siue significat ὅτι ἐπάνω. ut τετραπόδα ἐπὶ γῆς. qua-
drupeda super terrā. Vel cum ἐν ἡμίσει significat ἀπὸ ἡμισ-
ς ut ἐπὶ τῷ ἀπὸ ἡμισίου ἐπορεύετο. in agrum atticum profici-
scebatur. Datiuo uero iungitur cum αἰτίαν. idest cau-
sam significat ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐπείγει propter bonum om-
nia faciebat. Siue δύναμις καὶ ἀντεξούσιον. idest potesta-
tem, & arbitriū. ut ἐπὶ τὰ βαλεῖ τὰ ἴδια ὕποκτατον. In pote-
state siue arbitrio regis omnia subditorum. Siue ὅτι ὕστε-
ρον. idest post ut ἐπὶ τοῖς πολλοῖς ἔπειτα διεξήει. post hac
multa alia narrabat. Siue significat ὅτι ἐπάνω. ut ἐπὶ κρητῇ
δι' ὅ τοιχος ἐσκενέτο. super fundamento murus stetit
forti. Vel cum ἐπιβουλήν idest insidias significat ἐπὶ τῷ
δῆμῳ contra populū. Accusatiuo uero iungitur cum
ἐν ἡμίσει significat ut ἐπὶ τῷ ἀγορᾷ. in forum.

¶ Περὶ uero genitiuo, datiuo & accusatiuo iungitur, ge-
nitiuo cum αἰτίαν idest causam significat μάχεται πρὸς

πῶν pugno pro te. Dativo aut iuncta idem propemo-
 dū significat ποιητικῶς. ut δέδωκα περὶ ζανθῶ μενελάω. τι-
 μui flauo menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προδοσίᾳ
 ποιητικῶς ut αἰγῶν αἰφάμα λελασμένον ἔρωσεν περὶ δουρί. Ita-
 tim tibi sanguis niger fluere in hasta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύ-
 κλω ποιητικῶς περὶ πύργῳ circa turrim. Accusatiuo ue-
 ro iungitur cum significat ὃ κύκλω, siue σύστασιν. ut περὶ
 τῶν βωμόν ἐστησαν circa aram steterunt. περὶ τινὶ πόλιν ὃ
 στρατεύμα. circū urbem exercit⁹. interdum aut significat
 ὃ ἐμὴν ut περὶ πον τινὶ ἀλεξάνδρειαν. prope Alexādiam.
 in compositione uero significat ὃ κύκλω. περιφορά circū-
 ferentia περιδρομή circuitio. περιδινεῖν circūuoluere.
 περιστρέφειν circūuertere. Significat etiam ὃ κρείττον.
 hoc est prastantius ὁ Ἀχιλλεύς περιεγένετο τῷ Ἑκτορί. iachil-
 les prastantior fuit hectore. Dicitur quoq; περίεμι τῶν
 τῶν βουλῇ ποιητικῶς. ὃ περίεμι μάχεσθαι. hoc est antecello
 his consilio, mente, & pugna ὁ ἄνθρωπος ὁ δὲ ἀνείας ὃς περὶ μῆ-
 νον ἐστὶ βροτῶν & ἱλιάδης ὃ οἱ περίεμν βαλὼν δαναῶν. περίεμν ἐστὶ μά-
 χης. Etia περιουσίαν καὶ πλεονεξία significat, ut περίεσται μοι
 πλοῦτος. hoc ē opulētia siue multitudo ē mīhi diuitiarū.
 Ἐμφὶ uero eadē habet significationē & uim, quā περί.
 Nam poetæ sæpenumero ambas simul ponunt ὁ ἄνθρωπος
 ἱλιάδης ὃ ἐκ τῶν δῆμφι περιεστῶφα καλλίτριχες ἱπποῖς. hoc
 est circunuertebat περί tamen frequentiori est in usu.
 Ἐπὶ genitiuo semper iūgitur, & motū de loco signifi-
 cat. ut ἀπὸ τῆς πόλεως ex urbe ἀπὸ τοῦ δυνάμεν. a iusto. In
 compositione uero ἀρρησιν, ἢ σέρισιν. ἢ πλείονα ἐμφασιν

hoc est negationem, priuationem uel maiorem empha-
 sim significat. ἄρνησιν ἀπόφημι. ut ἀπαγορεύω. σέρψιν ἀπέμα-
 θον. ἀπὸ διδασκω. πλείονα ἐμφασιν ἀπαχρίζομαι ἀπὸ γαζομαι.
 ¶ Ὑπὸ genitiuo datiuo, & accusatiuo iungitur geniti-
 uo quidem cum αἴτιον idest causam significat, ut ὑπὸ νό-
 σον οὐ περιπατεῖ ob morbum non ambulat. Vel cum
 ὑποκείμενον significat ut ὑφ' ἑμαυτοῦ κρύπτει τὰ χεῖρα. sub ueste
 occultantem manū. Datiuo quoq; & accusatiuo iun-
 cta idem significat ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον καθήμενος sub
 arbore sedeo. Significat etiam cū accusatiuo aliquem
 sub aliquo εἶ καὶ ὑποτακτὴν per subiectionem, ut ὁ στρατιώ-
 τῆς ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compositione uero nunc λαθρα.
 idest clam significat, ut ὑφ' ἑλπιό, furripuit. nunc uero
 ἐλάττωσιν idest diminutionem ut ὑποβέβηκε. nunc au-
 tem μετρίότητι idest mediocritatem, ut ὑποχέουσιν τὸ με-
 τρίως χέουσιν. nunc uero nihil plus q̃ simplex dictio si-
 gnificat, ut ὑπεδείξειν, ὑπεφάνεν ostendit.
 ¶ Ὑπὸ γὰρ & accusatiuo iungitur γὰρ cum βοηθείαν
 idest auxilium significat ut ὑπὸ Κτησιφῶντος ὁ λόγος. pro
 Ctesiphonte oratio. Etiam cum causam significat, ut
 ὑπὸ ὧν ἔειπεν πάλιν ἐρῶ. de quibus locutus sum, iterū loquar.
 Etiam τὸ ἐπάνω. ut ὑπὸ καπνοῦ τὸ πηδάλιον. supra fu-
 mum gubernaculum. Accusatiuo uero cum τὸ πλεονεξίαν
 ἐπέκεινα significat. hoc est plus & ultra, ut ὑπὸ ἀνθρώπου
 φρονεῖ. supra hominem sapit. ὑπὸ τῶν θράκων ἡ μακεδονία.
 ultra thraciam macedonia. In compositione uero
 eadem habet significata, ut ὑπερμαχος. ὑπερήνωρ. ὑπερέχει
 ὑπερακορνίζει. & talia.

¶ Propositiones cum uerbis compositæ propriam eti-
 am seruantes significationem, omnes, ut simpliciter di-
 cam, suum exigunt casum κατηγόρων accuso te. ἀφίστη-
 μίσου abhisto siue deficio á te. ὑπέρχωσιν átecello tibi πε-
 ραινῶσι moneo te. πρὲς τὴν πόλιν ἀφίστημι & acquisitiua ἐμ-
 φορῶμαι. ἐν τῇ πόλει καὶ περιπατῶσιν fruor te. ἐπεὶ τίς
 θημίσι circumpono tibi. tamen ἡ κατὰ composita, et in-
 tendit eodem casu. κατεδίδομην πάντα peredit omnia. κατε-
 πίμην enarrauit mihi. Et hæc tamen & si quid aliud cō-
 positum sic proferretur, nihil prohiberet destitui a pro-
 prietate præpositiua. Dicitur ergο κατεπεῖρ ἐπέ-
 ρξ. idest contra alterū dicere & κατεδίειν.

hoc est exedere. Vocetur

autem hoc præpo-

sitiuū, illud ue-

ro uer-

bale.

†

¶ Τέλος τῶν προθέσεων.

Ἐπεὶ τὸ ἐπίρρημα γένεσθαι.

Ἐπίρρημα ὅστις μέρος λόγου ἀκλιτον κατὰ ῥήματα λέγεται
τό μόνον, ὃ ἐπιπλέον ῥήματι idest aduerbium est
pars orationis indeclinabilis, qđ de uerbo dicitur, aut
uerbo additur. Cui accidunt εἶδος καὶ σχῆμα idest species
& figura. Species duæ. primitiua ut νῦν. deriuatiua ut
μυρρί. Figuræ duæ. simplex ut πάλαι. composita ut
πρόπαιλαι.

ἘΑδverbiorum aliqua sunt χρόνον σημαντικά idest tē
poris significatiua, ut νῦν nunc ὅτε tunc πότε ali-
quando. ἤδη iam. ἄρτι nuper. αὐτίκα statim. πάλαι
statim. αὐτίς. rursus ἐξαίφνης repente. πῶς
interea tantisper ἕως donec usque. ἡρίκα quando.
ἔπειτα μετέπειτα postea ἐπεὶ ἐπειδή. ἐπειδὴ postq̃. cum
σήμερον hodie. αὔριον cras. μεθαύριον perendie χθές
καὶ ἐχθές heri προχθές. nudius tertius. πάλαι diu olί.
ἄρτιος modo. ὀύνη καὶ ὀυένος statim. πρωί mane.
ἐσπέρασ uesperī. ἰφόσθι dum. ἀεὶ αἰεὶ αἰεὶν semper.
ὄφρα donec. dum. τόφρα interea.

ἘΑliqua αὖτὶ τόπον idest loci. ἐνταῦθα hic ἐκεῖ illic
ibi. ἐκεῖσε illuc. ἐκεῖθεν inde. εἰσω καὶ εἰσω intus. intro.
ἐξω foris. foras. αὐτόν. illic. ποῦ quo. ὅπου quo
ὅθεν unde. ὅθεν ὅπουθεν undecūq; αὐτόθεν ex eodē lo-
co. ἐκεῖθεν inde. αὐτόθι in eodem loco. Ἀνω
huc. αὐτόσε istuc. ἀνω supra. κάτω infra.

B

ἔμπροσθεν ante. ὀπίσθεν retro. ἐγγὺς prope. πρὸς
procul. ποῦ ubi. οὐδαμοῦ necubi. οὐδαμῶς nus-
quam. ὅπου ubi. ὅθεν unde. ἐνθεν inde. ἐπέκει-
να ultra. μακρὰν longe. procul. ἐκ δεξιῶν de-
sinistrorsum. ἐξ αἰσθερῶν sinistrorsum.

¶ Aliqua aut̃ ποιότητος. idest qualitatis, ut εὖ bene.
καλῶς bene. ἡδέως iocunde. σοφῶς sapienter.
πεπαιδευμένως docte. ἀπαιδέντως indocte. ὡραίως
pulchre. αἰσχρῶς turpiter. ἱκανῶς satis. πολυσίως
copiose. ἀφθόνως abundanter. ῥαδίως facile.
δύχερως agiler. λεπῶς graciliter. ταπεινῶς humiliter.
ἀλλ' ἡ καὶ μεσότητος λέγεται. Quæ nempe & medietatis di-
cuntur. de quibus quæsitum est, cur media appellen-
tur. Sed dicendum est ea ita nuncupata esse, quia quo-
dam modo sunt media inter nomina & aduerbia.
Substantiam enim habent ex nominibus, terminatio-
nes uero, & compositiones aduerbiorum. Vel quia
ex media nominum appellatione capiuntur postea quæ
fiunt a genitiuo pluralis numeri, qui medius est eo-
rum quæ communia sunt trium generum ὡς in ὁ
conuerso, propter hoc etiam dicuntur media uerbi gra-
tia καλῶν hic enim genitiuus cum sit pluralis numeri medi-
us hoc est communis masculini. & feminini, & neu-
trigenis. Conuerso igitur ὡς in ὁ factum est ad-
uerbium medium, ut καλῶς sic σοφῶν σοφῶς, & alia.
Quæ uero non fiunt a genitiuo plurali, talem non se-
quuntur denominationem, ut κυνῶν canine. βοτρυ

ὁρῶν racematim. ἀγλῶδον gregatim.
 ¶ Aliqua αὐτὴ ποσότητος idest quantitatis ἀπὸς simul
 δις bis. τρις ter. τετραῖς quater. πολλάκις
 saepe. ὀλίγαις raro.
 ¶ Aliqua αὐτὴ ἀθροίσεως idest congregationis, ut ἅμα
 simul. ὁμοῦ una. συλλήβδην comprehensim.
 ἀθρόως confertim.
 ¶ Aliqua αὐτὴ παρακλούσεως, idest hortationis. ut
 εἰα cia. ἄγε age. ἄγετε agite. εὖν euge. φέρι age.
 ¶ Aliqua αὐτὴ διαιρέσεως idest diuisionis ut ἄνδρ
 sine seorsum. διχῶ diuifim.
 ¶ Aliqua αὐτὴ ἐξαιρέσεως. idest exceptionis. ut
 πλὴν præter
 ¶ Aliqua αὐτὴ τάξεως. idest ordinis. ut ἐξῆς deinceps.
 ἐφεξῆς deinceps. ὁρὺς statim. ὁρῶς statim.
 Aliqua αὐτὴ ὁμοιώσεως idest similitudinis. ut ὡς tan
 quam. ὡςπερ quēadmodum. οὕτως sic. καθὼς
 sicut. ἢ uelut. ἥπουν ueluti. ὥςτε uti. ὁμῶς
 quēadmodum.
 ¶ Aliqua αὐτὴ ἀποστάσεως. i. separationis. ut ὥςτε ut.
 ¶ Aliqua αὐτὴ συγκρίσεως. i. cōparationis. ut μᾶλλον
 magis. πλείον plus. ἥττον minus.
 ¶ Aliqua αὐτὴ ἐπιτάσεως. i. intensiōis. ut λίαν ualde
 ἄγαν multum. πάντῃ prorsus. παντελῶς peni-
 tus. παντάπασι omnino. πένν nimium. σφό-
 δρα uehementer. μάλιστα maxime.
 ¶ Aliqua αὐτὴ ἀνίσεως idest remissiui. ut ἡρέμα quiete

ἢ συχῆ quiete. μόλις μόλις uix. καταμειρόν paulatim.
βάθρην passim. βραδέως tarde. ὥσπερ fere.

¶ Aliqua autem βεβαιώσεως idest confirmationis ut δὴ
λαδὴ profecto δὴ ποῦθεν nempe. πάντως omnino. ὅρ
τως uere. ἢ reuera.

¶ Aliqua autē καταμύσεως idest iurandi. ut ἤναι ἢ certe.

¶ Aliqua autē ἀπαμύσεως. idest abiurationis. ut μὴ per.

¶ Aliqua autē ἀρνήσεως idest negandi. ut οὐ non οὐχὶ ἢ
οὐκ οὐ nec. οὐδὲ μὴ nullomodo. ἢ καὶ minime. οὐτε
nec. οὐδὲ neq̃.

¶ Aliqua autē ἀπαγορεύσεως idest abiurationis ut μὴ ne

¶ Aliqua autē ἐκασμοῦ. idest euentus. ut ἴσως forte τίχῃ
fortuitu. τυχῇ forte.

¶ Aliqua aut ἐρωτήσεως. idest interrogatiōis ut πόθεν un
de ποῦ ubi. ποῖ quo. πῶς quomodo.

¶ Aliqua aut δείξεως idest demonstrationis. ut ἰδὼν ecce
ἰὼν en. ὧν huc. ἐκεῖ illic. ἐνθάδε hic.

¶ Aliqua autem κλήσεως idest uocādi. ut ὦ, ὅ.

¶ Aliqua aut διασαφήσεως. idest declarationis. ut ἡγοῦν ui
delicet. οἶον ut. idest. τοῦτέστι. hoc est.

¶ Aliqua aut θέσεως idest positionis. Est autem aduer
bium positionis, quod determinat positionem rei. si
ue deliberationem. Si enim dixero πλυσέον decerno
nauigandum esse. γραπτεῖον scribendum esse ἀναγνω
στεον legendum esse. & alia.

¶ Aliqua aut ὀρχῆς idest uoti ut εἴθε ὠφελον. uti
nam.

aliqua

¶ Aliqua autem *ἑπαισμού* idest exclamationis. ut *ὦ*
heu. *ὦν* *hei.* *οἱμοι* *hei* mihi. *ὤ* *hei.* *ὦ* *heu.*

¶ Aliqua autem *θαυμασμού.* i. admirationis. ut *ὦ. φῶ.*

¶ Aliqua autem *θεασμού.* idest furentis. ut *δύοι* *heu* euoe.
δύαν *heu.*

¶ Aliqua autem *ἐκπλήξενος* idest percussiois. ut *ἄ. ἀ. ἡ.*
ράηλης hercules.

¶ *Σχῆσις* hoc est habitudines localium aduerbiorum
sunt tres *ἐν τόπῳ,* *ἐκ τόπου,* *εἰς τόπον* οἷον *οἴκοι οἰκοθεν.* οἷον
καθε idest in loco. de loco ad locum. ut *δομί.* *domo.*
domum, Et quæ *ἐν τόπῳ* sunt in *θι* desinunt, ut
οὐρανόθι, *ἐν οὐρανῷ.* in coelo. quæ autem *ἐκ τόπου* in *θεν*
ut *οὐρανόθεν,* *ἐκ τοῦ οὐρανοῦ,* ἐ coelo. quæ uero *εἰς τόπον,*
in *δε* καὶ *σε* ut *οὐρανόθεν* καὶ *οὐρανόσε,* εἰς *τόν οὐρανόν* in
coelum. Similiter *ἀγρόθι.* in agro *ἀγρόθεν.* ex
agro. *ἀγρόθεν* & *ἀγρόσε* in agrum. *παντοθι.* ubiq; *παν-*
τοθεν undiq; *παντοσε* ad oēm locum. *ἄλλοθι,* alibi. *ἄλλο-*
θεν, aliunde. *ἄλλοσε* alio. *ἰλιόθι,* in ilio. *ἰλιόθεν,* ex ilio.
ἰλιόσε καὶ *ἰλιόνδε.* ad ilium. Itē *ἐκαστα* καὶ *ἐκαστα* *χθι*
in singulis partib; *ἐκαστα* *χθθεν* a singulis partibus *ἐκαστα*
χθε ad singulas partes *παντα* *χθι* ubiq; *παντα* *χθεν* un-
diq; *παντα* *χθε* ad oēm locū. ¶ Oīa uero aduerbia in
θεν, habentia in penultima *ο* paruum, deriuātur a
nominibus. ut *ἀγρόσ.* *ἀγρόθεν.* *οὐρανόσ.* *οὐρανόθεν.* &
hæc quæ de loco sunt, ablatius casu erant apud an-
tiquos. quem superfluum, & nihil plusquam geniti-
uum significantem sustulerunt iuniores qui etiam cū

præpositione constituebatur ut ostendit ὃ ἐξουρανός
 οὐραν. & ἐξαγρόθεν. Sūt uero pauca quadā, quæ scribūtur
 p̄ ω magnū ut ἀμφοτέρωθεν ex ambabus partib⁹ ἀμφοτέρωθεν
 ἰ ambabus partib⁹ ἀμφοτέρωστε ad ambas. ptes ἐκ ἀμφοτέρωθεν
 ἰ utrobq; ἐκ ἀμφοτέρωθεν utrobq; ἐκ ἀμφοτέρωστε utroq; ἐκ ἀμφοτέρωθεν
 ex altera pte: ἐκ ἀμφοτέρωθεν ἰ altera pte ἐκ ἀμφοτέρωστε ad alterā pte. Quæ
 aut̄ nō hēnt ἰ penultia ω magnū ἰ ὅτι desinūt in loco ἰ ζε
 uero ad locū ἀθηνῶν ἐξ ἀθηνῶν ex athenis ἀθηνῶν, ἐκ ἀθηνῶν
 in athenis ἀθηνῶν, ἐκ ἀθηνῶν ad athenas. θηβῶν ex thebis
 θηβῶν ἰ thebis. θηβῶν ad thebas. ὃ δὲ ἐκ ἀμφοτέρωθεν idest de pro-
 pinquo loco, ἐκ ἀμφοτέρωθεν idest prope. Præterea in ω desinentia
 duas habent habitudines ἰ loco & ad locū ut ἀνω superi-
 us & supra. κατω inferius & infra. ἐξω foris & foras ut ἐξω
 διατρίβει foris moratur. ἐξελθὲν ἐξω. exiit foras ἐσω in-
 tro & intus ut Sophocles ἐν τραχυνίαις γυναικὶς ἀπὸ τοῦ
 σέγῃσ. καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ καὶ ὅτι γένετα τὴν πῆσιν χροῖαν. ἀπὸ τοῦ
 ἐμδόν πορρω. procul sum & eo ἀνωθεν uero super ne κα-
 τωθεν inferne ἐκωθεν de foris, de loco sunt. ἵνα autem οὐ
 ὅτι πᾶν. πᾶν. πᾶν omnia sunt in loco & significāt ubi. πᾶν ue-
 ro ad locum idest quo. ut πᾶν πορρω. idest quo uadis?
 Et dicūtur quæ sunt in loco ἐκ τῆς σῆσεως quæ uero ad locū
 ἐκ τῆς κινήσεως. hoc est in statu & motu.

¶ Τὸ δὲ ἐκ ἀμφοτέρωθεν. foris ἐκ τῆς σῆσεως est. raro etiam ἐκ τῆς κινήσεως.

¶ Ἐσω uero ἐκ τῆς σῆσεως καὶ ἐκ τῆς κινήσεως. ὃ δὲ ἐκ τῶν καὶ ἐμδόν
 semper ἐκ τῆς σῆσεως.

¶ Ἐκ τῶν καὶ hic ἐκ τῶν καὶ. hinc. ἐκ τῶν καὶ huc ἐκ τῶν καὶ hinc δὲ

ποῦ huc τῆς hic. ὧς huc omnia hæc significant locum
 ubi est qui loquitur. αὐτῷ uero istuc. αὐτῷ istinc
 αὐτῷ istuc significant locum apud eum qui audit q̄
 si ἐν ταῦτα & huiusmodi, aliū iueniūtur significantia lo-
 cum q̄ qui est apud eum qui audit, tunc id fit cum &
 locus est manifestus, & persona ad quam fit sermo. Thu-
 cydides. εἰς ἀφ' ἧς οὐκ εἰς ῥήγαν donec puenerunt ad regi-
 um καὶ ἐν ταῦτα ἡ πόλις & ibi congregabātur. rarissime
 tamen inuenitur non prædicto loco.

¶ Est etiam ἐν ταῦτα & αὐτῷ τῷ ῥῳτε καὶ εἰς τῷ hoc est pro
 tunc & hætenus ut ἐν ταῦτα τύχης. καὶ εἰς ἀπὸ τύχης idest
 hucusq; fortuna secuta est. hinc illud. hac troiana tenus
 fuerit fortuna secuta. ἐκῆ illic. ἐκῆσε illuc. καὶ ἐκῆ-
 σε illinc. inueniūtur etiam significare locum apud
 eum ad quem sermo dirigitur.

¶ Et est notandum magis approbato ἐπὶ σαύσεως po-
 nere ῥῳ ἐκῆ. ut ἐκῆ τῷ χάριτι illic sum. ἐκῆ δὲ εἰσὶν οὐκ αὖ
 lic inuenior. ἐκῆσε uero ἐπὶ ληνήσεως ut ἐκῆσε ἀπὸ ῥῳ
 καὶ. illuc discedo. & est ἐκῆ ἀναφορῆς idest relatiuum
 cuius αὐτὰ πᾶσι τῷ idest redditiuum est ἐνθα, ut ποῦ
 εἰς ὅδε. ἐκῆ, εἰς ὅδε ὅδε. ubi est quidam: illic ubi
 qdā. ὅπου καὶ ὅπου δὲ τῷ ἢ ἰ loco. ὅπου uero p̄ ὅδε ad lo-
 cū. Γοῦ ἐπὶ σαύσεως. πῶς p̄ ὅδε ἐπὶ ληνήσεως. ὡς ῥῳ πῶς ἐπὶ ἀν-
 δρομάχῃ. quo iuit Andromache. πῶς per ἢ ἐπὶ σαύσεως
 καὶ ληνήσεως. ut apud Euripidē πῶς βῶ πῶς σῶ quo eā, ubi stē
 ποῦ ex quo loco & ex qua causa. & ποῦ dubitatiū est

B iiii

ἀντὶ τοῦ οὐδὲ μὴ οὐκ. idest minime. ὡς μὲν ἀξίᾳ, πόθεν. ut qui-
 dem digna, non. ὅτι πῶς est locale & interrogatium &
 ἀντὶ τοῦ ἰσως, & abundat. πῶς simpliciter interroga-
 tium est ut πῶς ἔχεις. ut uales? & ἐμφασίμ. idest ostensi-
 onem significat intensiōnis ut ἐγὼ δὲ τοῦτον τοῦ τρόπου
 πῶς εἰμὶ ἀντὶ τοῦ λίαν idest ualde. Ego hoc modo ual-
 de semp sum. καὶ πῶς ἀντὶ τοῦ κατὰ τινα τρόπον idest quo-
 δāmodo encliticum est ut δὴ πῶς εἰς ἑλλήνας ζῶν-
 τεσθιν uidetur quodāmodo iter græcos annūerandus.
 Etiam localia aduerbia ἐξαχῶς idest sex modis capiun-
 tur. ἀνω supra. κάτω infra. ἐμπροσθεν ante ὀπίσθεν
 retro δεξιὰ ad dextrā. ἀριστερὰ ad sinistram
 διότι καὶ ἡ ἀθροῦς κίνησις ἐξαχῶς λαμ-
 βάνεται. idest quoniam & qui
 in nobis est motus

sex modis

accipi

tur.

Υ

ΘΕΩ

⊙

ΔΟ

⊙

Ξ Α

Ζ

¶ Περὶ συνδέσμων. de coniunctionibus.
 Ὑποσημειῶσι μέρος λόγον ἀλλὰ τὸν συνδέον τὰ ἄλλα μέ-
 ρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τὰ ζεῶς. hoc est. Con-
 iunctio est pars orationis indeclinabilis coniungens ali-
 as partes orationis in sententiam cum ordine. Accidit
 autem coniunctionί χῆμα. figura. Simplex ut ἐπεὶ cō-
 posita ut ἐπειδὴ.
¶ Coniunctionum aliquæ sunt συμπλεκτικοί. id est co-
 pulatiuæ. ut μὲν quidem. & autem. τε, &· καὶ &· ἀλλὰ sed
 ἀτὰρ sed. αὐτὰρ sed ὅτι, &.
¶ Aliquæ autem διαζηκτικοί. id est disiunctiuæ ut ἢ
 uel. ἢτοι siue. ἢε siue.
¶ Aliquæ autem συναπτικοί. id est continuatiuæ. ut εἰ,
 si. εἰ καὶ εἰδὴ εἰδὴ καὶ, siquidem.
¶ Aliquæ autem παρασυναπτικοί. id est subiunctiuæ. ut
 ἐπεὶ ἐπεὶ καὶ quoniam. ἐπειδὴ ἐπειδὴ καὶ postq̃.
¶ Aliquæ αὐτ. αἰτιολογικοί id est causales. ut ἵνα ut. ὅπως ut.
 ὅφρα ut. γὰρ enim ὅτι, &. διότι quia. καθότι quoniam ἐνε-
 κα, causa οὖνεκα, quia.
¶ Aliquæ αὐτὲ ἀπορηματικοί i. dubitatiuæ. ut ἄρα an. εἴ πο-
 ποτὲ μὴν num. μὴ an.
¶ Aliquæ αὐτὲ συλλογιστικοί i. collectiuæ siue rationales.
 ut ἄρα ergo ἀλλὰ sed. ἀλλὰ μὲν uerum. οὖν igitur. τοίνυν
 igitur. τοι γάρ τοι itaq; τοι γὰρ οὖν ergo.
¶ Aliquæ αὐτὲ πληρωματικοί i. repletiuæ. ut δὴ
 iam. ῥὰ nempe. θῆν quidē. γὰρ certe. πού. γὰρ. αὖ. ἔν. πέρ. πρὸ.
 μὲν δὴ τα. τί. quidē. At τί non solum repletiua est, sed etiā
 diminutiua, & causalis.

B v

¶ Aliquæ autem *διωκτικαὶ*. i. potestatis. ut *ἀντι. κέρ. fi. fi.*
ue utique inueniuntur etiam apud poetas repletiuæ

Θῆσ' αὐτὴ τῶ πρὸς τῆς γένους προνομινὸς demonstratiui huius.

Θῆσ' αὐτὴ τῶ ἐξ γενεῆς genitiuus pronominis possessiui suæ.

Θῆσ' αὐτὴ τῶ συνδεσµὸς διαζυγτικὸς idest cōiunctio disiunctiua

uel personarum. ὅς δ' ἐπὶ τῶ ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἐστὼ, ἢ αἰ

κός, ἢ ἰδοµενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς, ἢ ἐὺπτολεµίδης πάντων ἐκπαλαιότε

παιδῶν idest unus autē uir consiliarius esto uel aiax,

uel idomeneus uel Vlysses siue tu pelide omnium ad

mirabilissimē uirorum uel rerum ut ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα, uel

nox, uel dies, ἢ ζῶν, ἢ θάνατος, uel uita uel mors.

Θῆσ' αὐτὴ τῶ διαζυγτικὸς ἀδιορίτως, ἐν τῷ ἀδιαλείπτῳ idest sub

disiunctiua ideterminate, siue indiscrete ut δός μοι χρυ

σόν ἢ ἀργυρόν, da mihi aurum, aut argentū καὶ ὁ κέρως τῶ

καὶ ἁπλῶς πάντων βέλε' ἀπ' ἐταίροις πο' ἀφείη, ἢ ἑκατόν, ἢ ἑξατόν

idest omnium enim sagittæ attingunt quicumq; mit

tat siue ignauus, siue fortis.

Θῆσ' αὐτὴ τῶ διασαφηντικὸς, ἐν τῷ ἀσαφηντικῷ κατὰ Θεόδωρον. idest

explanatiua siue sublatiua est quando duobus propo

sitis unum tollit. ut βούλοµεν τὸ λαὸν σῶν ἢ μὴ εἶναι, ἢ ἀπολέ

σθαι, σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι ut inquit Theodorus idest

uolo ego populum saluum esse, q̄ perdi, idest saluum

esse & non perdi.

Θῆσ' αὐτὴ τῶ αὐ καὶ εἰ. ut ἢ τοὶ ὁδοὶ ἐὼν ἐν πόντῳ τῶ ποταμῶσι νέεσσι. hoc

est sitalis existens in nauibus per pontum currētibus.

Et illud. ἢ καὶ γένε' ὑστερος ἢ ἐν. Si & generatione poster

ior esset.

Θῆσ' αὐτὴ τῶ καὶ ut est apud Platonem. μίνως, ἢ περὶ νόμων

idest minos & de legibus.

¶ Ἐάν τι τοῦτο πρὸς. idest utrum. Vt δ' ἀνδρα μερμήρι-
ξεν ἢ ὄγ' φάσσανον ὅζ' ἐρυσάμενα παρὰ μηροῦ. utrum hic
ensem acutum educens a femore.

¶ Ἐσυγκριτικός. Comparatiua. ut βέλτερον. ἢ ἀπολείδαι
ἐνα χρομόν, ἢ ἐβιώναι, ἢ δὴ δ' ἀσθενεῖται ἐν αὐτῇ δὴ οὐκ ἔστι. Melius
uel mori uno tempore, uel uiuere, ἢ corrumpi in graui
pugna.

¶ Ἐπαρέλις. idest abundat ut ἐπεὶ ἢ πολὺν φέρτερος ἔστι
quoniam præstantior est.

¶ Ἐδιυνκτιua ἀλλὰ coniunctioni ἀλλὰ καὶ κατὰ συγκρί-
πην ἀλλή. nisi.

¶ Ἐμὲν ἀρκετικός ἐστὶ τοῦτο ἰδέ. hoc est incoeptiua.

¶ Ἐπὶ uero ἐπακολουθικός τοῦτο ἢ μὲν hoc est subsecutiua. ut
ἢ μὲν ὅσοι ναίουσι οὐρανὸν ἢ δὲ ὅσοι πληροῦσιν γῆν. hoc est.
Et quicunq; habitant cœlum, & quicunq; sortiti sunt
terram.

¶ Ἐπὶ æquiuales μὲν fit oratiōis præpositiua apud poe-
tas. ut ἢ τοῖς ὅλ' ἐπὶ κατὰ ῥέζον. Hic quidem sic fatus
fedit.

¶ Ἐπὶ uero æqualēs ἢ, præpositiua fit τοῦτο ἢ, ut ἢ τοῖς ἀγα-
θόν. ἢ φάλορ. uel bonum uel malum.

¶ Ἐπορηματικός αὐτὸ τοῦτο ἄρα idest dubitatiua, qua du-
bitantes, & interrogantes utimur, & semper orationi
præponitur. nisi aliquid καθ' ὑπερβατὸν impediāt
ἰλιὰ δ' οὐ β. ἢ ἐπὶ καὶ χρυσὸν ἐπιτεύει, ὅρκετις οἶσι τρώων
ἰσχυρόμενον. idest an etiam & auro indiges. quod ali-
quis feret troianorum. equidomitum. Est ἐπὶ λ.τικός

τις ἀπὸ

πρὸς ἀπορρηματικῶς secundum Theodorum, hoc est solu-
tiua quædam cū dubitatione. ἰλιάδης τὴν δὲ λαὸν ἀνήγα-
γος ἐν τοῖς ἀτρίδαις, ἢ οὐχ ἑλένης ἐνεκῆν ὁμοιοῖς? Quid au-
tem populum duxit huc congregans atrides, an non
Helenæ causa bene comata.

Τῇ ἀντὶ τοῦ ἐφ. dixit ut. ἢ καὶ κενανέεισιν ἐπὶ φροντισμοῖς ἡφο-
νίων. dixit & nigris superciliis anuit Saturnius.

Τῇ tertia persona subiunctiui ἀπὸ τοῦ εἰμί. ἐὰν ᾧ ἢς ἢ.

Τῇ aduerbium affirmandi. ἀντὶ τοῦ ὁρτως. Vt, ἢ μάλα δὴ
πτόνκε μενοειπίου ἀλκιμος υἱός. profecto ualde iam mor-
tuus est menœti fortis filius.

Τῇ articulus præpositiuus. ut ἡ δὲ πέριθ' ἐρεῖ προρεῖα altera
autem æstate fuit.

Τῇ articulus subiunctiuus. ut ἡ μνηστῆρας ἀλκὴν ἐθηκε.
Quæ infinitos dolores achiuis posuit.

Τῇ pronomen relatiuū. ut αὐτὸν δὲ ἢ μὲν βόων ἢ δὲ ἢ μάλα ἢ
μιοχέον. hæc autē bene currebant. hæc autē bene ualde
equos regebat.

Τῇ pronomen possessiuum tertiæ personæ fœminini
generis. ut ὅς ἢ ὅρ. ἀντὶ τοῦ εἶδος ἢ ἑόν.

Τῇ datiuus casus articuli subiunctiui ἢ ἢς ἢ.

Τῇ datiuus casus pronominis relatiui ἢ ἢς ἢ.

Τῇ datiuus casus tertiæ personæ pronominis possessiuui ut ἢ ἢς ἢ.

Τῇ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπερρήματος. ut ἢ δέ μιν ἐξὶν ἀντὶ τοῦ ὡς δέ μιν ἐξὶ
quatenus fas est.

Τῇ ἀντὶ τοῦ ὡς ἐπερρήματος ὁμοιωσεως. idest similitudi-
nis. quemadmodum.

Τῇ aduerbium loci ἀντὶ τοῦ ὅπου. ut ἀντυχὴν πρὸς πρῶτον ἢ λ.

πρότατος θεί χαλκός idest curuaturam sub primam. ubi
tenuissimum currebat as.

¶ Ἐάντι τῷ ὅπῃ aduerbium loci. ἡσίοδος. τῇ δέϊς, ἢ σὺν ἐγὼ πᾶ
ἄλλῳ. eo autem ibis quo te ego ago

¶ Ἐχάντι τῷ ὅπου. ubi

Στέον ὅτι ὥς τριάκοντα σημαίνει παρὰ τρὺφῶν
παράβολῃν. parabolam. Vt ὥς τε λέων ἐχέρη μεζά-
λῳ ἐπὶ σῶματι κύνρος idest utque leo latatus est ma-
gnum nactus corpus.

¶ Ὡς αὐτὰ πόδισιν redditionem. ut ὥς αὐτὶς καθ' ἑμὶ λον ἐδν
τρώων ἀπερώχων idest sic per turbam subiit troianorum
illustrium.

¶ Ὡς ὑπερβολὴν superlationem. ut ὥς οὐκ αἰνότερον καὶ κω-
περον ἀλογικῶς idest ut nō grauius & impudentius
aliud muliere.

¶ Ὡς ἀναφοράν. Relationem ut ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλ-
λήλους ἀπόρρουν. Sic hi quidem talia inter se loquebā-
tur.

¶ Ὡς θαυμασμόν. admirationem ut ὥς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν
ἐχέφροσι πινελοπέη ut bonæ mentes erant prudenti
penelope.

¶ Ὡς βεβαίωσιν confirmationem. ut, ὥς χεῖρ ἐς ἄνθρωπον
ἀνδρὶ. Sic gratiosum est homo hominibus.

¶ Ὡς ὁμοίωσιν similitudinem. ut, ὥς ὁ δὲ θυσιᾶς μεγαλήτορος
ἦν ἰοίκεν. ita hic Vlixis magnanimi filio assimila-
tus est.

¶ Ὡς ὅπως Sic. ut ὥς ἐπὶ πῶν. πνλίων ἐξέστυτο φαίδιμ' ἐκ τῶν

Sic fatus portis erupit splendidus Hector.

ΤΩς γὰρ ὁμῶς. tamen. ut, ἀλλ' οὐδ' ὧς ἐπάρους ἐρρύνει γὰρ ἱέμε-
νος περ. sed neque tamen fortius liberauit cupiens quā
quam.

ΤΩς γὰρ ὁπῶς. ut. ut ὡς ἀπέιστο δὴ πρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
Vt libes ioui patri & aliis immortalibus.

ΤΩς γὰρ ὁμοίως similiter. ut ὡς μ' αὐτὸν φηλορ ἐν ἀρτίοισιν ἔρε-
ξεμ. Similiter me indecorem inarguiis fecit.

ΤΩς γὰρ ὅσον. Quantum. ut, καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνοντο
ἀμφιβαλόντι. Et carnem quantum ei manus capie-
bant circumiicienti.

ΤΩς γὰρ τόσον. tantum. ut ὡς δὲ φαίηκας περὶ πάντων ἰσθμῶν αὐ-
τῶν. Tantum phæaces sup omnes periti homines.

ΤΩς γὰρ ὡσαύτως. eodem modo. ut ὡς λαὸν μῦμοι ἀγαθε θεοὶ
βροτῶν αὐτὰ παρῆναι. Eodem modo rursus nunc mihi
invidetis dii mortalem hominem adesse.

ΤΩς γὰρ ἕως. donec. ut. ὡς ὁ μὲν ἐνθα πολὺν βίον καὶ χρυσὸν ἀ-
γέρων. Donec hic multum uictum & aurū congre-
gans.

ΤΩς γὰρ ἀλλὰ Sed. ut, ὡς οὐκ ἐστὶ χάρις μετ' ἰδέμεν δὲ ρέτον.
Sed non est gratia postea benefactoris.

ΤΩς γὰρ ὅτι. quia. ut, ἔγνωσ ὡς θεός εἰμι. Nouisti quod deus
sum.

ΤΩς γὰρ ἐπεὶ postquam. ut ὡς ἰδεῖν ὅρατον ἔρημον ὁδὸν αὐ-
τῶν ὡς ἐς ἴστωσι. Postquam uidit locum desertum

ubi steterant ueloces equi.

Ὡς γὰρ εἶθε. utinam. ut ὥς. ὧφελ' αὐτὸν λείδαι. utinam illic periisset.

Ὡς γὰρ ἐν συνθέσμον συναπτικόν. Si, coniunctionem continuatiuam. ut ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμῶ θύην ἐπὶ νῆα ἵκαιοθε. Si uosa me celerem ad nauem iretis.

Ὡς γὰρ διηγηματικὸν ἐμφάσιον. narratiuū caput ut ὥς τῆλ' ὅς αἰγισθὸν ἐμύσατο λυγρὸν ὄλεθρον. Sicq; uenit. Sic agistho machinatus est perniciosam mortem.

Ὡς γὰρ καθάπερ. quēadmodum. ut ἡρξάτο δ' ὥς πρῶτον κίκονας δάμασάν τε ἔπειτα. Cœpit autem quemadmodum primum ciconas domuit. sed postea καὶ ἱλιάδος. ἥ. ὥς Διὶ δέν. ὥς μιν ἔρωσ' πυλινὰς φρένας ἀμφεκάλυψε.

Ὡς γὰρ αὐτίως. statim. ut ὥς ἴδεν, ὥς μιν μάλορ' ἐδυχέλοσ. ut uidit, statim ipsum magis subiit ira.

Ὡς γὰρ ἀλαμὴν. atqui ὥς γὰρ ἀληθῶς ἀπικόν γὰρ χεῖρον. atqui hæc uere attica regio.

Ὡς γὰρ λίαν. ualde. ut ὥς τις θάρσαλός, καὶ ἀναιδής ἐστὶ πρὸς ἡτῆς. Valde quidam audax, & impudens es mendiculus.

Ὡς γὰρ ἵνα συνθέσμον. ut coniunctionem. ut ὥς μοι καὶ γὰρ δ' ἄνδρα πελώριον ἐξορομήνης. Vt mihi & hunc uirum magnum nomines.

Ὡς γὰρ διὸ eapropter. ut, ὥς ἂν ἔπειτα πρὸ σείο φίλον τέκος. Ea propter postea a te chare fili.

Ὡς τίω πρὸς πρῶτεςιν. ad. ut ὥς ἀπὸ γὰρ ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὥς γὰρ ὁ

ὅμοιον. Vt semper similem agit deus ad similem.
 Ὡς γὰρ συνθεσμογ. idest enim coniunctionem. ut
 ἰλιάδῳ φ' ὅς οὐτοι ποταμὸς δαμήμεναι αἰσιμόνδε. non enī
 tibi fluuiio domari fatale est.

Τὸ ὡς πύργῳ τε ὀζυῖται καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν μέσῳ καὶ ἐν τέλει.
 χωρὶς ὅτε σημαίνει γὰρ οὕτως καὶ τὸ ὁμῶς. καὶ διασυνέται πᾶν ὅτε
 σημαίνει γὰρ ὅτιον.

Τ Ε Λ Ο Σ.

a	d	g
INstitutiones	ἀδμῆς	duplex autem
Aldus manutius.	Περί τ'	est ἀνθρωπος.
Fratris Urbani	syllabis	Περί τοῦ ῥήματος.
συχᾶ appellantur	κατάληκτα	⊕ Prima igitur
⊕ Συλλαβήδε.	e	h
b	pellantur	Simplicium
Attici uero	Ἡ λαμπρόσ	qđ grauis
καὶ ὡς αἰρέας.	ueniantur	⊕ De quarta
σωπρητικῶς.	fiodi ἐν	uir & grace
Ἡ μάϊα τῆς	f	i
c	καὶ πόλε	εἰ καὶ ἀχρηστὰ
terimus	Φίσι καὶ	χέρουν
literæ	κισῆ	τοῦ τυπῆο μῶ
circumflexa	dem sonū	ut alterum
πατραλοίας		

u
passuum
& abiicientes
ἐπετύφ.
cunda plurali

l
peratiuorum
uero &
bus numeris
τύπην καὶ

m
uum est
ἘΑόεισ.
Secunda persona
pfona imperatiui

n
circumflexum
ab actiuo
Ἐνελπια.
ᾧς καὶ

o
ἘΑόεισ α.
με α.
τρίτη.
ἘΒα.

p
ποιήτορ.
fentis face
ποιήτων
ἘΑπερίμφαται

q
ἘΒα.
iunctiui mo
χενώσων
ἐκεχενώμεθα.

r
ἘΒ.
ᾧς.
ἘΠροσηκπια
με α.

f
breuis nihil
ipsius ω
ctum est
dus aoristus

t
habere debet
πεποιήμεθα
ἐνεργητικόν
ficiat

u
δύτικα.
μαλλον.
Iona ζούσους.
ἘΑπερίμφαται

x
ἢ θεοκριτος.
καὶ ἱτον.
δύτικα.
πυρδουμι.

y
compositione
ratur &
habent
ἘΠροσηκπια.

z
in tam multis
ἘΕτιam in υ
ἀρχῇ τῇ
ἘΘίλω

&
tremam pri
subiunctiua
genus &
Ἐπαρκείμενος

A
rum tria
¶ **V**aria de
hoc est.
¶ Περὶ τῶ

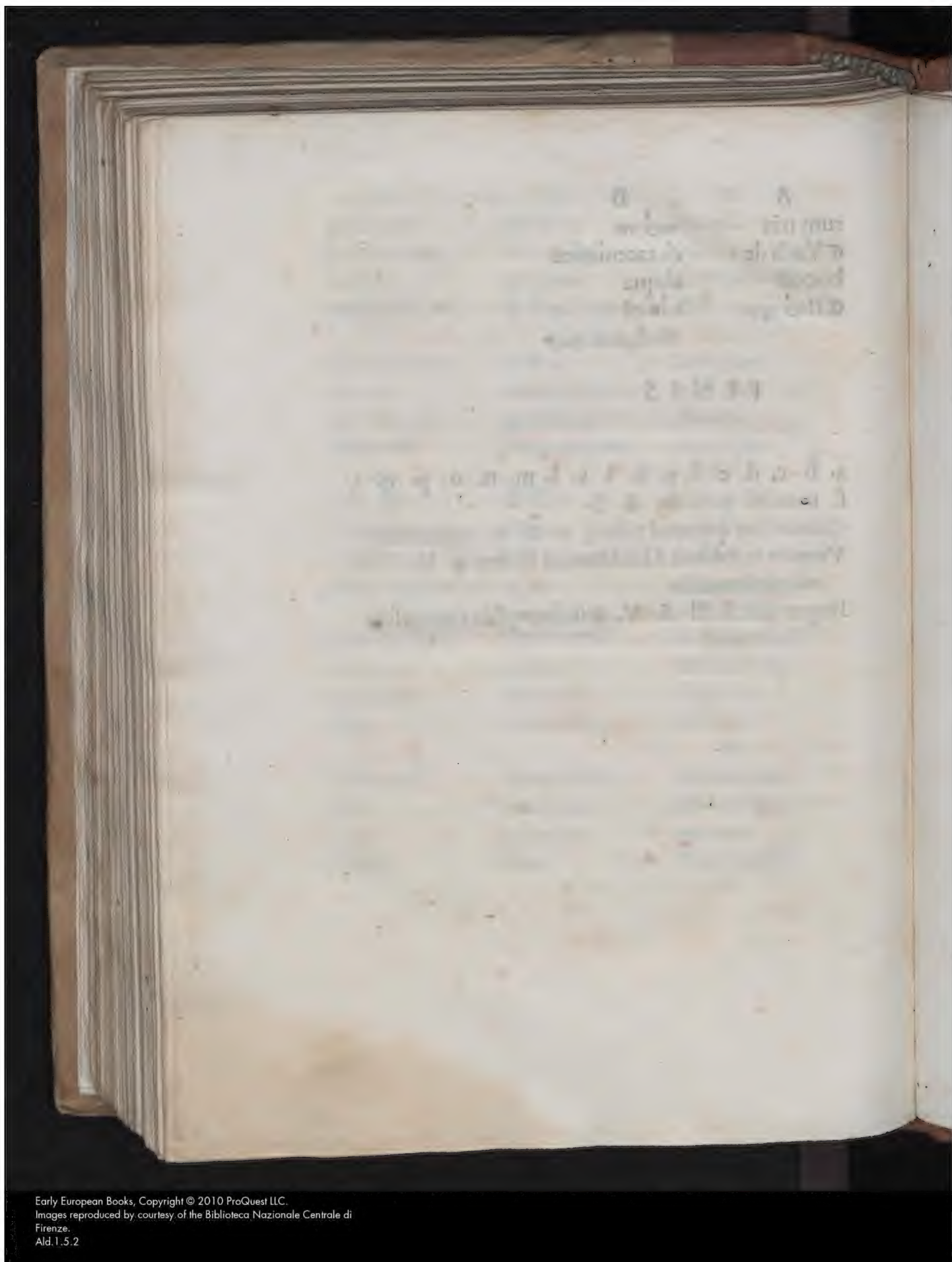
B
πρὸ το
δὲ racematim
aliqua
ubi est
Περὶ συνδέσμων.

FINIS.

a. b. c. d. e. f. g. h. i. l. m. n. o. p. q. r.
s. t. u. x. y. z. & A. B.

Omnes sunt quaterni præter a. & B. quinternos.
Venetiis in ædibus Aldi Manutii Romani. M. III° D.
mense Ianuario.

Impetrauit ab Ill. S. V. & in hoc qd in cæteris suis.

¶ Castigationes errorum, qui incūria contigerunt. Tu
 uero lector scito accepisse hic nos chartā, ambas, quas
 uides paginas, aperto libro, & numerū post chartarum
 numerū, uersus significare numerariq; uersus a primo
 primæ paginæ usq; ad ultimū secundæ. i. a primo usq; ad
 quartū & quāq; gesimū sic. a charra quarta, uersu quā
 quagesimo. scribe καλβ . c. vii, uer. xix, eē scri. ετ . c. viii. uer
 su xxxiii, scri. cōtractior. c. x. xliii. scri. ναυσικαα . b c. i.
 vi. suis scri. siue. c. ii. xxxiiii. post ω ληστει adde τω και τα λη
 στει . c. iii. viii. scri. ο κωωπος . & uersu ix. scri. μεμελαφ . & x.
 scri. faciunt uocatiuū. & uer. xviii. scri. faciunt genitiuū
 & xxviii. post ιωνικως adde $\text{τοις αιρεταις ιωνικως}$, αινετης η αι
 νετοι ιωνικως . c. iii. x. post Nam, adde α . & xi. scri. τω ν . &
 xxiii. scri. ληθην . c. vi. xx. post αη , adde τω . c. viii. viii. scri. λη
 ρον . & xi. scri. δ' α . & xl. nominū. & xlviii. ω αλως . c car.
 i. xlv. scri. ανδρογωω . ανδροωω . c. ii. xxi. scri. terminationis,
 & xxx. ρεκαμελ . & liii. in ας . c. v. xi. scri. χ' λας . c. viii. xxxi.
 scri. $\text{ομαα λης τς μαα λης}$. & xlii. πληθης πληθον . d c. iii.
 xx. declinationis. scri. cōiugationis. e c. i. xx. tn. scri.
 in. c. v. xvi. scri. penultia. f c. i. iii. scri. ο ηρακλεις . & xxi.
 scri. οφει , οει . c. v. xxv. scri. cōtractorum declinatiōe. c. vii.
 xiii. scri. δη . & xvi. scri. τα γραυς και . g c. ii. xvi. scri. ζηρο
 δωρος . c. iii. ii. scri. formations, h c. i. viii. scri. aut in. ωβ
 & xxvi. perscriptam. scri. sumptā. c. ii. xxx. scri. indubita
 to. c. iii. xiiii. scri. inter δ & τ . c. iii. xx. dele, & reliqua. &
 li. scri. φρα τνω . c. v. xxxviii. scri. acceptis. & xlvii. ναω . c. vi.
 xlv. scri. παρεληλυθως . i c. iii. xxiii. scri. τυ η οτομ . & xx
 vii. μεισ . & xxviii. post regulis, adde inuicē. c. v. xl. & scri.

ut. c. viii. xliiii. scri. ἀπὸ τοῦ ἀζω. & c. ii. xxxviii. scri. ἡν ἔα
 c. iii. vii. scri. ὀδυσεύς. & xxxv. ἀόριτος. α. & xli. post, per. η.
 adde. nec uariantur in indicatiuo. c. vii. viii. scri. uel. δ. di
 phthongi. I c. i. li. scri. τύψοι. Tertia persona. τυψάτω.
 c. ii. xliii. ὀρσεν. scri. ὀρσεν. & xxvii. scri. ἐλαθε. ἄρ. c. iii. x. scri.
 ἔαν τυψω. & xxv. scri. infinitiua. c. v. πλῆν. scri. πλεονασμῶ.
 c. vii. xlii. scri. diphthogū. & lii. scri. apte. c. viii. viii. ἐτ. scri.
 et. & xvi. βεβόηται. & xliiii. ζω. scri. ζω. m c. v. xxviii.
 post. cus, adde cum. υ. c. vi. viii. post prius adde in. &
 xliii. post rit, adde υ. excepta. n c. i. σῶ. scri. εἰ. c. iii. iii.
 scri. addita. & xxv. scri. τυπῆδε, τυπῆδοι. c. v. xx. scri. ἐλα
 λεφ. & xxi. ἐλελέφ. c. viii. xx. post λεόμενου adde. πρ
 οῦ. πρ. ὁ λελεβομός. ἡ λελεβομένη. ἡ λελεβομένη.
 o c. ii. xxviii. scri. πρ. β. c. iii. liiii. scri. ἐλάθειν. c. v. xxiii.
 dele primum ἐτμήτην. c. vi. viii. scri. πωρῶσμαι. πωρῶμαι
 c. vii. xxxv. scri. dicendum est. c. viii. xxiii. scri. χερρακτηρι
 στικόν. ε. p c. i. xl. post ποιήσκειν adde, καὶ ἀπὸ τοῦ ποιήσκει
 αν. c. ii. xxxiii. scri. barytonorū. & xli. ἀφαιρέσει. c. vi. xxviii.
 χερρακτηριστικόν. c. vii. liiii. post. βεβόησεν. adde, βεβόημεθα
 βεβόηθε. βεβόηνται. c. viii. dele primū uersum, eundemq;
 scri. post dictionē ὧν. uersu. liiii. q c. i. xlii. scri. εὐάε
 δαι. εὐδαι. c. iii. liiii. scri. χενόητον ὧτων. χενόητον ὧτων. c. vi. l.
 scri. πείσας. r c. v. xliiii. scri. δεδόμενος δεδωμένη. c. vi. xxiii.
 scri. ζυγνύμι. c. vii. xxvii. dele totū græcū post ὀρέγνυμι,
 usq; sunt & quædā. s. i. xxviii. post cū, adde α. et. xl.
 ἐπὶ φθῆ. scri. ἐπὶ φθῆ. c. iii. xlii. scri. μελανύθρον. t. c. i. v. diri
 get totū sic. quoniā, cū cætera cōmunia sint ptō passiuo
 uerborū in μῖ cū ptis. barytonorū & cætera, & li. post π

θισι adde τῶν c.iii. xlii. scri. μ. declinativū. & xxviii. de
 le τ. & scri. ἡμεῖς c.iii. xlv. scri. θῆσι θορ. c.v. xlviii. ἐσέ
 κει scri. ἐσέκει c.vi. xx. scri. τῶν θι. & xlviii. scri. ῥε α σῆ
 σεν. & uer. l. in. α. in. dele in. u. ci. xliii. dele μέσαι & scri.
 ἐργασίαι c.ii. xliii. scri. δ'δ'δ'δ' & xlviii. scri. ε'δ'δ'δ'δ' c.v
 vi q̄a coib⁹. c.vi. 3². scri. εσ. c.viii. xxxv. πλὴν scri. πλεονασμῶ.
 κ c.ii. xlv. πλὴν scri. πλεονασμῶ c.iii. xliii. scri. καθίσαι &
 καθίσαι. & uer. sequenti μεθίσαι & μεθίσαι c.v. xi. scri. σφωε
 & xlviii. πλὴν scri. πλεονασμῶ c.vii. uer. primo. scri. in usu
 τῆ. & xxi. scri. ἀπό τῶν ἰεω & xxxii. scri. ἰεμην, ἰεσ. y c.iii
 κ. scri. ἰσομι & xxii. post, quæ, adde παροξύτονα & xxv. scri.
 accentu c.v. viii. scri. ἰσημι. & xxx. post polysyll. adde in. c.
 vii. xxxi. postenim adde in. & xlv. scri. ἰσσεσαι. z ci.
 l. scri. huic loco iserere c.iii. liii. dele δ'α τῶν & c.iii. iii. p⁹
 σθινάρος, adde ἀπό τῶν τίνημι. τοῦτο δ'. c.v. xliii. scri. νό ε
 in usu. c.vi. dele ὑπερμην & scri. ἡνεκα. θ β ἡνεκα. c.vii
 xxxv. scri. ppriū supās. c.viii. xvii. scri. neutru i. & c.
 v. xxxii. post ἰσάρος adde ῥε καὶ πρ. c.viii. xli. οὔτις.
 Α ci. xlii. scri. Πρώτων. & xxiii. scri. nec altera ab altera &
 xxxvi. scri. & hæc oia & xxxviii. scri. ut ἐμός ἐμῶ ἐμῶν
 sicut. c.ii. xxxv. post ἐμῶ. adde καὶ μῶ. & xxxviii. scri. κατὰ
 ἀπικοπήν. c.iii. l. post εὐτέρω adde τῶν καὶ τουρί. εἰ τοῦτί τοῦ
 τουρί τουρνί. c.vi. viii. scri. ἀργύριοι & xli. scri. τῶν ἀττικῶν &
 xlv. scri. ἐπὶ τῆς βασιλῆς. c.viii. iii. scri. ut αἰφάρι αἰμα καὶ
 πόρ. & xvi. post ποιητικῶς adde καὶ περιέμι τοῦρ. B c.iii
 iii. scri. πέρως. c.iii. vii. scri. in, penul. ὁ in σ. c.v. xlii. scri.
 idest subcōtinuatiuæ & xlvii. scri. ἄρα. c.vi. xvii. scri. ὑπὲρ
 tertia p̄sona & xxiii. scri. ἀπὸ τῶν ἐν & xxviii. scri. ἀπὸ τῶ

